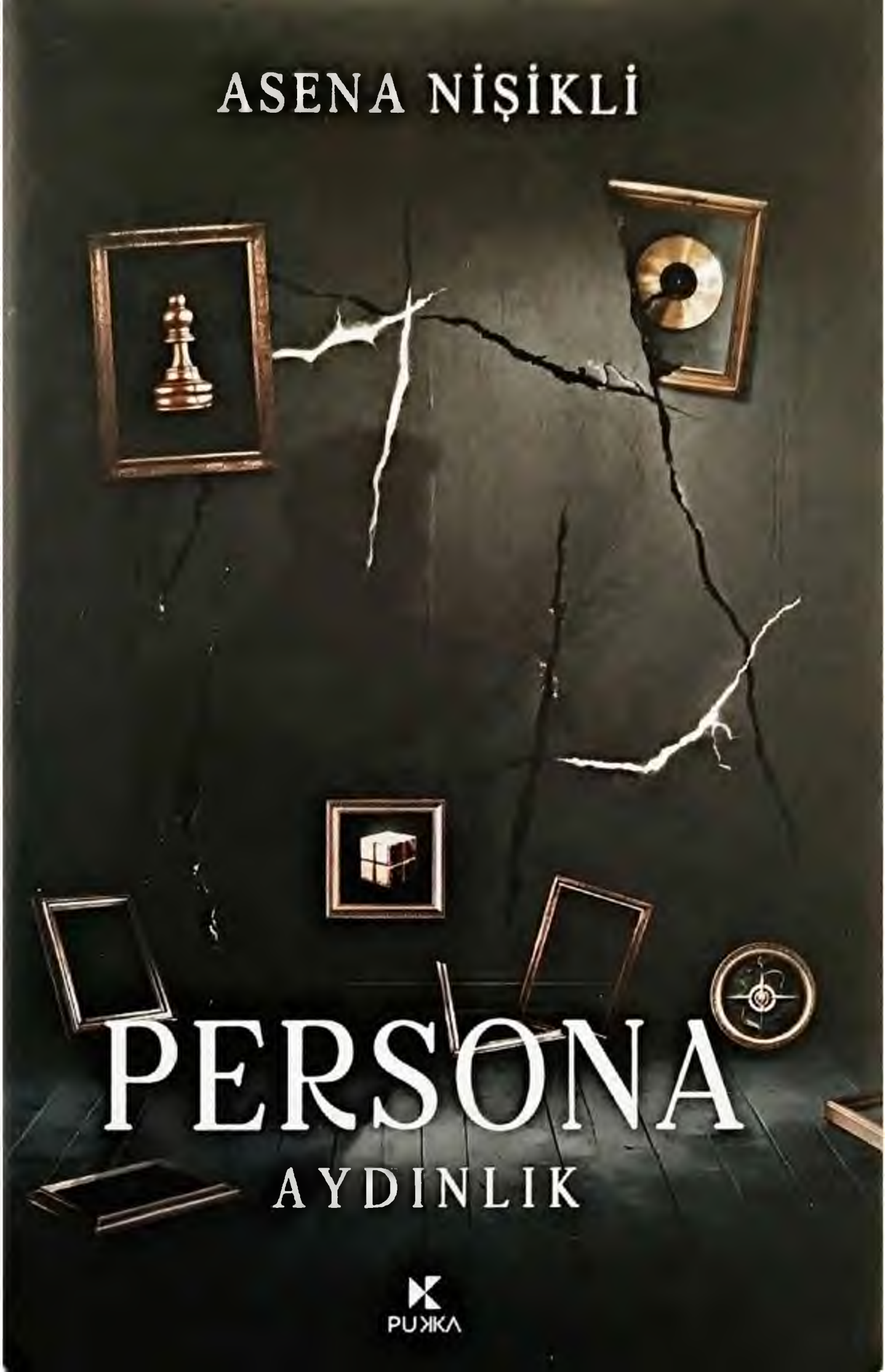
ASENA NİŞİKLİ



PERSONA

AYDINLIK

PUKKA

Karanlıkta kalan geçmişin üstüne tutulan ışıkla
her şey değişmek üzeredir. Sırlar bir bir ortaya çıkıp,
mazi kendini en acımasız haliyle hatırlatırken
Feray ve Hektor'un bir cinayetle başlayan hikâyeleri
gün geçtikçe daha tehlikeli bir define avına döner.

Çözülmesi gereken bilmeceler, bulunması gereken zarflar
ve yakalanması gereken bir katil vardır.

Sahneye giriş yapan yeni karakterler hikâyenin
boyutunu değiştirirken, ardı arkası kesilmeyen olaylarla
her şey daha karmaşık bir hal alır. Bütün bu kaosun içinde,
Hektor ve Feray birbirlerine besledikleri hislerle
yakınlaşırken bir yandan da acımasızca sınanmaktadırlar.

Geçmişin kapıları aralanmış, yaralı zihinler buluşmuştur.

Paylaşılan kozlar ve üstü tozlanmış gizemler
o kapıların tekrar kapanmasına neden olurken,
birbirinde şifa bulan zihinlerin hikâyesi
devam etmekle kalmıyor,
tarih tekerrür ediyor.

✦✦✦

"BİZ NİYE HER DOĞAN GÜNEŞTE
DAHA ÇOK KARANLIĞA BULANIYORUZ?"

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!
/pukkayayinlari
PUKKA YAYINLARI
9 786259 739151



PERSONA 2

Spotify çalma listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.





PERSONA - 2

Asena Nişikli

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Son Okuma: Neslihan Akman
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Şubat 2025
ISBN: 978-625-97391-5-1
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

Duzenleme
Ny.ozlem

BASKI ve CİLT
Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 43624

PERSONA

AYDINLIK

ASENA NİŞİKLİ

Ninova

UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar
tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur.
Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme
ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

Küçük bir kızın sahip olabileceği en iyi yenge olan
Rengül Nişikli'ye...

"Bir noktaya kadar mutlu olabilmek için,
o noktaya kadar acı çekmiş olmak gerekir."

Edgar Allan Poe

PROLOG

Kasım
On altı yıl önce

Gözlerimi tavanımda asılı duran yıldızlarda dolaştırdım. Karanlığı aydınlatmak için varlığını sürdüren inci tanelerinden yayılan mavi ışıklar, tebessüm etmeme neden oldu. Her zaman üstümde parıldıyorlar, beni aydınlıkta bırakıyorlardı. Onları sayarak uykuya daldığım gecelerin sayısı fazlaydı ama bu gece onlardan biri değildi çünkü babamın öğrettiği gibi yıldızları ne kadar sayarsam sayayım uyku bu gece bana uğramıyor, benliğimi sarmalamıyordu.

Minik bedenimi doğrultarak yatağımdan kalktığımda, asılan yüzümle sol tarafımda kalan pencereden dışarıya baktım. Cansız ve kuru dalların arasından kendini gösteren dolunay bütün ahengiyle parlıyor, gecenin karanlığına ışık oluyordu.

Evin içi fazlasıyla sessizdi. Bunun nedeni, saatin dördü gösteriyor oluşuydu. Herkes uyuyor, tatlı rüyalar görüyordu. Ben ise gözümü kırpamayacak kadar zinde hissediyordum.

"Gece."

İşittiğim fısıltıyla bakışlarımı pencereden ayırıp az ilerimde duran kapıya yönelttim. Bana bakan adama tebessüm ettiğimde hâlâ uyumadığım için bana kızmamasını umdum.

"Kızım." Babam kapıyı ittirip içeriye girdiğinde hafifçe kaşlarını çattı. "Niye uyumadın sen? Neredeyse sabah oldu."

Kısa bacaklarımı hafifçe sallayıp dudağımı dişledim. Omuzlarımı silkerek mırıldanmaya başladığımda, önümde diz çöken adam gözlerini benimle buluşturmaya çabaladı. "Bilmiyorum, uykum gelmedi."

Babamın yüzünde bir tebessüm oluştuğunu fark ettiğimde başımı kaldırarak ona baktım. Üstünde hâlâ günlük kıyafetleri vardı. Demek ki o da henüz yatağa gitmemişti. Bakışlarımız buluştuğunda tebessümü genişledi. Siyaha çalan gözleri, şairane bir güzelliğe sahipti.

"Yoksa bu gece sana hikâye okuyamadığım için bana alındın da uyuyamadın mı?"

Bakışlarımı kaçırarak bu soruyu yanıtsız bıraktığımda, babamın dudaklarından bir kıkırtı kayıp gitti. Kaşlarımı çatarak tekrar ona baktım. Hızla yatağıma uzandım ve uzun siyah saçlarımı omzumun ardına ittirdim.

"Hiç de bile, alınmadım."

Babam iç geçirerek az ilerimdeki boşluğa oturduğunda başını salladı. "Belli oluyor kızım," dedi keyifli bir tonlamayla. "Gerçekten hiç alınmamışsın." Başımı yastığıma koyup gözlerimi kaçırdığımda, babam eğilip yüzüme düşen bir tutam saçımı kulağımın ardına sıkıştırdı. Diğer tutamlarımı okşamaya başlayarak konuştu. "İstersen hikâyeni şimdi anlatabilirim. Daha önce duymadığın, çok güzel bir masal biliyorum."

Gözlerimizi buluşturup usulca başımı salladığımda duymak istedim. Babamın tok sesinden dökülen her sözü ilgiyle dinlemek gibi bir alışkanlığım vardı. Bir de bana ne zaman masal anlatsa, kendimi başka dünyalarda olduğuma inandırmak hoşuma giderdi.

Sükûnetle onu dinlemeye başladığımda gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Eski zamanların birinde, Kıbrıs Adası'nda hayatını sürdüren usta bir zanaatkâr varmış. Pygmalion ismindeki bu kişi, o zamanın insanlarının gördüğü en yetenekli adammış. Herkes onun dâhi olduğunu söyler, adına methiyeler düzermiş. Yarattığı eserlere hayranlık besler, yeteneğine saygı duyarlarmış."

Güzel tebessümü mayışmamı sağladı.

"Pygmalion bütün gününü taşları yontarak geçiren biriymiş. Elinde yaşam bulan heykelleri hayatının merkezine koyar, onları her şeyin üstünde tutarmış. Görenlerin büyülendiği güzellikteki heykelleriyle birçok kadını kendine âşık eden Pygmalion'un gözü kimseyi görmezmiş."

Kıkırdadıktan sonra mırıldandım. "Bana seni anımsattı."

Babam şaşırmıştı. Dudağını aralayıp bir süre tek kelime etmedi, ardından sahte bir alınganlıkla sözlerimi inkâr etti. "Niye babacığım? Ben tablolarımla ilgilenip onları hayatımın merkezine mi koyuyorum?"

Sorularıyla başımı iki yana salladım. Kastetmek istediğimi yanlış anladığını düşünerek sözlerimi açıkladım. "Hayır ama sen de görenlerin büyülendiği resimler yapıyorsun."

Babamın tabloları benim oyuncaklarımdı.

Onlara geçmiş yaratmayı, anlamlar yüklemeyi severdim. Bazen tablolarını yan yana yerleştirir, birinciden sonuncuya dek hepsine birer hikâye belirlerdim. *Barbie* bebeklerimi de seviyordum ama onlar babamın tabloları kadar gerçekçi değillerdi.

Babamın siyah diyebileceğim kadar koyu olan gözlerinin kenarları gülümsemesiyle kırıştı. Eğilip saçlarımın arasına bir buse kondurduktan sonra mırıldandı. "Benim en büyüleyici eserim sensin, Gece."

İşittiğim sözler minik kalbimin ritmini bozdu. Göğüskafesimde meydana gelen sızlama hissettiğim sevgiden kaynaklanıyordu. Tatlı bir dinginlik, ruhumda filizlenen çiçekleri suladı.

Geriye çekilip masalını anlatmaya devam eden adamı dinledim.

"Pygmalion'un eserleri o kadar gerçekçiymiş ki ilk bakışta heykellerinin cansız olduğunu anlamak çok zormuş. Herkes yeteneğinin Tanrı elinin muazzamlığına yakın olduğunu söylermiş." Derin bir nefes aldı. "Bir gün fildişinden bir kadın heykeli yapmış. Yaptığı heykel o kadar güzelmiş ki yaşayan hiçbir kadın onunla kıyaslanamazmış. Pygmalion yarattığı eserini hayranlıkla izlemeyi âdet edinmiş. Günler geçtikçe bu hayranlık aşka dönüşmeye başlamış. Heykelinin boynunu, kollarını ve parmaklarını çeşitli mücevherlerle donatır, gerçekten sevgilisiymiş gibi onu hediyelere boğarmış."

Kendi geceliğimin eteklerini çekiştirip ardından bana armağan ettiği kolyeyi gösterdim ve aklımca kurduğum bağlantıyı dile döktüm. "Baba, sen de beni hediyelere boğuyorsun."

"Çünkü ben de senin her şeyin en güzeline sahip olmanı istiyorum."

Kızaran yanaklarımla babama bakarken gülümsedim. İfadem karşısında yanağımı okşayarak tekrar eğildi ve sulu bir öpücüğü şakağıma bıraktı. "Bir tanecik kızım benim."

"Baba masal," diyerek onu hafifçe ittirdim. "Masalı anlat."

Sabırsızlığıma karşı kıkırdayan babam geri çekilip hikâyeye devam etti. "Pygmalion bir süre sonra heykeline o kadar bağlanmış ki ona Galatea ismini vermiş."

"Galatea ne demek?" diye merakla sordum.

"Galatea'nın anlamı, uyuyan aşk demekmiş."

"Aşk niye uyuyormuş?"

Beni izleyen adam bir an yüzüme bakarak ne diyeceğini bilemez gibi sessiz kaldı. Ardından omuzlarını silkip cevap verdi. "Zamanını bekliyormuş babacığım."

Ne demek istediğini anlayamayarak tekrar soru soracağımda babam bunu anlamış gibi konuşmaya devam edip masalı anlattı.

"Kıbrıs'ta Afrodit Festivali kutlanırken davetlilerden biri olan Pygmalion, festivale gidip tanrıçasının tapınağında diz çöküp yalvarmış." Babam ellerini yavaşça kaldırıp yüzüne aciz bir ifade takındığında sesini inceltti. "Güzel tanrıçam, gör ve duy beni. Senden tek isteğimdir, heykelim gibi bir eş ver bana." Babam ellerini indirip her zamanki ifadesini kuşandı. "Bu yakarışı duyan Tanrıça Afrodit, Pygmalion'un âşık olduğu eserini merak etmiş. Adamın bu denli istediği, uğruna adaklar adadığı heykeli görmek üzere atölyesine gitmiş. Ve karşılaştığı tabloyla çok şaşırmış çünkü heykel kendisine çok benzemekteymiş. Adamın onu onurlandırmasıyla tanrıça, Galatea'ya hayat vererek canlandırmış."

İrileşen gözlerimle babama bakmaya devam ettiğimde gülümsediğini gördüm. Beni etkileyen bir hikâye anlatmaktan memnun gibiydi.

"Pygmalion eve döndüğünde heykelinin canlandığını fark edip Afrodit'e şükretmiş. Aşkının hayal olmaktan çıkıp gerçek hale gelmesine o kadar mutluymuş ki sevinçten ağlamaya başlamış. Ve sonra Pygmalion ve Galatea, Afrodit Tapınağı'nda evlenmiş, sonsuza dek mutlu yaşamışlar."

Yüzümü esir alan tebessümle hafifçe başımı salladığımda, dinlediğim hikâyenin detayları zihnimin içinde dönüp durmaya başladı. Babam siyah saçlarımı okşayarak gülümsediğinde inci gibi sıralanmış dişlerini gördüm.

"Hikâyeyi beğendin mi?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Çok beğendim."

Babam her masal anlatışının ardından sorduğu klasik soruyu mırıldandı. "Peki ne anladın anlattıklarımdan?"

Bir süre ona bakarak düşündüm.

Çekingen bir tonlamayla aklımdan geçenleri söyledim. "Bir şeyi çok istersek o gerçekleşir. Hem de ne kadar imkânsız olursa olsun." Bir an geçen gün öğrendiğim kelime aklıma geldi. "Mucizeler gibi."

Babam bakışlarına yerleşen şaşkınlıkla dudaklarını araladığında afallamış gibiydi. Saniyeler içinde başını salladı ve yüzünü kaplayan

gülümsemesiyle konuştu. "Evet, tam olarak bunu anlatıyor." Gözlerini kısarak başını hafifçe yana eğdi. "Yedi yaşındaki bir kız çocuğuna göre fazla zekisin."

Kıkırdayarak üstümdeki örtüyü bacaklarımla itekledim. Ardından onu asıl şaşırtan soruyu dile getirdim. "Ama bu bir yalan, değil mi baba?"

"Yalan mı?"

Tek kaşımı kaldırdıktan sonra minik burnumu kırıştırdım. "Heykeller canlanamaz. Yani mucizeler de gerçekleşemez. Bunlar birer yalan."

Babam aralık kalan dudaklarını birbirine bastırıp iç geçirdi. Bana bakarken buruk bir tebessümle bakıyor, sözlerimden memnuniyet duyup duymadığını anlamamı engelliyordu.

"Güzel kızım, hayatımızda her zaman gerçekçi ve mantıklı olamayız." Sesindeki yumuşaklık; işte asıl uykumu getiren şey bu tınıydı. "Bazen mucizelere inanmalı ve asla gerçekleşmez sandığımız şeylerin hayat bulabileceğini umut etmeliyiz." Babamın yüzündeki tebessüm genişledi. "İmkânsızlıklar olmazsa mümkün kılınan anların değeri kalmaz. Hayal kurmazsan, bir süre sonra yaşamında ulaşmak istediğin bir hedef oluşmaz."

Ruhuma işleyen sözler kalbimi ısıttı.

Bana bakan adama onu anladığımı belirtircesine başımı salladım.

"Peki, hayal kurmalı ve mucizelere inanmalıyım." İç geçirerek mırıldandığımda omuzlarımı düşürdüm. "Ama bu çok zor."

"Niye?" diye sordu babam kıkırtısı dudaklarından döküldükten hemen sonra.

Siyaha çalan gözlerine tutunduğumda onun bir ara anneme söylediği ama benim duymadığımı sandığı, benim ise ezberlediğim ve asla aklımdan çıkaramadığım cümleyi mırıldandım.

"Çünkü gerçeklik seni bir yere kadar üzebilir ama hayalperestlik her daim canını yakar."

Yorganımı üstüme çektiğim sırada babamın tavanıma iliştirdiği parlak yıldızlardan biri yapışkanlığını yitirdi. Işığı sönmüş yıldız, saniyelik bir zaman diliminde babamın avucuna düşerek, onu sözlerimin yarattığı yıkımın içinde yalnız bırakmadı.

Ben ise uykuya daldım.

KOD ADI: OUROBOROS

"Yeniden doğuş ve yeniden yok oluş."

Karanlıkta kalan geçmişimde bir mum yandı.

Cılız ışık önümü görmeme yardımcı olamıyordu fakat sorun değildi zira el yordamıyla ilerlemeye alışkındım.

İhtiyacım olan tek şey, gökyüzünü süsleyen yıldızlardı.

Onların parıltısı bana yol gösterecekti.

Yumduğum gözlerimi aralayarak berrak gökyüzüne bakmaya devam ettim. Bedenimi sarmalayan soğuk havaya inat yanan içim sayesinde üşümüyordum. Bakışlarımı yıldızlardan ayırıp az ilerimde bulunan mezara çevirdim. Babamın toprağını süsleyen papatya demetlerine baktığımda yüreğimdeki sızı ikiye katlandı. Canımın acısı her geçen saniye büyük bir azaba neden olmak istercesine artıyordu.

Babamın mezarının yanında kalan gri mermerin üstüne oturmuş, yanımdaki adamın konuşmasını bekliyordum ama ağzını açmıyordu. Sanırım nereden ve nasıl başlayacağını bilemiyordu.

Benim düşüncelerim ise o sustuğu her an daha karmaşık bir hale geliyordu. Zihnimdeki küçük kız yanıma ilişip, haftalardır çözmeye çalıştığım bulmacanın eksik parçalarını cebinden çıkararak önüme bıraktı. Benim için hâlâ bulanık olan yitik anılara bakarken aklımın hiddetle çalışmaya başladığını işittim.

Volkan Meyli dün babam ile ilgili bilgiler bulmuş ve bana bunları anlatmıştı. Daha önce duymadığım bir ortaktan bahsetmişti. Şimdi geriye dönüp baktığımda bazı şeyleri anlamlandırabiliyordum. Babamın oyun gecelerini hayal meyal hatırlıyordum. Her daim ona eşlik eden arkadaşını anımsayabiliyordum.

Babam o adam için *tek dostum* derdi.

Bakışlarımı Hektor'a çevirdim. Kara gözleri, babamın mezarında dolaşıyordu. Geçmişimden gelen Hektor, o adamın oğlu olabilir miydi?

Birlikte yemeğe gittiğimiz gece bana bir hikâye anlatmıştı. On yaşındayken sevdiği küçük kızı görmek için babasının arabasını çalmasından bahsetmişti. O küçük kız bendim, artık buna emindim. Belki yanılıyordum ama babamın o dönemlerde yeni bir spor araba alıp kumarda arkadaşına yenildiği için aracı ona vermek zorunda kaldığını hatırlıyordum. Hektor'un benim yüzümden kaza yaptığı gece sürmeye çalıştığı araba, babamın oyunda yitirdiği araç mıydı?

"Beni görmek için evden kaçtığın gece çarptığın araç babamındı, değil mi?"

Kara gözleri beni bulduğunda ciddiyetini bir kenara bıraktığını anladım çünkü bakışlarında kalbimi eriten bir samimiyet vardı.

"Teknik olarak benim babamındı." Tek kaşı hafifçe kalktı. "Sonuçta oyunda adil bir kazanç sağlamıştı."

Tebessümüne karşılık verdim. Bakışlarımız birbirinde asılı kaldı. Aramızda bir karış mesafe vardı fakat ben ilk defa kendimi ona bu kadar uzak hissediyordum. Benim bilmediğim bir hayatı vardı. O hayatın içinde yaşattığı bir ben vardı. Ve benim bu konuda en ufak bir fikrim ya da anım yoktu. Bu, kalbime öyle büyük bir keder bırakıyordu ki altında ezileceğime emindim.

"Ailelerimiz bu denli yakın mıydı?" diye sordum.

Hektor bakışlarını kaçırıp boşluğa daldığında, yüzündeki ifadeyi çözemedim. Hüzünlenmiş ama aynı zamanda anımsadıklarıyla keyiflenmiş gibiydi.

"Babam ile baban daha çocukken tanışmışlar. En yakın arkadaşlarmış." Masal dinlermişçesine bütün dikkatimi ona verdim. Güzel dudaklarından dökülen her kelimeyi aklıma ve kalbime not ediyordum. "İlkokul, ortaokul, lise ve üniversite." Hektor'un yüzünde sıcak bir tebessüm oluştu. "Hiçbir zaman ayrılmamışlar birbirlerinden. Mezun olduktan sonra ortak iş kurmuşlar, evlendiklerinde bile sürekli iletişimde kalmışlar. Babam ile annem üniversitedeyken tanışmış. O zamanlar üçü hiç ayrılmazlar, hep birlikte vakit geçirirlermiş. Sonra bu gruba annen de eklenmiş."

Hektor'un sözleriyle ona baktığımda fark ettiğim gerçek, tebessüm etmeme neden oldu. "Öyleyse biz birlikte büyüdük."

Kara gözlerindeki ateş ile beni sarmalayan adam başını salladı. Doğumuma bile şahitlik ettiğini dakikalar önce belirtmişti. Onu ilk gördüğüm andan beri niye aşinalık duyduğumun şüphesi artık bariz bir yanıta sahipti.

Hektor ile benim ruhlarımız iç içe geçmişti.

Doğumum ile başlayan bu yoldaşlıkta, ben hatırlamasam bile o her daim yanımda olmuştu. Belki de bu yüzden hiçbir zaman kendimi tam hissedememiş, hep yarım bırakıldığımı düşünmüştüm. Ondan ayrı kaldığım yıllarda içimdeki Gece yavaş yavaş ölmüş, geriye kalan soluk bedeni bana acı vermişti. O küçük kız, oyun arkadaşının yasını tutmuştu. Ben ise onun niye her zaman bu kadar üzgün olduğunu bile sorgulamamıştım.

Tanrım, bu nasıl bir kaderdi?

"Ailelerimiz bizi birlikte büyüttü çünkü her daim beraber olmamızı istediler. Onlar için her şeyi devralması gereken iki vâristik."

"Kardeş gibi mi?" diye mırıldandım ve bu tabir karşısında yüzümü ekşitmeden edemedim.

"Bence akıllarında bundan daha fazlası vardı." Yüzündeki tebessümle bana bakarak göz kırptı. "Çünkü benim kurduğum ilk düzgün cümlelerden biri seninle evleneceğime dair verdiğim sözdü."

Yanaklarıma akın eden kan ve irileşen gözlerimle mırıldandım. "Nasıl yani? Beşik kertmesi gibi mi?"

Erkeksi bir kıkırtı dudaklarından döküldü. Bana baktığında alaycı tavrı her zamankinden daha çarpıcıydı.

"Öyle de denebilir."

Utancımı süsleyen gülümsemem ile homurdandım. Kaçıncı yüzyılda yaşadığımızı ve bu saçma fikrin ailelerimizin aklına nereden geldiğini anlayamadım ama şikâyetçi değildim. Yanımda duran adamın bir ömür yanımda durmaya devam etmesini isterdim. Onu hatırlamıyor oluşum bir etken değildi. Ruhunun rengini her gün daha iyi görüyor ve bağlılık göstermem gereken bir durum olursa bunu sadece onun için yapabileceğimi biliyordum.

"Bunca zaman beni içinde yaşattın." Gülümsemem kırık bir tebessüme dönüştüğünde kara gözlerine tutundum. Herkes beni unutmuştu. Annem gerçek adımı zikretmez, abim yüzüme bakmaz olmuştu. Babam ise öldüğü güne dek ay ışığını görür ama onun ardında saklanan Gece'ye

kendini kör ederdi. Kendim bile kendime sahip çıkmayıp o küçük kızı ölüm döşeğinde bırakmıştım. Gerçek beni yaşatan tek kişi oydu. Hektor, benliğimi kabullenen tek insandı. Bana aşıladığı samimiyet ve sıcaklığa sarılmamam imkânsızdı. "Teşekkür ederim."

Bana dipsiz bir kuyuyu anımsatan gözlerindeki şeffaflık yeniydi. İlk defa maskesini bile isteye çıkarmış, gerçek yüzünü görmemden korkmamıştı. Hareketlerindeki otokontrol hâlâ yerindeydi ama bilemiyordum, sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi gözüküyordu.

"Ben gözümü seninle açtım ve o an bir söz verdim." Ciddiyetine eklenen nahiflik kalbimi kuşattı. Kararlılığı somut bir hal almıştı. Gözlerime değil, adeta ruhuma bakıyor sadece Feray'a değil, Gece'ye de sesleniyordu. "Seni koruyacağıma, kimsenin sana zarar vermeyeceğine dair babana yemin ettim. Ve ettiğim yeminleri bozmam."

Kelimeleri hem şifa hem yaraydı.

Beni iyileştirmek isterken öldürüyordu.

Kendime duyduğum nefret asla sönmeyecek bir ateşti. O alevleri harlayan ise yanımdaki adamın dudaklarından dökülen benzin niteliğindeki sözlerdi. Onu hatırlamamak bana ağır geliyordu. İlk defa birine karşı şüphe beslemiyor, her cümlesinin doğru olduğunu biliyordum. Hislerim her şeyin farkında ve bilincindeydi. Aklım ve hatıralarım ise boş bir kâğıttan farksızdı.

"Küçük bir çocuktun," dediğimde desibelim beklediğimden daha kısık çıktı. Ailelerimizin üzerimize bıraktığı dağ gibi sorumluluğu sırtlayan tek kişinin Hektor olması haksızlıktı. Ve bu, benim neden olduğum bir adaletsizlikti. "Nasıl böyle bir söz verebildin?"

Bakışlarını kaçırarak gökyüzüne baktığında, dudağının kenarı kıvrıldı. "Küçükken de şu anki halimden farkım yoktu. Aramızdaki söz dinlemeyen yaramaz sendin." Bana baktığında gözlerini kıstı. "Yıllar geçmesine rağmen hâlâ aynısın."

Omzumla omzuna hafifçe vurduğumda ikimiz de gülümsedik.

"Evet, annem de bu huyumdan yakınırdı." Bilmiş bir tavır takındım. "Yine de şükret. Ben doğmasaydım abime kalırdın. Ona böyle sözler vermen daha zor olurdu."

"Abinin bu konuyla ne alakası var ki?"

"Ne demek ne alakası var? Sonuçta babamın diğer vârisi de oydu." Gülümsememi genişlettim. "Ben olmasam beşik kertmen o olurdu."

Şaka yaparak aramızdaki gerilimi sonlandırmak istemiş ama başarısız olmuştum. Neyi yanlış yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bakışlarını kaçıran adam içime nifak tohumları ekti.

"Sorun ne?" diye sorduğumda tek kelime etmemesine sinirlendim. "Hektor, söylesene."

"Feray, özür dilerim." Bakışlarını babamın mezarında dolaştırdı. "Annen sana söylemiştir sandım."

"Neyi?"

Bakışlarındaki duygu yoğunluğu içimi acıtıyordu. Annem bana hiçbir şey söylemezdi. Onun için babamın ölümünden sonra bir gölge haline gelmiştim. Kendine kurduğu iki kişilik ailesinde mutluydu ve onsuzluğa alışık olan ben, bundan memnundum. Yine de Hektor konuştuğunda kendimi ilk kez bu kadar öksüz hissettim.

"Abin babanın biyolojik oğlu değildi."

Bütün vücudumu ele geçiren akım karşısında titredim. Kalbimi sıkan kudretli eller baskısını artırdı. İtiraf etmeliydim ki bu beklediğim bir şeydi. Babamın abime karşı her daim bir tık daha mesafeli oluşuna şahitlik etmiştim. Mirasını ise bana bırakması bardağı taşıran son damla olmuştu. Abimin beni kıskanması ve aramıza maddiyat dışında bir şey koymaması absürd değildi çünkü onun gözünde ben kardeşi değildim.

"Annen ile baban evlendiğinde annen bir başkasından hamileymiş. Baban bebeği kabul edip bağrına basmış ama abin tuhaf bir çocuktu."

Gözlerine bakamıyor, kendi ailemi ondan dinliyor olmanın verdiği acıya kapılıp gidiyordum.

Benim abim ile aramda altı yaş vardı. Hektor'un ise iki yaş olmalıydı. Bu yüzden Feridun'un küçüklüğünü hatırlıyordu.

"Abin sekiz, sen iki yaşındayken kötü bir olay yaşandı." Yüzünü ele geçiren öfkeyle ellerini sıkan adamın oluşan yumruklarına baktım. "Abin seni çok kıskanıyordu. Sen doğduktan sonra babanın ilgisi tamamen sana çevrilmişti. Bir çocuk olarak bunu kaldıramadı ve asla yapmaması gereken bir şey yaptı." Gözleri beni bulduğunda duyacağım şeye hazırlıksızdım. "Seni boğmaya kalktı."

Algılarım kapandı.

Duyduğum şeyin ağırlığı altında ezildim.

Abim ile hiçbir zaman iyi bir iletişime sahip olamamıştık lâkin bu, beklentilerimin çok ötesinde bir nefretti.

"Baban sana zarar vermeye çalışırken yakalayınca, abini yatılı okula göndermişti."

Feridun'un ömrü yatılı okullar arasında gidip gelmekle geçmişti. Birinden atılır, diğerine geçer ve babamın her yıl okullara bağış yapmasına neden olurdu. Bu yüzden hayatımın büyük bir bölümünde olmamış, her daim figüran olarak kalmıştı. Açıkçası bana zarar vermeye çalışmasını bile tuhaf bulamıyordum ama bunu işitmek farklı bir boyuttu.

"Şimdi bazı şeyler anlam kazandı." Kendi kendime mırıldanarak kollarımı bedenime doladım. "Benden bu kadar nefret etmesinin bir nedeni olmalıydı. Demek ki hiçbir tavrı sebepsiz değilmiş."

"Aşağılık kompleksine yakalanması senin suçun değil."

Hektor'un sözleriyle ona baktım ve tebessüm ettim. İçimin acısını gölgelemeye çalıştım. Feridun kendini ailemize ait hissedememiş bir çocuktu. Benim gelişimle ebeveynlerinin onu daha az seveceğini düşünmüştü. Sergilediği eylem kabul edilemezdi ama onu dışlamak da iyi bir çözüm değildi. Babam onu göndererek yanlış yapmış, yarayı iyileştirmemiş sadece onun üstünü örtmüştü. Şimdi ailemin neden kolay yıkıldığını daha iyi anlıyordum. Hiçbir zaman sağlam temele sahip olamamış bir yapı, en ufak darbede harabeye dönerdi.

"Psikologluk bulaşıcı galiba," diye homurdandığımda Hektor gözlerini devirdi.

Annemin bunları bana anlatmamış olmasını sindiremedim. Abimle ilgili gerçeği bilmek isterdim. Evet, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ama yine de bilmek hakkımdı. Eğer bilseydim Feridun'a daha ılımlı yaklaşıp onunla iletişim kurmaya çalışırdım. Onu sevdiğimi ve benimsediğimi görmesini sağlardım. Ebeveynlerim gibi onu bir kenara koymuş ve göz ardı etmiştim. Bu büyük bir hataydı.

Aile dramımı bir kenara bırakarak soluklandım. Bana acı veren bir gerçekti fakat kabullenmem gerekirdi. Şu an abimin çocukken beni boğmaya çalışmasından daha büyük sorunlarım vardı.

Hektor'un bana verdiği huzura sıkıca tutundum. Konfor alanım haline gelen adamdan bakışlarımı kaçırarak odaklanmaya çalıştım. Edindiğim yeni bilgileri eskileriyle bağdaştırmayı denedim. Hektor, ilk tanıştığımız zamanlarda birini aradığını ve onu bulduğu için Türkiye'ye geri döndüğünü söylemişti. Aradığı kişi bendim ve bu nedensizce beni mutlu

ediyordu. Varlığımı unutmamış olması gururumu okşuyordu lâkin hâlâ anlamlandıramadığım şeyler vardı.

"O flaş belleği aldığında videodaki kadının ben olduğuma nasıl emin oldun?"

"Gözlerin," diye düşünmeden sorumu yanıtladı. Başımı ona çevirdiğimde birbirimize kilitlendik. "Aynı olan bir diğer şey de bakışların. Kimsenin gözleri seninkiler gibi bakmıyor."

Aralanan dudaklarımı kapatamadım.

Kalbimdeki kasılmaya eklenen heyecan, benliğimi sendeletmişti.

"Tanıdığım çok yetenekli bir adam vardı. Ona küçüklük fotoğrafını gösterdiğimde büyüdüğünde nasıl bir kadın olabileceğine dair bana birkaç profil çıkarmıştı. Ben de o çizimlere dayanarak yıllarca seni aradım. Dünyanın altını üstüne getirdim. Bir keresinde seni bulduğumu sandım ama yanılmışım. Videoyu gördüğümde bir saniye bile tereddüt etmeden aradığım kişinin sen olduğunu anladım. Gözler yalan söylemez diye kim dediyse doğru söylemiş."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak soluklandım. İlk günden beri badem gözlerime yaptığı vurgulamanın altındaki nedeni şimdi anlıyordum. Onu bana getiren şeydi bu. Ben olduğumu anlamasını sağlayan gözlerim, onun hoşuna gidiyordu.

"Hep imalarda bulundun. Bazı şeyleri fark etmemi sağlamaya çalıştın ama asla gelip kendin anlatmadın. Niye söylemedin, Hektor?"

Bana acı vermek istemediğini söylemiş, onu hatırlamamın bana azap olacağını düşündüğünü belirtmişti. Yine de bu haksızlıktı. Ben onun bana verebileceği herhangi bir acıyı sahiplenir, bundan gocunmazdım. Başından beri ona yaklaşmak isterken, kendimi uzakta tutmaya çabalamıştım çünkü şüphelerim vardı. Beni dizginleyen paranoyam yüzünden delirecek gibi olduğum geceler atlatmıştım.

Eğer bana söyleseydi, anlatsaydı o geceleri birlikte atlatabilirdik.

"Bazen hatırlamanı istedim." Gözlerime bakan adam öfkeliydi. "Beni unutmana kızdım. Ben seni aklımdan çıkaramazken sen beni nasıl unuttun diye delirecek gibi oldum ama sonra şükrettim. İyi ki beni ve geçmişini unutmuşsun dedim. Hâlâ öyle diyorum."

"Ama niye?" diye yalvarırcasına konuştuğumda omuzlarım düştü. Boğazımı düğümleyen şüpheyle mırıldandım. "O dört gün yüzünden mi?"

Bakışlarını kaçırmasıyla cevabımı aldım.

Yüreğimi dağlayan ifadesinde büyük bir öfke vardı. Kaşları çatılmış, bedeni kaskatı kesilmişti. Dakikalar önceki itirafını anımsamak kalbimin ritmini hızlandırdı. Bir adamın onu taciz edip bana tecavüz etmeye çalışmasından bahsetmişti. İlk cinayetini anlatarak onu katil haline getiren o anı ellerimin arasına bırakmıştı. Böyle bir şey ancak o dört günde olabilirdi. Minik bedenime ağır gelip hafızamın kendini bloke etmesine neden olan şey, kaçırıldığım zaman yaşadıklarımdı.

"Sadece ben değil, ikimiz de kaçırıldık," dediğimde zihnimde çakan şimşeklerin parlaklığı karanlıklarımı aydınlattı. Volkan Bey'in bahsettiği anlaşma yüzünden fidye için ailemden koparılmıştım. Hektor, babamın ortağının oğluydu. Aynı sebeple o da kaçırılmış olmalıydı. Bu yüzden sadece alıkoyulduğum günleri değil, onu da unutmuştum çünkü zihnimde yaşadığım acı Hektor ile paraleldi. Travmamla iç içe geçen küçük oğlan, aklımın dizginlemesi gereken azabın arasına kaynamıştı. İnsan psikolojisi tahmin edilenden daha karmaşık bir yapıdaydı fakat bu kadar acımasız olması beklemediğim bir yıkımdı.

"O dört gün yanımdaydın. Benimle tekerlememi söyledin. Gece'yi korumak için adam öldürdün." Bedenimi ona doğru çevirip elini tuttuğumda, mümkünmüş gibi biraz daha put kesildi. "Hektor, o dört gün ne oldu?"

Kara gözlerindeki şeffaflık kaybolmuştu. Bana bakan adam maskesini yüzüne geçirmişti. Aramıza koyduğu mesafeyle konuştuğunda sesindeki tonlama kalbimi ikiye böldü.

"İşte bu, sana cevabını veremeyeceğim tek soru."

"Ama neden?"

"Çünkü olanları unutman lanet değil, lütuftu."

Sendeleyen aklımdan kayıp giden özgüvenim geri çekilmemi sağladı. Bu denli büyük bir beyanda bulunuyorsa yaşadıklarım benim tahmin ettiğimden öte olmalıydı.

Bana bakan adamın gözlerinden anlayabiliyordum. Onu bu hale getiren, korkularına zemin hazırlayan şeyler yaşamıştı. O dört günde ben hafızamı kaybederek yaşamıma devam edebilmiştim ama Hektor hâlâ o dört günün kâbuslarıyla gecelerini öldürüyordu. Küçük alanlardan nefret etmesinin ardında hep travmatik bir olay olduğunu düşünürdüm.

Sanırım haklıydım. Benim karanlık korkumu yaratan kaçırılışım, onun dar alan fobisini ortaya çıkarmıştı.

Kötü günleri hatırlamasını istemiyordum. O karanlıkta bir başına kalmasına tahammül edemezdim. Bu yüzden dikkatini daha olumlu bir yöne çekmeye çalıştım. Aklıma gelen ve cevap almak istediğim bir diğer soruyu dile döktüm. "O yıldızları da sen mi yaptın?"

Mavi çöp poşetinden yapılan minik yıldızları anımsadım. Pembe montumun cebinden dökülen origamiyi hâlâ saklıyordum.

"Seni rahatlatan tek şey onlardı," dediğinde gözlerimizi buluşturdum. Cebinden çıkardığı fişi katlayarak saniyeler içinde kusursuz bir yıldız origamisi yaptı. Yıllar önce gördüğüm bu eşsiz yeteneğe tekrar şahitlik etmek beni gülümsetti. Küçük yıldızı avucumun içine bıraktığında tenime değen parmakları nefesimi kesti. "Ağlamaman şartıyla her gün sana bunlardan yapardım."

Son sözüyle duraksadım. Cebimden üç tane yıldız çıkmıştı lâkin biz dört gün esir tutulmuştuk. Öyleyse Hektor bir gün boyunca yanımda değil miydi? Yoksa ben sonunda ağlamayı bırakmış ve ödülümü alamamış mıydım?

Asıl odaklanmam gereken noktayı kaçırdığımı fark ettim. Parmaklarımın arasında çevirdiğim origamiye baktım bir süre.

"Cansel Hanım'ın ve Dilhan'ın yanma bırakılan yıldız origamisinin nedeni bizi temsil ediyor olması. Şimdi bunu daha net görüyorum." Kaşlarımı çattım. "Ama anlamadığım şey, bunu kimin bilebileceği. Senin bana yaptığın yıldızlardan esinlenip bunun üzerinden bize atıfta bulunabilecek kim var?" İçimi kaplayan korkuyla yutkundum. "Bütün bu olanlar kaçırılmamızla ilgiliyse peşimizdeki kişi bizi kaçıranlar olamaz mı?"

"Hayır."

"Hektor, bundan nasıl emin olabilirsin?" diye sordum. "Bizi kaçıran kişiler olabilir. Belki de onlar için kapanmamış bir davayızdır."

"Olamaz çünkü hepsini öldürdüm."

Aramıza yerleşen sessizliğe kurban gittim. Tek kelime edemeden sadece karşımdaki adama bakıyordum. Ölüm kelimesinin yarattığı ürpertiye kapıldım.

"Peşimizdeki kişi kim bilmiyorum ama o şerefsizler değil. Bizi bir araya getirmek isteyen bir katil var. Mutlaka bundan bir çıkarı vardır. Ne olduğunu anlarsak onu bulmamız da kolaylaşır."

"İkimizi bağlayan ne var?"

"Babalarımızın vasiyeti var."

Kaşlarımı çatarak bunun ne olduğunu sorgulayacağım sırada çalan telefon ile sustum. Mezarlıkta yankılanan ses içimi kaldırdı. Hektor cebinden çıkardığı telefonunu kulağına yerleştirip tek kelime etmeden karşı hattan gelen sesi dinledi. Bakışlarımı yüzünde gezdirdim ve kaşlarının çatıldığını fark ettim. Simasını ele geçiren ifade hayra alamet değildi. Saniyelerin ardından konuşmayı sonlandırıp ayaklandı.

"Gitmemiz gerek."

Buz kesen bacaklarımı hareket ettirerek karşısına dikildim. "Nereye gidiyoruz?"

"Peşimizdeki ruh hastasıyla ilgili ipucu bulduk. Gidip bakmamız gereken bir yer var," diyen adama karşı başımı salladım. Bulduk derken neden çoğul konuştuğunu daha sonra sorgulayacaktım.

"Dilhan ne olacak?"

"Defin işlemleriyle ilgileniyorlar. En yakın zamanda gelip Dilhan'ı ziyaret ederiz."

Başımı salladığımda Hektor harekete geçti. Geçmişimizden sıyrılıp şu anımıza dönmemiz ile fark ettiğim şey, olduğum noktaya çivilenmeme neden oldu. Acı dolu gerçekleri ondan duymak için asla inanmadığım ve inanmayacağım beyanlarda bulunmuş, normalde asla sarf etmeyeceğim kelimeler söylemiştim. Üstüne gitmeme, kalbini kırmama rağmen bana kucak açan adam, her daim içimi yakan bir ateşle kırık kanatlarımı sarmaya çalışmıştı. İçten içe gücendiğini ve söylediklerim yüzünden kendinden nefret ettiğini biliyordum.

"Hektor."

Benim için savaşan adamın ardında yaralı bir asker olan küçük çocuğa sesimi duyurmaya çalışarak konuştum.

"Az önce söylediklerimin hiçbiri gerçek düşüncelerim değildi. Senin kötü biri olduğuna inanmıyorum ve inanmam. Yaptığın her seçimin mantıklı bir nedeni olacağına eminim." Önünde durup tekrar bana bakmasını sağladım ve yakınlığımız sayesinde kutsandığımı hissettim. "Sadece üstüne gidersem konuşacağını umduğum için sert davrandım."

Öyle mi der gibi kaşını kaldırıp bakışlarını kaçırdığında ne denli kırıldığını daha net gördüm. Başımı yana eğerek gözlerini bulmaya çalıştım ve başarılı oldum.

"Özür dilerim."

"Dileme, yanlış veya doğru olmayan bir şey söylemedin. Daha beterlerini duymuştum."

"Duymamalısın." Sesime karışan isyan dikkatini çekti. Bedenine yanaşıp buz tutan parmaklarımı kızgın korları anımsatan yanaklarına iliştirdim. Katran karası gözlerinden ruhunun dibine indim. İçindeki çocuğu ilk kez bu kadar net görüyordum. "Senin o hikâyeden çıkardığın sonuç, canavar oluşun. Benim anladığım şey ise benim kahramanım olduğun."

Sözlerim ile Hektor'un boğazı düğümlendi. Zorla yutkunup bakışlarını kaçırdığında, duyduğu şey karşısında nasıl hissedeceğini şaşırmış gibi gözüküyordu. Yanağındaki parmaklarımı hareket ettirerek tekrar bana bakmasını sağladım.

. "Beni korudun ve korumaya devam ediyorsun. Tanıştığımızdan beri birçok insana yardım edip kol kanat gerdin." Sesimdeki tını ruhumu ele geçiren hayranlığı gün yüzüne çıkardı. "Sen kötü bir adam değilsin. Hak edene hak ettiğini veren birisin." Badem gözlerim, uzansam öpeceğim kadar yakınımda bulunan dudaklara kaydığında iç geçirdim. "Ve ben bu huyunu seviyorum."

Sözlerim onu duygusallaştırmıştı.

Gözlerindeki parıltıdan bunu anlayabiliyordum.

Hektor derin bir nefes alıp ifadesini değiştirmeye çalıştı. Arzularımı uyandıran alaycı ifadesiyle bana bakarken elini belime yerleştirdi. Saniyelik bir zaman diliminde bedenimi kendine doğru çekip vücutlarımızı bütün kıldı.

"Başka sevdiğin bir huyum var mı?"

Kara gözlerindeki tilkilere gülümsedim ve geriye çekilerek belimi büktüm. Bakışlarımızı ayıramıyor, ayırmak istemiyordum.

"Şımarma hemen," diye homurdandığımda Hektor kahkahayla güldü.

Tepemizde parıldayan dolunayın ışığında kutsanarak birbirimize bakmaya devam ettik. Kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Sanki yıllar süren uykumdan uyanmış, hayatın sadece siyah ve beyazdan ibaret olmadığını anlamıştım. Gerçi karşımdaki adama bakarak söyleyebilirdim ki onunlayken hayatım tam olarak siyah ve beyazdan ibaretti. Karışıklık yoktu, cümbüş ve karmaşa yoktu. Sadece onun berrak bir netliğe sahip ruhu ve ak renge boyanmış kalbi vardı.

Ellerimi boynuna indirerek soğuk metale dokunduğumda bakışlarımı o yöne çevirdim. Boynunda asılı duran zincire parmağımı dolayarak kolyeyi onu örten kumaştan kurtardım. Avucuma düşen dikdörtgen objeye baktım ve birkaç gün önce anılarımda gördüğüm kadını hatırladım.

"Annemindi." Tok sesini işittiğim adama bakarak şaşkınlığımı ifademe yansıttığımda tebessüm etti. "Babam düğünlerinde hediye etmiş."

Yüreğimi yakan bir sıcaklığa sahip olan kolyeye baktım ama anlayamadım. Anılarımda gördüğüm güzel kadın, Hektor'un annesiyse neden kocasının ona verdiği kolyeyi bana hediye etmişti?

Üzerindeki Latince olduğunu tahmin ettiğim yazıyı okumaya çalışarak mırıldandım. "Donec lux stellarum evanescit."

"*Yıldızların ışığı sönene kadar* demek."

Sözlere açıklık getirmek isteyerek konuştuğunda, nedensizce ağlamak istedim. Bir yemin gibi dudaklarından dökülen kelimeler benliğimi darmaduman etti.

"Seni yıldızların ışığı sönene dek seveceğim anlamına geliyor."

Beklemediğim kadar eşsiz bir anlama sahip olan kolye bir yanımı kederlendirmiş, diğer tarafıma umut aşılamıştı. Babasının eşine duyduğu aşk, yegâne ve benzersiz olmalıydı. Birkaç ay öncesine dek böyle bir şeyin gerçekliğini kabul etmez, insanların birbirine bu denli büyük duygular besleyebileceğine inanmazdım. Şimdiyse daha farklı düşünüyordum. Sanırım insan daha önce deneyimleyemediği bir şey söz konusu olduğunda rahat rahat bilmişlik edebiliyordu. Onun tadına vardığında ise her şeyin birer olasılıktan ibaret olabildiğini görmesi suskunlaşmasını sağlıyordu.

Hektor'un bir eli hâlâ belimdeydi ve beni kendine yaslayarak aramızdaki mesafeleri bir bıçak gibi bölüyordu. Boşta kalan eliyle ensesine uzanıp kolyenin klipsini kolaylıkla çözdü. Avucuma süzülen kolyeye, ardından karşımdaki adama baktım.

"Annem bunu sana hediye etmişti ama sen bana verdin." Güzel dudaklarında göz alıcı bir tebessüm yeşerdi. "Büyüdüğümüzde ve gerçekten anlamını idrak edebileceğimiz bir yaşa geldiğimizde sana geri vermemi istemiştin."

Avucumun içindeki kolyeye bakarak gülümsedim. Gümüş renkteki dikdörtgenin yüzeyini süsleyen yazıya bakıp arkasını çevirdiğimde, kuyruğunu ısıran sonsuzluk sembolüyle kıvrılmış yılanı gördüm.

Elimdeki objenin verdiği anlam barizdi.

Bu kolye, sonsuz aşkı temsil ediyordu.

"Bunca yıl boynundaydı," diye mırıldandım. Gözlerimi ona çevirdiğimde içimi sızlatan kelimelere sıkıca sarıldım. "Bir gün beni bulup kolyeyi geri vereceğine inandın."

İç geçiren adam, yüzündeki gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Söz konusu sen olunca iflah olmak nedir bilmiyorum."

Alaycılığını görmezden gelerek parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. Şehvet duygumu tetikleyen kokusunu içime çekerek, sıcak boyun girintisine yüzümü gömdüğümde belimi sıkıca kavradı. Saçlarımın arasına başını yaslayıp kokumu içine çekti ve parmaklarıyla siyah tutamlarımı okşadı.

Saçlarıma bıraktığı sert öpücük kalbimi parçalara ayırdı.

Beni asla unutmamış, Gece'nin varlığına tutunmuştu.

Bu asla geri ödeyemeyeceğim bir borçtu.

Ondan ayrılıp avucumdaki kolyeyi boynuma taktım. Uzun zincir sayesinde dikdörtgen kısmı göğüs boşluğuma düştü. Kolyenin ucunu kazağımın altına atıp soğuk metalin tenime temas etmesini sağladım.

Mezarların arasından geçerek arabanın bulunduğu alana geldik. Araca bindiğimizde vakit kaybetmeden yola koyulan adama baktım.

Aklıma gelen detayla gülümsemeden edemedim.

"Gerçek adın ne?" diye sorduğumda bana söyleyeceğini umdum. Sonuçta artık gerçekliğini ve hikâyemizi biliyordum. O benim hakkımdaki bütün doğrulara sahipken, benim hâlâ adını bilmiyor oluşum keder vericiydi.

"Bu hâlâ bir sır." Tek kaşını yavaşça kaldırdı. "İddiayı unuttun sanırım. Kendin bulmak zorundasın yoksa haksızlık olur."

Sinirle homurdanıp arkama yaslandım. Kollarımı göğsümde birleştirerek bir çocuk gibi trip attım. İşi yokuşa sürmeyi seven yanına sinir oluyordum. Uzun zamandır ismini tahmin etmeye çalışmadığımı fark ederek dudağımı dişlediğimde Hektor gecenin içinde son sürat ilerledi.

Yirmi iki sayısı isminin algoritmasıydı.

Üç seçeneğim vardı; A, B ve C.

"Cihangir?"

Kaşlarını çatarak bana bakması üzerine gözlerimi devirdim ve başka bir tahminde bulundum.

"Boran?" dediğimde başını yavaşça iki yana salladı.

"Araz?"

Son ithafım karşısında afallayan adam heyecanlanmamı sağladı. Ona dönerek gülümsedim ve kendimi zafer kazanmış gibi hissettim. "Bildim mi?"

"Hayır," diyerek bütün ümidimi baltaladı. "Yakın arkadaşımın ismini söylemen şaşırttı, o kadar."

Sözleriyle kaşlarım çatıldı. Gediz Bey ve İlyas'tan başka yakınında adam görmemiştim. Bu yüzden Araz'ın kim olduğunu bilmiyordum. Saatler önce tanıştığım kadını hatırlayarak kaşlarımı çattım. Asıl öğrenmek istediğim onun kim olduğuydu.

"Karina da arkadaşın mı?" dediğimde başını sallayıp yola bakmaya devam etti. Canımı sıkan noktaya parmak basarak konuştum. "Emir vermeni özleyecek kadar yakınsınız demek. Çok merak ettim, tam olarak nasıl emirler veriyorsun ona?"

Hektor ciddiyetinden ödün vermeden yola odaklanmaya devam etti. "Karina'yı boş ver. Bir daha görmeyeceksin zaten."

Öyle umuyordum.

Dakikaların ardından aracı evin önüne park eden adama kaşlarımı çatarak baktım. Gelen aramayla arabanın içinde bir ses yankılandı. Araca bağlanan telefonu direksiyonun yanında bulunan düğmeye basarak yanıtladı. "Efendim?"

Karşı hat konuştuğunda işittiğim sesin sahibi İlyas Selman'dı.

"Konuma gittin mi?"

"Evet."

"Tamam, daire on altı. Ortalığı karıştırdım ve daireyi bir adamın üç aylığına kiraladığını öğrendim. Pazartesi günü anlaşma bitiyor. Parayı peşin vermiş ve ev sahibiyle kontrat imzalamamış. Yani kimlik bilgilerine ulaşamadık."

"Zekice."

İç geçirdim. Peşimizdeki ruh hastasının en nefret ettiğim, aynı zamanda takdir ettiğim özelliği buydu. Her kimse akıllı biriydi.

"Ev sahibiyle ilgili ne buldun?"

"Adam şu an yurtdışında. İş gereği iki yıllığına İspanya'ya gitmiş. Evini aylık, haftalık bazen de günlük olarak kiralayan biri. Geçmiş taraması

yaptım. Dikkat çeken bir durum çıkmadı. Başka bir şey öğrenirsem haber ederim."

İlyas'ın sözleri üzerine Hektor aramayı sonlandırdı.

Bu konuşmanın ardından emin olmaya başladım. İlyas, Hektor için çalışıyor gibiydi. Onun adına araştırma yapıyor, arkasını kolluyordu. Kadınları kurtardığımızda yanımızda bitmişti. O gece birisi Sibel Akkan'a suçlarını itiraf ettirmiş, yakalanmasını sağlamıştı. Düşüncem bir bahis olsaydı bütün paramı ona yatırırdım zira İlyas Selman'ın Hayalet olma ihtimali yüksekti.

Hektor yaşadığımız apartmanın tam karşısında kalan iki binadan birine doğru yürümeye başladığında peşinden gittim. Dikkatle dairelerin pencerelerine bakmaya başladığında ben de gözlerimi sokakta dolaştırdım. Saat neredeyse dört olmuştu ve şehir oldukça sakindi. Saatler içinde şafak ağaracaktı. İnsanlar normal ve günlük hayatına dönerken biz ise bu gecenin kirinde debelenmeye devam edecektik.

Bakışlarımı eski binaya çevirdim. O acımasız caninin bunca zamandır burnumuzun dibinde yaşayıp bizi izliyor olması kanımı donduruyordu. Perdelerimi açık tuttuğum günlerin sayısı fazlaydı. Bazen üzerimde minicik bir tişörtle evin içinde adımlar, kendimden geçerek tuvallerimi boyardım. Mahrem anlarımı dikizleyen birinin olduğunu algılamak bedenimi ürpertti.

Apartmana girdiğimizde bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Eski ve tarihi binada güvenlik kamerası yoktu. Buna şaşırmamak gerekirdi. Karaköy'deki evlerin çoğu eskiydi. Güvenlik, bekçi ya da kamera gibi özellikler bu binalarda olmazdı. Size verebilecekleri tek şey mimari güzellikleriydi.

Beş katlı bina fazlasıyla soğuktu.

Apartmanın holü beyaz bir halıyla kaplanmıştı. Solda posta kutuları, sağda ise kocaman bir ayna vardı. Eski oluşundan mütevellit içinde asansör yoktu. Katlara uzanan geniş merdivenin tırabzanları siyah demirdendi.

Sola doğru adımlayıp gri renge boyanmış küçük kutulara baktım. On altı numara haricinde bütün kutularda faturalar vardı. Kutunun üstündeki aralıktan parmaklarımı kaydırdım. İçinde hiçbir şey olmadığını fark ederek aralıktan elimi çıkardım. Ardıma döndüğümde dibimde duran saksıyı düşürmem, binanın içinde büyük bir gürültünün yankı

bulmasına neden oldu. Dudaklarımdan dökülen küfürle yüzümü ekşittiğimde az ilerimde duran adama çekinerek baktım.

Sert ifadesiyle ağzını açtığı sırada işittiğimiz ses ikimizi de olduğu noktaya çiviledi. Az ilerimizdeki demir kapı açılmış, evin içinden mağrur bakışlı altmışlı yaşlarında bir adam çıkmıştı. Kafasındaki takke ve elindeki tespihten anladığım kadarıyla ibadetini böldüğümüz adam kaşlarını çatarak bize baktı. Kahverengi gözlerini Hektor'dan ayırıp bana çevirdiğinde desibelini alçak tutmaya çalışarak konuştu. "Hayır olsun, gençler. Bu saatte ne bu gürültü?"

Eğilip devirdiğim saksıyı kaldırdım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Amcacığım kusura bakma. Sakarlığım tuttu da." Toprak olan ellerimi pantolonuma silerek ilerledim ve gerginliğiyle put kesilen Hektor'un yanına yanaştım. "Arkadaşımıza gelmiştik ama evde yok sanırım."

Oltayı atmam ile balıkların ucuna taktığım yeme üşüşmesi bir oldu. Yaşlı adam tespihiyle oynadığında gözlerini kısarak merakla sorguladı. "Daire kaça geldiniz?"

"On altı numara."

Yaşlı adam memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzünü buruşturduğunda kaşlarım çatıldı. Bir şeyler homurdanarak kafasını çevirmesi dudağımı dişlememe neden oldu. Ondan öğrenebileceğimiz bilgiler vardı. Gözlerinden isyan etmeye duyduğu açlığı sezebiliyordum. Hektor da bunu anlamış olmalı ki ellerini ceplerine yerleştirip daha insancıl bir tavır sergiledi.

"Dayı sen bizim arkadaşı tanıyorsun galiba. Hiç gördün mü bugün onu?"

Adam evin içine baktıktan sonra kapının önüne adımlayıp bize yaklaştı. Sesini alçaltarak konuştuğunda tınısına vuran öfke yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Arkadaşınızı görmedim evladım. Zaten tuhaf herifin teki. Ev sahibi yurtdışına çıktığından beri olur olmayacak insanlara evini kiralamaya başladı." Küçümseyici bakışlarıyla ikimizi de azımsadı. "Arkadaşınız olacak o hergele, ayda bir iki kez sabaha karşı eve gelir. Şafak sökmeden de gider. Ne halt ediyor o evde bilmiyorum. Aidat ödemez, diğer kiracılarla muhatap olmaz." Adam içindeki öfkeyi boşaltmaya devam ederek kin kustu. "Dedim oy toplayalım, atalım bu manyağı ama yok. Kimse dinlemedi beni. Neymiş kirayı peşin vermiş."

"Dayı bizim arkadaş olduğuna emin misin? Pek anlattığın gibi biri değildir o." Adamı sinirlendirerek kışkırttıktan sonra zekâsına hayran kalmamı sağlayan sözleri mırıldandı. "Sen tarif et bakayım şu adamı bana."

Sorgulanmaktan gücenen adam başını dikleştirerek meydan okudu. "Meymenetsizin teki. Allah'ın selamını ne alır ne verir. Yirmi beş, otuz yaş arasında uzun boylu bir adam işte. Sıfatını doğru düzgün göremedim ki hiç. Hayalet gibi gelip gidiyor. Üstünden siyah kapüşonlusunu bile çıkarmıyor. Kıyafetleri üstünde paralanmıştır onun. Kokuyordur o adam, kokuyordur."

"Evet, doğru. Bizim şerefsizden bahsediyorsun," diyen Hektor ile gözlerimi irileştirdiğimde adam başını salladı. "He ya, tam şerefsiz."

İkisinin arasında gelişen dedikodu ağına yalpalanarak düşmeme saniyeler kalmıştı. Kaybettiğim ciddiyetimi arayarak bakışlarımı kaçırdım. Bu diyalog biraz daha uzarsa kendimi tutmayı bırakıp gülecektim.

Adam Hektor ile aralarında oluşan samimiyetten aldığı güvenle bakışlarını kaçırıp, bir şeyi yeni fark etmiş gibi homurdandı. "Sahi bugün gördüm ben o manyağı. Saatler önce gelip gitti. Çok durmadı evde."

Edindiğimiz bilgiyle bakışlarımız buluştu. Hektor'un kara gözlerinde oluşan yangın içimi ısıtıyordu. Doğru yerde ve noktadaydık lâkin katil ortalıklarda yoktu. Açıkçası bu beklediğim bir şeydi. Evini bulacağımızı düşünmüş olmalıydı. Dilhan'ı infaz ettikten sonra ortadan kaybolması gerektiğini bilirdi.

"Anladım, dayı." Hektor başıyla merdivenleri işaret ettikten sonra bana imalı bir bakış attı. "Biz yine de çalalım kapısını. Belki gelmiştir eve."

Hektor kolumu kavrayıp beni yönlendireceği sırada yaşlı adamın meraklı gözleri üzerimizde dolaştı. Şüpheci bir tavırla konuştuğunda bakışları doğruca benim üzerimdeydi. "Siz neyi oluyorsunuz o adamın? Sevgilisi falan mısın kızım?" Adamın aklından geçen düşünceyle midem bulandı. Yüzümü ekşittiğimi fark etmiş gibi konuştu. "Bak öyleyse kaç kurtar kendini. O heriften bir cacık olmaz sana."

Dudaklarımı araladığımda Hektor'un tok sesini işittim. "Saçma sapan konuşma dayı." Başıyla beni işaret etti. "O benimle birlikte."

Yerin altımdan kaydığını hissettim. Tenime dokunan adamın hitap şekli benliğimin hiç fark etmediğim açlığını besledi. Sahiplenici tavrı içimi yakıyordu.

Bu gece daha iyi anlamıştım.

Hektor ile ben, birbirini tamamlayan iki parçaydık. Diğerimiz olmadan anlamsızdık. Yine de bunu işitmek, farklı anlamlara gelebilecek bu hitabı duymak beni öylesine afallatmıştı ki bir an nefes almayı unuttum.

"Pardon, evladım," dedi yaşlı adam evin içine girerken. İyi akşamlar dileyerek kapıyı kapattığında öfkeden buz kesen Hektor'a baktım.

Kolumdaki parmakları bilinçsizce sıkılaşmıştı. Sahiplenici tavrı nedensizce hoşuma gitmişti. Yüzümdeki tebessüm ile mırıldandığımda sesimdeki alaycılık tahmin ettiğimden daha şiddetliydi. "Kıskançlığının sınırı yok herhalde."

Yanıma sızan adam aramızdaki mesafeyi kapattığında dudaklarım aralandı. Titrek bir soluk benliğimi terk etmişti. Bana bakan kara gözler mümkünmüş gibi biraz daha karardı. Sanırım bunun nedeni büyüyen gözbebekleriydi. Beklemediğim bir anda parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. Dokunmuyor, adeta tenimi teğet geçiyordu. Ondan bana ulaşan akım sıcak ve yakıcıydı. Üzerime eğilip dudaklarımızı buluşturmadan birkaç santim ötemde durdu. Kafasında dolaşan tilkileri görebiliyor, kendinden emin alaycı tebessümüne hayran kalıyordum.

"Senin için mi?" diye sorduktan sonra dudaklarıma bakarak iç geçirdi. "Asla."

Kesilen nefesimle gözlerine tutunmaya devam ettiğimde aramıza yerleşen sessizliğe tahammül edemedim. Bakışlarındaki yoğunluğun altında ezildiğimi hissederek mırıldandım. "Öyle mi?"

"Öyle."

"Beni başkasıyla görmek istemezsin yani?" diyerek cüretkâr bir sorgulamada bulunduğumda bütün bedeni kasıldı. Sözlerim hoşuna gitmemişti.

"İstemem." Sesindeki boğukluk içimi titretti. "Ama sen başkasını istersen de saygı duyarım."

"İstemem," dedim bir saniye düşünmeden.

Dudağının kenarını kıvırarak minik bir tebessümle bana bakmaya devam etti. "Biliyorum, Lilith." Kendinden emin bir şekilde göz kırptı ve yanımdan geçip basamakları çıkmaya başladı.

Kesilen nefesim ciğerlerimi yakıyor, ısınan tenimde dokunuşunun izleri duruyordu. Bana baktığında ruhunda yanan ateşi görebiliyordum. Aklına kazıdığı küçük kızın dönüştüğü kadın, arzusunu uyandırıyordu. Beni öptüğü gece şehvetinin boyutunu anlamıştım. Yine de bütün bu dominantlığına rağmen narin bir tarafı vardı. O yönünün tek dileği ise mutlu olmamdı. Hektor benim için kendinden vazgeçebilecek biriydi. Oysa buna gerek yoktu çünkü haklıydı. Gözü gözüme değdiği ilk andan beri, benim için diğer adamlar silik birer figüran haline gelmişti.

Soluklanıp ardıma döndüm ve hızla basamakları çıkmaya başladım. Üçüncü kata geldiğimizde solda kalan daireye adımladık. On altı numaranın önünde dikildiğimizde kilide baktım. Ceketimin cebinde duran tel tokayı çıkardım. Bunu fark eden adam gülümsedi. Kapının yanına yaslanıp kollarını göğsünde topladı.

Beni izleyen adama bakmadan gevşettiğim tel tokayı kilidin yuvasına yerleştirdim. Saniyeler süren mücadelemin ardından başardım. Açılan kapıyı ittirerek karanlık evi görüş alanımıza soktum.

Hektor cebinden çıkardığı telefonuyla içeri girip flaşını açtı. Lambayı yakmaması mantıklıydı zira o şerefsiz eve dönecek olursa dairesinin ışıklarının yandığını görmemeliydi. Ardından eve girdim ve kendi telefonumu çıkarıp flaşı açtım.

Karanlık dağılsa da tedirginleşmeden edemedim.

Kapıyı kapatıp gözlerimi etrafta gezdirdim. İçinde bulunduğum ev beni ürkütüyordu. Gözlerim gördüklerini sindirmeye çalıştı.

Bir artı bir olduğunu kolaylıkla anladığım dairede doğru düzgün eşya yoktu. Sağ kısmımda kalan mutfağa adımladım. Tezgâhın üstü boştu. Buzdolabını açtığımda içinde hiçbir şey olmadığını fark ettim. Hızla adımlayıp yatak odası olması gereken alana girdim. Tek bir eşya dahi yoktu. Burası terk edilmişlikten öte yaşanmamışlık kokuyordu.

Odadan çıkıp Hektor'un yanına geri döndüm. Büyük salonun kenarında bir kanepe vardı. Eski kanepe haricinde odada bulunan diğer şey, pencerenin önüne yerleştirilmiş masaydı. O tarafa doğru adımladığımda Hektor'un masanın üstünde kurulu olan bilgisayarlara baktığını gördüm. Biri masaüstü, diğeriyse dizüstüydü. Başımı kaldırıp pencerenin ardından gözüken manzaraya baktım. Kalbim sendeledi ve sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Kapalı olan perdelerim görüş açımdaydı. Açık olsalar bütün salonum manzarayı süslerdi.

Bunca zamandır beni izliyordu.

Az ilerimde bulunan deri sandalyeye oturup yaşamımı gözlüyordu.

Bakışlarım yanımdaki adama kaydı. Kara gözleri perdelerime kilitlenmişti. Benden daha öfkeli gözüküyordu. Yumruk yaptığı ellerine kayan bakışlarım yutkunmamı zorlaştırdı. Gözlerimi kaçırarak bilgisayara dokunmak üzere elimi uzattım. Saniyesine bileğimi kavrayan el nefesimi kesti.

"Parmak izi bırakma," diyen adam elini çektiğinde başımı salladım.

Kazağımın kollarını çekiştirip parmaklarımı kamufle ettim. Tuşlara basarak ekranı açmaya çalıştım ama elde ettiğim şey, koca bir sıfır oldu. Hektor masanın çekmecelerini açarak boşluklara baktı. Geriye çekilerek sıkıntılı bir nefes verdim.

"Boşuna çabalıyoruz. Daireyi bulacağımızı biliyordu. Ardında bir şey bırakmış olamaz."

"Aksine..." Kara gözlerine bakışlarımı iliştirdiğimde bilmiş tavrı kaşlarımı çatmamı sağladı. Kana aç bir canavar gibi avını bulmaya çalışıyordu. "Buraya geleceğimizi bildiği için geride bir şey bırakmış olmalı."

Bu açıdan bakınca sözleri mantıklıydı. O ruh hastası, bizimle bu şekilde iletişime geçmeyi seviyordu. Etrafa ekmek kırıntıları bırakıp onları takip etmemizi istiyordu. Biz de bunu yapıyorduk çünkü şimdilik bu şekilde ilerlemek zorundaydık.

Bakışlarımı etrafta dolaştırıp elle tutulur bir ipucu yakalamaya çabaladım. Masanın üstündeki kitabı fark ettiğimde flaşımdan yayılan ışığı oraya yönelttim. Sun Tzu'nun Savaş Sanatı isimli eseri az ilerimde duruyordu.

Babamın bana küçük bir kızken hediye ettiği kitaplardan biriydi bu. Her daim akıllı ve stratejik davranmak istiyorsam bazı ilkeleri bilmem gerektiğini düşünerek bu romanı hediye etmişti.

Bana yanaşan adam neye baktığımı gördüğünde kaşlarını çattı.

"Küçükken babalarımız bize bu kitaptan hediye etmişti." Parmaklarını uzatıp kitabın kapağını araladığında ilk sayfa gözler önüne serildi. Sarımtırak kâğıdın üstüne çizilen yıldızlar eskimişti. Gözlerimi bulan bakışlarında kafa karışıklığı vardı. "Bu benim kitabım."

"Ne?"

"Çocukken kaybetmiştim," dedi Hektor. "On bir yaşımda falandım."

Şaşkınlıktan ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Neredeyse on altı yıldır kayıp olan kitabının burada ne işi vardı? Peşimizdeki ruh hastası, bu kitaba nasıl ulaşabilmişti?

"Ben anlamıyorum," diye mırıldandığımda yanımdaki adamın öfkesi geri geldi. Sinirle dişlerini sıktı. Kitabı eline alıp sayfaları çevirmeye başladığında sarı fosforlu kalem ile çizilmiş satırları gördüm. Hektor kaşlarını çatarak cümlelere göz attığında, yanına yanaşarak parmak uçlarımda yükseldim. Çizili satırlara ithafen konuşması kanımı dondurdu. "Bunları ben çizmedim."

Gerçekten ne düşünmem gerektiğini kestiremiyordum. Hektor'un küçükken kaybettiği kitabı ellerinde tutuyor olması aklıma yatmıyordu. Bizi avlamaya çalışan katil mazimizde kalan biri miydi?

Belki [redacted]decece ki[redacted]ne yapıp edip bulan bir obsesifti. Hayatlarımız hakkında birçok şey biliyordu. Hektor'un ve benim ortak noktalarımızı gözler önüne sermek gibi bir huyu vardı. Bu kitabında ortak noktamız olduğunu biliyorsa elleriyle bir taklit yaratmış olabilirdi.

Hektor sayfaları çevirirken gözümün değdiği alıntılara baktım.

*Düşmanını ve kendini tanı ve tehlikesiz bir zafer kazan, göğü ve yeri tanı ve her savaştan zaferle çık.**

Saniyeler önce aklımdan geçenleri kanıtlar nitelikte olan cümleye baktım. Bir psikopatın geride bıraktığı haritaydı bu. Zihnimize ve hayatlarımıza erişirken kullandığı kılavuza bakıyorduk.

Karşısındakini ve kendini bilen hiçbir savaşta tehlikeye düşmez; karşısındakini bilmeyen, sadece kendini bilen bir kazanır, bir kaybeder; karşısındakini de kendini de bilmeyen her savaşta mutlaka tehlikeye düşer.

Bu cümle bile bizi temsil ediyordu. Peşimizdeki yabancı, yanımdaki adama ve bana hâkimdi. Her şeyi biliyor, kendini tanıyordu. Hektor, düşmanının gerçeklerini bilmese de kendinin bilincindeydi. Ben ise son dizeydim. Ne kendimi ne karşımdakini bilen, tehlikeye düşecek kurbandım.

Sırf zekâya güvenmek isyankârlığı, sırf insancıllığa bel bağlamak ise zayıflığı doğurur. Güven[redacted]aplanıp kalmak aptallığı, cesaretin gücüne dayanmak da şiddeti doğurur. Aşırı katılık ise zulmü getirir.

* Sun Tzu - Savaş Sanatı

Tam olarak bu noktadaydık. O canavar zulmetmeye başlamış, katliam çıkarmıştı. Dengesini yitirdiğinin farkındaydı ve bizi de kendiyle birlikte düşürecekti.

Kitabın arasına sıkıştırılmış yuvarlak metal, masanın üstüne düşüp gürültü çıkardığında beklenmedik ses irkilmeme neden oldu. Telefonumu o yöne çevirip masanın üstüne konumlanan yuvarlak metale baktım. Devasa bir bozuk paraya benziyordu. Büyük metal parçasını alıp ışığı üzerine çevirdiğimde, üzerini süsleyen sembollere bakakaldım.

Daireyi çevreleyen kenarlarda yedi kelime kazılıydı. Sağ ve sol taraflarında bulutların arasından çıkmış birbirine bakan eller vardı. Baş, işaret ve ortaparmağını kaldırmış olan eller doğruca ortadaki sembolleri işaret ediyordu. Altın bir kupanın içine güneş ve ay sembolünden parçalar akıyordu. Kupanın etrafında cinsiyet sembolleri vardı. Onların altında ise Z ve S harflerini andıran iki sembol daha kazılıydı. Kupanın altında duran ters haça benzeyen sembole baktığımda kaşlarım mümkünmüş gibi biraz daha çatıldı. Bunun anlamını biliyordum. Mercury yani civa anlamına gelen sembol, zincirlerle iki kalkanı anımsatan çizimlere bağlanmıştı. Kalkanların birinin üstünde iki başlı kuş, diğerinde ayakta duran kuyruklu bir aslan vardı. Onlar da yine zincirler yardımıyla Kuzey Yıldızı'na dolanmıştı.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldanıp elimdeki daireyi incelemeye devam ettim. Bana anlam vermeyen şeyin, Hektor'da bir cevabı var mıydı merak ederek başımı kaldırdım.

Ona baktığımda cevabımı almıştım.

Beti benzi atan adamın bakışları içimi ürpertiyordu. Fark ettiği her neyse önemli bir şey olmalıydı. Yavaşça uzanıp daireyi elimden aldı ve daha yakından inceledi.

"Hektor," diyerek varlığımı hatırlattım zira unutmuş gibiydi. "Bu ne?"

"Visita interiora terrae rectificando invenies occultum lapidem."

Düzgün aksanıyla telaffuz ettiği kelimeleri anlamlandıramadım.

"Vitriol."

Algıladığım tek şey az önce sarf ettiği yedi kelimenin baş harflerinin Vitriol kelimesini oluşturduğuydu. Aklım durmuş, zihnimdeki makine çalışmayı bırakmıştı. Hektor bakışlarını boşluğa odaklayarak konuştuğunda, sarf ettiği cümle kanımı dondurdu. Elektrik akımına maruz kalmış gibi titredim.

"Dünyanın derinliklerini ziyaret et, damıtırken gizli taşı bulacaksın."

Gizli taş kelimesi, zihnimin tekrar çalışmasına neden oldu. Felsefe taşına denk düşen bu kelime içinde bulunduğumuz oyunun şeklini değiştiriyordu.

"Vitriol bir simya terimidir," diyerek beni aydınlatmaya çalışan adamın sesine odaklandım. "Ve aydınlanmanın sembolüdür. Tıpkı *om* gibi."

Aklıma düşen bilgilerle yerimde huzursuzca kıpırdadım. "Simyacıların asıl amacının felsefe taşını bulmak olduğunu duymuştum."

"Simyacıların asıl hedefi öze inip ruhlarını arındırmak ve aydınlığa ulaşmaktır. Felsefe taşı aslında bunu temsil eder. Gerçek bir taştan bahsedilmez. Bu ruhsal bir süreçtir. Vitriol felsefesine göre insanın aydınlanabilmesinin yolu ateşte arınmak, cehenneme inmek ve özünü bulmaktır."

Hektor'un sözleriyle çıkardığım anlamı mırıldandım. "Yani insan saflaşmak ve bilge haline gelmek istiyorsa cehenneme iniş deneyimini gerçekleştirmeli."

Bana bakan adam başını salladı. Tok sesi her geçen saniye daha çok öfkeyle kutsanıyordu. "Tabii buradaki cehenneme iniş sembolize edilen bir gelenek ve misyon. İçindeki tanrısal dokunuşu bulmak isteyen insan günahlarından arınmalı, kendi iblisleriyle yüzleşmelidir. Cehennemin dokuz katını da aştıktan sonra asıl sonuca varabilir."

Dokuz kat, cehenneme iniş.

Zihnimde bir ses duyuldu.

"Dante'nin Cehennemi." Fark ettiğim detay ile heyecanlanmamam mümkün değildi. "İlahi Komedya'daki cehennem örüntüsünden tasvir alınan bir ölüm deneyimi."

Bunu anlamış olmam Hektor'un bütün öfkesine rağmen tebessüm etmesine neden oldu. Beni onaylayarak başını salladıktan sonra bedenini bana döndürüp metal parçayı daha sıkı kavradı. Onu asıl rahatsız eden noktayı dile döktüğünde huzursuzluğunu bakışlarından sezdim. "Feray, bu herkesin eline geçebilecek bir obje değil. Vitriol'i eline alan kişi, kendi cehenneme iniş deneyimine başlamış demektir." Beni korkutan bir endişeyle son darbeyi indirdi. "Ve tamamlamadan da durmaz."

Aklım ikiye ayrılacak gibi hissediyordum. Boşlukları dolduramamak canımı sıkıyordu. "Ama anlayamıyorum, cehenneme iniş deneyiminden kastın ne?"

"Günahlarından arınmalı. Geçmişiyle ve belki de hatalarıyla yüzleşmeli. Bir nevi kefaretini ödemeli ki saflaşabilsin." Boğazında oluşan düğümü zar zor yutan adam, bana acı veren bir diğer gerçeği gözler önüne serdi. "En önemlisi ise mutlaka kurban vermeli."

Midemin tersyüz olduğunu hissettim. İşittiklerim karşısında bakışlarımı kaçırarak nefes almaya çalıştım.

Peşimizdeki ruh hastası, gerçekten ruh hastasıydı.

Akli dengesini yitirmiş bir psikopat olduğuna artık emindim. Demek planı buydu. Bir şekilde bizim üzerimizden kefaretini ödüyor, arınmaya çalışıyordu.

Dilhan'ın ve Cansel'in bedenlerini düşündüm. İkisi de sistemli bir şekilde zemine yerleştirilmişlerdi. Ellerinde yıldız parçaları vardı. Tıpkı bu demir parçasının üzerine kazınmış yıldızlar gibiydi.

Katil, adakta bulunuyordu.

Sapkın ve hayali bir felsefenin üzerinden ilerliyordu. Yaşadığımız her şey, onun ritüelinin bir parçasıydı.

Başım dönüyor, midem çalkalanıyordu. İşittiklerimden sonra delireceğimi düşündüm. Bu nasıl bir saçmalıktı? Bizi bu saçma olaya neden dahil etmişti? Kendini günahlarından arındırmak istiyorsa bizler onun işlediği bir suç muyduk?

Az ilerimizde duran bilgisayarın ekranı yanıp ortaya bir görüntü serildiğinde, geriye çekildim.

Hektor elindeki objeyi cebine atarak yanına aldı ve fark ettiği tabloyla kaşlarını çattı. Ekrana baktım ve gördüğümü anlayamadım. Görüş açımda geriye doğru akan bir zaman vardı.

On bir, on, dokuz, sekiz, yedi...

Saniyeler içinde süre sonlanıp ekranda bir arama başladı. Birini arıyormuş gibi ses çıkartan bilgisayara baktığımda ekrana yansıyan numarayı tanıdım.

Bu, Cansel Hanım'ın numarasıydı.

Hektor ardı ardına sıraladığı küfürleriyle başını kaldırıp örtüler ile kapanmış pencereme baktı.

"Cansel'in telefonu evinde mi?"

Başımı sallayarak *evet* dediğimde küfretmeye devam eden adamın öfkesi bana değil, bizi bu duruma düşüren ruh hastasınaydı. Hektor hızlı

adımlarla dairenin içinde adımlayıp çıkışa yöneldi ve ben de onu takip ettim.

"Az önce ne oldu?" diye sormam üzerine aceleyle hareket eden adam konuştu. "Bilgisayar otomatik aramaya ayarlanmış. Cansel'in telefonu çaldığı an emniyete sinyal gitti. Şu an cinayetten öldürülen bir kadının çalıntı telefonu senin evinden sinyal veriyor." Bileğimi kavrayarak apartmandan çıktığımızda neredeyse koşuyorduk. "Dakikalar içinde polisler arama emriyle burada olacak. O telefondan hemen kurtulmamız gerek."

Lanet ederek adımlarımı hızlandırdım ve gözlerimi etrafta dolaştırdım. Şafak söküyor ve gökyüzündeki kızıllık, akan kanı anımsatıyordu. Şüpheli listesinde ilk sıraya oturmama neden olacak bu eylem yüzünden tutuklanabilirdim.

Hektor ile apartmana girdiğimizde beni bırakan adam adeta koşarak merdivenleri çıktı. Onu takip edip anahtarı cebimden çıkardım. Kata benden önce varan adama anahtarlığı attığımda havada yakaladı. Vakit kaybetmeden kapıyı açtı ve içeriye girdik. Nefes nefese kalarak soluklanmaya çalıştığımda bedenim büküldü. Hektor ardımızdan kapıyı çarpıp öfkeyle etrafa baktı.

"Telefon nerede, Feray?"

Sorusu üzerine atölyemi işaret ettim. "Boyalarımın yanındaki kutuda."

Kilitli kapıya yönelen adam kulpu indirdi. Açılmayan kapı karşısında kontrolünü yitirmesiyle anahtarı çıkarmama izin vermeden omzunu tahta kapıya geçirdi. Tek harekette kırılan kapı açıldığında dehşete bulanan bakışlarım ile öylece kalakaldım.

Hektor'un ortalığı karıştırma seslerini işittim ve hızla adımlayıp atölyemin önünde durdum. Boyalarımı devirerek ardında kalan kutuya ulaşan adamı izliyordum. Demir kutuyu açtı ve içindeki kırmızı kılıflı telefonu çıkarıp doğrulduğunda doğan şafağın kızıl gölgeleri üstünde parıldadı.

Telefonu solda kalan tezgâhımın üstüne bırakıp aceleyle etrafa baktı. Köşede duran yıllar önce yaptığım on santimetrelik Artemis heykelini aldığında kudretli parmakları heykeli sıkıca kavradı. Heykelin altındaki geniş düzlüğü telefonun ekranına ardı ardına geçirerek cihazı parçalara ayırdı. Sinyalin yok olmasını sağlama aldıktan sonra parçalara ayrılan telefonu alarak adeta un ufak etmek istercesine eliyle ekranına bastırdı. Saniyelik bir zaman diliminde ikiye ayrılan iletişim cihazı bir çöpten farksızlaştı.

Caddeye giriş yapan araç seslerine sirenler eşlik ediyordu. Duyduklarım karşısında beynimden vurulmuşa döndüğümde, Hektor parçalara ayrılmış cihazı alarak yanımdan sıyrılıp geçti ve hızla evden çıkıp kapıyı ardından açık bıraktı. Boş bakışlarımla onu izlediğimde kalbim ağzımda atıyordu.

Kendi evine giren adam saniyelerin ardından boş elleriyle geri döndü. Kapısını kapatıp evime girdiğinde bakışları salonumda dolaştı. Onunla etrafı inceledim. Sirenler artık çok yakınımızdaydı ve aklımı karıştırıyorlardı. Fakat gördüklerim ortadaydı. Saatler önce bir olay mahallinden farksız olan evim, şimdi hiçbir şey yaşanmamış gibiydi. Her şey yerli yerinde ve düzgündü.

Titreyen parmaklarımı birbirine bastırarak bayılmamak adına direndiğimde, adım seslerini işittim. Hektor sinirle homurdanıp ardımızdan kapıyı kapattı ve hızla yanıma adımlayıp buz kesen ellerini alev alan yanaklarıma iliştirdi. Her daim sıcak olan teni şimdi fazlasıyla soğuktu. Öfkesine eşlik eden endişesiyle bana baktığında kara gözlerine yerleşen acımasızlığı fark ettim. İçindeki canavarı görebiliyordum. Benim için savaşmaya hazır olan yaratık her an saldırıya geçebilirdi.

"Korkmana gerek yok," diyerek tenimi okşayan adam dibimdeyken her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. "Sana bir zarar gelmesine izin vermem."

Biliyordum.

Ona canımı bir saniye düşünmeden emanet ederdim lâkin şu an tehlikede olan şey hayatım değil, özgürlüğümdü.

Kapıya inen yumruk ile yerimden sıçradım. Kalbim bir bomba misali patlayacaktı. Hızlı nefes alış verişlerim yüzünden göğsüm süratle kalkıp iniyordu. Kapı tekrar yumruklandığında yabancı sesi işittim. "Polis, kapıyı açın."

Evimin önündeki adım sesleri arttıkça kapıya inen yumruklar daha şiddetli bir hal alıyordu. Karşımdaki adama bakarak ellerini tuttuğumda gözlerimiz buluştu. İçten bir tebessümle ona baktığımda endişesini sonlandırmak istedim. Ortada telefon yokken beni tutuklayamazlardı. Bu işten sıyrılabilirdim fakat bunun için işbirliğinde bulunmam gerekiyordu. Okşadığım parmaklardan ellerimi çekerek kapıya yöneldiğimde, Hektor bir şövalye gibi ardımda dikildi.

En ufak bir terslikte kıyameti koparacağını bilmek beni korkutuyordu.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve ifademi yumuşattım. Gözlerim, ilk polisleri ardından tam karşımda dikilen adamı buldu. Savcı Onur Atabay, siyah kabanıyla az ilerimde dikiliyordu. Bana bakan gözlerinde hayal kırıklığına eşlik eden bir hüzün vardı.

"Hayırdır, memur bey?" diye sordum gündelik bir sohbet havasında. "Bir sorun mu var?"

Savcı Onur Atabay, kalabalığın arasından ilerleyerek tam karşıma dikildiğinde başımı geriye atıp gözlerine baktım. Yüzündeki ifadeyi sertleştirerek derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bir yere mi gidiyordunuz?"

Sorusuyla yutkunamadım. Saat sabahın altısına geliyordu. Ben de bu saatte karşısında sokak kıyafetlerim ve ceketimle duruyordum. Emniyete giden sinyalden sonra kaçmaya çalışacağımı düşünüyor olmalıydı.

"Merakınızın nedeni nedir?" Dudağımdan dökülen sözlerle Savcı Onur gözlerini ardımda dikilen adama çevirdi. Onu fark etmek huzursuzca kıpırdanmasına neden olmuştu. Daha fazla Hektor'a bakamıyormuş gibi gözlerini bana çevirdiğinde de elinde tuttuğu belgeyi kaldırdı. "Arama iznimiz var. Emniyete gelen bir ihbar üzerine evinizi aramak zorundayız. Lütfen zorluk çıkarmayın."

İhbardan kastı sinyaldi lâkin bunu söylemiyordu.

Yana çekilerek kapıyı ardına kadar açtım. İçeriye akın eden polis yelekli, adam ve kadınlar evimi istila etti. Telefon çoktan tarih olmuştu ve bir şey bulamayacaklardı. Yine de bu işin sonunda ne ile karşılaşacağımı kestiremiyordum.

Polisler evin altını üstüne getirerek aramaya başladıklarında, geriye çekilip Hektor'un yanına iliştim. Hissettiği öfkeden dolayı sureti bile şekil değiştirmişti. Bedeni ise yıllarca soğukta kalmış gibi kaskatıydı. Gözlerini az ilerimizde duran savcıdan ayırmıyor, adeta yanlış bir şey yapsın veya söylesin diye zaman kolluyordu.

"Aldığınız ihbar her neyse bir yanlışlık olmalı," dediğimde Onur Bey bana bakarak ellerini ceplerine yerleştirdi. "Umarım öyledir." Samimi bir üslup ile dilekte bulunması beni afallatmıştı. Yanımıza yanaşarak konuştuğunda sesini alçalttı. "Feray, senin bir katil ve Cansel Yıldırım cinayetiyle alakan olduğunu düşünmüyorum ama bu olayın içindesin. Hangi köşesinde, neredesin kestiremiyorum ama bana anlatmadığın şeyler var ve bunlar her neyse başına bela olmak üzere."

Hektor öne çıkıp zehir saçmak üzere ağzını açtığında, yatak odamdan gelen memurun sesini işittik. Kadın elinde tuttuğu kanıt torbasını kaldırdığında dünyam başıma yıkıldı.

"Savcım telefonu bulduk."

Kırmızı kılıf ile kaplanmış telefona baktığımda kalbimin durduğunu zannettim.

Bu nasıl olurdu?

Hektor dakikalar önce cihazı yok etmişti. Bu, Cansel Hanım'ın telefonu olamazdı.

O zaman neydi?

Korkuyla Hektor'a baktım. O da en az benim kadar dehşete düşmüş gözüküyordu. Savcı Onur geriye çekilip aramıza bir mesafe koyduğunda, az ilerimizde duran polise işaret verdi. Cebinden çıkardığı kelepçeyle bana yaklaşan adama bakarken Onur Bey'in boğuk sesini işittim.

"Feray Eldem, delil karartma suçundan tutuklusun. Konuşmama hakkına sahipsin, söylediğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılacaktır. Avukat tutma hakkın var. Eğer avukat tutacak paran yoksa mahkeme sana bir avukat tayin edecektir."

Onur Bey'in sözlerine nokta koymasıyla bana yanaşan polise baktım. Uzattığı kolunu kavrayan ardımdaki adam, sert tutuşuyla polisin canını yaktığında nefesim kesildi. Gözünü karartmış, içindeki canavarı yüzeye çıkarmıştı. Yalvarırcasına baktım ona. Eğer şimdi kontrolünü kaybederse her şey daha karmaşık hale gelirdi.

Polis şaşkın bakışlarıyla Hektor'a baktığında geriye çekilmek ister gibi hareket etti ama Hektor kolunu öyle bir kavramıştı ki hareket edemiyordu. Savcı Onur öne çıkarak doğruca yanımdaki adama konuştuğunda algılarım dengesini yitirdi.

"Bu sizinle alakalı değil, Hektor Bey. Rica ediyorum zorluk çıkarmayın."

"Onunla alakalı olan her şey, benimle de alakalıdır."

Bir kaideyi dile dökercesine sert bir tonlamayla konuşan Hektor'a bakan savcı, başkaldırıyı sezmiş gibi sert bir mizaca büründü. "Öyleyse sizi de tutuklamam gerek."

"Lütfen, tutukla beni."

Öfkesine eşlik eden alaycı tonlaması midemi burktu. Onu zapt etmenin bir yolu yoktu. Bunu dile dökercesine savcıya beyanda bulunması ise başımızı daha çok belaya sokacaktı. Kontrolü ele alarak öne atıldım.

Savcı Onur ile Hektor'un arasına girdiğimde kara gözlerin bana çevrilmesini sağlamaya çalıştım. Bana bakmayan adamın çelikten bir duvar haline gelen göğsüne avuçlarımı yerleştirdiğimde, kokusunu içime çekmek isteyip derin bir nefes aldım. Dokunuşumu hissetmesiyle kara gözlerini bana çevirdi.

"Sorun değil." Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözlerime inanmak istiyordum. "Benim bir suçum yok, bunu biliyoruz. Emniyete gidip ifade vereceğim ve bu karmaşayı halledeceğiz." Tek kaşımı kaldırarak az ilerimde kanıt torbasıyla dikilen kadını işaret ettim. "Bu saçmalık ne, öğreneceksin."

Sözlerim gerçekleşmeyebilirdi. Yine de karşımdaki adamın umudunu kaybetmemesi gerekiyordu. Hızla atan kalbini hafifçe okşayıp geriye çekildiğimde, nedensizce ona veda eder gibi hissettim. Kara gözlerinden bakışlarımı ayıramıyordum. Cümlelerimin ona gelen bir emir olduğunu düşünürcesine başını salladığında tebessümümü genişlettim. Benim için endişelenmesini istemiyordum zira en ufak bir hüzün anımı sezerse içinde bulunduğumuz ev mahşer alanına dönerdi.

Yumruk yaptığım ellerimi arkamda birleştirdim. Bakışlarını Hektor'da dolaştıran polis memuru ardıma geçti. Soğuk metal saniyeler içinde bileklerime örtülmüştü. Tenimi sıkıca saran kelepçe ruhuma bir pranga vuruyordu.

Polis memuru kolumu tutarak beni yönlendirdiğinde bakışlarımı Hektor'un kara gözlerinden ayıramadım. Daha fazla tebessüm edemeyeceğimi fark ettiğimdeyse bakışlarımı kaçırarak önüme döndüm.

Evden çıkıp merdivenlere yöneldiğimizde başımı dik tuttum. Apartmandan ayrılarak evin önünde bulunan polis araçlarına ilerledik. Kırmızı ve mavi ışıklar gözümü alıyor, cama çıkan komşularım bana merakla bakıyordu.

Polis memuru kafamı tutarak beni araca soktu ve ardımdan kapıyı kapattı. Başımı çevirerek apartmana baktığımda merdivenlerin önünde dikilen adamı gördüm.

Hektor, kara gözlerini benden ayırmıyordu. Yavaş hareketlerle cebinden telefonunu çıkarıp birini aradığında bakışlarımız birbirine kilitliydi.

İfadesinden görebiliyordum.

Hektor zırhını kuşanıyordu.

Onun için savaş başlamıştı.

Galibiyetiyse bendim.

KOD ADI: KADER ÇARKI

"Oyun bitince şah da piyon da aynı kutuya konur."

-Aleksandr Sergeyeviç Puşkin

Kendime güvenir, hayatta iyi yerlere gelebileceğime inanırdım. En son düşüneceğim şeylerden biriyse dört hafta içinde ikinci kez emniyete getirilip sorgu odasına oturtulacağımdı.

Bu seferki gelişimde kurban değil, zanlıydım. Bileklerime vurulan kelepçe, özgürlüğüme indirilen bir darbeydi ve ruhumdaki prangalar uzun bir süre benimle kalabilirdi.

Patronumun cinayetinde baş şüpheli haline geldiğime emindim.

Bacağımı sallayarak arkama yaslandığımda, gözlerimi bileğimi saran demirden ayırdım. Başımı kaldırıp karşımdaki siyah cama baktım. Beni izleyen gözleri hissedebiliyordum. Odanın köşesinde kalan kameranın kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Neyi bekliyorlar, niye gelip benimle konuşmuyorlar bilmiyordum lâkin bu işi bir an önce çözmeye istekli değildim. Ne söyleyeceğimi ve ne söylemem gerektiğini kestiremiyordum.

Cansel Hanım'ın telefonu evimden sinyal vermişti. Cihazı parçalara ayırıp evden atmamıza rağmen polisler telefonu yatak odamda bulmuşlardı. Hâlâ bunun nasıl mümkün olabildiğini anlamıyordum. Bir fikrim vardı ve bu ihtimal kanımı donduruyordu.

Katil, Dilhan'ı öldürmek için eve girdiğinde atölyemi karıştırıp gerçek telefonu bulmuş olabilirdi. Gerçeğinin yerine koyduğu sahtesiyle bizi yanıltmayı başarabilirdi ama atölyem kitliydi ve anahtarın yerini sadece ben biliyordum. Bir şekilde anahtarı bulduysa bile işi bittikten sonra kapıyı tekrar kilitleyecek kadar kibar mıydı?

Elbette değil diye mırıldandı zihnimdeki Gece. Gözlerini devirerek aptallığıma hayret etti. Katil kapıyı şüphelenmememiz adına tekrar kilitlemiş olabilirdi. Evet, bu mantıklı bir hareketti. Bu işten yırtabilmemin

tek yolu vardı. O da beni kurtarmak adına geleceğini düşündüğüm siyah zırhlı şövalyemdi. Tek dileğim, Hektor'un bir an önce beni buradan çıkarmasaydı.

Kapı açılınca içeriye iki kişi girdi. Günlük bir giyim tarzına sahip olan ikilinin komiser olduğunu anlayabilmiştim. Biri otuzlarında, diğeri ise kırklı yaşlarındaydı. Sarışın adam bir köşeye sinerek beni izlemeye başladığında gerildim. Esmer olan karşıma geçip elindeki dosyayı sertçe masanın ortasına attığında ise sinirlendiğimi hissettim.

Esmer adam kırklarında olandı. Diğerine göre daha deneyimli olduğu barizdi. Kancalı burnu ve kemikli yüzüyle garip bir havası vardı.

Bacak bacak üstüne atarak derin bir nefes aldığımda, sakin kalmam gerektiğinin farkına vardım. Suçlu değildim ve bu saçmalıktan kurtulabilirdim ama beni kışkırtmayı başarırlarsa ellerine koz vermiş olurdum.

Satranç oynadığımı düşünmeye çalıştım.

Zihnimde canlanan taşlara bakarak gözlerimi kıstım. Aklımı kullanıp duygularıma yenilmezsem bir şansım olabilirdi. Aksi halde bileğimdeki kelepçeler uzun süre orada kalmaya devam ederdi.

"Feray Eldem," dedi karşımdaki sandalyeye oturan adam. Masanın ortasında duran dosyayı açıp gözucuyla baktıktan sonra bana döndü. "Ben, Komiser Yusuf Çelik." Başıyla az ilerimizde duran ortağını işaret etti. "Komiser Harun Atmaca."

Yeşil gözlerinde bir şey vardı. Beni büküp konuşturabileceğine emin gibiydi.

"Patronunuzun öldüğü geceden bize bahseder misiniz?"

Saygı çerçevesini aşmamaya çalışıyordu fakat ses tonuna ilişen kendini beğenmişlik göze çarpıyordu. Konuşmak zorunda değildim çünkü yanımda avukatım yoktu ve onu bekleme hakkına sahiptim. Yine de avantajın onlarda olduğunu düşündürmem lehime olurdu.

Zihnimde, en sol köşede duran piyonu alıp öne sürdüm.

"Susma hakkına sahip olmama rağmen size bildiklerimi anlatmak isterim." Dudağımın kenarı kıvrıldığında, ellerimi kaldırarak bileklerimdeki zincirleri işaret ettim. "Tabii siz de nazik davranıp şunları çıkarırsanız."

Karşımda oturan komiser arkasına yaslandı. Başıyla az ileride dikilen arkadaşına işaret verdi. Sarışın adam yanıma gelip bileklerimdeki

zincirleri çözdüğünde, istemsizce rahatladım. Üzerimdeki kazağa rağmen tenimi saran ve kızartan kelepçelerin geride bıraktığı izleri okşadım.

Komiser Yusuf Çelik, doğrulup ellerini masanın üstüne yerleştirdi. "Şimdi bize cinayet gecesinden bahsedin, lütfen."

"İfademi aldınız zaten. Aynı şeyleri neden soruyorsunuz?"

"Bir daha anlatırsanız sevinirim."

O geceyi anımsamak kalbimin sıkışmasına neden oldu. Her şeyi başlatan o geceden sonra hayatım tamamen değişmiş, her şey altüst olmuştu. Kendimle ilgili birçok şey keşfetmiş, zihnime düşen kara gözlü adam ile bir yola girmiştim. Yaşamımın dönüm noktası olan o geceyi düşünerek konuşmaya başladığımda, dudaklarımdan sıyrılan sözlerdeki ağırlık ruhuma yük oldu.

"Evimin olduğu caddede bir kafe var. Sahibi arkadaşım. Saat bire kadar oradaydım ve ona yardım ettim." O gece yaşadıklarım gözümün önüne geliyordu. "Sonra biraz Karaköy'de dolaşıp Galata Kulesi'nin oradaki banklardan birine oturdum. Saat ikiye kadar orada çizim yaptım. Cansel Hanım'ın mesajı gelince de galeriye gittim."

"Yalnız mıydınız?" diye sordu karşımdaki adam. Sorusunun asıl manası, şahidim olup olmadığıydı. Hayır, yoktu. Bu yüzden başımı salladım. "Evet, yalnızdım."

"Sonra ne oldu?"

Titreyen parmaklarımı birbirine doladım. O banktan kalkıp galeriye doğru yol aldığımda karşılaşacağım manzaradan bir haberdim. Tek düşündüğüm, Cansel Hanım'ın sergiyle ilgili çıkan bir sorunda direkt benimle iletişime geçtiğiydi. Yanılmıştım, hem de çok fena yanılmıştım. Bana o mesajı gönderen kişi, Cansel Hanım bile değildi. Ve büyük ihtimalle karşımdaki adam, hatta bütün teşkilat bunu biliyordu.

"Galeriye gittim ve Cansel Hanım'ın bedenini buldum." Ağzımdan kayıp giden mırıltılar ile iç geçirdim. "Sonrasını zaten biliyorsunuz."

Komiser Yusuf, dosyayı aralayıp bir şeye baktıktan sonra yeşil gözlerini tekrar gözlerimle buluşturdu. Bana inanmadığı barizdi, oysa doğruyu söylüyordum.

"Polisi arayan siz değilmişsiniz," dediğinde boğazım düğümlendi. Cansel Hanım'ın cesediyle karşılaşıp çığlık attığımda, galerinin etrafında olan herkes gecenin o saatinin verdiği sessizlik sayesinde beni

duymuştu. İnsanlar polisi arayıp haber verirken benim yaptığım tek şey, şoka girmekti.

"O an kendimde değildim. Sanırım bunun nedeni patronumun cansız bedeninin birkaç adım ötemde olmasıydı."

Kinayeli sözlerimle karşımdaki adam tebessüm etti. "Sanırım öyle."

Geçen zamanın saniyelerinde debelenmeye başladığımı hissetmek kanımı kaynattı. Komiserin ardında kalan siyah cama baktığımda beni izleyen insanların aklından ne geçtiğini merak ettim.

Onlar için katil olabilecek biri miydim?

"Cansel Yıldırım ile ilişkinizden bahseder misiniz?" İşittiğim soru karşısında kaşlarım çatıldı. Gözlerimi karşımdaki adama çevirdiğimde bu sorgu seansının yönünü kestiremedim. Komiser Yusuf dosyadan bir kâğıt çıkarıp okumaya başladı. "Galeride çalışanlardan biri şöyle demiş: Cansel Hanım genelde bizlerle muhatap olmazdı. Otoriter ve sert bir kadındı. Galeride en çok diyalog kurduğu kişi Feray'dı."

Kâğıdı indirip bana beklentiyle baktığında şaşırmıştım. Bu sözler kimin ağzından çıkmıştı bilemiyordum ama oyum Eda'dan yanaydı.

"Benimle sohbet etmezdi," diyerek açıklamada bulundum. "Sadece iş hakkında konuşurduk."

"İş hakkında." Komiser Yusuf bu kısmı teyit etmek ister gibi tekrarladığında başımı salladım. "İş hakkında konuşuyorsanız size galeriyi sattığını da söylemiştir herhalde."

"O zamanlar bilmiyordum. Cansel Hanım'ın vefatından sonra galerideki kızlardan öğrendim."

"Tuhaf," diyerek homurdandı. "İnsanların söylediğine göre Cansel Hanım'ın galeride güvendiği tek çalışan sizmişsiniz. Bu yüzden çalınan tablolardan birinin içinde muhafaza edildiği kasanın şifresini bir tek size vermiş." Gözlerini kıstı. "Size bu kadar güvenen kadın, galerinin satıldığından ve yakında yeni bir müdür atanıp onun işi bırakacağından bahsetmedi, öyle mi?"

"Cansel Hanım işi mi bırakacakmış?" diye hayretle sordum.

Şaşkınlığım yüzümü ele geçirmiş, dudaklarım aralanmıştı.

"Evet." Komiser Yusuf kollarını göğsünde birleştirip ifademi inceledi. "Bilmiyordunuz demek."

Anlayamıyordum. Cansel Hanım'ın hayatı işinden oluşuyordu. En büyük tutkusu o galeriydi. Nasıl bir neden ortaya çıkmıştı da işini bırakma aşamasına gelebilmişti?

Bu hiç de ona göre bir davranış değildi.

Zihnimde oluşan tek fikir, Hektor'un beni gözetlemek adına onu işinden alıp Gediz'i yerine getirmek istemesiydi. Lâkin Hektor'u artık daha iyi tanıyordum. Kadını işinden etmez, ona galeride başka bir pozisyon verirdi. Öyleyse bu durumda yaşanan şey, daha farklı bir durumdu.

"Bilmiyordum."

"Peki, bildiğiniz bir şeyden bahsedelim o zaman." Doğrulup kollarını masaya dayayan adamın yüzündeki ifade çelikten bir duvardı. "Cansel Yıldırım ölmeden günler önce neden kavga ettiğinizi anlatın."

Beni alarma geçiren bu oldu.

Bana bakan gözlerin ardındaki şüpheyi körükleyen şey, ölen kadın ile tartışmamı biliyor olmasıydı. Her şey bir araya geldiğinde tablonun anlattığı şey açıktı. Ben bir cinayet zanlısıydım. Karşımdaki adam ve beni izleyen diğer polisler için de birer şüpheliydim. Açıkçası bu duruma gocunamıyordum bile. Dışarıdan bir göz olarak yaşananlara baksam ben de kendimi sorgulardım.

Benim için son derece manasız olan tartışmayı anımsadığımda, kuruyan boğazımı ıslatmak isteyerek masanın ortasında duran bardağı aldım. Geçen sene beden dili eğitimi almam üzerine bu hareketimin beni izleyen ikiliyi heyecanlandırdığını biliyordum. Masum insanlar daha çok hareket eder ve konuşurdu. Benim sessizliğim ve yavaşlığım onların gözüne batıyordu.

"Kavga etmedik," dedim ve soğuk sudan büyük bir yudum aldım. Bardağı aldığım yere geri bıraktıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Bir konuda fikir ayrılığı yaşadık o kadar."

"Hangi konuda?"

"Cansel Hanım serginin belli bir zümreye açılmasını istiyordu. Yani sadece zengin kesimin tabloları görmesini ve müzayedeye katılmasını planlıyordu." Derin bir nefes aldım. "Ben aynı fikirde değildim ve serginin halka açık olması gerektiğini söyledim. Bu konuda biraz tartıştık. Sonucunda da sergiyi halka açmaya ama müzayedeyi belli bir kesim ile sınırlı tutmaya karar verdik."

"Patronunuz üzerindeki etkiniz takdir edilesi," diyen kişi sarışın komiser oldu. Sindiği duvardan bana tebessüm ederek baktı. Harika, şimdi de iyi polis kötü polis oynamaya başlayacaklardı demek.

"Bu konuşmamızın olup bitenle ne ilgisi var?"

Sorum ile Komiser Yusuf iç geçirdi ve gözlerini yüzümde gezdirdi. "Her ihtimali değerlendiriyoruz," diyerek omuzlarını silkti. "Niye, bu sizi rahatsız mı etti?"

Bu soruya cevap verme gereği dahi duymadım. Üstüme gelmeye devam edebilirdi, maskemi indirmeyecektim. Sanırım bakışımdaki kararlılıktan bunu sezmişti. Doğrularak tekrar ağzımı aramaya başladığında her an dudaklarıma bir kilit vurabileceğimin farkındaydı.

"Galerideki işiniz tam olarak neydi?" Tekrar önündeki kâğıtlara bakıp, aldıkları ifadelerden beni suçlayabilecekleri kısımları seçerek okudu. "Burada yazana göre bazı konularda Cansel Yıldırım'dan daha etkili ve bilgiliymişsiniz. Bu yüzden sizi kıskandığını iddia edenler bile oldu."

Ölünün arkasından kötü konuşulmazdı lâkin hissettiğim bütün hüzne ve suçluluk duygusuna rağmen yadsınamaz gerçekler vardı. Cansel Hanım işe ilk başladığım günden beri benim üstüme gelmeyi kendine görev edinmişti. Çizimlerimi görmesi ve hayran kalması, onda kıskançlık duygusunu uyandırmıştı. Yetenekli olmamı hazmedemiyor gibiydi. Yine de galeriyi çekip çevirmemden memnundu. Özellikle ölmeden önceki son zamanlarında çoğu işi bana yaptırır, adeta beni eğitirdi. O zamanlar bu yaklaşımını kafamda kurduğumu sanırdım fakat şimdi görebiliyordum ki gerçekten beni bilgilendirme amacındaydı. Belki de istifa ettikten sonra işlerin yolunda gitmesini sağlama almak için beni daha donanımlı bırakmak istemişti.

"Sergi zamanları tablo listelemelerini ben yaparım. Temayı ve salon tasarımını belirlerim. Zaman zaman yeni sanatçılar bulmak için Cansel Hanım'a yardım ettiğim de olurdu. Aynı zamanda envanterlerden sorumluyum. Tabloların kontrolünü sağlar, gerekirse yenilenmelerine neden olurum."

Açıklamalarım karşısında bir kaşını kaldıran adam yavaşça başını salladı. "Gerçekten de yetenekli bir kadınsınız. Bu yaşta hem okuyup hem böyle ağır işlerde çalışmak büyük başarı."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Her geçen gün insan psikolojisine ne denli aşina olmaya başladığımı fark

ediyor ve okuduğum bölümün bana tahmin ettiğimden daha çok şey kattığını anlıyordum. Karşımdaki adam şimdi de empati kurmaya çalışarak bana iltifat ediyordu. Bunun bir adım sonrası beni öfkelendirmekti.

"Yeteneklerinizden biri de ressamlığınızmış. Burada yazanlara göre Cansel Hanım çizimlerinizi gördüğünde, galeride tufan estirip herkesin canına okumuş." Gözlerini kısarak tebessüm etti. "Sizin için *keşfedilmemiş bir cevher ama asla keşfedilemeyecek çünkü kendine güvenmeyen şımarık bir kız çocuğu,* dediğini biliyor muydunuz?"

İç geçirerek düşünür gibi bakışlarımı kaçırdım. Böyle bir şey dediğini sanırım anımsıyordum. Evet, söylemişti. Hatta arkasında durduğumu fark etmeden söylediği sözler üzerine geriye döndüğünde beni bulması, ifadesini allak bullak etmişti. Ona ağzımı açıp tek kelime etmemiştim çünkü haline acımıştım. Otuz küsur yaşında, başarılı bir konumda olmasına rağmen kendinden yaşça küçük hemcinsini ezmeye çalışması bana acizce gelmişti.

"Evet, biliyorum."

Umursamaz bir tavırla sorusunu yanıtlayıp, tekrar karşımdaki adama baktığımda afalladığın gördüm. Saniyeler içinde ifadesini ciddileştirdi. "Bu sizi sinirlendirmiş olmalı."

"Yalan söylemiyordu. Sadece ufak bir düzeltme yapmalıyım. Şımarık bir kız çocuğu değilim," diyerek hafifçe omuzlarımı silktim. "Şımarık bir kadınım."

Cevabımla afallayan adam sinirle dişlerini sıktı.

"Çizimlerinizden bahsetmişken," diyerek dosyanın arasından birkaç fotoğraf çıkardı. Sayfalara baktığımda bunların ellerimde hayat bulan resimler olduğunu gördüm. "Bunları evinizdeki aramada bulduk. Her yere yıldız çizmişsiniz. Sizin için özel bir anlamı olmalı ki bileğinizde dövmesi bile var."

Başıyla kazağımın açıkta bıraktığı tenimi işaret ederek dövmemi hatırlattı.

"Önceki sorgunuzda savcım size delil olan yıldız origamisini gösterdiğinde, bunun size bir şey ifade etmediğini söylemişsiniz ama görüyorum ki bu sembol sizin için fazlasıyla önemli."

"Alt tarafı bir yıldız," diyerek tezini çürütmeye çalıştım. "Dünya üzerinde en çok kullanılan sembollerden biri. Hatta ilk beşe giriyor. Yani ne

kastettiğinizi tam anlayamasam da böylesine yüzeysel bir şey için beni sorgulamanız ne kadar mantıklı?"

Sözlerim karşımdaki adamı öfkelendirdi. Bunu bakışlarından ve gerilen omuzlarından anlayabiliyordum. Yıldızın iyi bir ipucu olduğunu düşündüğü belliydi ama yanılmıştı. Sözlerimde haklıydım. Herkes yıldız çizebilir, bunun dövmesini yaptırabilir ya da ufak bir kâğıda şekil vererek onu yıldız haline getirebilirdi. Bu beni suçlu yapmazdı. Eğer buna güvenerek bir tutuklamada bulunacaklarsa işe öğrencilerine iyi not aldıkları için yıldız veren anaokulu öğretmenlerinden başlamalıydılar.

Komiser Yusuf, karşımda güç kaybettiğini anlayarak dosyadan çıkardığı başka bir fotoğrafı önüme adeta attı. Masaya düşen fotoğraf karesine baktığımda içim ürperse de maskemi indirmedim. Küçükken cebimde bulduğum ve Hektor'un ben uslu durayım diye bana verdiğini öğrendiğim mavi çöp poşetinden yapılmış yıldız origamilerine baktım. Evimdeki aramada buldukları bu eski yadigârların fotoğrafını çekmiş olmaları öfkemi ikiye katladı.

Bu özel bir şeydi ve benim için kırmızı çizgiydi.

"Cansel Yıldırım'ın cesedine bırakılan yıldız origamisi ve sizin evinizden çıkanlar arasındaki benzerliğe ne diyeceksiniz?" Gülümseyen adama bakmaya devam ettim. "Yoksa bu da bir tesadüf mü?"

Hayatta hiçbir şey tesadüf değildi. Tesadüf zannedilen şeyler bile kaderin bir parçasıydı. Sonunda bunu öğrenmiştim.

Başımı yana yatırıp fotoğrafa baktım. Kâğıt ikiye bölünmüş gibiydi. Üst kısımda Cansel Hanım'ın avucunda bulunan siyah kâğıttan yapılmış yıldız origamisinin, alt tarafta ise Hektor'un benim için yaptıklarının fotoğrafı vardı.

"İlk olarak, origami yapmak yasak ya da suç değil." Elimdeki fotoğrafı masanın ortasına bırakıp arkama yaslandığımda karşımdaki adamın gözlerine tutundum. Beni bununla sindirmeye çalışması hakaret gibi geldi. Elindekiler ikinci dereceden kanıt niteliği bile taşımayan şeylerdi. Gerçekten boşa kürek çektiğini anlamalıydı. "İkincisi de bu işten biraz anlasaydınız iki origami arasında bariz farklar olduğunu görürdünüz. Eminim ki bunu size teyit edebilecek uzman görüşlere sahipsinizdir, Yusuf Bey."

Sakin ve soğukkanlı duruşuma eklenen sözlerim karşımdaki adamı çileden çıkarttı. Bakışlarına yerleşen öfkeyle elini masaya geçirdiğinde çıkan sesle ürksem de mizacımı bozmadım.

"Yeter, daha fazla yalan istemiyorum." İşaretparmağını bana doğrulttu. "Otopsi raporuna göre size gelen mesaj sırasında patronunuz ölüymüş. Kadından kurtulmak istediniz. Size hakaret etmesinden, iş yüklemesinden nefret ettiğiniz için ona öfke duydunuz. Cansel Yıldırım'ı öldürüp dikkat çekmemek için kendinize o mesajı gönderdiniz."

Demek teşkilatın düşündüğü buydu. Patronumu aşağılık kompleksine yakalanarak büyük bir kıskançlık ile katlettiğimi sanıyorlardı. Bir de bunu örtbas ettiğime emin olmaları da cabasıydı. Cansel Yıldırım'ı ben öldürmemiştim fakat öldürseydim bile benim yaptığıma dair tek bir kanıt bulamazlardı çünkü onların aksine ben her olasılığı değerlendirirdim. Tıpkı şimdi yaptığım gibi.

Arkama yaslanarak kollarımı göğsüme doladığımda konuşmaya kapalı olduğumu belirttim. İnkâr etmemi, kendimi savunmamı bekliyordu ama bunu yapmayacaktım zira tek derdi beni patlama noktasına getirmekti.

Karşımdaki adamın önüme delil diye koyduğu şeyler, saçmalıktan ve tahminlerden ibaretti. Evimde buldukları telefonun bahsini bile etmemişti ki gerçek kanıt niteliği taşıyan tek şey, o telefondu. Bu da şu demek oluyordu, beni telefon üzerinden suçlayamıyorlardı. İtirafıma ihtiyaçları vardı ki beni tutuklayabilesinlerdi. Onlara koz vermemi umuyorlardı. Tam bir ümitsiz vakaydılar ve karşımdaki adam sağ olsun bunu öğrenmem sadece dakikalarımı almıştı.

"Kadının sahip olduğu konumu istiyordun. Seni aşağılamasından, her işi yapmana rağmen hakkını vermemesinden sıkılmıştın. Bu yüzden gecenin bir vaktinde galeride onu öldürdün ve cinayeti örtbas etmeye kalktın."

"Bu duyduğum en saçma şey."

Pervasızlığım karşısında Yusuf Komiser sinirle yerinden kalktı ve homurdanmaya başladı. Köşede bekleyen sarışın adam bana doğru adımlayıp avuç içlerini masanın üstüne yasladı. Üzerime doğru eğilip ortağına göre daha uysal bir ses tonu ve ifadeyle konuştu. "Yolun sonuna geliyorsunuz, Feray Hanım. Elimizdeki delillere, evinizden çıkan telefon eklenince sizi tutuklayabiliriz. Bu, kendinizi ifade etmek için son şansınız.

Eğer suçunuzu itiraf ederseniz yargı sürecinde işbirliğiniz göz önünde bulundurulacaktır."

Sarışın komiserin yüzüne, ardından sinirle odanın içinde volta atan adama baktım. Onlara başımdan geçenleri anlatsam bana inanmazlar, büyük ihtimalle deli olduğumu düşünürlerdi. Bakırköy'deki yerimi hazırlayıp beni en az bir yıllık seans sürecine mahkûm ederlerdi.

"Patronunu neden öldürdün?"

"Ben öldürmedim. Ben kimseyi öldürmedim. Kafanızda kurduğunuz senaryoya inanmaya devam edecekseniz daha sağlam kanıtlar bulmaya çalışın ama bir şey bulamayacaksınız." Elimi masanın ortasına geçirdiğimde adeta bağırdım. "Çünkü ben kimseyi öldürmedim!"

Adının Harun olduğunu hatırladığım sarışın komiser yüzüne yerleşen alaycı tebessümle bana bakmaya devam etti. "Hep böyle ani çıkışlarda bulunur musunuz?"

Ah, harika. Şimdi de öfke kontrolümü değerlendirmeye almaya başlamışlardı. İki gündür doğru düzgün uyumuyor, yemiyordum. Limandan göçmen kadınları kurtarmış, bir tanesini evime getirmiş sonra da evimde ölmesine neden olmuştum. Ardından onu defnetmiş ve geçmişimin bir kısmıyla yüzleşip katilin evine sızarak delil bulmaya çalışmıştım. Huysuzluğum üzerimdeydi ve kusura bakmayacaklardı.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ve en az onun kadar alaycı bir tebessümle yüzüne bakarak mırıldandım. "Siz iyi polisi oynamıyor muydunuz? Bir anda rolünüzü mü unuttunuz?"

Harun Komiser ortağına bakarak geriye çekildiğinde, kendini ifşa etmekten memnun kalmamış olmalıydı. Masanın diğer tarafına doğru yürürken gözucuyla siyah camın ardına baktığını gördüm. Sanırım üstlerinden bir emir gelmesini bekliyordu. O an kafama dank eden şey, heyecanlanmama neden oldu. Yüzümü ele geçiren gülümsemeyle bakışlarımı kaçırdım. Aynı odayı paylaştığım ikili beni oyalıyordu.

Bir sorun vardı. Ne olduğunu bilemiyordum ama vakit kazanmaya çalıştıkları barizdi. Tam bu noktada yapabileceğim en mantıklı şey, bu saçmalığı kendi lehime çevirmekti.

"Avukatımı istiyorum," dediğimde karşımdaki adama baktım. "O gelene kadar da susma hakkımı kullanacağım."

Sözlerimden huzursuzlanan ikili yanlış adımlar attıklarını fark etmiş gibi birbirlerine baktılar. Beni oyalamak istiyorlarsa huyuma gitmeleri gerekirdi. Böylelikle saçma konuşmalarla vakit geçirir, beni anladıklarını

düşünerek onlara daha fazlasını anlatabilirdim. Lâkin onlar agresif oynamayı seçmişler, direkt saldırıya geçerek beni alt edebileceklerini sanmışlardı. Çoğu erkek bunu yapardı. Karşısında zarif, güzel ve masum bakışlara sahip bir kadın gördüklerinde onu bükmenin kolay olacağını zannederek güç kullanırlardı. Oysa biz kadınlar güç gördüğümüzde değil, şefkat hissettiğimizde bükülürdük. Ruhumuzdaki inatçılığa tutunmak gibi bir huyumuz vardı ve ben oldukça inatçı bir kadındım.

Şah ve mat, diye fısıldadı içimdeki Gece.

O da en az benim kadar tatminkârdı.

Komiser Yusuf masanın üstünde duran dosyaları topladığında, Komiser Harun homurdanarak kapıya yöneldi. Az ilerimde durup bana bakan esmer adamın gözlerinden yenilgiyi kabullenemediği barizdi. "Bu son şansınız, Feray Hanım. Eğer işbirliği yapıp bize o gece gerçekte neler olduğunu anlatırsanız anlaşma yapabiliriz."

Karşımda kalan siyah cama gözlerimi diktim. Ardında bulunan ve beni izleyen insanların anlamasını istiyordum. Savcı Onur'un beni izleyen bakışlarını zihnimde hayal edebiliyordum. Sanki doğruca ona bakar gibi net bir tavırla karşılık verdim.

"Avukatımı istiyorum."

Son sözüm ile odada yalnız kaldım. Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştıktan sonra derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Parmaklarım boynumdaki kolyeyi sardı. Babamın küçükken hediye ettiği kolyeyi okşayarak güç toplamaya çalıştım. Varlığını hissetmeme neden olan tek şey bu kolyeydi. Ona ne zaman dokunsam kendimde savaşacak gücü bulmaya başlardım. Parmaklarımı kaydırarak Hektor'un saatler önce boynuma taktığı diğer kolyemi avuçladım. Parmaklarımı dikdörtgene sürterek varlığını hissetmek istediğim diğer adamı düşledim.

Son iki gündür yaşadıklarımız benliğimi zelzeleye uğratıyordu. Tanıştığımız ilk andan beri onu tanıdığımı hissediyordum fakat bu denli aşina olacağını tahmin edemezdim. Ailelerimizin dostluğunun geride bıraktığı iki miras gibiydik. Ruhlarımız iç içe geçmiş, hikâyemiz birlikte yazılmıştı. Yaratıcım beni var ederken onu da yoldaşım olarak belirlemişti.

İçimde bir şey vardı.

Ona duyduğum bir açlık gibi beni sarsıyor, kendimden geçmemi sağlıyordu.

Şimdi ne yaptığını merak ediyordum. O güzel aklından geçenleri bilemiyor olmak tuhaftı. Bedenimin onsuzken bu denli eksik hissetmesi ise asıl garip olan şeydi.

Canımı yakan fikirler, kapının açılmasıyla sonlandı.

İçeriye giren lacivert takım elbiseli adam, dehşete düşmeme neden oldu. Algılarımın bir yanılsamaya kurban gittiğini düşündüm. Başıyla beni selamlayıp yanıma doğru adımlayan adamın yeşil gözleri, gözlerimdeydi.

Gediz Bey, masanın kenarında duran sandalyelerden birini çekip yanıma oturdu ve arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı. Neler olduğunu anlayamıyor oluşum ile şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Yüzündeki tebessümle bana yanaşıp sadece benim duyabileceğim bir desibelde konuştu.

"Hektor seni buradan çıkarmam için bana on dakika verdi. O yüzden bir an önce gitmemiz gerek yoksa en yakın arkadaşım beynimde bir delik açacak."

Karışmış kafamı toplama ihtiyacı hissederek bedenimi yanımdaki adama çevirdim. Takım elbisesi fit fiziğini sarmalamıştı. Profesyonel ve prezantabl bir görüntü sergiliyordu. "Gediz Bey, sizin ne işiniz var burada?"

"Avukatlığını yapmaya geldim."

"Avukat mı?"

Başını sallayarak çemkirmiş olmamı önemsemeden konuştu. "Ben çok yönlü bir adamım, Feray. Her ne kadar uzun zamandır hukuktan uzak duruyor olsam da..." Muzip bir ifadeyle bana baktı. "Hektor, seni benden başkasına emanet edemedi."

Kalbimi saran sıcaklıkla omuzlarımı düşürdüm.

İsmini duymak bile bana güç veriyordu ve ben ne ara bu raddeye geldiğimi anlayamıyordum. Yanımdaki adam da bunu fark etmiş gibi yumuşayan ifademe bakarak gülümsemesini genişletti.

"Ama siz aynı zamanda galerinin müdürüsünüz," diye mırıldandım. "Yani avukatlığımı yapabilir misiniz ki?"

"Elbette."

"Peki, beni buradan nasıl çıkaracaksınız?"

"O konuyla Hektor ilgileniyor."

Endişelendiğimi hissettim. "Tehlikeli bir şey yapmıyordur umarım."

"Söz konusu sen olunca..." Gediz Bey benimle çalışanı gibi değil de dostuymuşum gibi konuştu. "...adamın aldığı nefes bile tehlike arz ediyor."

Bu sözlere mutlu olmam normal değildi fakat keyiflenmeden edemedim. Gözlerimi kısarak yanımdaki adamı inceledim. Gediz Bey, Hektor'un benim hayatıma sızması için yolladığı bir piyondu. Beni gözlemesi gerekiyordu. Hektor haftalar önce galeriyi benim yüzümden aldığını itiraf etmişti. En yakın arkadaşlarından birini de başıma bekçi diye koymuştu. Yanımdaki adam Hektor ile olan mazimizi biliyor olmalıydı. İmalı hallerinin altında yatan bilmişliğin kaynağı buydu.

"Göreviniz sonlandığı için mutlu olmalısınız." Bakışlarımı Gediz Bey'in üzerine diktiğimde dudağımın kenarını kıvırarak haylaz bir tutum sergiledim. "Artık gerçekleri bildiğime göre bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsiniz."

Açık sözlülüğüm karşısında neşelenen adam gülümsedi.

"O kadar basit değil, Feray," dediğinde *hanım* hitabını bir kenara bırakması samimiyet kurmaya çalıştığını düşünmeme neden oldu. İsmimi vurgulayarak cidden de çoğu gerçeğe hâkim olduğunu belirtmişti. "Hektor'a ettiğim yemin sayesinde son nefesime kadar sana bebek bakıcılığı etmek zorundayım."

"Bu da ne demek?"

Gediz Girit, yeşil gözlerine yerleşen ışıltıyla tek kaşını kaldırdı. Yüzündeki ifade eğlendiğini gösteriyordu. "Hâlâ bütün gerçekleri bilmiyorsun demek."

Cümlesinin altında yatanlar hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Söz konusu Hektor, ben ve çevremizdeki insanlar olduğunda artık hiçbir şeyden emin olamıyordum. Sırlar hâlâ etrafımda kol geziyordu. Anlaşılan yanımdaki adam bazı noktalarda benden daha bilgiliydi. Zihninde dönüp dolaşan her veriyi arşınlayıp denklemi bir sonuca vardırmak isterdim lâkin kendinden emin duruşundan anlayabiliyordum ki buna müsaade etmezdi.

Dudaklarımı aralayarak yine de şansımı denemek istedim. Kapının tekrar açılmasıyla ise sükûnetimi kuşanmak zorunda kaldım.

Savcı Onur Atabay, odaya girerek ardından kapıyı kapattığında bakışları ilk benim, ardından Gediz Bey'in üzerinde dolaştı. Gergin ve öfkeli görünüyordu. Kahverengi gözleri yorgunluktan kızarmış,

yüzü asılmıştı. Siyah takım elbisesi buruşuktu. Anlaşılan o da benim gibi günlerdir uyumuyordu. Dava üzerinde çalışmaktan bitap düşmesine rağmen hâlâ gerçeklere ulaşamaması, derine inememesi ise oldukça üzücüydü.

Karşımdaki sandalyeye oturduğunda gözlerimizi birbirinden ayırmadı. Bana bakarken duygularına bir yenisini ekledi. Tutuklanmam sırasında da bana böyle bakmıştı. Sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Onunla Berna ablanın kafesinde konuşarak saatlerimizi geçirmiştik. Benden şüphelense de bir yanım masum olduğuma inandığını düşünmüştü. Sanırım haklıydım. Bana inanmış fakat saatler önce evimde bulunan telefon yüzünden bundan pişman olmuştu.

"Gediz Bey." Tok sesi berrak bir deniz misali netti. Bakışlarını benden ayırıp yanımdaki adama çevirdi. "Sizi bir avukat olarak karşımda görmek beni şaşırttı. Galeri müdürlüğünden hukuk dünyasına hızlı bir geçiş olmuş."

"Buraya benim akademik başarılarımı ve eşsiz yeteneklerimi konuşmaya gelmediniz değil mi, savcım?"

"Hayır," dedi Savcı Onur. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde daha dostane bir tavır takındı. "Bana gerçekleri anlatmanı istiyorum, Feray."

"Hangi gerçekleri?" diye sorduğumda Gediz Bey bana bir hatırlatmada bulundu. "Hiçbir şey anlatmak ya da söylemek zorunda değilsin."

Öfkesini gözlerine yansıtmaktan çekinmeyen savcı, avukatıma *buharlaşmanı dilerim* dercesine baktığında gerildim. Saniyeler içinde bakışlarımızı buluşturup derin bir nefes aldı. Arkasına yaslanarak yamuk duran kravatını elledi ve simetriyi hiçe sayarak yakasını daha çok dağıttı.

"Az önceki adamlar gibi zekânı küçümseyerek ağzından laf almaya çalışmayacağım çünkü bunun işe yaramadığını öğrendim. Açıkçası yaramasını da beklemiyordum." Doğrularak dirseklerini masaya yasladı ve eğilerek aramızdaki mesafeyi nedensizce azalttı. "Ama sen de bana Cansel Yıldırım'ın çalınan telefonunun neden senin evinde sinyal verdiğini anlatacaksın."

Bir sorun vardı.

Şöyle ki karşımdaki adama bakarken nedensizce ona bazı şeyleri söyleyebileceğimi düşünüyordum. Kötü biri olmadığı barizdi. Ayrıca kafedeki konuşmamızda Hayalet hakkında anlattıklarına bakılırsa adalet konusunda yasaları değil, vicdanını dinliyordu. Belki o ruh hastasını

yakalamamızda bize yardım ederdi. Tabii böyle düşünüyor olsam da ona hiçbir şey anlatmayacaktım çünkü burası ne yeri ne de zamanıydı.

"Bahsettiğiniz konu hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Savcım, müvekkilimi buraya getirmenizin tek nedeni maktulün telefonunun sinyalini takip etmeniz mi?" Gediz Bey doğrularak karşısındaki adamın dikkatini üzerine çekti. "İkimiz de biliyoruz ki telefon sinyalleri geniş çaplı bir çembere sahiptir. Sinyalin direkt Feray Eldem'in evinden geldiğini saptamanız oldukça zor."

"Elimizde bir şüpheli listesi var, Gediz Bey ve müvekkiliniz o listede." Savcı yanımdaki adama döndü. "Sinyalin işaret ettiği konuma fazlasıyla yakın bir yerde yaşayan tek kişi olması da onu listenin zirvesine taşıyor."

Yenilgiye uğradığımızı sandım fakat Gediz Bey tahminimden de iyi bir avukat olarak doğru soruları sormaya devam etti. "Çalınmış bir telefonun delil değerini kaybetmemesi tuhaf."

Doğruyu söylüyordu. Hektor o telefonun polislerde olduğuna emin olduğunu söylemişti. Yani Cansel Hanım'ın telefonunu çalan kişi, bunu emniyete sızarak yapmıştı ki bu oldukça ürperticiydi. Delillerin arasından çalınan telefon kurcalanabilirdi. İçindeki veriler silinebilir hatta yeniden düzenlenebilirdi. Böylelikle de doğruluğunu yitirir ve kanıt olmaktan çıkardı.

"Telefon nerede, Feray?"

İşittiğim soru karşısında hızla kaşlarımı çattım. Savcı Onur'un gözlerine bakarken algılarımın bir yanlışlık yaptığını düşündüm. Gediz Bey ile eşit miktarda gerilmiş olmamız da gözümden kaçmadı. Bu sorusunun altında yatan gerçeğin farkında mıydı?

"Gerçek telefon nerede?"

Onur Atabay'ın dudaklarından dökülen sözler kalbimin ritmini yerinden oynattı. Gözlerimizi bir saniye olsun birbirinden ayırmıyordu. Çattığım kaşlarım anladığım şey ile rahatlayıp, şaşkınlığım ağzımın aralanmasına neden olduğunda fark ettiğim şeyden memnuniyet duyan adam ufak bir tebessümü yüzüne yerleştirdi. Belli belirsiz tebessümü yok olduğunda odanın köşesinde duran kameraya baktım. Kırmızı düğmesi yanıp sönüyor, diğerleri hâlâ bizi izliyordu.

"Bahsettiğiniz telefon hakkında en ufak bir fikrim yok ama polislerin evimde bulduğunu zannettiği cihazın Cansel Yıldırım'a ait olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. O benim yedek telefonum. Kırmızı kabı

bana Cansel Hanım hediye etmişti. Kendine alırken bana da aldığını söylemişti." Yalanımı doğruyla sentezledim. "Sanırım hakkımda konuştuğunu duyduğum için kötü hissederek kendini affettirmeye çalışmıştı."

Hektor'un parçaladığı telefon gerçekti. Cansel Yıldırım'a ait olan asıl çalıntı eşya oydu. Polislerin evimde buldukları ise sadece ona benzeyen bir replikaydı. Bu da demek oluyordu ki sinyalin geldiği nokta doğruca benim evimi göstermediği ve bulunan telefon da aslı olmadığından, beni tutuklamaları için ortada bir kanıt yoktu.

Katil, bir nedenden dolayı şüpheli konumuna düşüp sorgulanmamı istese de tutuklanmamı dilememişti.

Savcı Onur, gözlerine yerleşen muziplikle bir bana bir Gediz Bey'e baktı. Sanki söylediklerimden öylesine memnun kalmıştı ki hissettiği neşeyi saklayamıyordu. Tabii keyiflenirdi çünkü bana bir çıkış kapısı sunmuştu lâkin anlayamıyordum. Niye bana yardım ediyordu?

"Savcım, müvekkilimi burada tutmanız için bir neden ve suçlama olmadığını görüyorum," dedi Gediz Bey.

Sözlerindeki haklılık payı göz ardı edilemezdi. Şu an sorgulanmama neden olabilecek, beni burada tutabilecekleri bir şey yoktu. Sinyal evimin konumunun yarı çapındaki herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi. Buldukları telefonda ise Cansel Hanım ile ilgili tek bir şey bile olamazdı zira olsaydı bunu önüme çoktan koyarlardı.

Peşimizdeki ruh hastası neyin peşindeydi bilmiyordum fakat bu seferlik beni ateşe atmamıştı. Derdi beni tutuklatmak değilse niye böyle bir oyun hazırladığı ise tam bir muammaydı.

Çalan telefon ile cebine uzanan Onur Bey boğazını temizlercesine homurdandı. Telefonunun ekranına bakmasıyla eski ciddiyetine bürünüp dikleşti ve takımını düzeltti.

"Buyurun efendim," demesinin üstünden geçen altı saniyeden sonra konuşmasını sonlandırarak derin bir nefes aldı. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve ellerini kumaş pantolonunun ceplerine iliştirdi. Gözlerimin içine bakıyor doğruca benimle konuşuyordu. "Anlaşılan beyaz atlı prensiniz gelmiş." Mizah içeren sözlerindeki imayı sezmemem mümkün değildi. "Gitmekte özgürsünüz, Feray Hanım."

Özgürlüğüm avuçlarımın arasına alındığı gibi bırakıldı. Yine de mutlu hissedemeyecek kadar afallamıştım. Son bir saat içinde yaşananları anlamlandıramıyordum.

"Hadi, Feray," diyen Gediz Bey yumuşak bir tınıyla mırıldandı. Kolumu nazikçe tutup beni ayaklandırdığında ona eşlik ettim. Sorgu odasından çıkıp emniyet binasının beyaza boyanmış koridorunda yürümeye başladığımızda, parmaklarını kolumdan ayıran adam duraksadı. "Benim salınman ile ilgili imzalamam gereken belgeler var. Sen dışarıya çık, geliyorum hemen."

Cevap vermemi beklemeden gözden kaybolmak üzere solda kalan koridora yöneldi. Kazağımın kollarını çekiştirip üzerimdeki ceketimi düzelttikten sonra yürümeye devam ettim. Ardından kafama dank eden şeyle durup ardıma döndüm. Birkaç adım ilerimde dikilen adamla gözlerim buluştu. Savcı Onur etrafa, ardından bana baktı ve rahat tavırlarını üzerinden eksik etmeden yanıma geldi. Karşıma dikilip tebessüm ettiğinde sanırım ona teşekkür etmemi bekliyordu. Minnet göstermem gerekebilirdi ama bunu yapmayacaktım. Özellikle bu iyiliğinin ardındaki koşulu bilmeden...

"Niye bana ipucu verdiniz?"

Sorum ile afallayan adamın yüzündeki tebessüm bir balon gibi söndü. Bizi duyan biri olup olmadığını teyit etmek ister gibi gözucuyla etrafa baktıktan sonra gözlerimizi buluşturdu.

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Zekâmı küçümsemeyeceğinizi söylemiştiniz ama şu an tam olarak bunu yapıyorsunuz. İçeride bana *gerçek telefon nerede* diyerek ipucu verdiniz. Bunu niye yaptınız bilmek istiyorum."

"Çünkü katil ve hırsız olduğuna inanmıyorum. Bu işi uzun zamandır yapıyorum. İnsan sarrafı sayılırım ve sen, sırf üstüne geliyordu diye patronunu öldürebilecek kapasitede bir kadın değilsin." Dudağının kenarı kıvrıldı. "Yine de yalan söylediğini, daha doğrusu bazı şeyleri anlatmayıp kendine sakladığını anlayabiliyorum. Niye sessiz kalmayı tercih ediyorsun emin değilim ama öğreneceğim."

Boğazım düğümlendi. Bakış açısındaki doğruluk payı büyüktü. Karşımdaki adam beni görebiliyordu ki bu herkesin yapabileceği bir şey değildi. Ne diyeceğimi bilemeyerek bakışlarımı kaçırdım.

Savcı, derin bir nefes aldı ve beni ikna etmek istercesine konuşmaya devam etti. "Şunu bil. Eğer en ufak bir konuda yardımıma ihtiyacın olursa ben buradayım." Tekrar gözlerine baktığımda samimi olduğunu gördüm. "İçinde bulunduğun durum korkutucu, Feray. Bu tarz davaları

çok gördüm. Sakın kendini o karanlıkta kurban etme. İşi bilen birine bırak ve kenara geç. Yoksa kendi başına dert alacaksın."

Sözleri tehditkârdı oysa sesinden anlıyordum, bu bariz bir uyarıydı.

Onun gözünde yirmi üç yaşımda yalnız ve savunmasız bir kadındım. Yaşananların bana ağır geldiğini düşünüyor, benimle bir bağ kurarak yardımcı olmak ve bildiklerimi öğrenmek istiyordu. Yöntemi ve yaklaşımı mantıklı sayılabilecek kadar zarifti. Yine de kimseye güvenmemeye devam edecektim.

"Çok teşekkür ederim, Onur Bey." Başımı yana yatırarak doğruca gözlerine baktım. "Yanımda olduğunuzu bilmek beni çok mutlu etti. Herhangi bir sorun yaşar ya da işinize yarayabilecek bir şey duyup görürsem sizi arayacağım."

Küçük çaplı bir anlaşmaya imza attığını düşünen adam başını sallayarak neşeyle tebessüm etti. Ardından cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. Beyaz kartı alıp üzerinde yazan isme ve numaraya baktım. Onur Bey'in iletişim bilgilerinin yazılı olduğu kartviziti cebime koyduğumda, karşımdaki adamın gözlerinin bir noktaya odaklandığını gördüm. Omzumun ardından bir yere bakıyor, tedirgin bir his ile sarmalanan tebessümüyle öylece duruyordu. Bakışlarını takip ederek ardıma döndüğümde onu gördüm. Binanın büyük cam kapılarının ardındaydı. Emniyetin önünde durmuş son model aracının önünde dikiliyordu. Gözleri doğruca benim ve karşımdaki adamın üzerindeydi. Kara gözlerindeki yükselen ateşi aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyor, bedeninin bir yay gibi gerildiğini anlayabiliyordum.

Bir an önce onun yanına gitme ihtiyacı hissederek önüme döndüm ve vedalaşmak üzere dudaklarımı araladım. Karşımdaki adam benden önce davranıp sesini işitmeme neden olduğunda ise kalakaldım.

"Bir abi tavsiyesi," dedi Savcı Onur ve gözlerimizi buluşturdu. "Seni yönetmesine izin verme."

Algılarıma kör bir kurşun gibi saplanan sözleri zihnimi bulandırdı. Ne demek istediğini anlamasam da beni manipüle etmeyi planladığını fark edebiliyordum. Hektor ile tanışıyorlardı. Bunu, beni tutukladığı sırada gerçekleştirdikleri küçük diyalogdan anlamıştım. Belki de bu işi arşınladığımı bildiği gibi bunu Hektor ile yaptığımı da biliyor, bu yüzden aramıza nifak tohumları ekmeye çalışıyordu. Diğer meslektaşlarına göre kötü ve iyi polisi oynamakta çok daha başarılıydı.

Arkasını dönüp gideceği sırada aklıma dank eden bir şey ile konuştum. "Cansel Hanım'ın sevgilisiyle ilgili bir şey bulabildiniz mi?"

İlk sorgumda ona böyle bir dedikodu duyduğumdan bahsetmiştim. Şimdi görüyordum ki dedikodudan öte bir gerçekti. Peşimizdeki ruh hastası, Cansel Hanım'ın eski sevgilisiydi. Emniyet bu konuyla ilgili mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı.

"Aktif bir dosya hakkında bilgi vermem doğru olmaz," diyen Savcı Onur, omzunun üstünden bana bakıp tebessüm etti. Ardına dönüp kısa bir süreliğine tekrar Hektor'a göz attı. "Ama merak etme, işin üstündeyim."

Hızlı adımlarla benden uzaklaştığında çatılan kaşlarım ile bakışlarımı kaçırdım. Kinayeli halleri beni rahatsız hissettirse de zeki bir adam olduğunu görebiliyordum. Belki de bizden önce o manyağı bulabilirdi.

Çıkışa doğru yürümeye başladığımda bakışlarını üzerimde dolaştıran adamın varlığıyla rahatladım. Kendimi dışarıya atarak soğuk havanın yüzüme çarpmasına izin verdim. Adımlarımı kontrol edemiyor, ona doğru adeta koşuyordum. Benliğim onun temasıyla sarmalanmak istiyor, kokusunu duymayı talep ediyordu. İçimdeki sese kulak vererek üstüne atlayıp kollarımı boynuna doladığımda, yüzündeki ciddi ifadeyi umursamadım. Başımı boynuna gömerek kendine has kokusunu ciğerlerime depoladım. Vücuduma temas eden bedeni saniyelik bir zaman diliminde gerginliğinden azat ederek rahatladı. Sanki varlığımla yeniden soluklanabiliyor gibi derin nefesler alıyordu.

Geriye doğru adım atıp kollarımı üzerinden çektiğimde, belime dolanan kolunu benden esirgemedi. İnce belimi mengene misali sıkıştıran koluna yaslanarak belimi büktüm ve başımı geriye atarak kara gözlerine baktım.

Alevler hâlâ oradaydı lâkin hiddeti azalmıştı.

Sıcak avucunu yanağıma yasladığında tenim karıncalandı. Onun benliğinden benim benliğime akın eden kıvılcımlar yüreğime ateş salıyordu.

"İyi misin?" diye sorduğunda tok sesi boğazımı düğümledi. Cevap verecek mecalim yokmuş gibi başımı salladım. Nedensizce *asıl sen iyi misin,* diye sormak istedim çünkü pek öyle gözükmüyordu. Sanırım tahminimden daha çok endişelenmiş ve öfkelenmişti.

"Feray Eldem." Gediz Bey'in sesiyle Hektor'un kolları arasından zar zor sıyrıldım. Dağılan kâküllerimi düzelterek az ilerimizde dikilen adama baktığımda gülümsedi. "Bir kuş kadar özgürsün. Evrakları imzaladım."

"Teşekkür ederim," diyerek minnetimi göstermek için birkaç adım ötemde duran adamın omzuna dokundum. Temasımla yüzüne yerleşen acıyla gözlerimi elime çevirdim. Uyguladığım baskı varla yok arasındaydı lâkin hassas bir noktasına değmiş olmalıydım ki ifadesi azapla dolmuştu. Elimi geriye çekerek dokunduğum noktada oluşan küçük kan lekesini gördüm. Gediz Bey benim kadar dikkatli olmamalıydı ki bir şey olmamış gibi arkadaşına dönerek konuşmaya başladı. Benim ise odağım hâlâ o kan lekesindeydi.

Zihnimdeki alarm sesleri can alıcı bir hiddete sahipti.

Günler öncesinde edindiğim bilgi aklımın en ücra köşelerindeki kuytularda pusu kurmuştu. Şimdi gölgelere vuran ışıklar sayesinde bir maskenin daha düştüğünü görüyordum.

Sarışın spikerin sesi kulaklarımda çınlıyordu. Halk kahramanı Hayalet'in vurulduğunu anons ettiği o haberin her detayını hatırlıyordum. Geçen gece yaşananlardan sonra Hayalet'in İlyas Selman olduğuna inanmıştım fakat şimdi, o kadar da emin değildim. Gediz Bey'in omzundan akan kan bir kurşun yarasının geride kalan hatırası olabilirdi.

Açıkçası şaşıramıyordum. Sanırım kotamı doldurmuştum.

Hayalet adındaki kimliği belirsiz şahıs Hektor'a çalışıyordu. İletişimlerinin akıcılığından yakın olduklarını anlayabiliyordum. Bu yüzden İlyas veya Gediz Bey'in Hayalet olması kulağa mantıklı geliyordu. Anlaşılan artık seçeneklerim belirli bir cevaba ulaşmıştı. Çalıştığım galerinin müdürü ve beni az önce emniyetten çıkaran kişi, aranan bir suçluydu.

Hatta haberlerde söylenene göre dünya genelinde aranan bir suçluydu. Öyle ki kırmızı listenin başlarında ona ait bir yer vardı.

"Ben Feray'ı eve bırakırım," diyen sesiyle düşüncelerimi bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Gediz Bey doğruca arkadaşına konuşuyor beni görmüyordu. "Senin gitmen gereken bir yer vardı, değil mi?"

Gediz Bey'i olduğu yere sindiren bakışlarına soğuk sesi eşlik etti. "Gerek yok, sen başla ben geliyorum."

Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat Gediz Bey anlamış olmalıydı ki bir asker gibi arkadaşını selamladı. Bana tebessüm edip yanımızdan ayrıldığında, lacivert kravatını çıkararak arabasına ilerledi.

Hektor aracının kapısını açıp bana başıyla işaret verdi. Arabaya binip emniyet kemerimi taktım ve arkama yaslandım. Yanımdaki adam son

sürat emniyet binasından uzaklaşıp yola koyuldu. Bizi saran sessizliğin nedenini bilemiyordum ve teori üretecek gücüm de yoktu. İki gündür sefalet içindeydim ve tek derdim biraz uyumaktı. Bu yüzden yüzümü asarak yolcu koltuğunda oturmaya devam ettim. Kalçamı kaydırarak daha rahat bir pozisyon alacağım sırada bacağıma batan kâğıt canımı yaktı. Altımda kalan broşürü aldığımda bakışlarımı kâğıdın üzerinde üstünkörü dolaştırdım. Siyah kâğıdın üstündeki yazılar kırmızı ve altın rengindeydi.

İkinci Çember.

Hektor beklemediğim bir anda kâğıt parçasını elimden alıp, arka koltuğa attığında öfkelendim. Ona kızmak isteyerek dudaklarımı araladım lâkin çoktan çalışmaya başlayan zihnim bir sonuç bulmuş gibi ışıldadığında ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

İkinci çember, şehvet.

Saatler önce edindiğim bilgiyle komşum çıkan peşimizdeki ruh hastasının evinde bulduğumuz diski hatırladım. Bahsettiği motto, Dante'nin Cehennemi ile paralel bir yaklaşıma sahipti. Az önce parmaklarımın arasında duran broşürün saatler önce karşımıza çıkan bilmece niteliğindeki diskle bir bağlantısı vardı.

"İpucu buldun ve bana söylemiyorsun."

"İpucu değil," diyerek bakışlarını kaçırdı. "Arkadaşım yeni mekân açmış, bana da davetiye gönderdi o kadar."

"Hektor."

"Feray."

İkimiz de alay edercesine isimlerimizi mırıldandık. Beni taklit etmesine gözlerimi devirdikten sonra bedenimi ona doğru çevirdim.

"Bizi Dante'nin Cehennemi'ne yönlendiren bir disk bulduktan sonra tesadüfen arkadaşının sana böyle bir davetiye gönderdiğini söylüyorsun, öyle mi?" Sinirden yüzümün kızardığına emindim. "İlk defa zekâmı bu denli küçümsedin. Son olduğundan da emin ol yoksa külahları değişiriz."

Başını geriye yaslayıp şakağını ovuşturduğunda sinirle homurdandı. Ardından kırmızı ışıkta durmasının yarattığı zaman dilimini kullanarak bana baktı. Yorgun gözleri ve güzel yüzüyle yelkenleri suya indirmek istememe neden oluyordu.

"Arabamın camına bırakmışlar," diyerek gerçekleri dile dökmeye başladı. "Daha araştırmadım, o yüzden bunu kafana takmanı istemiyorum.

Lütfen, aklını kullanmayı bırak. En azından birkaç saatliğine... Ve uyuyup dinlen."

Benim için endişelenmesi öfkemin bir kısmını alıp götürdü. Yine de bana yalan söylemeye kalkmasını sindiremedim. Önüme dönerek kollarımı göğsüme doladığımda adeta küçük bir kız gibi homurdandım. "Bana sakın bir daha yalan söyleme."

Kıkırtısını işitmek hızla ona bakmamı sağladı. Resmedemeyeceğim kadar eşsiz olan bu tablo, bütün varlığımı kutsamış gibi hissettim.

"Lilith, senden sır saklamak oldukça zor." Gülümsemesi tebessüme evrildi. Bakışlarındaki sıcaklık yüreğimi sızlatıyordu. "Özellikle o gözlerini gözlerime diktiğin sürece elde edemeyeceğin tek bir şey dahi yok."

Kendimi tutamayarak gülümsedim. Güneşin parlak dokunuşları altında ışıldayan adama bakmak istemsizce mutlu hissetmeme neden oluyordu. Hal böyleyken ona kızgın kalma sürem dört dakikadan üç dakikaya düşmüştü. Böyle giderse saniyeleri kovalamaya başlamam yakındı.

Teslim olurcasına uysal bir tavır takındım. Ona yanaşarak aramızdaki mesafeyi azalttım ve gözlerimizi ayırmadan bir şeyi iyice anlamasını istercesine kararlılıkla konuştum. "Biz bir takımız. Bunu unutamaz, beni oyun dışı bırakamazsın."

Dudağının kenarında asılı kalan tebessümü genişledi ve tek kelime etmeden sözlerimin yarattığı hoşnutlukla başını salladı.

Yeşile dönen ışık ile yola devam etti. Dakikaların ardından esneyerek ağzımı kapattım. Gözlerim yanıyor, adeta uykusuzluktan acıyordu. Odaklanmakta güçlük çekiyordum. Bu yüzden eve gitmediğimizi fark etmem uzun sürdü.

Hektor arabasını Simay'ın evinin önünde durdurdu. Motoru kapatarak arkasına yaslandığında derin bir nefes almıştı. Buranın adresini nereden bildiğini sorgulama zahmetine bile girmeyecektim. Yanımdaki adamın bu özelliğine alışmaya başlamıştım.

"Niye eve gitmedik?"

Sorum ile bana baktı. Gözlerindeki yorgunluk beni hüzünlendiriyordu. Zihnimin gerisindeki yegâne arzu uyumaktı. Açıkçası bir parçam ki o parçam neredeyse tüm benliğimdi, Hektor'un göğsüne başını yaslayıp gözlerini yummak istiyordu. İçimdeki Gece bu fikre karşı heyecan duydu. Feray ise bu düşünce için yanıp tutuşuyordu.

Ve bunun gerçekleşmeyeceğini yüzüme vurduğunda kalbime bir ağırlık çöktü.

"Halletmem gereken birkaç şey var." Tok sesindeki öfke bana ait değildi. Sanırım yanımdaki adam kendine kızgındı. Buna neden olan neydi bilmiyordum. "Seni evde yalnız bırakamam. O yüzden buraya getirdim."

Yalan söyleyemezdim, evde yalnız kalmak istemiyordum. Bu yüzden Hektor'un ince düşüncesine minnet ettim.

"İşim bittiğinde ararım. Ben gelip seni alana dek eve gitme. Hatta mümkünse kızların yanından ayrılma."

"Dikkatli ol," diyerek temennide bulundum.

Tek kelime etmeden başını salladığında hâlâ bana bakmıyordu. Bir şeyler söylemek istiyordum. Onun yanından gitme fikri beni rahatsız ediyor, şimdiden bedenimi bir üşüme alıyordu. Kalbime bir duygu bırakmıştı. Bu saçma ve alışılmadık şey karşısında acizlik çekiyordum. Varlığını hissetmemek büyük bir eksiklikti.

Saniyeler süren oyalanışım ile aracın içindeki sükûnet bozulmadı. İç geçirerek pes ettim ve emniyet kemerimi çözerek kapımı açtım. Dışarıya adım atarak sabahın erken saatlerinin sessizliğini algıladım. Kapıyı kapatarak arabanın önünden geçtiğimde, kazağımın kollarını çekiştirip surat asmaya devam ettim. Sanki vedalaşamadığım birini ardımda bırakıyor gibiydim.

Kaldırıma çıkıp apartmana doğru yöneldiğimde açılan kapı sesini işitmem durmama neden oldu. Ağır adımlarının bana doğru geldiğini anlayarak arkama döndüm.

Saniyelik bir zaman diliminde, gecenin içinde çakan şimşek misali dibimde biten adamın dudakları dudaklarımdaydı.

Güçlü kolları belimi kavrayarak bedenimi sıkıca kendine yasladığında, parmaklarımın ucunda yükselmek zorunda kaldım. Dengemi bulmak istercesine titreyen ellerimi kollarına yerleştirdim. Yumuşak fakat bir o kadar da sert olan öpüşüne karşılık vererek başımı yana yatırdığımda, kendimden geçmeden edemedim. Saniyesinde sersemlemiş, ellerinde parçalanmaya başlamıştım.

Belimi mümkünmüş gibi biraz daha kavrayıp bedenlerimizi iç içe geçirmek istercesine bana sarıldı. Ceketimi ve kazağımı aşarak parmaklarını

onun için yanan bedenime iliştirdi. Bel oyuntumu sıkıca kavradığında vücudumu damgalamış oldu.

Emindim, beni öpen adam tenimin çıplaklığını hissetmeyi seviyordu.

Bir elimi boynuna, diğerini de saçlarının arasına gömerek herkesi ve her şeyi unuttum. Beni daha sert öpmeye başladığında kendime engel olamayarak altdudağını dişledim.

Hektor kendini benden sökerek aldı. Birbirine karışan nefeslerimize hızla atan kalplerimiz eşlik ediyordu. Kokusu tenime sızıyor, sıcaklığı feleğimi şaşırtıyordu. Alnını alnıma yasladığında sıkıca yumduğum gözlerimi aralayamayacak kadar kendimden geçmiştim. Siyah tutamlarını okşayarak soluklanmaya devam ettim.

"Özür dilerim," dediğinde boğuk sesi kalp ritmimin dengesini bozdu.

Geriye çekilerek yüzüne bakmak istedim. Buna müsaade etmeyerek bakışlarını kaçırdığında ise canımın acısı harmanlandı.

"Niçin?"

"Seni almalarına engel olamadığım için."

Sözleri bir hançerdi. Keskin tarafını fark etmeden yüreğime batırdı. Bilenmiş bir bıçak gibi kalbimi ikiye bölen nahifliği ağlamak istememi sağladı. Kızgınlığı bu yüzdendi. Kendine öfkelenmiş, beni koruyamadığını düşünmüştü. Oysa bu büyük bir saçmalıktı. O her daim beni koruyor, kolluyordu. Hatta bunu uzun zamandır yapıyordu. Bu gece de yapmış, beni karakoldan kendi çıkarmıştı. Suçluluk hissetmesine katlanamaz, ona böyle bir yük veremezdim.

"Egon mu sarsıldı?" diye mırıldandığımda bana bakan kara gözlerin sahibi tebessüm etti. "Fazlasıyla."

Onu neşelendirmek isteyerek yanağını okşadım ve düşüncesini yok etmeye çalışarak konuştum. "Bir dahakinde direkt polisten kaçarız. Suçlu iadesi yapmayan birkaç ülke biliyorum. Bence bizi oraya götürebilecek insanlar bulabilirsin."

"Panama'ya ne dersin?" İç geçirdi. "Sana dal ve yapraklardan bir kulübe yapabilirim."

Sözleriyle kıkırdadım. Onun da tebessümü gülümsemeye evrilmişti ve güzelliğine bir kez daha hayran kaldım. Kara gözlerindeki haylazlık beni neşelendiriyordu.

"Bana gelince cimriliğin mi tuttu?"

"Pekâlâ, kulübeye milyon dolarlık tablolar asabiliriz. Sanırım bu kadar cömert olabilirim."

Dudağımı dişleyerek bakışlarının oraya yönelmesine neden oldum. Saniyeler önce sömürdüğüm dudaklarındaki kırmızılık beni deli ediyordu. Ensesine bastırıp başını eğdiğimde tekrar dudaklarımızı buluşturdum. Kısa ve masumane bir öpücük bırakıp geriye çekildiğimde, gözlerine bakmaktan utanmadım.

Duyduğum küfürle büyüleyici anım noktalandı. Bir bağırış ve hayret nidası olarak söylenen küfrün geldiği yöne bakmak üzere omzumun ardına döndüm. Üçüncü katın açık penceresinde iki kadın vardı. Ağzı kulaklarına varan Afra ellerini çırparak yerinde sıçramaya başlamış kahkahalar atıyor, Simay ise pörtleyen gözleriyle put kesilmiş bize bakıyordu.

Hızla geriye çekilip Hektor'un ellerinden kurtuldum ve bedenimi döndürerek kızlara baktım. Sırtım ardımdaki adamın göğsüne çarpıyor, nefesi saçlarımın arasına sızıyordu. İşte şimdi utanmanın ne demek olduğunu bir kez daha anlamıştım. Yanaklarıma akın eden sıcaklık dilimi işlevsiz kıldı. Ardımdaki adam alaycı bir tonlamayla el salladığında, boşta kalan parmaklarını sırtıma sürterek beni sınadı.

"Günaydın hanımlar."

"Günaydın!" diye ciyakladı Afra. "Size bayağı aymış belli."

Ona kaşlarımı çatarak baktığımda beni umursamadı bile. Simay girdiği şoktan çıkarak tebessüm etti ve Afra'yı içeriye çekiştirerek pencereyi kapamaya çalıştı.

İzleyicilerimizin gidişi ve bize sağlanan mahremiyetle dudağımı dişledim. Hektor'dan uzaklaşarak apartmana yöneldim lâkin birkaç adım sonra durup tekrar ona baktım. Ellerini ceplerine iliştirmiş, yüzündeki tebessümle bana bakıyordu. İkinci öpüşmemizin hiddeti hâlâ bedenimi yakıyor, arzularım beni gerim gerim geriyordu.

"İşin bitince ararsın," dediğimde başını salladı. Ardından apartmanın kapısını işaret ederek konuştu. "Gir hadi."

Kendimi şaşırtarak sözünü dinledim ve apartmana girip asansöre yöneldim. Arabasına binip uzaklaştığını işittiğimde, önüme düşen saçları savurarak derin bir nefes aldım. Asansöre binip üçüncü kata çıktım ve karşılaştığım manzaraya gülümsedim. Afra açık kapıya dayanmış, kalçalarını zar zor örten pembe tişörtüyle öylece duruyordu. Yüzünü ele geçiren gülümseme, beni görmesiyle mümkünmüş gibi biraz daha

büyüdü. Ellerini çırparak yerinden ayrıldı ve beyaz çoraplarını kirletmekten kaçınmayarak hızla yanıma gelip bana sarıldı. Üstüme adeta atlamış olmasına gülerek kollarımı beline doladım ve onu yerden kaldırarak kucakladım.

"Benden daha mutlusun," diye homurdandığımda ağırlığına aldırmadan onunla kapıya yöneldim ve kendisini evin içine bırakıp ayakkabılarımı çıkarmaya başladım. Sarı saçlarını savurarak derin bir nefes alan arkadaşım, ellerini bel oyuntusuna yerleştirip bilmiş bir tavırla konuştu. "Mutluyum çünkü sayende iki yüz lira kazandım."

Evin içine adımlarken duyduğum sözler üzerine duraksadım. Kapıyı kapatan Afra'ya, ardından büyük camların önündeki masaya kahvaltılıkları yerleştiren Simay'a baktım.

"Hayatım üzerinden iddiaya mı girdiniz?"

Afra kolunu omzuma attığında ceketimi kenara bıraktım. Sarışının beni salona çekiştirmesine izin vererek konuşmasını dinledim. "Abartma, sadece süre konusunda iddiaya girdik. İçimizdeki psikolog yakınlaşmanızın iki ayı bulacağını söylüyordu. Ben ise yeni yıldan önce öpüşeceğinize emindim."

Simay çatık kaşlarıyla bana baktı. "Hormonlarını kontrol etmekte başarısız oldun."

"Kızın kırk yılın başı sevgilisi olmuş, hormonlarını kontrol edemesin bir zahmet."

"Hektor benim sevgilim değil."

Afra tek kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

Sevgililer gelip geçici olurdu. Aşkın son kullanma tarihi vardı. Oysa ben kara gözlü adamımın kalıcılığını talep ederdim. Ona sevgilim demek az geliyordu. Erkek arkadaşım diye hitap edebileceğim biri değildi. Bu hitap onun üstünde komik ve eğreti dururdu.

"Yani biz bu konuyu hiç konuşmadık."

Afra hayret ve öfke karışımı bir ifadeyle bana baktı. "Konuşma mı bekliyorsun? Nesin sen, on iki yaşında falan mı? Oldu olacak çıkma teklifi de etsin."

İlerimde duran masaya ilerledim ve kendimi sandalyelerden birinin üstüne attım.

"Kızı rahat bırak," dedi Simay karşıma otururken. "İlla kendilerini etiketlemek zorunda değiller. Zaman içerisinde belli olur zaten."

Kesinlikle bu fikri sevmiştim.

"Aman iyi, bir şey demedim," diye homurdanan sarışın çayları koyduktan sonra çaprazımda kalan sandalyeye oturdu. Salatalıklardan birini ağzıma attığımda masanın ucunda kalan kartları gördüm. Gözlerim irileşirken heyecanla doğruldum ve tarot kartlarını alarak Simay'a ithafen konuştum. "Bensiz fal mı baktınız?"

Simay bu konuda eşsiz bir yeteneğe sahipti. Hatta bu yüzden genelde fal bakmaz, kimseye bundan bahsetmezdi. Tabii bizim için arada istisnalar yapıyordu. Kahve falından hoşlanmasa da tarotu severdi. Öyle ki özel olarak tasarlattığı kartları bile vardı.

"Bir süre erkeklere tövbe ettim," dedi Afra. "Bu, hayatımda ne gibi değişiklere neden olacak onu görmek için tarot baktık. Anlaşılan kariyerime odaklanırsam iyi yerlere gelebilirmişim."

"O şerefsiz bir daha aradı mı seni?" dediğimde kastettiğim kişi Görkem'di. Afra'ya evime kadar gelip saçma sapan konuştuğunu söylememiş, onu endişelendirmek istememiştim. Kendine adam diyen o aşağılık şahıs, tekrar arkadaşımı rahatsız etmeye kalkarsa üzerinde güç kullanmaktan çekinmeyecektim.

"Yok zaten her yerden engelledim. İstese de arayamaz."

Kartları elime alıp ortama yerleşen gerginliği sonlandırmak istedim. Simay'a tebessüm ederek kartlarını ona doğru uzattım. "Bak bakalım, benim için ne göreceksin."

Normalde böyle bir talepte bulunmazdım fakat içimden bir ses gelecekte beni nelerin beklediğini bilmek istiyordu. Karşımda oturan arkadaşım bu talebime şaşırsa da isteğimi göz ardı etmedi. Yüzündeki tebessümle kartlarını aldı ve desteyi karıştırarak güzel gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Ne için açayım?"

Aklıma gelen tek yanıtı dile döktüm. "Geleceğim için."

Arkadaşım ince parmaklarını kartların üzerinde gezdirdi. Ardından destenin içinden rastgele bir kart seçti. Bunu yaparken gözlerini bir saniye olsun üzerimden ayırmamıştı. Seçtiği kartı aramızdaki boşluğa bıraktı. Görüş açıma giren şeye baktım. Siyahlar içindeki bir adam, önünde bulutlar arasında kalan kupalardan yükselen fantastik görüntüler karşısında şaşkın duruyordu. Bir kale, mücevherler, altında kuru kafa işareti olan zafer çelengi; günahların kırmızı ejderi ve kutsal ışıkla parıldayan,

örtünün altına gizlenmiş, adamın kendi meleği... Kart oldukça çarpıcı bir tablo gibiydi.

"Kupaların yedilisi." Karşımdaki kadının ince sesi kalbimi sıkıştırdı. "Duygularının esiri olduğun anlamına gelir. Aradığın şey her neyse yanlış yerde arıyorsun. Sahte bir dünyanın içinde gerçeği bulamazsın."

İşittiklerim karşısında gerildim. Bundan çıkarabileceğim birkaç anlam vardı ve hepsi de beni huzursuz eden şeylerdi. Afra bunu fark etmiş gibi bana bakarak tebessüm ettiğinde, Simay fazlasıyla ciddi kaldı. Karta ardından bana bakıp tekrar gözlerini üzerimden ayırmadan başka bir kart seçti.

Geleceğimi işaret eden ikinci karta baktığımda titredim.

Fırtınalı bir gökyüzünde asılı kalan kırmızı kalbi delip geçen üç kılıç vardı. Onu yaralıyor ama aynı zamanda ayakta tutuyorlardı.

"Kılıçların üçlüsü," dediğinde sesindeki tedirginlik hoşuma gitmemişti. "Üç kişiyi ilgilendiren kötü bir haberi işaret eder."

Üç sayısı beni olduğum noktaya çiviledi. Hikâyemin dinamiğinde yer alan üç kişi vardı. Bunlardan biri ben, diğeriyse Hektor'du. Üçüncülüğe ise peşimizdeki ruh hastası yerleşiyordu.

Simay'ın anlam ifade eden lâkin bir o kadar da anlamsız olan kartlarına baktığımda, ruhumdaki kasvet harmanlanarak büyüdü. Bir şeyler bildiğinden şüphe edebilirdim tabii yeteneğine aşina olmasaydım.

Transa girmiş gibi yüzüme bakan arkadaşıma döndüğümde, son kart için ellerini destede gezdirdiğini gördüm. Sanki karar veremiyor, bir türlü hangisini seçmesi gerektiğini bilemiyordu. İki kart arasında kararsız kalmıştı ve saniyelerin ardından birini tercih etti.

Önüme bırakılan kartı incelerken sırtımdan bir ürperti geçti.

Vücudunu parçalayan on kılıcın kuşatması ile karanlık bir gökyüzü altında harabe halinde yığılmış, yalnız başına yatmakta olan bir adam vardı.

"Kılıçların onlusu."

Sesindeki hüzün algılarımı yerle bir etti. Anlamını dile dökme gereksinimi duymamıştı zira ben ne demek olduğunu iyi biliyordum.

Üç karta da tek tek baktım.

Beni bekleyenler gözyaşı, hüzün, yıkım ve felaketti.

Son kart, bakışlarımın odağı haline geldi.

Ölüm, geleceğimin bir parçasıydı.

KOD ADI: İNFERNO

"Buz kütlesindeki şeytan, kırılan kanatlarını kendine sar.
Kararmış kalbindeki ışık ile günahkârlara yol aç."

Ev, kendini huzurlu ve ait hissettiğin yerdi.

Benim için bu hiçbir zaman bir insan olmamıştı. Her zaman yuvamda rahat ve güvende olduğumu hisseder, dairemde vakit geçirmekten hoşlanırdım. Yalnızlığımı, onun yarattığı dinginliği severdim. Özellikle gecelerimi bir kadeh kırmızı şarap, beyaz bir tuval ve boyalarımla geçirmek beni her daim tatmin ve mutlu ederdi.

Şimdiyse böyle düşünemiyordum.

Hislerim karmakarışıktı ve ortalığı toplayacak mecalim yoktu.

Salonumda dikilmeye devam ederek etrafa baktım. Parkelerim üç gün önce bir kadın cesediyle süslenmemiş gibi tertemizdi. Polisler evimi aramış, ortalığı dağıtmıştı fakat anladığım kadarıyla Hektor her şeyi eski haline getirtmişti. Sanırım olanları yok saymaya çalışan tek kişi ben değildim. Yine de bu bir çözüm olmamıştı zira kendimi evimde gibi hissetmiyordum.

Açıkçası Hektor'un varlığını hissetmediğim hiçbir an yuvamdaymışım gibi gelmiyordu.

Beni delirten kara gözleriyle hayatıma sızan adamı neredeyse iki gündür görmüyordum. Onun yokluğu tarifsiz bir azabın kanıma sızmasına neden oluyordu. Bilinçdışım benliğiyle sarmalanmıştı. Öyle ki gözümü kapadığım an, yüzü aklıma sızıyor ve bütün eylemlerimi etkisiz hale getiriyordu. Kokusunu duyumsamamak, gülüşünü görememek ne zamandan beri en büyük problemim haline gelmişti?

Simay'ın evine beni bırakıp gittiğinden beri ona ulaşamıyordum. Telefonu kapalıydı ve endişelerim alarma geçmişti. Ne haltlar karıştırdığını bilmemek delireceğimi düşünmeme neden oluyordu.

Son zarfın bilmecesini hâlâ çözememiştim. Hektor'un o dizilere doğru düzgün dikkat vermediğini de hesaba katarsam bu işle uğraşıyor olamazdı. Tahminime göre arabasına bırakılan ilanın izini sürüyor olabilirdi ki bu düşünce beni öfkelendiriyordu. Tanıştığımız ilk günden beri beni korumaya ant içmiş olsa da bu zamana dek bir kez bile beni oyun dışı bırakmaya çalışmamıştı. Şimdiyse tek derdi benim güvenliğimi sağlayıp tehlikeye tek başına göğüs germekti.

Bu kabul edebileceğim bir şey değildi.

İlişkimizin değiştiğini ve evrildiğini biliyordum. İstediğim kadar salağa yatmaya kalkayım başarılı olamazdım çünkü Hektor ile yan yana geldiğimizde bedenimiz de ruhumuz da alev alıyordu. Karşı konulamaz bir çekimle birbirimize dolanıyor, varlığımızı tüketme ihtiyacı hissediyorduk. Onun da bunu dilediğini biliyordum çünkü bakışlarındaki arzu ilk karşılaştığımız andan beri günden güne büyüyordu.

İç geçirerek dikildiğim cam kenarından ayrıldım ve odama yönelerek hızla adımladım.

İki gündür Simay'ın evinde kalıyor olmamın üzerine sabahın erken saatinde evime dönüp sıcak bir duş alarak, üzerime siyah bir tayt ile kazak geçirmiştim. Ev bana ürpertici bir sakinlik vaat ediyordu ve kaos dolu anılarım yüzünden daha fazla dairemde vakit geçirmek istemiyordum. Bu yüzden siyah çantamı omzuma takıp dizlerime varan topuklu çizmelerimi giydim. Kâküllerimi düzeltip paltoma sarılarak apartmandan çıktığımda, Berna ablanın kafesine doğru yol aldım.

Kafeine ve araştırma yapmaya ihtiyacım vardı. Boş boş durmak beni her an daha çok mahvediyordu.

Hızla adımlayıp sağa döndüğümde duraksadım. Arkama dönerek kaşlarımı çattım ve saniyeler içinde önümde beliren adamın bir küfür savurmasına neden oldum. İki gündür attığım her adımı gözlemleyip beni takip eden adama bakarken, dişlerimi sıkarak soluklanmayı denedim. Ela gözlerindeki şaşkınlıkla yakalandığını algılayan adam, sertçe yutkunup ellerini cebine soktuğunda öfkemi sesime yansıtmamaya çabalayarak konuştum. "İlyas Bey."

"Feray Hanım," diyerek başını eğen adam zoraki bir tebessümle bana baktı. "Ne güzel bir tesadüf."

Gözlerimi devirerek kollarımı göğsümün önünde doladım. Tesadüflere inanan biri olsam dahi bu yalanını yemezdim. Açıkçası daha iyi bir

bahane bulamamış olması üzücüydü. Karşımdaki adamdan daha mantıklı bir sebep beklerdim.

"Beni neden takip ediyorsunuz?"

Sorum ile bakışlarını kaçıran adam ağzını açıp kapattı. İşte şimdi akla yatabilecek bir bahane bulmaya çalışıyor gibiydi. Kendini fazla yormamasını diledim çünkü söylediği tek kelimeye bile inanmazdım. Bunu fark etmiş gibi omuzlarını düşürüp tekrar bana baktığında, dürüst olmayı tercih etmesine sevindim.

"Hektor seni gözümün önünden ayırmamamı söyledi," dediğinde öfkeme eşlik eden bir duygu daha vardı. Adını duymak bile kalbimin kasılmasına neden olmuştu ki bu kendime sinirlenmemi sağlıyordu. Adamın gerçek olmayan ismi bile beni dumura uğratıyordu.

"Neden?"

Sorum ile ela gözlerini yüzümde dolaştıran adam, her zamanki ciddiyetinden sıyrılarak tebessüm etti. Alay kokan tınısıyla mırıldandığında ellerim karıncalandı. "Çünkü onun için çok kıymetlisin."

"Madem o kadar kıymetliyim niye burada değil? Neden ona ulaşamıyorum?"

İlyas Bey bir süre sessiz kaldı. Tekrar ciddi ve resmi ifadesini kuşanmıştı. Bakışlarını üzerimde dolaştırırken, sorularımı yanıtsız bırakıp bırakmamaya karar vermeye çalışır gibiydi. Bu süreçte hüzünlü ifademi yüzümden eksik etmedim ve karşımdaki adamın genç bir kadını üzüntülü görmekten hoşlanmayacağını umarak ağzından laf almaya çalıştım. Sanırım başarılı olmuştum çünkü saniyelerin ardından omuzlarını düşürerek bana cevap vermişti.

"Yurtdışına çıktı, o yüzden ulaşamıyorsun." İlyas Bey bileğine sarılı olan gümüş rengindeki lüks saatine baktı. "Ama merak etme, uçağı bir saate inecek."

Merak edemeyecek kadar şaşırmıştım.

"Nereye gitti ki?"

"Tayland."

Dehşete düştüm. Oysa şaşırmayı bırakmam gerektiğinin farkındaydım lâkin elimde değildi. Kara gözlü adamım her zamanki gibi yine feleğimi şaşırtmıştı.

Zihnimdeki seslere kulak verdim. Günler öncesinde kalan telefon konuşmasını hatırlıyordum. Hektor birini arayıp Dilhan'ı ölümüne

döven ve bir konteynere kapatan Kızıl Ejder isimli kulüp sahibiyle ilgili her bilgiyi öğrenmek istemişti. Anlaşılan bunu sadece merak ettiği için yapmamıştı. Düşüncelerim kanımın kaynamasına neden oldu. Tayland'a gidip o kulübün her metrekaresini ateşe verdiğine emindim. Onu artık tanıyordum. En azından tanıdığım kadarıyla bunu yapabilecek potansiyele sahip biri olduğunu biliyordum.

"İşim var dediğinde dünyanın bir ucuna gidip kadın ticaretiyle uğraşan bir adamı öldüreceğini düşünememiştim," diyerek dudaklarımı büzdüm. Karşımdaki adam cümlelerim karşısında tabiri caizse şoka girdiğinde, açık sözlülüğüme alışık olmadığını hatırladım. Oysa etrafımda olmaya devam edecekse bu huyumu özümsemeliydi. "Sanırım ava çıkar gibi arada kaybolmasına alışmam gerek."

İlyas Bey ağzını açıp kapattı fakat tek bir kelam dahi edemedi. Yüzündeki şaşkınlığa eşlik eden tedirginlik karşısında kendimi tutamayarak gülümsedim. Anlaşılan benim bu konularda bilgili olmamı ve sorun etmememi beklemiyordu.

"Caddenin aşağısındaki kafeye gideceğim. İsterseniz bana eşlik edebilirsiniz, İlyas Bey." Gülüşümü imali bir tebessüme çevirdim. "Yalnız oradan sonra beni takip ettiğinizi anlarsam pek hoş olmaz."

Topuklarımın üstünde dönerek yürümeye başladığımda adımlarım temkinli ve yavaştı. Saniyelerin ardından yanıma ilişen adam, bakışlarını üzerime çevirmeden konuştu. "Bey demene gerek yok. Bu saatten sonra daha sık görüşeceğiz. O yüzden bana direkt ismimle hitap edersen sevinirim."

Daha sık görüşeceğiz derken beni takip etmeye devam edeceğini ima etmemişti. En azından ben böyle düşünüyordum çünkü dudağının kenarında imali bir tebessüm vardı. Sanırım bundan sonra Hektor ile beni daha sık bir arada bulacağı için böyle bir şey isteme ihtiyacı hissetmişti.

"Peki, İlyas," diyerek tebessüm ettikten sonra yanımdaki adamı inceledim. Uzun boyluydu. Siyah saçları dağınık tutamlardan ibaretti. Onu her gördüğümde tam bir centilmen gibi davrandığını fark ederek şaşırırdım. Zamanımızın gerisinde kalan bir nazikliğe sahipti. Hektor ile aralarındaki ilişkinin derinliğini öğrenmek istediğimi anlayarak bakışlarımı kaçırdım. "Bana Hektor hakkında anlatabileceğin utanç verici hikâyeler var mı? Uzun zamandır dost gibisiniz. Eminim güzel anılar biriktirmişsinizdir."

"Utanç verici olanları söylemem doğru olmaz. Yine de istersen Hektor'un tanıdığımdan beri seni nasıl aradığını ve her bulamadığında ne denli acı çektiğini anlatabilirim."

Titreyen dizlerim ile duraksadım. Nefesim kesilmiş, kalbime bir ağrı çökmüştü. İlyas'ın tebessümü samimi bir içtenlikle büküldü.

"Detayları bilmiyorum," diyerek içime su serpti zira yaralı ve dramatik geçmişimi ben bile bilmiyorken bir yabancının aşina olmasına katlanamazdım. "Sadece sürekli seni aradığına şahit oldum. Açıkçası bir yanım bu durumu algılamakta zorluk çekti. Niye çaresizce seni bulmaya çabaladığını anlayamadım. Şimdi görüyorum, sen yokken öylesine eksikmiş ki bir nevi kendini tamamlama ihtiyacı hissetmiş."

Canımın yanışı harlanan bir ateş gibiydi.

Bunca yıldır onu hatırlamayarak günlerimi geçirmiş, yokluğunun yarattığı kederi derinlerimde hissetsem de bunu sorun etmemiştim. O ise her gününü ve gecesini beni düşünerek hatta arayarak geçirmiş, bir umut beni bulmayı dilemişti. Sanırım kendi acımın en az üç katını bir başına sırtladığını unutmamalıydım. Aklının bir köşesinde yaşattığı küçük kızı her gün büyüttüğü ve şefkatle onu sevdiği için binlerce kez teşekkür etmeliydim. Hektor'u öyle bir sevmeliydim ki bu zamana dek yarım kaldığını düşündüğü her salisenin kefaretini ödemeliydim.

Bakışlarımı yanımdaki adamın yüzünde dolaştırdım. Hektor'un bir başkasına benden bahsetmesi için kesinlikle o kişiye büyük bir güven duyması gerektiğini biliyordum. Yanımdaki adama sadık olduğu da barizdi çünkü peşimizdeki ruh hastası onu suçlu gösterecek bir fotoğrafı ellerimizin arasına bırakmasına rağmen Hektor, İlyas'tan bir kez bile şüphe etmemişti.

"İlyas benim hakkımda bilmen gereken bir şey var. Açık sözlü ve net biriyimdir. Söz konusu sevdiklerim ise asla geri planda durmam. Büyük ihtimalle bunu yapmamam gerek ama kendime engel olamıyorum. Niye Hektor'un seni beni izlemek için görevlendirmesinden kısa bir süre önce galerinin önündeydin?"

Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırmış ve sanki bir cevap arıyormuş gibi düşünmeye başlamıştı. Yüzünün her zerresini dikkatle inceliyor ve açık vermesini bekliyordum. Bunu istemiyor ancak yine de olacağını düşünüyordum. Saniyeler geçtiğinde beklentim karşılanmadı.

İlyas son derece samimi bir ifadeyle sorumu yanıtladı. "Sen söyleyene dek bunu fark etmemiştim. Haklısın, Hektor beni görevlendirmeden kısa bir süre önce çalıştığın galeriye gelmiştim."

"Ama niye?"

Aceleci tavrım karşısında kaşları biraz daha çatıldı. Bazı şeyleri gerçekten yeni algılıyormuşçasına düşünceli gözüküyordu.

"Bir mesaj almıştım. Galerinin konumunun yazılı olduğu bir mesajdı. Atan kişiyi araştırmış ama bir sonuç bulamamıştım. Sinyal takip edilemeyecek kadar karmaşıktı." Homurdanarak bakışlarını kaçırdı. "İstihbarat olabileceğini düşünmüştüm. Bu yüzden galeriye gittim ama her şey fazlasıyla normaldi. Açıkçası o kadar normaldi ki birinin o mesajı yanlışlıkla bana gönderdiğini sandım."

Kuruyan boğazımı rahatlatmak isteyerek yutkundum. Gizemli kutuların içinden Afra ve İlyas'ı şüpheye düşürecek, onlara olan güvenimizi sarsabilecek iki fotoğraf çıkmıştı. Arkadaşımı alakadar eden kısmı öğrendiğimde, resmin birçok manaya gelebilecek türde olduğunu düşünmüştüm. Şimdi anlıyordum ki aynı şey, İlyas için de geçerliydi. Peşimizdeki ruh hastası arkadaşlarımız ile aramızı bozmak istemişti. Onlarla olan güven bağımızı yıpratmaya çalışmıştı fakat neden?

Kafama dank eden ayrıntıyla kaşlarımı çattım. "İstihbarat mı?" Gözlerimi kısarak karşımdaki adamı süzdüm. Bir açık verdiğini fark ederek kasılmıştı. "Senin istihbarat gerektirebilecek bir işin mi var?"

İlyas sorumu göz ardı ederek bakışlarını kaçırdı ve başıyla az ilerimizde kalan kafeyi işaret etti. "Varış noktana gelmişiz. Buradan sonrasını kendi başına halledebileceğine eminim." Yüzüne yerleştirdiği tebessüm ile hafifçe başını eğdi. "Görüşmek üzere, Feray."

Hızlı adımlarla ilerleyip gözden kaybolmak için büyük bir çaba sarf ettiğinde, dudağımı dişleyerek bir süre olduğum noktada beklemeye devam ettim. İlyas'ın sözleri kafamı karıştırmış olsa da odaklanmam gereken daha önemli gizemler vardı. Şu an için aklımdaki listeye uymak zorundaydım. Acil olanları ilk sıraya almıştım. En üstte de dördüncü zarf vardı. Onun bilmecesini çözmem gerekiyordu. Hem de hemen.

Berna ablanın kafesine girdiğimde ona selam verip köşede kalan boş masalardan birine kuruldum. Mekân kalabalık olmasa da fazlasıyla sessizdi. Bilgisayarımı çıkarıp ekranı açtıktan sonra bileğimdeki tokayla saçlarımı gelişigüzel topladım. Kâküllerimi düzelterek tezgâha yöneldim

ve kendime büyük kupada vanilyalı kahve alarak tekrar masaya döndüm. Arkama yaslanıp uzun parmaklarımı klavyede dolaştırmaya başladığımda dördüncü zarf yerine aklımın köşesinde neon ışıklarla yanıp sönen kelimeyi araştırmak istedim.

Hektor'un arabasına bırakılan broşürün ne olduğunu bilmeliydim. O yüzden arama motoruna İkinci Çember yazıp çıkan sonuçlara baktım. Önüme serilen her şey Dante'nin Cehennemi ile ilgiliydi. Bu yüzden İkinci Çember'in yanına *mekân* yazarak bir lokasyon bulmaya çalıştım fakat tek bir bilgi bile edinemedim.

Telefonumun titrediğini fark ederek cihazı elime aldığımda, görüş açıma giren isim ile kalbim sendeledi. Hektor'un araması istemsizce heyecanlanmama neden olmuştu. Soğuyan kahvemin son demlerinden büyük bir yudum aldım ve aramayı yanıtlayarak telefonu kulağıma yasladım.

"Efendim?"

"Lilith neredesin?" diye soran adam gözlerimi devirmeme neden oldu. Sanki nerede olduğumu bilmiyordu. Eminim ki İlyas ona attığım her adımı haber vermişti. Bunu yüzüne vurmak isteyerek sinirle homurdandım. "Neden İlyas'a sormuyorsun? Eminim benden daha ayrıntılı cevaplar verebilir."

Erkeksi kıkırtısını işittiğimde içim gıcıklandı.

"Ne zaman fark ettin?"

"Dün gece," dedikten sonra onu sinir etmeye çalıştım. "Fark edilmemek için fazla yakışıklı bir adam."

Beni göremeyeceğini bilsem de gülümsememi saklamaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Sinirle homurdandığını işittiğimde neşelendim.

"Tayland nasıldı?"

"Oldukça tatmin ediciydi. Stresimden arındım."

Sırtımdan bir ürperti geçti. O adama neler yaptığını düşünmek bile istemiyordum.

"Şimdi neredesin?" diye sorduğumda onu görmek istediğimi fark ettim. İki gündür görüş alanımda değildi ve gözlerim benliğini algılamak için yanıp tutuşuyordu.

"Az önce uçaktan indim." Sesi alaycılığından arınmış ve ciddileşmişti ki bu hayra alamet değildi. "Akşam halletmem gereken bir iş var. Sonra gelip seni alırım."

Kaşlarımı çatarak etrafa baktım. Öyle öfkelenmiştim ki bağırmak istiyordum lâkin içinde bulunduğum mekâna ayak uydurmalı ve desibelimi yükseltmemeliydim. "Umarım İkinci Çember her ne haltsa, bensiz bir plan yapmamışsındır."

Sessizlikten anlıyordum ki aklından geçen tam olarak buydu. Beni çocukluğumdan beri tanıyan bir adama göre bazen karakterimi bilmiyormuş gibi davranıyordu. Gerçekten beni ekarte edebileceğine inanmış mıydı?

"İkinci Çember, bir mekânın parçası."

Sözleriyle isyan ettim. "Oraya bensiz gidersen seni öldürürüm," diyerek adeta tehdit ettiğimde sinirden kanımın kaynadığını hissedebiliyordum. "Beni oyun dışı bırakamazsın."

"Seni oraya götürmem."

"Götüreceksin," diyerek direttim. "Yoksa bir daha seninle konuşmam."

"Feray, sen beni tehdit mi ediyorsun?" Sorusu mesafeliydi fakat sesinden anlıyordum ki ona başkaldırmam hoşuna gitmişti. Cevap vermeme müsaade etmeden ekledi. "Hem de kendinle?"

Ona karşı kendimi kullanmam büyük narsistlikti fakat umursadığı yegâne şeylerden biriydim. Bunun keyfini süremeyeceksem ne anlamı kalırdı?

Hem gerçekten de beni oyun dışı bırakmasını istemiyordum. Bu işte beraberdik. O bütün tehlikeyle tek başına yüzleşirken ben geri planda kalıp beklemeyecektim.

"Evet, ediyorum. Seçim senin. Ya oraya tek başına gider ve seninle konuşmama, yüzüne bakmama ihtimalimi göze alırsın ya da mantıklı olanı tercih edip beni de yanında götürür ve sana yardım etmeme izin verirsin."

Öfkesini yansıttığı sesiyle konuştuğunda kelimeleri gururumu okşadı. "Üzerimde kurduğun egemenlik tehlikeli bir hal almaya başladı."

Zaferim gülümsememe neden oldu. Bana duyduğu ilgi, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Bu düşüncem sağlıklı değildi ve beni bencil gösteriyordu fakat elimde değildi.

"Kaçta alırsın beni?"

"Saat dokuz gibi."

Bilgisayarımın ekranına bakıp hazırlanmak için dört saatim olduğunu fark ettim. İçimde peydahlanan heyecan her geçen dakika büyüyordu. Yanağımın içini kemirerek gözlerimi kıstım. Gideceğimiz yeri düşününce bir yol ayrımına düşmüştüm.

"Ne giymem gerek?"

Düşünceli sesim dudaklarımdan döküldüğünde daha çok kendi kendime konuşur gibi homurdanmıştım ama hattın diğer ucundaki adam beni duydu.

"Güzel bir şeyler giy." Tok sesindeki tını bedenimi titretti. Sıradan bir şey söylemişti ama onun dudaklarından dökülen her cümle normal olmaktan son derece uzaktı. Kalbimin ritmini hızlandıran son sözleriyle sinirli bir şekilde konuştuğunda kahkaha atmak istedim. "Sana bakanın beynini dağıtmak isteyeceğim kadar güzel şeyler."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi tuttum.

"Tamamdır," diyerek konuşmayı sonlandırdığımda arsız fikirler kafamın içinde dönüp durdu. Gideceğimiz yer normalde asla önünden dahi geçmeyeceğim bir mekândı fakat şehveti tema alışını düşünmek, heyecanlanmama neden oluyordu. Hektor beni oyundan uzak tutabileceğini düşünüp arkamdan iş çevirmeye kalktığı için onu güzelliğimle sınamak istedim.

Evet, bunu yapmalıydım.

Bilgisayarımın ekranını kapatıp eşyalarımı toplamaya başladım. Çantamı omzuma atıp Berna ablaya veda ettikten sonra kapıdan çıkarak caddeye adımladım. Önüme çıkan ve az kalsın çarpacağım kadın ile geriye çekildim. Yüzündeki tebessümle bana bakan kişinin kim olduğunu fark ettiğimde ise şaşırdım.

Gazel, kısa küt saçlarını kulağının ardına sıkıştırıp ışıldayan ela gözleriyle bana baktı. "Merhaba, Feray."

"Merhaba," diyerek gülümsedim.

"Tesadüfe bak. Ben de seni aramayı düşünüyordum ama karşıma çıktın." Gözlerini kıstı. "Yoksa bu civarda mı oturuyorsun?" Başımı salladığımda tebessümü genişledi. "Komşuyuz demek. Ben de Taksim'de yaşıyorum."

Kaba gözükmemeye çabalasam da merakımdan dolayı kendimi tutamadım. "Beni neden arayacaktın?"

Gazel etrafa göz attıktan sonra bana doğru yaklaştı ve elinde tuttuğu dosyaya sıkıca sarılarak sorumu yanıtladı. "Hâlâ Hayalet ile ilgileniyor musun?"

Nefesimin kesildiğini hissettim. Tedirginliğimi mimiklerime yansıtmamak için çabaladım. Karşımdaki kız ile bir hafta önce kütüphanede rastlaşmış ve işbirliği yapabileceğimizi konuşmuştuk çünkü ben Hayalet'in Hektor olduğuna emin olsam da kesinlik için kanıt aramak ile meşguldüm.

Şimdi biliyordum ki Hayalet, Gediz Bey'di. En azından son edindiğim veriler ışığında bu karara varmıştım. Bu endişelenmeme neden oldu. Karşımdaki kız iyi bir gazeteciydi ve oldukça geniş bağlantılara sahipti. Ucu Hektor'a dokunabilecek bir şey biliyorsa ne olduğunu öğrenmem gerekirdi.

"Evet, elbette."

"Sevindim çünkü Hayalet hakkında birkaç şey öğrendim. Seninle paylaşmak isterim. Hem sen de bana onun hakkında bildiklerini anlatırsın. Geçen sefer bu konuda birkaç şey bildiğini söylemiştin."

Başımı salladım ve deli gibi atan kalbimi dizginlemeye çalıştım. Ne bildiğini öğrenmek istiyordum fakat karşılığında ona verebileceğim herhangi bir şey yoktu. Gediz Bey'i ifşa edemezdim. Yine de karşımdaki kızın elindeki her delili bilmeliydim.

"Süper olur." Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra tebessüm ettim. "Benim şu an yetişmem gereken bir yer var ama seni yarın ararım. Buluşup verilerimizi karşılaştırırız. Uyar mı?"

"Tabii, öyleyse aramanı bekleyeceğim."

Yüzümden eksik etmediğim tebessüm ile Gazel'in kafeye girişini izledim. Kıstığım gözlerimle ardıma döndüğümde ruhumun kurak topraklarına ekilen şüphe tohumlarını suladım. Rastlantılara inanmazdım. Gazel'i tanımıyordum fakat gözlerinden ne kadar hırslı bir kız olduğunu anlayabiliyordum. Bu yüzden karşılaşmamızın tesadüf olmadığından emindim.

Sokakta yürüyüp strese girdiğim için dudaklarımı yemeye başladım. Gazel isimli minik sorunu yarın halledecektim. Bu gece kafamı böyle şeylerle doldurmak istemiyordum zira düşünecek bir dünya sorunum vardı.

Daireme girip evin sessizliğine tahammül edemediğim için son ses müzik açtım. Bir şeyler atıştırıp karnımı doyurduktan sonra hazırlanmaya başladım. Saçlarımı düzleştirip kâküllerimi düzelttim ve kuruyan vücudumu nemlendirdim. Dolabımın kapaklarını açarak elbiselerime göz attım. Kan kırmızısı ince askılı saten elbisemi elime aldığımda kararsız kaldım. Mini ve dardı. Fazlasıyla iddialı gözüküyordu. Afra'nın zoruyla aldığım bir elbiseydi ve kesinlikle hiçbir zaman giymeyeceğimi düşünmüştüm ama gittiğimiz mekânda diğer kadınların da son derece iddialı giyineceğine emindim. Bu yüzden kendimi ikna ederek elbiseyi üstüme geçirdim.

Aynanın karşısında durdum. Saçlarımı toplayıp boynumu açıkta bırakmayı düşünsem de emin olamadım. Ardından siyah tutamlarımı gelişigüzel bir şekilde topuz yapıp bunun bana yakıştığını fark ettim. Saçlarımı tokalayıp banyoya ilerledim ve makyaj yapmaya başladım. Rimelimi kirpiklerime bulayıp dudağıma kırmızı bir ruj sürdüm.

Telefonuma gelen mesaj ile saatin dokuzu bulduğunu anladım.

Hektor aşağıda bekliyordu ve acele etmeliydim.

Odama dönüp ince siyah topuklularımı ve onunla aynı renge sahip olan uzun paltomu giydim. Belindeki kuşağı sıkıca bağladıktan sonra altın zincirli çantamı alarak içine eşyalarımı doldurdum.

Evden çıkıp apartmandan ayrıldığımda kapımın önünde bekleyen lüks araca ilerledim. Arabanın kapısını açmam ile kokusu ciğerlerimi doldurmuş, bedenim karıncalanmıştı.

Siyah takım elbise ve beyaz gömlek giymişti. İlk üç düğmesi açık olduğu için pürüzsüz tenini görebiliyordum. Yarım ağız tebessümündeki cazibeye kara gözleri eşlik ediyordu. Bakışlarını önce bedenimde ardından yüzümde gezdirdi.

İki gündür görüşmüyorduk ve ben ona sarılmamak için kendimi dizginlemekte zorlanıyordum.

"Beni özledin mi?" diye sorduğunda puslu sesi ürpermeme neden oldu.

"Hayır."

Yalan söyleyerek bakışlarımı kaçırdığımda, bedenini üzerime eğerek yaklaştı. Kokusu ve sıcaklığı alanımı işgal ederken büyüyen gülümsemesi boğazımda bir düğüm yaratmıştı.

"Beni özledin mi?" diye sordu tekrar.

Gözlerimizi buluşturarak omuzlarımı silktim. "Belki."

Yüzünü ele geçiren gülümsemesini saklamaya çalışarak bakışlarını kaçırdığında arkama yaslandım. İç geçirip arabayı çalıştıran adamı izleyerek bir süre kendimi rahatlattım ve varlığının bana iyi gelmesine izin verdim. Onunla sohbet etmek, iki gündür neler yaptığını öğrenmek istiyordum fakat alacağım cevaplara hazırlıklı değildim. Bu yüzden farklı bir konuya yöneldim.

"Pekâlâ, bana gittiğimiz yerden bahsetmek ister misin?" Uzanıp emniyet kemerimi taktım. "İnternette tek bir şey bile bulamadım."

"Bulamaman çok normal çünkü son derece gizli bir mekân."

Kaşlarım çatıldı. Bu konuda bilgili olması tuhaftı. Yolun ardından direksiyonu saran ellerine baktım. Son derece gizli olan bir kulübün konumunu ezbere biliyor gibi son sürat ilerliyordu.

"Kafam karıştı," diyerek olanları akla yatkın hale getirmeye çalıştım. "Gideceğimiz mekân son derece gizli bir yer ama birisi arabanın camına orasıyla ilgili broşür sıkıştırıyor, öyle mi? Ayrıca bu kadar gizli ve seçici bir mekân ise oraya nasıl gireceğiz ki?"

Hektor bakışlarını kaçırıp başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdığında içim burkuldu. Bana söyleyeceği şeyi ölçüp tartıyor gibiydi. O an aklıma gelen fikir ile infilak edeceğimi sandım. Vücudumdaki bütün ateşin harlanarak yüzüme vurduğunu ve kanımın buz kestiğini zannettim. Desibelime hâkim olamayarak adeta bağırdığımda, irileşen şaşkın bakışlarını bana çevirdi. "Yoksa oranın müdavimi falan mısın?"

Boğuk bir kahkaha dudaklarından beraat ettiğinde neye güldüğünü anlamadım.

"Tanrım, kıskançlık sana çok yakışıyor."

Sözleri üzerine omzuna vurduğumda tekrar kıkırdadı. Saniyeler önce ona vurmak için kullandığım elimi tutup dudaklarına götürdü. Tenime bir buse kondurup sinirimin sonlanmasına neden olduktan sonra konuşmaya başladı.

"İkinci Çember, İnferno isimli bir haz kulübünün katlarından biri. İnferno'yu biliyorum çünkü sahibi eskiden beri dostum." Elimi daha sıkı kavrayıp bakışlarını yoldan ayırmadı. İfadesi ciddileşmişti ve sesi az önceki gibi neşe saçmıyordu. "O, ben ve Araz'ın derin bir mazisi vardır. Bu gece onunla tanışacak olmandan son derece rahatsızım çünkü kendisi narsist, bağlanma sorunları çeken ve beni sinir eden delinin teki."

Afalladım. Gerçekten de rahatsız gibi duruyordu fakat buna gerek yoktu. Uzun zamandır hiçbir adam ilgimi çekmiyordu. Tabii onun haricinde. Ayrıca oraya eğlenmek için gitmiyorduk.

"O broşürü arabama bırakan kişi, peşimizdeki ruh hastası olmalı. İnferno'da görmemizi istediği bir şey var. Bu yüzden bizi oraya yönlendirecek bir broşür bıraktı. Ve özellikle İkinci Çember'e gitmemizi istedi."

Yine o katilin yönlendirmesiyle hareket ediyor olmamız beni sinirlendiriyordu. Fakat şu anki pozisyonda başka bir seçeneğimiz yoktu.

"Orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. O ruh hastasının neden bizi İnferno'ya yönelttiğini anlayamamak beni öfkelendiriyor. Bu yüzden rica ediyorum, Lilith." Kara gözlerindeki kararlılık gerilmeme neden oldu. "Bu gece sözümü dinle."

Konuyu değiştirip ona olan kırgınlığımı tekrar ortaya serdim.

"Tayland nasıldı?" diyerek iğneleyici bir üslup takındım. "Peşimizde bir katil varken ortalıktan kaybolup bana haber vermemen çok iyi oldu. Öldün mü diye hiç endişelenmedim ve yokluğunda aşırı eğlendim, teşekkür ederim."

Gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettiğimde, kaşlarımı çatıp ciddi olduğumu anlamasını diledim. İfademi fark ederek boğazını temizledi ve gömleğinin yakasını çekiştirip dikkatimi dağıttı. Ardından cebine uzandı ve küçük bir kutu çıkarıp havaya kaldırdı.

"Bu, beni affetmeni sağlar mı?"

Kalbimin sendelemesi bariz bir evetti. Heyecanlandığımı belli etmemeye çalışarak bakışlarımı siyah kutuda dolaştırdım. Merakla kutuyu elinden aldım. Açıp içindeki şeyi gördüğümde şaşkınlıktan dudaklarım aralandı. Yanaklarıma yerleşen kızıllık ile gülümsedim. Beni izleyen adamın bakışlarını üzerimde hissetsem de gözlerimi ellerimin arasında duran güzellikten ayıramıyordum. İnce bir bilekliğe sarmaşık misali dolanmış yeşil taşın zümrüt olduğu barizdi. Göz alıcı bir parlaklık ile ışıldıyordu. Öylesine zarif ve şıktı ki büyülendiğimi sandım.

"Hektor," diye mırıldandığımda şaşkınlıktan irileşen bakışlarımı ona çevirdim. "Bu... Ne gerek..."

"Gördüğüm an aklıma sen geldin. Senin kadar narin ve güzel. Ayrıca Tayland'a gidip mücevher almamak aptallık olurdu." Cazibesini ikiye katlayan yarım ağız tebessümüyle bana bakıp ardından yola döndü.

"Hem döndüğümde bana kızacağını tahmin ettiğim için rüşvete ihtiyaç duyacağımı biliyordum."

Gülmemek için çabaladım. Normalde bir başkasından böylesine pahalı bir hediye gelmesine izin vermez, kabul edemezdim. Kendimi huzursuz ve rahatsız hissederdim. Ama tuhaftı ki Hektor söz konusu olduğunda her şey bana oldukça normal ve doğal geliyordu. Bu yüzden kutudan çıkardığım bilekliği parmaklarımla okşayıp adeta sevdim. Beni düşünüp gönlümü almak adına böyle ince bir davranış sergilemesi hoşuma gitmişti. Yine de yumuşadığımı belli etmedim.

"Rüşvet demek." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Beni zümrütle kandıramazsın." Bakışlarımız buluşturdum ve tek kaşımı kaldırdım. "Yakut olsaydı belki işin daha kolay olurdu."

İkimiz de kıkırdadığımızda Hektor sağa dönüp kırmızı ışığı fark ederek durdu. Zamanı değerlendirerek takıyı aldı ve klipsini açıp yeşil taşları bileğime doladı. Ardından parmaklarımı kavrayıp elimi kaldırdı ve yüzüne yerleşen gülümsemeyle beyaz tenimde ışıldayan taşları izledi. Bana bir hediye vermek onu son derece mutlu etmiş gibiydi. Duvarlarımı indirerek ona yanaştım ve yanağına ufak bir buse kondurup hızla geri çekildim. Gülümsemesi dağılıp yerini şaşkınlık aldığında, küçük bir çocuk gibi gözükmesine tebessüm ettim ve kısık bir tonlamayla mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Bir süre tek kelime etmeden bana baktı. Sanki bu anı zihnine kaydediyordu. Işık kırmızıdan yeşile döndüğünde ise arkamızda bulunan arabanın korna çalmasıyla kaşlarını çatarak son sürat ilerledi.

Dakikaların ardından son derece lüks ve büyük bir plazanın önünde durdu. Kaşlarımı çatarak etrafa baktığımda anlam veremedim. Bir şirketin önünde ne aradığımızı sorgulayarak emniyet kemerimi çözdüm.

Hektor araçtan indiğinde yanımıza gelen vale kapımı açtı. Aşağı inip Hektor'un adama anahtarı vermesini izledim. Uzun boyunu sarmalayan kaliteli ve pahalı kumaş, kusursuz fiziğini mükemmel gösteriyordu. Yanıma gelip elini belime yerleştirdiğinde ona ayak uydurdum. Başımı geriye atarak binayı inceledim. İstanbul'un en yüksek kulelerinden biri olduğu barizdi. Öyle ki daha önce onu görmüş, sahil kenarında kaldığı için önünden geçmiştim. Dışarıdan bakıldığında siyah camları ve sarı ışıklarıyla normal bir şirket binası gibiydi.

İçeriye girdiğimizde şaşkınlığım ikiye katlandı. Gri, siyah ve altın renklerinin oluşturduğu lobi bir otel girişini anımsatıyordu. Resepsiyon kısmı bile vardı. Mermer sütunun ardında dikilen kadın yüzündeki tebessümle bizi selamladığında doğruca yanına adımladık.

"İnferno'ya hoş geldiniz," diyen kadının sesi inceydi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kafam öylesine karışmıştı ki bir an nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı algılayamadım. Hektor kadına cevap vermek üzere ağzını açtığında işittiğimiz ses ile durdu. Omuzları düşüp bedeni gerildiğinde ona baktım. Gözlerini yumup derin bir nefes almış, saniyelerin ardından bana bakıp belimi daha sıkı sarmalamıştı.

"Evime hoş geldin, eski dostum."

Tok ve gür erkek sesiyle buz kestim. Hektor ile aynı anda ardımıza döndük ve bize doğru gelen adamı görüş alanımıza soktuk.

Afalladığımı belirtmeliydim. Benden bağımsız bir eylem gerçekleşti ve dudaklarım hissettiğim şaşkınlıkla aralandı. Gözlerimi yabancıda gezdirerek kendisini dikkatle inceledim. Uzun boyluydu, belki Hektor'dan bir iki santim daha kısa olabilirdi. Siyah saçlarına eşlik eden bronz tenini pahalı olduğu her halinden belli olan takım elbisesiyle sarmalamıştı. Fazlasıyla çekici ve karizmatikti. Öyle ki yanımdaki adamın neden gerildiğini anlayabilmiştim. Yabancı, her görenin dikkatini çekecek ve kendine hayran bırakacak tipte bir adamdı. Kesinlikle hayat bulmuş bir Yunan heykeline benziyordu.

En tuhaf yanıysa gözleriydi.

Altın misali parlak, sarı diyebileceğim kadar absürd ve imkânsız bir göz rengine sahipti.

Birkaç adım ötemizde durup bakışlarını üzerimde dolaştırırken başını yana yatırdı. Ardından eforsuz bir cazibeyle tebessüm etti. "Gece rengi saçlar, beyaz bir ten ve badem gözler." Tebessümünü büyütüp Hektor'a döndü. "Sonunda onu bulabildin demek."

Şaşkınlığımı ifademe yansıtmak zorunda kaldım zira haddinden fazla afallamıştım. Bana elini uzatan adam, samimi bir tavır sergilediğinde kendime gelmeye çalıştım.

"Tanıştığıma memnun oldum. Ben İnferno'nun sahibi ve yanındaki adamın eski dostlarından biri, Demir Karadağ."

Elini tutup hafifçe sıktım. "Ben de Feray, tanıştığımıza memnun oldum."

Salladığım elini bıraktığımda parmaklarını geri çekti fakat gözleri hâlâ üzerimdeydi. Beni inceliyor, dikkatle yüzümü tavaf ediyordu.

"Kapa çeneni." Hektor'un sözleriyle bana bakan adam ona döndü ve yüzünü kaplayan tebessümle omuzlarını silkti. "Ağzımı bile açmadım." Sözleri üzerine Hektor dişlerini daha sert sıktı. "Bir şey söylemene gerek yok. Bakışların düşüncelerini eleveriyor."

Demir Bey, gözlerini devirdikten sonra Hektor'un omzuna vurarak tebessüm etti. Bakışlarına sahte bir kırgınlık yerleştirdi. "Bu tavır da ne? Beni hiç özlememiş gibisin."

"Çünkü özlemedim."

Hektor'un hızlı yanıtıyla iç geçiren yabancı bana baktı. "Böyle dediğine bakma. Aslında beni çok sever. Sadece yakışıklı oluşum canını sıkıyor."

"Ve şerefsiz oluşun," diyen adamı dürterek kabalaştığını belli etmek istediğimde kara gözlerini üzerime dikti.

"Bana öfkeli çünkü en son benim yüzümden vuruldu."

İşittiğim sözlerle endişe duygusu bir dalga misali yüzüme çarptı.

Demir Karadağ'ın dudaklarını şeytani bir tebessüm süsledi. "Yıllar önce Fransız büyükelçisinin kızıyla vakit geçirdik ve babası faturayı Hektor'a kesti. Tabii bunun nedeni Hektor'un aslında ben, yani kızıyla birlikte olan adam olduğunu düşünmesini sağlamamdı."

"Vay canına," dedim karşımdaki adamın kendini beğenmişliğine hayret ederek. Zihnimdeki psikolog onu etiketlemiş ve narsist olduğuna karar kılmıştı bile. "Gerçekten de şerefsizsin."

Sözlerim ile Hektor'un neşesi yerine geldi. Belimdeki elini sıkılaştırarak beni kendine çektiğinde, vücutlarımız birbirine yaslandı.

Demir Karadağ'ın gözleri kısıldı. "Beklediğine değen bir kadın olduğu bariz." İlk defa oldukça samimi ve sıcak bir tavır sergilediğini gördüm. Öyle ki sesinin tonu bile yumuşamıştı. "Şanslı adamsın, Hektor."

Hektor, *biliyorum* dercesine tebessüm etti. Kara gözlerini benden esirgeyip karşısındaki adama baktığında teslim olurcasına iç geçirdi ve elini arkadaşına uzattı. İkili tuhaf bir el selamında bulunduktan sonra hafifçe birbirlerine sarıldılar. Niye bilmiyordum fakat ilişkileri hoşuma

gitmişti. Daima kavga eden ama günün sonunda birbirleri için her şeyi yapabilecek kardeşlere benziyorlardı.

Geriye çekildiklerinde Hektor tekrar yanımdaki yerini aldı. Demir Bey ise karşımıza dikilip ellerini pantolonun ceplerine yerleştirdi ve asıl burada olma nedenimizi hatırlatırcasına konuştu.

"Pekâlâ, sizi en iyi şekilde ağırlamak isterim. Bu, İnferno'ya ilk gelişiniz ve ben son olmaması için elimden geleni yapacağım." Tebessümü tehlike vaat eden bir karanlıkla kuşandı. "Fakat kural kuraldır. Eşyalarınızı teslim etmeli ve gizlilik anlaşmasını imzalamalısınız."

"Eski dost kontenjanından yararlanamayacaksam niye seni tanıyorum?" diyen Hektor gülümsememe neden oldu. Benden uzaklaşıp telefonunu ve cüzdanını çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktığında Demir Bey'in alaylı sesini işittim. "İçkileri bedavaya getireceksin, yetmez mi?"

Birbirlerini unutmuş gibi bana baktıklarında yüzümdeki tebessümle onları izlediğimi fark ettim. Açıkçası halimden şikâyetçi değildim. Oldukça güzel iki adamın atışmasını ilk elden gözlemlemek eğlenceliydi. Hem gözlerim bayram ediyor hem keyfim yerine geliyordu. Yine de beni beklediklerini anlayarak harekete geçmek zorunda kaldım. Çantamı Hektor'un eşyalarının yanına bıraktıktan sonra belime dolanan kuşağı çözdüm ve paltoyu omuzlarımdan kaydırıp elbisemi ortaya çıkardım. Siyah, uzun paltoyu yüzündeki tebessüm ile bana bakan kadına uzattıktan sonra önüme döndüm ve manzarama yerleşen ifadelerle kahkaha atmak istedim.

İrileşen gözleriyle bana bakan ikili afallamıştı.

Sessizliğin ağır geldiğini hissederek ellerimi birbirine sürttüm ve dikkatlerini gözlerime vermelerini sağlamak isteyerek konuştum. "Güzel giyin dedin. Ben de sözünü dinledim."

Gözlerime bakarken sert tavrını yumuşattı. "Evet, çok güzelsin."

Midemdeki kelebeklerin kanat çırpmasına neden olan tonlaması ve güzelliğiyle tebessüm ettim. Bana bakarken hissettiklerimi daha önce hiçbir koşulda tatmamıştım. Bu duygulardan korkuyor ama aynı zamanda hepsini teker teker keşfetme ihtiyacı duyuyordum.

"İmzalarınızı alabilir miyim?" diye soran kadın ile ikimiz de resepsiyona döndük.

Gizlilik anlaşmasına üstünkörü baktım. Genel olarak talep edilen şey, İnferno hakkında tek kelime etmemek ve kulübün sunduğu her imkânı

mekânın kapılarından çıktıktan sonra unutmaktı. İçeriye gizlice kamera ve benzeri kayıt cihazları sokmak yasaktı. İçeride karşılaştığın tanıdık insanlar hakkında dışarıda konuşamaz, içerideki herhangi bir bilgiyi dışarı çıkaramazdın. Her madde gizliliği esas alıyor, *Vegas'ta olan, Vegas'ta kalır* ilkesiyle hareket ediyordu. Bu gizliliğin sağlanmaması ise size milyar dolarlık bir tazminat, mal varlığınızın Demir Karadağ'a devredilmesi ya da ölüme denk düşecek kadar kötü bazı felaketlere gebe olan seçeneklere çıkıyordu. Sonuncusu korkmama neden olsa da amacının bu olduğunu düşündüm. Zengin insanları sadece parayla sınamak mantıklı olmazdı. Manevi bir kayıp her zaman insanı daha tedirgin ederdi.

Hektor anlaşmanın altına imzasını attığında ben de aynısını yaptım. Olayı dramatize ettiğim düşünülebilirdi fakat ciddiydim. Ruhumu şeytana satmış gibi hissediyordum.

İmzaladığımız kâğıtları alan kız beni rahatsız etmeye başlayan bir uysallık ve neşeyle kuş misali şakıdı. "İyi eğlenceler dilerim."

Demir Karadağ önden ilerlemeye başladığında onu takip ettik. Resepsiyonun sol tarafında kalan koridora adımladığımızda, gördüğüm her şeyi zihnime kaydetmek ister gibi dikkatle etrafı inceledim. Siyah mermerden oluşan koridorda dört sağda, dört solda olmak üzere sekiz asansör vardı. Asansörlerin rengi bile mat siyahtı. Her asansörün üstünde gerçek altın olduğuna kalıbımı basacağım sayılar asılıydı. İki numaralı asansöre doğru yol aldığımızda Demir Bey omzunun ardından bakarak gözlerimizi buluşturdu. Çapkın ifadesine eşlik eden gülümsemesi arsızcaydı. "Gördüklerini beğendin mi, Feray?"

Zehir misali yakıcı oluşu tenimi karıncalandırabilirdi, tabii yanımdaki adamın çekiciliğinin etkisi altında can çekişiyor olmasaydım. Hektor alanını işaretlemek ister gibi belimdeki elinin baskısını artırdığında, Demir Bey bunu fark ederek gülümsedi. Arkadaşını sinir etmekten büyük keyif aldığı ortadaydı.

"Evet, çok beğendim."

İki numaralı asansörün önünde durduğumuzda, Demir Bey cebinden çıkardığı anahtarı demir kapıların yanında kalan küçük yuvaya yerleştirdi. Bir kez çevirdikten sonra var olan tek düğmeye bastı. Düğme sarı renkte parladığında beklemeye başladık. Demir Bey bedenini bize döndürerek anahtarı tekrar cebine koydu. "Ne işle uğraşıyorsun,

Feray? Sende insanın ilgisini çeken bir şey var. Seni merak etmeme neden oldun."

"Psikoloji okuyorum," dediğimde Hektor'un sinirlenmesine vakit vermeden sorusunu yanıtlamıştım. İlgisini çektiğimi belirtmesini ise göz ardı ettim. Demir Bey dudağının kenarını kıvırarak başını salladı. "Mezun olduğunda haber ver. Şu anki psikoloğumdan sıkıldım." Gözleri kısıldı. "Kadın benimle sevişmeyi etik dışı buluyor. Ne kadar da saçma, değil mi?"

Ciddi misin dercesine tek kaşımı kaldırdığımda Hektor'un dizginleri koptu. Alev saçan bakışlarını arkadaşına iliştirerek sinirini yansıttığı sesiyle konuştu. "Belki şaşıracaksın ama nefes alan her kadın seninle olmak istemeyebilir. Hâlâ bunu kabullenecek yaşa gelemedin mi?"

"Lütfen," diyen adam ellerini iki yana açarak kendini göz önüne sunduğunda egoistliğinin hakkını verdiğini anladım. Açıkçası yerinde bir isyandı fakat bunu dile dökmek yerine ölmeyi tercih ederdim.

Asansörün kapıları açıldı. İçeriye girdiğimizde Demir Bey sağda kalan tek düğmeye basıp duvara yaslandı. "İkinci Çember, şehvetten meydana gelir. İnsanların sevgilileri, eşleri ya da partnerleriyle geldiği, ilişkilerine renk kattığı ve fantezilerini gerçekleştirdiği bir alandır. Gece boyu gösteriler olur ve oyunlar oynanır. Burası nezih bir alandır o yüzden ortak alanda uygunsuz davranışlar göstermemeniz gerekir. Bugün cumartesi olduğu için bir temamız var. Genelde hafta sonları bu tarz etkinlikler yaparız." Derin bir nefes alıp tebessüm etti. "Bu geceki eğlencemiz cennette yirmi dakika oyununun cehennem versiyonu."

Kaşlarımı çatarak merakla söze girdim. "O ne demek?"

Cahilliğim karşısında eğlenmiş gibi tebessümünü genişletti. Sanırım fantezi dünyamın sıradanlığını komik bulmuştu.

"Mekâna çıktığınızda ilk içkilerinizi aldıktan sonra size ayrılan odaya girmeli ve yirmi dakika boyunca orada kalmalısınız. İçeride ne yaptığınız umurumda değil ama odadan yirmi dakikayı doldurmadan çıkamazsınız ve yirmi dakikadan fazla kalamazsınız." Son kısmı Hektor'a bakarak söylemesi midemin kasılmasına neden oldu. "Yirmi dakikanın ardından gösteriler için ortak alana dönmelisiniz. Ortak alanda geçireceğiniz kırk dakikanın ardından tekrar odalara dönebilirsiniz ama yine sadece yirmi dakikalığına." Demir Bey'in gülümsemesi büyüdü. Başıyla belimdeki eli işaret etti. "Ve ortak alanda kesinlikle temas edemezsiniz."

"Niye?" diye soran Hektor bu kuraldan hoşlanmamış gibiydi.

"Çünkü şehvet sabırsızlığa neden olur," diyen Demir Karadağ'ın gülümsemesindeki kurnazlık tüylerimi diken diken etti. Saf bir sinsilik gözbebeklerine işlemişti. "Ve ben insanların kıvrandığını görmeyi severim."

Sistemi anlamış ve bir açıdan mantıklı bulmuştum. Çiftlere arzuyu simgeleyen deneyimler yaşatıp kırk dakika boyunca seksi çağrıştıran şeylerle onları teşvik ediyorlar, birbirlerini daha çok istemelerine neden oluyorlardı. Ardından kısıtlı zamanda aceleci tavırlar ile heyecanlandırıp, adrenalinlerini salgılatarak cinsel deneyimin kalitesini artırıyorlardı. *Geciktirilmiş haz,* oyunun amacı buydu.

Demir Bey, anayasadan maddeleri okur gibi ciddiydi. "Gece boyunca sadece beş içki içme hakkınız var," diyen Demir Bey dikleşerek kol düğmelerini düzeltti. "İnsanların sarhoş olup saçmalamalarını istemediğim için böyle bir kısıtlama getirdim. İçkileri saat başı alabilirsiniz. Erken gitmek isterseniz güvenli kelimeyi söylemeniz yeterli."

"Güvenli kelime nedir?"

Merakla sorduğum sözler üzerine bana bakan adamın ifadesinde bir çatlama meydana geldi. Sanki söyleyeceği şey, onun damağında ağır ve acı bir tat bırakıyordu. Hektor, arkadaşının tavrı karşısında kaşlarını çattığında en az benim kadar meraklı gözüküyordu.

"Persephone," dedi ve açılan kapıların arasından sıyrılmadan önce tekrarladı. "Güvenli kelime, *Persephone.*"

Tutumunu anlamasam da üzerinde durmadım.

Kuralları hatırlayarak Hektor'un elini belimden çektiğimde anında yokluğuyla üşüdüm. Sıcaklığından mahrum kalmak canımı sıksa da bunu belli etmedim. Hektor dokunuşunu sonlandırdığım için gerilmiş ve bir nebze de öfkelenmişti.

Asansörden çıktığımız an gördüklerim karşısında feleğimi şaşırdım. Kelimelerim kifayetsiz kalmış, algılarım alarma geçmişti. Karanlığın hâkim olduğu mekân, kırmızı ışıklar ile belli belirsiz bir aydınlatmaya sahipti. Tavan yüksekliği metrelerce uzanıyor, yukarıdan sarkan büyük kafeslerde küçük iç çamaşırlarıyla yarı çıplak olan kadın ve erkekler dans ediyordu. Arka planda çalan şarkı bile çağrışımlar yaratan ince bir tınıyla kutsanmıştı. Mekân platformlardan oluşuyor, siyah renkli yüksek

alanlardaki masalarda oturan insanlar içkilerini yudumlayıp kahkahalarla gülüyorlardı.

Devasa bir sahne alanı vardı. Duyduğum en güzel seslerden birini sahip olan kadın, mikrofonu kavradığı ince parmakları ve boynuna dolanan yılan ile orada şarkı söyleyip egzotik bir şekilde dans ediyordu. Aralarda dolaşan garsonlar son derece şıktı ve altın tepsilerin üzerinde duran içkileri müşterilere ulaştırmak için oradan oraya koşturuyorlardı.

Demir Bey bizi sahnenin yakınında kalan kare şeklindeki bir masaya yönlendirdiğinde onu takip ettim. Hektor'a gözucuyla baktığımda şaşkın olmadığını anladım. Sanırım arkadaşının hayal gücünü biliyor oluşu, gördüklerini kolay sindirmesini sağlamıştı.

Hektor sandalyemi çekip oturmama yardımcı olduktan sonra karşıma geçti. Başımızda dikilen Demir Bey ise burada veda etmemiz gerektiğini anlamamıza neden olan bir nezaketle başını hafifçe eğerek bizi selamladı. "Size on üç numaralı masayı ve odayı hazırlattım. Çalışanlar gece boyunca emrinize amade olacaklar. Bir arzunuz olursa beni bulursunuz," diyerek arkadaşıyla son kez tokalaştı ve bana gülümsedikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Boğazımda oluşan düğümle karşımdaki adama baktım. Arkasına yaslanmış beni izlemekle meşgul olduğunu gördüm. Kara gözlerindeki karanlık, aşina olduğum bir şeydi fakat yoğunluğu her zamankinden daha can alıcıydı.

"Sence katil bizi niye buraya yönlendirdi?" diyerek arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attığımda gevşemeye çalıştım. Alaycı bir tavır ile tebessüm ederek gerginliğimi sakladım. "Yoksa aramızı iyi tutmaya mı çalışıyor?"

Bana bakan gözlerinde bir yumuşama meydana geldi. "Gerilmene gerek yok, Lilith." Dudağının kenarı kıvrıldı. "Buraya gözlem için geldik. Eğer bir şey bulamaz ya da rahatsız olursan direkt gideriz. Arkadaşımın kuralları umurumda değil. Önemli olan senin ne istediğin."

İstediğim şey, karşımda oturuyordu.

Başımı yana yatırarak gözlerinin içine baktığımda umursamaz bir şekilde omuzlarımı silktim. "Ortama ayak uydurmak benim için sorun olmaz."

Bakışlarını üzerimde dolaştırıp iç geçirdikten sonra dikkatini başka yöne vermek ister gibi gözlerini kaçırdı. Az ilerimizde duran garsona el

edip yanımıza gelmesini sağladığında, bana bakarak ne içeceğimi sorarcasına beklentiyle bekledi.

"Merlot,* lütfen," dediğimde kendi içkisini sipariş etti. "Lagavulin on altı."

Garson yanımızdan ayrıldığında etrafı incelemeye devam ettim. Birbirinden uzak dursa da bakışlarından saniye saydıklarını anlayabileceğim çiftlerle çevrelenmiştik. Hepsi oldukça elit ve şık gözüküyordu. Bazılarını tanıdığıma emindim zira ünlüydüler. İki masa ötemizdeki kadının geçen ay vizyona yeni bir filmi girmişti. Karşı platformda oturan lacivert takım elbiseli adam ise haftanın bir günü, son derece popüler olan bir diziyle televizyona çıkıyordu. Öyle ki Afra büyük bir hayranıydı. Ayrıca Türkiye'nin en zengin sosyetik insanlarından birkaçını da gözucuyla seçebilmiştim. Anlaşılan İnferno'nun gizliliğe bu denli önem vermesinin en büyük nedeni, müşteri kitlesinin fazlasıyla zengin ve tanıdık simalardan oluşmasıydı.

Siparişlerimiz masaya bırakıldığında kadehi elime aldım ve yoğun sıvıdan büyük bir yudum içtim. Dans eden kadını izleyerek boynuna dolanan yeşil yılanın parlak pullarına baktım. Derisi ışıkta renk değiştiriyor, füme renginde bir ton ara ara cildinde dalgalanıyordu.

Gözüm duvarlara belli aralıklar ile yerleştirilmiş olan ve eş zamanlı geriye akan dijital saatlerden birine kaydı. Demir'in bahsettiği oyun aklıma düştüğünde herkesin odalarına çekilmek için sadece on sekiz dakikası kaldığını anladım.

Hektor'un hâlâ beni izlediğini fark ettiğimde gülümseyerek ona döndüm. Bana her daim yeni keşfettiği bir şey gibi davranıyor oluşu şaraneydi.

Aramızdaki sükûnet ve bakışlarının derinliği kalbimin ritmini bozdu. Dengemi kaybederek heyecanın soğuk sularına düştüm. Kara gözlerindeki derinlik nadir ve görülmeye değerdi. Siyah tutamları ve takım elbisesiyle karanlık ortama ayak uyduruyor, cehennem kadar sıcak bir havanın beni sarmasına sebebiyet veriyordu.

"Demir Bey ile nereden tanışıyorsunuz?"

"Mazimiz derindir." Gözlerini benden ayırıp sahnedeki kadına baktı ve sorumu geçiştirmek istercesine üstünkörü bir cevap verdi. "Birlikte çok belaya bulaştık."

* Merlot, aynı isme sahip lacivert renkli bir üzüm türü kullanılarak yapılan şarap türü.

"Değişik bir adam."

Ettiği tebessümle yine bana döndü. "Bakma, beni sinir eder, kızdırır ama aslında çok iyi biridir. Koşulsuz güvenebileceğim nadir adamlardan."

Başımı sallayarak oturduğum sandalyeye gömüldüm ve şarabımdan büyük bir yudum daha aldım. Fazlasıyla garip ve aşina olmadığım bir ortamda olmak, kendimi değişik hissetmeme sebebiyet vermişti. Eğer katil bizi buraya yönlendirecek bir ipucu bırakmamış olsa asla bu mekâna geleceğimi sanmıyordum. Karşımdaki adam da böyle mi düşünüyordu, merak ettim.

"Buraya sevgilini getirir miydin cidden?"

"Getirmemiş gibi miyim?"

Midemdeki kelebeklerin hızla harekete geçmesi fizyolojimi altüst etti. Beni izleyen adama baktığımda sözlerinin ardındaki ima karşısında bocaladım. Beni sevgilisi olarak görüyor, bu şekilde sıfatlandırıyordu. Bu benim normalde kabul edemeyeceğim, şu an ise asla reddetmeyeceğim bir teklifti.

"Sevgilin olduğumu bilmiyordum," diyerek tek kaşımı kaldırdığımda meydan okuyuşum arsızlığını arşa çıkardı.

Gözlerini kısarak net bir baskınlık ile sözlerinin altını çizdi. "Artık biliyorsun."

Hitap şekilleri benim için her zaman büyük bir sorundu. Herkesin gelip geçici olabileceğine inanırdım. Yine de karşımdaki adama bir şans vermek istiyor, ne kadar süre benimle kalabileceğini görmeyi diliyordum.

"Buraya bensiz gelseydin içeriye nasıl girecektin?" diye sorduğumda tatlı bir ifade takındım. "Yoksa seninle gelmesi için başka bir kadın mı bulacaktın?" Gözlerimi kısarak doğruldum ve dirseklerimi masaya yasladım. "Sevgilin olarak belirtmeliyim ki oldukça kıskancımdır."

Kabullenişim gözlerinin parlamasına neden oldu. Sanırım az öncekı cüretkârlığının ardında bir soru işareti saklıydı ve benden duyduğu sözler de evet anlamına geliyordu.

"Geleceğine emindim." Tok sesi içimi titretti. "Sadece gelmemeni diledim."

"Bana sürekli kırılacak narin bir parça gibi davranıyorsun." Dudaklarımdan kayıp giden sözler, günlerdir düşündüğüm her şeyin dile gelmiş haliydi. "Bu yüzden bazen bana aklından geçen planları anlatmıyor,

beni ekarte ederek sorunları tek başına çözmeye çalışıyorsun ama ben narin bir çiçek değilim, Hektor."

Sözlerimi kabul edercesine hafifçe başını eğdi. Anlayabiliyordum, ailelerimizin ona dayattığı sorumluluk yüzünden kendini bildiği andan beri beni korumaya çalışıyordu lâkin artık o küçük çocuklar değildik. Bana karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu.

"Haklısın," diyerek tebessüm ettiğinde samimi gözüküyordu. "Sanırım bazen fazla korumacı oluyorum."

Hatasını fark eder gibi sözlerimi kabul etmesi hoşuma gitmişti. Bakışlarımı kara gözlerle buluşturduğumda, daha önce görmediğim bir mutluluk ile ışıldadıklarını fark ettim. Sanırım aklımdan geçen şeyleri onunla paylaşmamdan ve çekinmememden memnundu.

Yılanına sarılarak sahneden ayrılan kadının yerini bir grup adam aldı. Müziğin ritmi değişmiş, daha şiddetli bir hal almıştı. Ben dikkatle gösteriyi izlerken onun hâlâ bana baktığını hissetmek, gülümsememin genişlemesine neden oldu. Dans etmeye başlayan siyah kıyafetli adamları işaret ederek alaycı bir tınıda mırıldandım. "Bana değil, gösteriye bak."

Tabii ki dediğimi umursamadı ve etrafındaki tek ilgi çekici şey benmişim gibi beni izlemeye devam etti. Ben ise kıyafetlerini yırtarak dans eden öndeki adamdan bakışlarımı ayıramadım. Altındaki siyah slip ile kaldığında kollarını kaldırıp, parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi.

Hissettiğim korkuyla göğüskafesim kasıldı. Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen ismi yardım çığlığıydı.

"Hektor."

Felaket niteliğindeki tedirginliğimi sezerek baktığım noktaya döndü. Belini kıvırarak etrafında dönen adam aniden yerinde durup kollarını iki yana açtığında, saniyeler önce gördüğüm şeyi fark etmiş olmalıydı ki gerildi.

Dilhan'ın sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Cansel Hanım'ın sevgilisiyle ilgili bize verdiği tek ipucu buydu.

Kolunda kocaman bir yıldız dövmesi vardı.

Gözlerim önde dans eden adamın sağ kolunda asılı kalmıştı zira büyük yıldız dövmesi tenindeki bir leke gibi göze çarpıyordu.

KOD ADI: MERHAMETİN YEDİ ŞEKLİ

"Ve o hissetti acıma duygusunu,
merhametine sarılarak azat etti
ölüden farksız olan ruhları."

Beyaz tenimde ışıldayan kırmızı boyayı tuvalin tepesine sürterek gri bulutların arasını renklendirdim. Yere bıraktığım ince fırçayı alıp siyah boyaya ucunu bandırdığımda, tutulan belimin acısıyla doğrulup gerildim. Ardından tekrar ayaklarımın dibinde duran tuvale kapanıp yüksek binanın hatlarını belirginleştirmeye başladım.

Resmettiğim şey, İnferno'ydu.

Dün gece gittiğimiz mekân benim için bir dönüm noktası olmuştu.

Tanıştığımız ilk andan beri çekimine kapıldığım adamın benliğinde, ellerinde ve ruhunda kaybolmuştum. Gözlerine bakmak bile kendimi şanslı hissetmeme neden oluyor, aynı hisleri paylaştığımızı bilmek beni mutlu ediyordu.

O hayatıma girmeden önce sevgi ne demek bilmezdim çünkü bana kendimi özel hissettiren tek adam babamdı. O öldükten sonra bir daha kimsenin beni kayıtsız ve şartsız seveceğine inanmamış, bunun olabileceğini düşünmemiştim. Aşk kavramını aklım almazdı. Kalbimin kimseyi içeriye alabileceğini düşünmezdim.

Sonra o geldi.

Kara gözleriyle içimi titretti. Varlığıyla beni heyecanlandırıp büyük bir bilinmezliğe sürükledi. Onu özlememe, arzulamama neden oldu. Ve en önemlisi, her daim ardımda bir dağ gibi dikilip ona yaslanabileceğimi anlamamı sağladı.

Biliyordum, tüm dünya karşıma geçse Hektor yine de yanımda durdu.

Geçmişimizi hâlâ hatırlayamıyor, bu yüzden kendimi berbat hissediyordum ama mazimizin hatıralarını anımsayamasam da kararlıydım. Gelecekte yaşayacağımız her şeyi zihnime kazıyacaktım. Bunu sadece içimdeki Gece'yi yaşatmak için değil, hâlâ gerçek ismini bilmediğim ama bana dost olmuş o küçük çocuk için de yapacaktım. Kendi büyürken beni de içinde büyüttüğü ve bir adam haline geldiğinde beni daha önce hiç tatmadığım bir şekilde sevdiği için ona şükretmeliydim.

Bana piyano çaldığı geceden beri onunla ilgili resimler çiziyor, hepsine tuvallerimde hayat veriyordum. Ona dair küçük çaplı bir koleksiyon hazırlamış, bizi ifade eden ne varsa kaleme almaya başlamıştım. Şimdi de sıra dün gecedeydi.

Ona dair olan her şey mükemmeldi. Bu yüzden korkumu bir kenara bırakarak yelkenlerimi indirebilmiş, bana sevgilisi olduğumu ima ettiğinde bir saniye bile düşünmeden öyleyim diyebilmiştim.

Kollarımı bacaklarıma dolayarak başımı geriye attım ve solumda kalan camlardan gri bulutlara baktım. Aklıma düşen kişi yüzünden bütün dikkatim dağılmıştı. Yıldız dövmeli egzotik dansçıyı gördüğümüz an Hektor da ben de şoka girmiş ve uzun bir süre çıkamamıştık. Sarışın adamın şovu bitip sahneden indiğinde ise Hektor hemen atağa geçmiş ve adamı bulmaya çabalamıştı lâkin bir labirentten farksız olan İnferno onun lehine değildi. Demir Bey'den dansçının kimlik bilgilerini öğrendiğinde aklım karışmıştı. Edindiğimiz verilere göre adam iki aydır İnferno'da şov alan yirmili yaşlarının sonlarında bir adamdı. Kayıtlı adresi Avcılar'da bir apartman binasıydı fakat Hektor ile oraya gittiğimizde kimseyi bulamamıştık.

Şimdi düşündüğümde hâlâ bir anlam veremiyordum.

Peşimizdeki katilin Cansel Hamm'ın sevgilisi olduğuna emindim lâkin kendisini bulmamız, eşkalini görmemiz için bizi İnferno'ya göndermiş olamazdı. Bu mantıklı değildi. Belki de başından beri peşimizdeki ruh hastası ile Cansel Hanım'ın sevgilisi iki ayrı kişiydi. Ve narsist ruh hastamız, onu başka biriyle karıştırmamızı istemediği için bunu anlamamızı umarak bizi İnferno'ya göndermişti. Ya da katil gerçekten de Cansel Hanım'ın eski sevgilisiydi ve Dilhan'ın dövmesini gördüğünü bildiği için önümüze yem olarak başka bir adam atmıştı. Yine de yıldız dövmesi sık rastlanılan bir şey değildi.

Açıkçası kafam allak bullaktı ve neye inanacağımı bilemiyordum.

Hektor hangi deliğe girerse girsin o adamı bulacağını söyleyerek beni tekrar Simay'ın evine götürecekken, ona engel olmuş ve kendi evime gelmiştim çünkü kara gözlü adamımın güvendeyim diye iki gün daha ortadan kaybolmasını istemiyordum. Ayrıca o adamı bulur bulmaz beni aramazsa yine kendimle onu tehdit edeceğimi biliyordu. Bu yüzden bütün gece telefona bakmış, sadece bir buçuk saat uyumuş, ardından evin sessizliğine tahammül edemeyerek salonun köşesinde kalan pikabıma bir plak koyup tuval boyamaya başlamıştım.

Kapı zilini işiterek ürperdiğimde kalbim ağzıma geldi. Hızla doğrulup fırçayı yere bıraktım ve kalçalarımı örten siyah kazağın eteklerini çekiştirerek kapıya adımladım.

Kapıyı açıp görüş alanıma giren kişiyle neşe saçarcasına mırıldandım. "Günaydın."

Yorgun bakışları beni görmesiyle ışıldadı. Yüzündeki tebessüm ile kapıya yaslanıp eğildi ve dudaklarıma bir buse bırakıp geriye çekilmeden önce kokumu içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı. Yumduğu gözlerini aralayıp afallayan ve kızaran ifademi gördüğünde gülümsemesi genişledi.

"Günaydın, Lilith."

Uyandırma servisi diye buna derdim zira tamamen ayılmıştım.

Elindeki karton poşeti kaldırıp konuştu. "İki büyük boy kahve ve sandviç beni içeriye davet etmen için yeterli mi?"

Midemdeki kelebekler hızla kanat çırpıp yüreğimin sıcaklığı benliğimi sarmaladığında, başımı yana eğerek kara gözlerine tutundum. Her şeyiyle bu denli güzel olması bana hayal gördüğümü düşündürdü. Saniyelik bir korkuyla gerçekliğini onaylamak isteyerek yakasına yapıştım ve sıkıca kavradığım gömleğinden güç alarak onu kendime doğru çektim. Dudaklarımızı buluşturup dilimi ağzının içine kaydırdığımda aldığım tadı sarhoş gibi hissetmemi sağladı. Altdudağına bir buse kondurup geriye çekildiğimde, kararan bakışlarına tebessüm ederek mırıldandım. "Giriş ücretini aldığıma göre gelebilirsin."

Yana çekilip geçmesi için alan yarattığımda bir süre daha bana baktı. *Seninle ne yapacağım* dercesine hafifçe başını iki yana sallayıp iç geçirdikten sonra salonuma girdi. Ardından kapıyı kapatıp bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Siyah pantolon ve postallarının üstüne geçirdiği salaş, asker yeşili gömleğiyle her zamanki gibi şıktı. Siyah tutamları dağılmış,

yorgun bedeni bunu belli etmek istercesine omuzlarını düşürmüştü. Poşeti kahve sehpasına bırakıp gözlerini kıstığında, yerde duran tuvalime bir bakış attı.

Resimlerini kimseye göstermekten hoşlanmayan ben, onun bakışlarının değdiği tablo hakkında ne düşündüğünü bilmek istedim.

"Nasıl olmuş?"

"Işık ve gölge kullanımın etkileyici," diyerek yarım ağız bir tebessüm etti. Alaycı tavrı ilk tanışmamızda sarf ettiği cümleyi hatırlamamı sağladı. İkinci kısmı dile getirmemesini umarak kaşlarımı çattığımda gülümsemesini büyüterek konuştu. "Tonlamaların ise mükemmel."

Abarttığını düşünerek gözlerimi devirdiğimde, elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti ve bedenini bedenime bastırarak bakışlarımızı birbirine mühürledi.

"Yetenekli, güzel, zeki ve iyi kalplisin." Gözlerini kısıp belimdeki elini hafifçe aşağı yukarı sürterek beni okşadı. "Bazen gerçek olamayacak kadar kusursuz geliyorsun." Ardından parmak uçlarıyla beni gıdıklayıp kıkırdamama neden oldu. Bunu işitmek onu mutlu etmiş gibi gülümsemesini genişletti. Beni daha sert gıdıklayıp kahkaha atmamı sağladı. Ellerinde kıvranarak geri çekilmeye çalıştım ve ağzımdan tuhaf bir homurtu koptu. Parmaklarımı ağzımla örttüğümde Hektor yüzünü ele geçiren gülümsemeyle homurdandı. "İkna oldum, gerçekmişsin."

Omzuna vurup elinden kurtuldum ve getirdiği kahveyi almak için poşete uzandım. Kendini koltuğuma atıp yayıldığında, gözlerini yumarak hafifçe başına masaj yaptı. Fark ettim ki sandığımdan daha yorgundu. Gerçi öyle olmama ihtimali imkânsız gibiydi. Günlerdir yaşadıklarımız bir yana, o benden daha çok uykusuz gece geçirmişti. Tahminimce dört gündür toplasan beş saat uyku uyamamıştı. Doğru düzgün yemek yemediğini de hesaba katarsam endişelenmeden edemezdim. Bazen cidden insan olduğunu unutuyordu.

Kendime kahve çıkarıp ona sandviçlerden birini aldım. Yanına oturduğumda yumduğu gözlerini aralayıp bana baktı. Sırtımı kanepenin koluna yaslayıp bacaklarımı kucağına uzattım. Ona verdiğim sandviçi alıp boşta kalan eliyle bacaklarımı okşamaya başladığında sıcak kahvemi yudumladım.

Dokunuşu yumuşaktı. Beni sever gibi tenimi okşuyor, mayışmama neden oluyordu. Evime, ciğerlerime dolan kokusu içimdeki bütün kötü

düşünceleri öldürdü. Bedenimi istila eden sıcaklığı kendimi güvende hissettiriyordu. Dakikalar önce bana kasvetli ve soğuk gelen daire, aniden şefkat dolu bir yuvaya dönmüştü. Bunun tek nedeni ise az ilerimde duran adamdı.

"Bana bakmayı bırak ve sandviçini ye," dedikten sonra kahvemden bir yudum daha aldım. Sandviçine sarılan kahverengi kâğıdı açarken homurdandı. "Emir vermeni seviyorum ama bazen çocuk gibi hissetmeme neden oluyorsun."

Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda şu an cidden bir çocuk gibi davrandığını söylemedim. Onun yerine buruk bir tebessüm ile ona bakarken günlerdir düşündüğüm şeyleri dile getirdim.

"Bazen içindeki çocukla konuşuyorum da o yüzden. Hatırlayamıyor olabilirim ama o benim en yakın arkadaşımdı ve ben gittiğimde acı çekti." Kara gözlerinde bir kırılma meydana geldi. Sanki canını yakmışım gibi kasılarak yutkundu. "Sen yıllarca beni içinde büyüterek yaşattın. Şimdi de sıra bende. Bu saatten sonra sadece seninle değil, içindeki çocukla da ilgileneceğim. İkinizi de o kadar çok seveceğim ki benden bıkacaksınız."

"Bıkmayız," diyerek bir saniye düşünmeden mırıldandığında sesindeki muhtaç kalınmışlık kalbimi ikiye böldü.

Hektor, güçlü bir adamdı. Ona baktığınızda güzelliği karşısında afallar, heybetinden çekinirdiniz. Bakışlarındaki karanlık yüzünden tedirgin olur, belki de korkardınız. Lâkin bunun ötesinde bir gerçeği vardı. Tıpkı benim gibi yaralı bir çocuğa ev sahipliği yapıyor ve onu herkesten saklıyordu. O çocuğu görmeye başladığımdan beri aslında ne denli nahif biri olduğunu daha iyi anlıyordum. Hektor, büyümek zorunda bırakılmış bir adamdı. Bu her halinden belliydi. Bu yüzden kendime onu şımartmayı amaç edinerek bir nevi içindeki çocuğa da şefkat göstermek istiyordum.

"Öyleyse sandviçini ye."

Lafımı ikiletmeden sandviçini ısırdığında gülümsememi saklayarak kendi kahvemi yudumladım. Kahvemi en sevdiğim şekilde almış olduğunu fark etmek, onu tekrar öpmek istememi sağladı. Benimle ilgili her şeye dikkat ediyordu ve bu son derece tatlı bir hareketti. Oysa onun gibi bir adamın kibar ve düşünceli olacağını düşünemezdim. İşte bu yüzden kitabı kapağına göre yargılamamak önemliydi.

Sandviçinin yarısını bitirip fazlasıyla doyduğunu belirtircesine başını geriye attığında kalanı bana verdi. Poşette hiç açılmamış bir sandviç daha vardı ama elindeki kadar lezzetli olması imkânsızdı çünkü onun dudaklarının değdiği şey daha tatlı bir hal alırdı. Bu yüzden sandviçi elinden alıp üçte birini içtiğim kahveyi ona uzattım. Değiş tokuş yaptığımız yiyecek ve içeceklere odaklandığımızda bir süre daha sessiz kaldık. İşittiğimiz tek şey, plakçalarımdan yayılan Elvis Presley sesiydi.

Doyduğunu ve bir nebze de olsa dinlendiğini anladığımda, merak ettiğim soruyu dile getirdim. "Gecen nasıl geçti?"

Beni eve bıraktıktan sonra en kısa sürede döneceğini söylemiş fakat bunu başaramamıştı. Bunca saattir yıldız dövmeli adamı arıyordu.

Ciddileşen ifadesiyle önüne dönüp pencerenin ardındaki manzarayı izlemeye başladı. "Adamın ismi Ezel Karcı fakat gerçek adı olmadığına kalıbımı basarım çünkü sistemde onunla ilgili en ufak bir bilgi dahi yok. Bu yüzden hiçbir şey bulamadım ama Demir araştırıyor. Tabii ben de aynı şekilde." Bana döndüğünde son derece kararlıydı. Ona inanmamı ister gibi emin bir şekilde konuştu. "Ne yapıp edip o herifi bulacağım."

"Biliyorum," diyerek tebessüm ettim.

Kafasına koyduğunu yapmak gibi bir huyu olduğunu öğrenmiştim. Bunun haricinde istediğini elde etmeyi de seviyordu. Ayrıca en önem verdiği şeylerden biri güvende olmamdı ki katili bulamadığımız sürece ikimiz de asla tam olarak güvende olamayacaktık. Bu yüzden o işin kendine düşen kısmını, ben de kendime düşen kısmını halletmeliydim. Bütün gece uyuyamadığım için dördüncü zarfı araştırmış ve bir şeyler bulmaya çalışmıştım fakat başarılı olamamıştım.

"Dördüncü zarftaki bilmeceyi çözmeye çalıştım ama başarılı olamadım." İç geçirerek doğruldum ve bacaklarıma dolanan kollarına sarılarak çenemi yasladım. "Kuzeyin Mona Lisa'sı derken ünlü İnci Küpeli Kız'dan bahsettiğine eminim. Tabloyu araştırdım ve bir müzede sergilendiğini gördüm. Diğer üç satırda yazanların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Bana doğru yanaşıp boşta kalan eliyle önüme düşen tutamları geriye attı. "Her şey sırayla güzelim. Önce şu adamı bulalım. Eğer katil gerçekten oysa bilmeceyi çözmemize gerek bile kalmaz."

"Sen de katilin o adam olmayabileceğini düşünüyorsun," diye mırıldandığımda başını salladı. "Bizi kendine yönlendirecek bir ipucu

bırakmaz. Bu işte farklı bir şey var. Yine de o dansçı her kimse işimize yarayabilecek bilgilere sahip olabilir. Bu yüzden onu bulmalıyım."

"Ben de bilmeceyi çözmeliyim yoksa meraktan çatlarım."

Sözlerimle güldü. Şaka yaptığımı zannedebilirdi ama son derece ciddiydim. Bilinmezlikler karşısında tahammül seviyem sıfırlanırdı. O sözlerin ne anlama geldiğini bulmazsam sinirden kendimi parçalardım.

İç geçirerek ona baktığımda, çok yakınımda olduğunu fark ettim. Yorgunluktan kızaran gözleriyle bana bakıyor, yüzümü inceliyordu. Doğal bir kırmızılığa sahip olan dudakları nemliydi. Teni soluklaşıp gözlerinin altında ufak morarmalar meydana gelmişti. Yine de fazlasıyla güzel görünüyordu. Acaba kalbimi deli gibi attırdığı için ben mi onu bu denli güzel görüyordum, yoksa dünyanın geri kalanı için de aynı yakışıklılığa sahip miydi?

"Kaç gündür uyumuyorsun?" diye sorduğumda derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. Bir süre duraksayıp cevabı düşündü. Ardından kaşlarını çatarak mırıldandı. "Hatırlamıyorum."

Tahmin ettiğimden daha bitkin olduğunu anladığımda harekete geçtim. Geniş kanepemin yarısını kaplayan yastıkları tek tek yere attığımda ne yaptığımı anlamayan adama baktım. İkimizin de sığabileceği bir alan yarattıktan sonra arkama yaslanıp kollarına tutundum ve onu yanıma çektim. Afallayarak bir süre bana baktı ve gülümsememe neden oldu. Onu daha sert çekerken amacımı belli ettim. Kollarımı iki yana açıp başımla göğsümü işaret ettim. "Sana rahat bir uyku sunuyorum. Daha fazla oyalanma ve koynuma gir."

Gözlerindeki parıltıyla dediğimi yaptı. Koltuğun ucuna kaydığımda sağımda kalan boşluğa yan bir şekilde yattı ve kollarımın arasına girerek kafasını göğsüme yasladı. Güçlü ve kaslı kolları anında bedenimi sıkıca kavradı. Birbirine dolanan bacaklarımız ve mesafeleri yıkan vücutlarımız karşısında kalbim deli gibi attı. Başımı eğerek dağınık siyah tutamlarından yayılan şampuan kokusunu içime çektim. Hafifçe doğrulup kanepenin üstünde duran örtüyü aldım. Yumuşak gri örtüyü bedenlerimizin üzerine atıp ikimizi de sıcak tutmaya çalıştım. Mümkünmüş gibi beni daha sıkı sarmalayıp bir bacağını üstüme attığında, sırtımı kaydırıp ona yanaştım ve kollarımı boynuna doladım. Derin nefesler alarak kokumu ciğerlerine depolayan adam saniyeler içinde mayıştı. İnce parmaklarımı

saçlarında dolaştırıp her tutamını okşadım ve önce başına ardından şakağına bir öpücük kondurdum.

Sehpaya uzandım ve üzerinde duran kitabımı aldım. "Sana kitap okuyayım mı? Belki daha çabuk uyursun."

Bir cevap veremeyecek kadar kendinden geçmişti. Bu yüzden sadece anlamsız mırıltılar çıkartarak bana daha sıkı sarıldı. Öyle ki nefesimin kesildiğini fark ederek soluklanmak zorunda kaldım. Bir elimle kitabımı aralık tutarak satırları okumaya başladığımda, diğeriyle saçlarını okşamaya devam ettim.

"Hem aşk geçici bir deliliktir, bir yanardağ gibi patlar ama sonra yatışır. Hızını aldığı zaman şuna karar vermelisin. Acaba kökleriniz birbirine karıştı, ayrılmayacak kadar kaynaştı mı?" İnce sesimde hayat bulan kelimelerimi işiterek başını biraz daha boynuma gömdü. Tebessüm ederek satırları okumaya devam ettim. "İşte sevgi budur. Sevgi; soluk soluğa kalmak, yürek çarpıntısı, ezeli tutku sözleri vermek, günün her saatinde çiftleşmeyi arzulamak demek değildir. Gece uyanık kalarak vücudunun her kıvrımını öptüğünü düşlemek değildir. Bu âşık olmaktır. Sevgi, aşk ateşi sönünce geriye kalan duygudur; hem bir sanat hem de bir kaza."*

Bir süre daha kitabı okumaya devam ettim. Hektor'un tamamen uykuya daldığını anladıktan sonra ise onu uyandırmamak adına satırları içimden okumaya başladım. Ara ara bakışlarımı ona çeviriyor, boyun girintimde nefes alıp bana sıkıca dolandığını görerek gülümsüyordum. Bir ara kafasını çekecek gibi olmasıyla kaşlarımı çatarak onu kendime biraz daha bastırdım. Saç tutamlarını okşamaya devam ederek ara ara başını, şakaklarını öptüm. Öyle ki bir an için dayanamayıp, uyanmamasını umarak dudaklarına ufak bir buse bile kondurdum.

Kitap okumaktan sıkıldığımda ise telefonumu elime alıp sosyal medyalarımda gezdim. Saat on ikiye yaklaştığında gelen mesaj ile dudağımı dişledim. Gazel, bugün buluşabilir miyiz diye soran bir mesaj göndermişti. Onunla görüşmem gerektiğinin bilincinde olarak evet yanıtını ilettim. Akşamüstü buluşmak adına sözleştiğimizde kendimi tutamayarak kameramı açtım ve Hektor ile fotoğrafımı çektim. Huzurlu ifadesi ve aralanan dudaklarıyla mükemmel görünüyordu. Dağınık olan saçları benim yüzümden daha da karmaşık bir hal almıştı. Kendimi kadraj dışı bırakıp sadece onu çektim.

* Louis de Bernières'in Yüzbaşı Corelli'nin Mandolini adlı kitabı.

Kıpırdanmış olmam mırıldanmasına neden olduğunda telefonumu hızla indirdim. Kollarımı ona dolayarak, tutulan bedenimi umursamadan hareketsiz kalmaya devam ettim. Siyah saçlarını okşayıp bir elimi kolunda dolaştırarak gömleğinin üstünden tenini okşadım. Yarım saatin ardından çalan telefonu huzurlu sessizliğimizi keskin bir bıçak gibi böldü. Derin uykusundan ayılıp homurdandığında, ellerimi üzerinden çekerek ona alan yarattım. Gözlerini açmadan telefonunu cebinden çıkarıp aramayı yanıtladı ve konuşmayı hoparlöre alarak kısmen uyumaya devam etti.

İlyas Bey'in sesini işittim. "Hektor, neredesin?"

"Cennette."

Uyku mahmuru sesiyle arkadaşını yanıtladığında sıcak nefesi boynumu yaladı. İlyas Bey aldığı cevap karşısında ne diyeceğini bilemezken, ben kendimi tutamayarak kıkırdadım. Bunu işiten adam alaylı bir tınıyla mırıldandı. "Merhaba, Feray."

"Merhaba, İlyas."

Uykusunun derinliğinden kurtulup kendine gelmeye başlayan kara gözlü adamım başını geriye attı. Gözleri kapalıydı ve boynuma yaslanan yanağı kızarmıştı. "Siz ne ara böyle yakınlaştınız?"

Sorusuna bilmiş bir tavırla karşılık verdim. "Sen Tayland'dayken biz İlyas ile çok eğlendik."

Belime dolanan kollarını sıkarak beni kendine bastırdığında, baskısından dolayı nefes alamadım. Başını boynuma gömerek tenimi hafifçe ısırdığında istemsizce bağırdım. Yüzümdeki gülümsemeyle parmaklarımın arasındaki tutamlara asıldım. Isırdığı yeri öpüp kokumu gürültülü bir şekilde içine çekti.

"Pardon, bölüyorum ama iki kelam edip telefonu kapatacağım," diye alayla söylenen İlyas üzerine dudaklarımı birbirine bastırdım. Hektor hafifçe doğrulup belimin altında kalan kolunu kıvırdı ve dirseğine yaslandı. "Söyle, yine ne oldu?"

"Acil buluşmamız gerek." Sözünü devam ettirmedi. Sanırım benim konuşmalarını duyduğumu hatırlamıştı. Bir sonraki cümlesini işittiğimde tam da düşündüğüm gibi olduğunu anladım. "KA-3942"

Kaşlarımı çattım. Ben neyi kastettiğini anlamasam da Hektor için durum başkaydı. Duyduğu sözler ile ayılıp, sersemliğini bir kenara bırakarak kendine geldi. Kasılan bedenini hissedebiliyor, gözlerine yerleşen

ateşi görebiliyordum. Dudağımı ısırarak sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Tamam, yarım saate oradayım."

Telefonu kapatıp cihazı cebine koyduğunda kendini tekrar yanıma attı. Bu sefer sırtüstü uzanıp bakışlarını tavanda gezdirdi. Belimin altındaki koluyla beni kendine çektiğinde ona doğru sürüklendim. Yüzünü görebilmek için başımı geriye atmam gerekti.

"Dansçıyla ilgili bir gelişme miydi?" diye sorduğumda başını hayır dercesine iki yana salladı. Doğruyu söylediğini anlamıştım. Yine de tam olarak bir yanıt alamamak canımı sıktı. Ağzını aramak istesem de üstüne gitmemeye karar verdim. İşini ve ne haltlar ettiğini bilmiyordum fakat anladığım kadarıyla benimle paylaşamayacağı bir şeydi. Bugünlük gizemine saygı göstersem de yakında bu sırrını ortaya çıkaracaktım.

"Öyleyse kalkalım." Göğsünde duran elimden güç alarak doğrulmaya çalıştığımda, bir çocuk gibi sızlanıp bana daha sıkı sarıldı ve üzerimdeki bacağını bedenime iyice dolayıp beni kendine bastırdı. "Hektor, gitmen gerekiyor," diye mırıldandığımda hiddetlendi. Kararan gözleriyle yüzümü inceleyip dudaklarıma odaklandı. "İşim bitince yine yanına gelebilir miyim?"

Yüzümü ele geçiren gülümseme karşısında tebessüm ettiğinde sorusunu yanıtladım. "Başka bir yere gidemezsin."

Alnına düşen bir tutam saçını parmaklarımla düzeltip avucumu yanağına bastırdım. Başını yana eğerek avucumun içine yaslandı. Öylesine güzeldi ki içim yanıyordu. Uyarıda bulunmak zorunda hissettim aksi takdirde onu bırakamayacaktım. "Artık gitmen gerek."

Kaşlarını çattı. "Beni kovuyorsun."

Gözlerimi devirip gömleğinin yakasına yapıştım ve onu kendime doğru çekip dudaklarımızı birbirine mühürledim. Yumuşak dudaklarına bıraktığım öpücükle ağzını araladığında, dilini hissederek minik bir inilti çıkardım. Öpüşü sertleşip belimdeki eli baskısını artırdığında, kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım.

Çalan telefonuyla geriye çekilip öfkeyle soluduğunda onu üzerimden ittirerek, ikimizin de doğrulmasını sağladım. Yarı alaycı yarı ciddi bir ifadeyle tek kaşımı kaldırarak isyan ettim. "Hektor, aramıza giren şey her neyse git ve onu hallet. Sonra da geç kalmadan eve, yani yanıma geri gel."

Cebinden çıkardığı telefonu sessize alıp gülümsediğinde, başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdı ve içimi gıcıklayan bir ifadeyle baktı. "Seninle arama giren şey her neyse ortadan kaldırmam saniyelerimi bile almaz çünkü işin ucunda sen varsın."

Dudağımı dişleyerek ne denli büyülendiğimi belli etmemeye çalıştım ama başarılı olamadığıma emindim.

Yerinden hızla kalkıp yara bandını çeker gibi aceleyle hareket ettiğinde ona eşlik ettim. "Geç kalmam, dışarıdan bir şey istersen ara," dediğinde kendimi tuhaf hissettim. Sanki aynı evi paylaşan bir çift ya da evliymişiz gibi konuşması içimi yaktı. Bu düşünceler yanaklarımı al rengine boyadığında bakışlarımı kaçırdım. "Okuldan bir arkadaşım ile buluşacağım. Eve dönerken alışveriş yaparım ama yine de haberleşiriz."

Başını sallayarak bana yanaştı ve yanağıma gürültülü bir öpücük bırakıp gülümsedi. Evimden ayrılmadan önce eğlenmemi diledi. Merdivenlerden inişini izledikten sonra ortadan kaybolmasıyla kapıyı kapattım.

Ne ara bu hale geldiğimizi, nasıl bir anda bu kadar yakın olabildiğimizi bilmiyordum ama hiç şikâyetçi değildim. Hayatım boyunca hep eksik hissetmiştim ve onunla tanıştıktan sonra bir kere bile bu hissiyata kapılmamıştım. Birbirimizi tamamlıyor, doğal bir akış içerisinde birbirimize çekiliyorduk. Bu yüzden her şey bana olması gerektiği gibi geliyordu.

Ortalığı toparlayıp final ödevi için hazırladığım makalelerden birini tamamladım. Saatlerimi geçirdikten sonra Gazel ile buluşmam gerektiğini hatırlayarak odama girdim. Galata'nın oradaki kafelerden birinde buluşacaktık. Pazar günü olduğu için kalabalık olabilirdi lâkin sorun etmedim.

Hava o kadar soğuktu ki her an kar yağabilirdi. Beni sıcak tutmasını umarak siyah pantolonumu bacaklarıma geçirdim. Aynı renk olan ve üzerime yapışan yarım boğazlı kazağımı giydikten sonra *gold* detaylı bir kemeri olan, kalın montumu dolaptan çıkarıp yatağımın üstüne attım. Dizlerime kadar gelen çizmelerimi geçirip, saçlarımı tarayarak hafif bir makyaj yaptım. Kazağımın altında kalan hilal şeklindeki kolyemi kumaşın üstüne çıkartıp montumu giydim. Bel kısmındaki kemeri sıkarak kıvrımlarımı gözler önüne serdim. Çantamı boynumdan geçirip çapraz bir şekilde astıktan sonra telefonumu ve anahtarlarımı alarak evi terk ettim.

Caddede ilerlemeye başladığımda yılbaşına sayılı günler kaldığını hatırladım. Her yer yeni yıl için süslenmişti.

Kalabalığın arasından yürüyerek ara sokaklara girdiğimde fark ettiğim detayla kendi kendime sırıttım. Yeni yıla Hektor ile girecektim. Emindim ki daha önce de birlikte yılbaşı geçirmiştik. Ailelerimizin yakınlığından ve birlikte büyümüş olmamızdan dolayı başka türlüsü imkânsız sayılırdı. Yine de heyecanlıydım çünkü bu benim de hatırladığım ilk yılbaşımız olacaktı.

Özel günlere önem vermezdim ama oldum olası yılbaşlarını severdim. Aralık ayının ilk haftasından nefret eden ben son haftasına hayrandım.

Dudağımı dişleyerek sola döndüm ve Galata Kulesi'ne çıkan kalabalık sokağa girdim. Fotoğraf çekilen insanların arasından özenle sıyrılırken düşündüğüm tek şey, Hektor'a ne hediye alacağımdı. Belki saçmaydı fakat her yıl mutlaka sevdiğim insanlara hediye alır, yüzlerindeki mutluluğu görmekten hoşlanırdım. Bu sene aynı mutluluğu Hektor'un yüzünde görmek istiyordum lâkin ne almam gerektiğini bilemedim.

Galata Kulesi'nin karşısında kalan Viyana Kahvecisi'ne adımladım. İçeriye girip cam kenarında kalan iki kişilik masaya oturduğumda bir süre ısındım. Ardından montumu çıkarıp bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandım ve menüye göz gezdirdim.

"Feray, çok geç kalmadım umarım," diyerek yanıma ilişen kıza bakarak gülümsedim. Eğilip bana hafifçe sarıldığında mırıldandım. "Hayır, ben de yeni geldim."

Karşıma geçip ısınmak istercesine ellerini birbirine sürttüğünde beyaz teni soğuktan kızarmıştı. Başındaki şapkayı çıkarıp kısa saçlarını düzelttiğinde, yanımıza gelen garson ile menüyü Gazel'e uzattım. Yazanlara göz atması için ona zaman tanıyarak kendi siparişimi dile döktüm. "Filtre kahve ve lotus kruvasan, lütfen."

Gazel menüyü siparişleri alan genç adama uzattı ve tebessüm etti. "Aynısından."

Bakışlarımız buluştuğunda ikimiz de tebessüm ettik fakat onun aksine benim tebessümüm oldukça yapaydı çünkü endişeliydim. Hayalet isimli şahsın Hektor olmadığını biliyordum. Yine de kendisi Hektor'a çalışan biriydi ve yakın arkadaşıydı. En azından benim anladığım kadarıyla durum böyleydi. İlk başta bu kişinin İlyas olduğunu düşünmüştüm

fakat şimdi Gediz Bey olduğuna emin gibiydim. Kan sızdıran omzu yüzünden onun Hayalet olduğuna inanıyordum.

"Nasılsın, umarım seni buluşalım diye bunaltmamışımdır," diyen kız ile gülümsememi genişlettim ve başımı iki yana salladım. "Asla, ben de sana yazacaktım. Makale teslim tarihim yaklaştı ve adli psikoloji dersim için kesinlikle Hayalet hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor."

Evet, Hayalet hakkında daha fazla bilgi edinmeliydim. İşin ucu Hektor'a dokunuyor muydu, bilmeliydim. Ayrıca Gediz Bey bana yardımcı olan, nazik ve iyi bir adamdı. Hayalet gerçekten oysa bile başının belaya girmesini istemezdim.

"Sevindim çünkü sana verebilecek bir dünya bilgim var." Gazel yere bıraktığı çantasını alıp içinden bir not defteri ve tablet çıkardı. Veri paylaşımında üstüme düşen yükümlülüğü hatırlayarak doğruldum ve Savcı Onur'dan edindiğim bilgileri hatırlayarak mırıldandım. "Benimkiler bir elin parmaklarını geçmez ama istihbaratım sağlam."

Gazel'in gözleri irileşti. "Demek senin de benim gibi köstebeklerin var."

Başımı sallayarak bilmiş bir tavır takınsam da tamamen blöf yapıyordum. Bildiklerim işe yarar şeyler miydi, ondan bile emin değildim. Yine de sonuna kadar oyunu oynamalıydım çünkü Gazel'in öğrendiği şeyler her neyse hepsini bilmek istiyordum.

Garson siparişlerimizi bırakıp gittiğinde kahvemden büyük bir yudum aldım. Gazel tabletinin ekranını açarken heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı. "Aylardır bu işin peşindeyim ve çok yaklaştım. Öyle ki haberim okul gazetesinde değil, daha büyük bir mecrada yayınlanacak. Bu yüzden bilgilerimden emin olmam gerek."

İç geçirerek soluklandığında, gözlerimi kısarak gülümsememi genişlettim. Pekâlâ, haberi gazetelere satmak gibi bir planı varsa kesinlikle büyük balığı yakalamak üzere olmalıydı. Anlayamadığım şey ise bu denli geniş bağlantılara sahip olabilen bir kızın, adli psikoloji makale ödevim neden umurundaydı? Benden işe yarar bir bilgi edinebileceğine emin olmasa niye bana yardımcı olmaya çalışacaktı ki?

"Neler biliyorsun?" diyerek tatlı bir ifade takındım.

Gazel tabletinin ekranına yansıyanlara göz attı. "Hayaletin haberleri ilk çıkmaya başladığından beri bu işin peşindeyim. Muhabir arkadaşlarım ve emniyetten tanıdıklarım var. Tabii benim bağlantılarım seninki

kadar güçlü değil." Dudağını dişleyip mahcup bir ifade takındı. "Seni geçen gün karşılaştığımız kafede Onur Bey ile oturup sohbet ederken gördüm. Adli psikoloji ödevinden ve Hayalet'i araştırdığından bahsedince, davaya bakan savcıyla yakın oluşun beni heyecanlandırdı."

Ah, şimdi anlıyordum. Karşımdaki kızın niyetini açık etmesi beni bir nebze rahatlattı. Bana ihtiyaç duymasının nedeni demek buydu. Beni Savcı Onur ile görmüş ve sohbetimizden kendine pay çıkarabileceğini anlamıştı. Açıkçası zekiceydi. Ayrıca dürüst oluşu hoşuma gitmişti. Yine de emindim ki benden daha çok şey biliyordu zira Onur Bey'in bana söyledikleri o kadar da matah bilgiler değildi.

"Doğru adrese geldin," diyerek tebessüm ettim. "Onur Bey ile Hayalet hakkında konuştuk ve büyük ihtimalle cidden senden daha fazla şey biliyorum. Yine de öğrendiklerini duymalıyım." Omuzlarımı silkerek maskemin ardına sığındım. "Benim için Hayalet sadece bir merak ve alabileceğim bir ödev ama senin için bundan çok daha fazlası. O yüzden elimden geldiğince yardım etmek isterim."

"Çok sevindim, Feray." Sözlerindeki rahatlığa yüz ifadesi eşlik etti. "Beni yanlış anlayıp çekip gidebileceğinden korkuyordum."

Başımı iki yana sallayıp kahvemden büyük bir yudum aldım. "Saçmalama. Birinin Hayalet'i ifşa etmesi gerek. Her ne kadar toplum adına iyi şeyler yaptığını düşünen ve kötüleri avlayan biri olsa da sonuçta bir katil ve suçlu."

Attığım yem üzerine bütün dikkatimi Gazel'e verdim. Hayalet hakkındaki düşüncesini, ona olan bakış açısını öğrenmem gerekiyordu. Sözlerim üzerine sertçe yutkunup başını salladığında kararsız kalmış gibiydi. İç geçirerek gözlerini kıstığında hüzünlü bir sesle mırıldandı. "Bu konuda sana katılmıyorum."

Şaşırdığımı belirtmeliydim. Yine de bunu ifademe yansıtmadım. "Öyle mi?" Gözlerimi kısarak sorguladım. "Neden?"

Gazel bakışlarını kaçırarak derin bir nefes aldı. Ruh hali değişmiş, dakikalar öncesinde kalan neşesi tarihe gömülmüştü. Gözlerinde yeşeren bir acı vardı. Bunu görebiliyor ama sebebini anlayamıyordum. Boşluğa dalarcasına bir noktaya kilitlenip zihnine hapsolduğunu anlamamı sağladığında, ne diyeceğimi bilemedim. Akıp giden saniyelerin ardından tekrar gözlerimizi buluşturdu ve bir karara varmış gibi dudaklarını aralayarak konuştu.

"Doğru düzgün birbirimizi tanımıyoruz ama bunu seninle paylaşabileceğimi hissediyorum." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Kendi halinde birisin ve nedensizce sana anlatacaklarımı okuldaki herkese yaymayacağına, dedikodumu yapmayacağına dair içimde bir hissiyat var."

Başımı salladım. "Haklısın, sır saklamada iyiyimdir."

Bana ne anlatacaktı bilmiyordum fakat yüzündeki ifadenin yüreğimi sızlatmasından acı verici bir şey söyleyeceğine emindim. Ayrıca doğruyu söylüyordum. Bana ne anlatırsa anlatsın bu ikimizin arasındaki bir sır olarak kalırdı. Kimsenin özelini ortalığa saçmak gibi bir huyum yoktu. Kendi mahremiyetime verdiğim önemi insanlar için de geçerli bulurdum.

"Lise çağımdayken Almanya'da yaşıyordum," diye söze başlayan Gazel bakışlarını kaçırarak derin bir nefes aldı. "Beş yıl önce Türkiye'de üniversite okumaya karar vermemi sağlayan bir olay yaşadım. Bir nevi o ülkeden kaçmak istedim." Altdudağını dişleyip sertçe yutkunduktan sonra gözlerimizi buluşturdu. "Para kazanmak için bir şirkette çalışıyordum. Partilerde servis elemanı olarak saatine yirmi dolar kazandığım bir işti. Bir gün Almanya'nın en ünlü şirketlerinden biri, yeni anlaşmaları için bir davet verdi ve ben de o partide garson olarak çalıştım." Bakışlarını kaçırarak iç geçirdi. "Hikâyenin özeti şu; şirketin genel müdürü tarafından o partide taciz edildim."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Bedenimdeki bütün tüyler diken diken olurken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Kararan gözleriyle bana baktığında sinirini sesine yansıtarak mırıldandı. "Kimse bana inanmadı. O adamın bana yaptıklarını ispatlamaya çalıştım ama elimde kanıt yoktu. Zaten olsaydı da kimse onun gibi güçlü bir adamın sözlerine karşılık benim laflarımı umursamazdı."

Ne diyeceğimi bilemiyor sadece bir kez daha dünyanın ve insanlığın geldiği noktaya acıyordum.

"Aylarca acı içinde kıvrandım. Ne yapacağımı bilmeden, bir başıma debelendim." Histerik bir tebessüm dudaklarını ele geçirdiğinde gözleri doldu. "Sanki suçlu benmişim gibi kendimden nefret ederek, varlığıma öfkelenerek günlerimi geçirdim." Titreyen sesi kalbimi parçalara ayırdı. "Bir ara intihar etmeyi bile düşündüm."

Masanın üstündeki elini kavrayıp, yanında olduğumu hissetmesini dilercesine parmaklarını sıktım. "Başına gelen hiçbir şey senin suçun değildi."

Gazel parmaklarımı kavrayarak elimi tuttuğunda, tebessüm etmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Sanki açılan musluğu kapatamıyor gibi uzun zamandır içinde tuttuğu ne varsa gün yüzüne çıktı. "Biliyorum ama o zamanlar buna inanamadım, Feray. Kimse bana inanmıyorsa belki de bende bir sorun vardır diye düşündüm. Acaba başıma böyle bir şey gelmesi için gerekli olan imkânı ben mi sağladım diye sorguladım."

"Asla!" diye bağırdığımda kendime hâkim olmaya çalışarak dişlerimi sıktım. "Hiçbir kadın böyle bir şeyi hak edecek herhangi bir davranış sergileyemez. Kimse senin iznin olmadan sana dokunamaz. O aşağılık ve onun gibi insanlar seni suçlu hissettirmemeli. Asıl suçlu onlar."

Minnettar bir tebessüm Gazel'in dudaklarını süsledi. "Biliyorum. Artık bunu biliyorum ama on sekiz yaşında genç bir kızken buna emin olamıyorsun."

"Anlıyorum," diyerek başımı salladım. "Ebeveynler ve toplum sürekli genç kızlarına kendilerini muhafaza etmelerini söylerken, bunun tam tersi bir durum meydana geldiğinde suçluluk duygusuna kapılmak hepimizin genetiğine işlenmiş gibi. Bu yüzden ergenliğimizde bize asıl öğretilmesi gereken şey bakireliğin tabulaştırılmış kuralları değil, bedenimizin üzerindeki kontrolümüz olmalı." İç geçirerek başımı iki yana salladım. "Sırf bu yüzden bizim gibi topluluklarda binlerce genç kız istemsiz ilişkilere zorlanıyor ve çoğu bunun farkında bile değil çünkü manipüle edilmeye alışığız."

"Kesinlikle." Gazel bana katılarak doğruldu. "İnsanlar cinsellik hakkında konuşmamanın ahlaklı bir davranış olduğuna hâlâ inanırken bunu bir sır gibi yaşamak zorunda kalan genç kesim, bilgisizliği yüzünden çoğu durumda psikolojik sıkıntılar ve baskılarla uğraşmak zorunda kalıyor." Titreyen eliyle kendini işaret etti. "Tıpkı benim gibi. Ben bunun bir örneğiyim. Eğer benim adaletim için savaşan Hayalet olmasaydı belki bu durumu atlatmam daha zor ve sancılı olacaktı."

Yüreğime konumlanan ateş beni içten dışa yaktı. İşittiğim sözler ile omuzlarımı düşürdüğümde Gazel buğulanan gözleriyle gülümsedi.

"O adamı rezil eden itirafı alan kişi Hayalet'ti. Onun sayesinde o şerefsiz hâlâ hapishanede çürüyor ve insanlar benim doğruyu söylediğimi

biliyor." Bana doğru eğilen kadının amacını şimdi daha net görebiliyordum. Zihnimden geçenleri dile dökerek konuştu. "Bu yüzden onu bulmalı ve ona bizzat teşekkür etmeliyim."

Konu, yapacağı haber değildi.

O, Hayalet'i ifşa etmek istemiyordu aksine ona minnetini göstermek tek arzusuydu.

Yüzümdeki tebessüm ile elini bir kez daha sıkıp geriye çekildim ve gerçekten de ona yardım etmek isteyerek başımı salladım. Hayalet'in kim olduğunu kanıtlamanın vakti gelmişti. Karşımdaki kızın vicdanındaki izi dile dökmesinin zamanı tam şu andı. Bu yüzden elimden geldiğince ona destek olacaktım.

"Öyleyse bulalım onu," diyerek gülümsediğimde Gazel samimiyetime ikna olmuş gibi tebessüm etti.

Dakikalarca Gazel'in edindiği bilgileri inceledik. Birkaç gazete kupüründen yola çıkarak Hayalet'in yerini saptamaya çalışmış fakat pek de başarılı olamamıştı. İstihbaratlarından edindiği bilgilerin çoğu Hayalet'in gerçekleştirdiğini düşündükleri olası cinayet ve itiraflardan ibaretti. Hepsi farklı yıl ve tarihlerdeydi. Birkaç tanesi ise o kadar eskiydi ki Hayalet'in kaç yaşında olduğunu sorgulamama neden oldu. Önümdeki bilgilere bakarken Hayalet'in Gediz Bey olabileceği tahminimin, geçerliliğini kaybettiğini düşünmeye başlıyordum.

Önüme çıkan haberlerden birini okuduğumda kaşlarım çatıldı. Beni huzursuz hissettiren bir şey vardı. Haberde yazanlara karşılık dudağımın üzerindeki ölü deriyi kemirdim. Beş sene önce Güney Kore'de gerçekleşen bir olay anlatılıyordu. Deneme çekimi adı altında kadın oyuncuları evine çağırıp, onları taciz ederken yaşananları kamera kaydına alan ünlü bir yönetmenin itiraf ve tutuklanma sürecini kaleme alan yazıda açıkçası Hayalet'in teşvikinden de bahsedilmişti.

Hektor'un yanımda Korece konuştuğunu anımsadım sonra bana Japonya'da ninjutsu eğitimi aldığını anlattığını hatırladım. Aniden kafama dank eden detay ile doğrulup karşımdaki kıza baktım.

"Gazel, beş yıl önce Hayalet o şerefsizi hapse tıktığında aylardan neydi?"

"On bir mayıs."

Elindeki tableti alıp arama motoruna girdiğimde Onur Bey'in söylediklerini hatırlayarak mırıldandım. "Savcı bana Hayalet'in beş yıl önce

Japonya'da seks ticareti ve şantaj yapan bir adamı öldürdüğünü söylemişti. Adı Ren Tanaka'ydı." Haberi bulduğumda altta yazan tarihe baktım. Domino taşlarının zihnimdeki devriliş seslerini işittiğimde kafam karıştı. "Bu olay olduğunda tarih mayıs ayının on ikisini gösteriyormuş."

Algılarıma vurulan ket boğazımı kuruttu. Beş yıl önce Hektor, Japonya'daydı. Ren Tanaka, on iki mayısta öldürülmüştü. Güney Kore'deki yönetmenin itirafı ise on mayısa aitti. Bu olayların yaşandığı sırada Hektor'un o bölgelerde olması tesadüf değildi fakat öyleyse Gediz Bey'in omzundaki yara izi ne anlama geliyordu? Ve en önemlisi on ve on iki mayıs tarihlerinde Asya'da olan Hayalet, nasıl on bir mayısta Almanya'da olabilirdi?

Tarihler birbiriyle örtüşmüyordu.

"Anlayamıyorum," diye mırıldandı Gazel. Onun da kafası benim gibi karışmıştı. "O şerefsizi içeri tıktıktan sonra Japonya'ya gidip bir başkasını mı öldürmüş?"

En az onun kadar sersemlemiştim. Önümdeki haber kupürlerine göz atarken beynimi zorlayarak Onur Bey'in söylediği diğer şeyleri hatırlamaya çalıştım. Anımsadığım bir sözüyle boğazım düğümlendi. Önümdeki habere bakıp hafızamda yankılanan olayı dile döktüm. "Onur Bey, Hayalet'in bildikleri ilk cinayetinin iki bin on bir yılına ait olduğunu söylemişti. Irak'ta yaşayan aşırı İslamcı bir örgüt üyesinden bahsetmişti. Kadın ticareti yapan adamın ismi Farhad Hamid'di."

Elimdeki haberde yine iki bin on bir yılında yaşanan bir ölümden bahsediliyordu. Bosna Hersek'te gerçekleştirilen bir infazı kaleme alan yazıda suçlunun itirafları vardı. Küçük çocukları kaçıran ve onları para karşılığı satan adam suçunu itiraf etmesine rağmen öldürülmüştü.

İki haber arasında sadece üç gün vardı.

"Benim bulabildiğim ilk cinayet iki bin on yılına aitti," diyen Gazel elimdeki tableti alıp bir şeyler yapmaya başladı. Oldukça heyecanlanmış gözüküyordu. "Meksika'da yaşayan bir rahip ile ilgiliydi. Adam, ergenlik çağına giren kızları kutsadığını iddia ederek onlarla cinsel ilişkiye giren ruh hastasının tekiydi. Bunu itiraf ettiği bir video yayınlamış olmasına rağmen tutuklanmamıştı. Bunun üzerine meydanda, herkesin önünde intihar etmişti. Adamın itiraf videosu çekmesinden dolayı Hayalet'in işin içinde olduğunu düşünsem de onun tarafından öldürülmeyip

intihar etmesi kafamı karıştırmıştı." Tableti bana çevirirken mırıldandı. "Bak videosu bile var."

Tableti alıp videoyu dikkatle izlemeye başladım. Rahip elbiseli yaşlı bir adam bağırıyor, titreyen sesiyle bir şeyler anlatıyordu. Elinde bir silah vardı. Küçük silahı şakağına dayamıştı. Kalabalık korku dolu bağırışlarla onu izlerken neler olduğunu anlayamıyor gibiydi. Gözlerimi kısarak gördüğüm kişinin doğruluğundan emin olmaya çalıştığımda göğüskafesim sıkıştı. Kalabalığa karışmış, arkalarda duran adam, diğerlerine kıyasla oldukça sakin görünüyordu. Siyahlara bulanmış, yüzünün alt kısmını kapatarak boynunun etrafına bir atkı dolamıştı. Sarı saçları ve yeşil gözleri açıktaydı. Onu tanımamam imkânsızdı zira defalarca kez yüzüne bakmıştım.

Gediz Girit, adam kafasına sıkıp ölene dek kalabalığın arasında durdu sonra bir hayalet gibi saniyeler içinde kadrajdan çıkarak kayboldu.

"Videoyu defalarca kez izledim ama Hayalet orada değil," dedi Gazel beni dumura uğratarak. "Bu yüzden bilemiyorum, belki de cidden bu olayla bir ilgisi yoktur."

Ağzımı açıp kapattım. Konuşmak istedim ama öylesine afallamıştım ki kelimeleri sarf edemedim. Hayalet'in orada olup olmadığını anlayabilmesi için kendisini tanıması ya da görmesi gerekirdi. Kastettiği buysa... Ona şaşkınlıkla baktığımı fark ettiğinde, sarf ettiği sözleri açıklamayı akıl ederek konuştu.

"O şerefsiz tutuklandıktan sonra evimin önünde büyük bir çiçek demeti buldum. Bana gelmişti ama onu bana gönderebilecek biri yoktu. Bu yüzden apartman kameralarını incelettirdim. Şansa bak, tam o gün ve saatin görüntüleri silinmişti." Bana yanaşarak sesini alçalttı. "Ama evin hemen dibinde bir dükkân vardı. Hırsızlara karşı içeriden yerleştirilmiş, dışarıdan fark edilmeyen bir kamerayla izleniyordu. Sahibi tanıdık olduğu için ondan izin alarak görüntülere baktığımda çiçeğin bırakıldığı saatte evime giden bir adamı gördüm. Baştan aşağı siyah giyinmiş, kapüşonuyla saçlarını örtmüş ve yüzünün yarısını gölgeleyen bir bandana takmıştı. Yine de çakır mavisi gözleri kameraya yansımıştı." Gülümseyerek bakışlarının ışıldamasına neden oldu. "Yani Hayalet, kesinlikle mavi gözlere sahip biri."

Bu imkânsızdı.

Hektor'un kapkara gözleri vardı. Gediz Bey'inkiler yeşil, İlyas'ınkiler ise elaydı. Bu üçlü haricinde başka bir kişinin Hayalet olması bana kalırsa olasılık dışıydı. Belki de Gazel'in farkına varmadığı ama ona ilgi duyan biri o çiçekleri kapısına bırakmıştı. Ya da o mavi gözlü adam sadece bir aracıydı.

Aklım öylesine karışmıştı ki beynimin infilak edeceğini düşündüm.

Gazel telefonuna gelen mesaj sesiyle bakışlarını benden ayırdı. Arkama yaslanarak elimdeki tableti masanın üstüne bıraktım ve boğazımın kuruduğunu hissederek soğuyan kahvemden büyük bir yudum aldım.

"İnanamıyorum." Karşımdaki kızın yakarışıyla hafifçe yerimden sıçradım. Adeta bağırdığını fark edip etrafa utangaç bakışlar attıktan sonra bana döndü ve desibelini normalize ederek konuştu. Heyecanı sesine yansıyarak mutluluğu gözlerinden okunur hale geldi. "Emniyette görev yapan bir arkadaşım var. Bana mesaj atmış, sanırım bu gece Hayalet'in nerede olacağını biliyoruz."

Kaşlarımı çatarak sorguladığımda, kendi telefonuma gelen mesajla ekrana baktım. Zamanlamanın tuhaflığı acı verici bir gerçeğin kanıtından ibaretti. Öfkemi arşa çıkarıp beni hayal kırıklığına sürükleyen cümleyi okurken kalbim sıkıştı. Hektor, akşam için önemli bir işinin çıktığını, yemeğe yetişemeyeceğini ama elinden geldiğince çabuk işini bitirip yanıma geleceğini söyleyen bir mesaj atmıştı.

Ekranı kapatıp Gazel'e baktığımda yüzüme yerleşen öfkeyi saklamaya çalıştım. Dudağımı kıvırıp tebessüm ettiğimde içimi yakan ateş bedenimi titretti.

Gazel bana bakarak mesajlaştığı kişiyle ne konuştuğunu anlatmaya başladı. "Arkadaşımın duyduğuna göre Hayalet'in potansiyel yeni hedefi olabilecek biri varmış. Polis o şahıs üzerinden Hayalet'i yakalayabileceklerini düşünüyormuş. Sanırım adamı yem olarak kullanacaklar. Arkadaşım içeriği öğrenememiş ama kimden bahsettiklerini bulmuş."

"Kimmiş?"

"Üç ay önce Türkiye'nin en ünlü iş adamlarından birinin oğlu olan Kenan Aral, birlikte olduğu kadınları kayda alıp o videolar üzerinden onları tehdit ettiği için tutuklanmıştı ama geçen hafta bir şekilde serbest bırakıldı."

Haberleri hatırlıyordum. O şerefsizin hak ettiği cezayı alabilmesi için yüzlerce kadın Taksim'de yürüyerek yargıya gereğini yapması için yalvarmıştık.

"Emniyet de Kenan Aral salındığından beri radarlarını açmış durumdaymış. Hayalet ortaya çıkıp onu öldürecek diye düşünüyor olmalılar."

Haklı bir düşünce, mantıklı bir plan.

Gazel, tablette bir şeyler yapıp ekranı bana çevirdiğinde konuşmaya devam etti. "Kenan Aral, cezaevinden çıktıktan sonra bu rezidansın üst katında yaşamaya başlamış. Geçen *Twitter*'da bir kız, onunla randevu sitelerinden birinde tanıştığını ve evine gittiğini ama o geceye dair hiçbir şey hatırlamadığını söyleyen bir *tweet* atmıştı. Adam onu bayıltıp tecavüz ederken görüntülerini kaydederek kıza şantaj yapmış." Yüzü asılan Gazel'in sesi inceldi. "Hatta kız bu paylaşımlarından sonra intihar etti."

Mideme saplanan ağrıyla kasıldım. Sonra ekrandaki rezidansın fotoğraflarına baktım. Tableti Gazel'in elinden hızla alıp yan yana sıralanmış görselleri inceledim. Otuz Dokuz isimli rezidansın kırk ikinci katında oturan Kenan Aral, benim için bir bilmecenin anahtarıydı. Saatler öncesinde kalan telefon konuşmasında İlyas'ın bahsettiği üstü kapalı ima zihnimde yankılandı.

KA-3942.

Kenan Aral, 39 rezidans 42'nci kat.

Bu bir açık adresti.

Hektor'un bu geceki avı bu adamdı. O, Gediz Bey ya da İlyas hangisinin Hayalet olduğunu ya da bu işte başka bir şey mi vardı bilmiyordum. Ancak öğrenip emin olmak istiyorsam yapacağım tek bir şey vardı.

"Ölen kız ile Kenan Aral, hangi randevu uygulamasında tanışmışlar?"

Sorum karşımdaki kızı tedirgin etti. Yüzündeki afallamayla bana bakarken ne diyeceğini bilememiş gibiydi. Beni doğru düzgün tanımıyordu ama sanırım gözümün ne kadar kara olduğunu görmüş ve bundan korkmuştu.

"Aklından ne geçiyor, Feray?" diye sorduğunda sessiz kalarak telefonumun kilidini açtım ve uygulamayı indirmek için harekete geçerken sorumu yeniledim. "Uygulamanın adı ne?"

Verdiği cevap üzerine uygulamayı indirip üye oldum. Profilimi oluşturduğum sırada aklımdan geçenleri Gazel'e anlattım. Polisin yemi Kenan Aral'dı. Ben ise kendim yem olarak o adamın evine girecektim.

Hayalet ortaya çıktığında da buna gözlerimle tanıklık edecektim. O şerefsizden korkmama gerek yoktu zira kendimi koruyabilirdim. Ayrıca Gazel on dakikada bir benden haber almazsa ona vereceğim numara üzerinden Hektor'a ya da direkt polise ulaşabilecekti ki buna gerek bile kalmayacaktı.

Sahte isimle profil oluşturup yüzümün pek görünmediği, daha çok fiziğimin ön planda olduğu en güzel fotoğraflarımı yükledim. Daha sonra arama kısmına Kenan Aral yazıp çıkan tek kişi olan şerefsizi takip ettim.

Telefonumun kilidini kapatıp masanın üstüne koyduğum sırada Gazel'in endişeyle yakarışını dinlemek zorunda kaldım. "Feray, bu çok riskli. Adam katil ve tecavüzcü. Ne olur, bu planı yapmayalım."

"Başka bir fikrin var mı?"

Yanıtı sessizlik oldu.

Bir dakika içerisinde ekranıma düşen bildirim ile doğruldum. Kenan isteğimi kabul etmiş ve vakit kaybetmeden bana nasıl olduğumu soran bir mesaj atmıştı.

Cevap atıp onunla flört etmeye başladığımda, midemin bulantısı tahammül edilemez bir seviyeye geldi. Şeytan kadar kötü biriyle konuşmam başlı başına iğrençlikti. Bana her iltifat edip ne kadar güzel olduğumu yazdığında çığlık atma isteği duyuyor, ona küfretmemek için kendimi zor tutuyordum. Buna eklenen pişmanlık ve vicdan azabı da en az nefretim kadar can alıcıydı. Üç dakikadır mesajlaştığım adama dair tiksinti dışında en ufak bir hissiyat dahi taşımıyor ve bunu tamamen gerçekleri öğrenmek için yapıyor olsam da kendimi Hektor'a ihanet ediyor gibi hissediyordum. Kara gözlü adamım dışındaki nefes alan her birey için yasaklı bölge haline gelmiştim.

"Kusacak mısın?" diye soran kız ile bakışlarımı ekrandan ayırdım. Yüzümü ne denli ekşittiğimi fark ederek derin bir nefes aldım. "Ruhum yeterince kusuyor, fiziksel bir boşaltıma ihtiyacım yok. Hayatım boyunca kendimden hiç bu kadar tiksinmemiştim."

"Hâlâ geç değil, Feray." Gazel tırnağını kemirmeyi bırakıp sıkıntıyla oturduğu yerde kıpırdandı. "Bence bu plan bizim boyumuzu aşıyor."

"İçindeki araştırmacı gazeteciyi uyandırır mısın?"

Sözlerim ile Gazel gözlerini devirdi. "Kusura bakma, kendisi sana bir şey olabilme ihtimalinden korku duymakla meşgul."

"Bana bir şey olmayacak."

Kendimden emindim fakat yine de büyük konuşmamam gerekirdi. Karma acımasızlığıyla ünlüydü ve asla asla dememek gerektiğini acı bir şekilde öğrenmiştim.

Kenan ile mesajlaşmaya devam ettim. Yaklaşık on dakikalık ağır flörtümüzün sonucunda istediğimi elde etmiştim. Beni vakit geçirebilmemiz için evine çağıran şerefsiz, cevap vermemi bile beklemeden konumunu atarak ne denli narsist olduğunu kanıtlamıştı. Ekrana yumruk atma isteğimi bastırarak ona sadece göz kırpan öpücük emojisini gönderdiğimde, telefonu elimden fırlatırcasına masanın üstüne atarak elime bulaşan kirden kurtulmak istedim.

Gazel endişeden kafayı yerken lavaboya gidip ardımdan kapıyı kilitledim. Telefonumun ekranını açıp Hektor'u aradığım sırada kalçamı tezgâha yasladım.

"Efendim, Lilith?"

"Selam, ne yapıyorsun?"

"Ufak bir işim var, onu halletmeye çalışıyorum."

Arkadaki sesleri ayırt edebiliyordum. İlyas ve Gediz Bey konuşuyorlardı. Dudağımı dişleyerek sakin kalmaya çalıştım.

"İşin kaç gibi biter?"

Sorum ile bir süre sessiz kaldı. Sanırım Kenan'ı kaç dakikada öldüreceğini hesaplıyordu. Ağırlığımı sağ bacağıma verdiğim esnada cevabını işittim. "En geç dokuz gibi evde olurum."

Bileğimdeki saate baktım. Neredeyse altı olmuştu. Bu da demek oluyordu ki üç saat içinde Kenan Aral ya ölecek ya da tekrar parmaklıkların ardındaki yerini alacaktı. Umudum ilk seçenekten yanaydı.

Ev derken beni kastettiğini fark etmek yüzümün asılmasına sebep oldu. Öfkem yönünü şaşırırken onu hem tartaklamak hem de öpmek istemem hiç mantıklı değildi. Bu dengesizlikte savrulmam günlük bir rutin haline gelecek gibi hissediyordum. Sanırım bu yüzden alışmalıydım.

"Anladım," diyerek mırıldandım. "Dikkatli ol, evde görüşürüz."

Telefonu kapatacağım sırada sesini duydum. Arkadaki sesler şiddetini yitirmişti. Buradan anlayabiliyordum ki Hektor arkadaşlarından uzaklaşmıştı. "Güzelim, bir sorun mu var?"

"Hayır, her şey yolunda."

"Emin misin?"

Sesimi yumuşatarak şüphelenmemesi için çabaladım. "Eminim. Sen işine bak ve bir an önce yanıma gelmeye çalış."

Gülümsediğini işitebiliyor, onu iki sözümle mutlu edebilmiş olmama inanamıyordum. Daha fazla bir şey demesine izin vermeden telefonu kapatıp ardıma döndüm ve aynadaki yansımama göz attım. Hektor benden saklı iş yaparken nasıl benim hissettiklerimi hissetmiyordu merak ettim. Ben ona yalan söylediğim için kendime öfkeleniyordum. O ise...

Gerçi o bana yalan söylemiyordu. Sadece gerçekleri anlatmayarak bunu yapamayacağını dile döküyordu. Sanırım arada ufak bir fark vardı.

Çantamı karıştırıp içerisinden çıkardığım parfümü sıktım ve dudaklarıma parlatıcımı sürdükten sonra saçlarımı düzelttim. Elbette o şerefsize güzel gözükmek gibi bir derdim yoktu fakat Hayalet'i beklerken onu oyalamam gerekiyordu ve gözüne hitap etmezsem onun gibi bir karaktersiz beni kapı dışarı ederdi.

Gazel'in yanına dönüp hesabı ödedikten sonra kafeden ayrıldık. Kalabalık sokakta ilerlerken ikimiz de gergindik ve kararmaya başlayan hava içimdeki kasveti ikiye katlıyordu. Gazel'in arabasına binip şerefsizin attığı konuma doğru yol almaya başladığımızda, penceremi aralayıp soğuk havayı içime çektim.

"On dakikada bir sana mesaj atacağım," diyen kız direksiyonu daha sıkı kavradı. "Eğer cevap vermezsen anında polisi ararım." Aniden beyazlaşan yüzü ve irileşen gözleriyle bana baktı. "Bir saniye, eve girişini hallettik ama oradan nasıl çıkacaksın? Hayalet bir haftadır adamı öldürmemişken bu gece ortaya çıkacak diye bir kaide yok. Ona bel bağlamamalıyız."

Hayalet ortaya çıkacaktı. Buna emindim. Hektor'a gelen telefon bir şifreydi. Bu gece işinin olmasıysa avın başladığını işaret ediyordu. Ya o ya da İlyas veya Gediz Bey, üçünden biri bu gece o rezidansa adımını atacaktı. Eğer yanılıyorsam da bir yolunu bulur oradan kurtulurdum.

"Sakin ol. Benden haber alamazsan sana verdiğim numarayı arayıp konumumu ve acilen yardıma ihtiyacım olduğunu söyle." Sözlerimle yanımdaki kızı rahatlatmaya çalıştığımda merakla mırıldandı. "Sahi, bana kimin numarasını verdin ki?"

"Erkek arkadaşımın."

Gazel şaşkınlıkla bana baktıktan sonra yola döndü. "Ah, harika. Adama kız arkadaşının şerefsizin birinin evinde olduğunu söylemek muazzam olacak. Umarım kıskanç biridir de o katilin ağzını burnunu kırar."

Kendimi tutamayarak kıkırdadım.

Kıskançlık ve Hektor...

Bu kombinasyon tehlike arz ediyordu.

Dakikaların ardından konuma ulaştık. Semtin en lüks rezidanslarından birinin önünde durduğumuzda derin bir nefes alıp telefonumu çıkardım ve mesaj atarak Kenan isimli iblise beş dakikaya evinde olacağımı söyledim. Bana kat ve daire numarasını gönderip, ağzının suyu akan bir emoji yolladığında mide bulantım geri geldi.

Gazel'e bakıp tebessüm ettiğimde bayılacak gibi göründüğünü fark ettim.

"Sen delisin," dediğinde ise alınmadım çünkü haksız sayılmazdı. Kapımı açıp aşağı indikten sonra eğilip gözlerimizi buluşturdum. "On dakika sonra yazarım."

Aracın kapısını kapatıp girişe doğru ilerlemeye başladım. Hesaplarımda yanılmadığımı ve yanlış çıkarımlarda bulunmadığımı umuyordum.

Lobideki güvenliğe, flört uygulamasına kaydolurken kullandığım sahte ismi verip konut sahibini aramasını bekledim. Giriş onayım geldiğindeyse lüks ve şık bir şekilde tasarlanmış olan holden uzaklaşıp asansöre ilerledim. Düğmeye basıp beklemeye başladığımda derin nefesler alıyor, maskemi sağlamlaştırıyordum. Açık vermemem gerekirdi. Oyunculuğumu konuşturmak zorundaydım. Asansör geldiğinde içine girip çatı katının tuşuna bastım. Bir dakikanın ardından ulaştığım katta adımladım. Sadece iki kapı vardı. Biri en sağda, diğeri ise en sondaydı. Benim gitmem gereken yönü gösteren şey, kapının üstündeki numara oldu. Sola doğru ilerleyip bin altı yüz otuz iki numaralı kapının önünde durduğumda, yüzüme sahte olduğunun anlaşılmamasını umduğum bir gülümseme yerleştirdim ve zile basıp beklemeye başladım.

Saniyeler içinde açılan kapı görüş alanıma bir adamın girmesine neden oldu. Yüzündeki çapkın ve kendinden emin ifadeyle elini dağınık sarı saçlarından geçirip gülümsemesini genişlettiğinde başıyla evini işaret etti. "Geç içeri, bebek."

İşittiğim sözler karşısında sinir krizi geçirmemem mucizeydi.

Tek kelime etmeden içeriye girip yürümeye başladım. Siyah ve beyaz renklerin ağırlıkta olduğu ev, loş bir ışık ile aydınlatılıyordu. Dış kapıdan girdiğin an salona ulaşabiliyordun. Bakışlarımı etrafta dolaştırıp gördüklerimi sindirmeye çalıştım.

"Fotoğraflarındaki halinden bin kat daha güzelsin." İğrenç kahkahası kulaklarıma erişti. "Bir an efekt güzeliyle karşılaşacağımı zannederek korktum."

"O yüzden evin karanlık herhalde. Çirkin olma ihtimalim karşısında göz kanaması geçirmek istemedin."

Alaycı bir tavır ile söylenmem üzerine tekrar kahkaha attı. Ardımdan gelirken gözlerini her yanımda gezdirdiğini hissedebiliyordum. Büyük, beyaz kanepenin önünde durup mermer sehpanın üstüne dizilmiş yiyeceklere göz attım. Ardından solumda kalan terasa baktım. Büyük havuzdan yayılan ışık ve batmakta olan güneşin parıltısı evin içini aydınlatan kısmi ışıklardı.

Çantamı çıkarıp bir köşeye bıraktığımda az ilerimde duran adama bakarak onu inceledim. Bir seksen boylarındaydı. Yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Bakımlı ve yakışıklı bir adamdı fakat ruhunun çürümüşlüğü bakışlarına yansıyordu. Evi fazlasıyla lükstü. Ona sunulan bunca ikrama rağmen kendisi doyumsuzluğundan vazgeçememiş olmalıydı.

Montumun kemerini çözdüğüm sırada Kenan Aral ellerini birbirine sürttü. "Ne içersin?"

Omuzlarımı silkerek gülümsedim. "Fark etmez."

"Sana özel kokteylimden hazırlayacağım." Şeytani bir karartı yüzünün yarısını gölgede bıraktı. Kadınları bu şekilde bayılttığım biliyor oluşum, o kokteyli başından aşağı dökmek istememe neden oluyordu. Yine de saf ve uysal kız tavrımdan ödün veremezdim.

"Ne kadar kibar ve hamaratsın. İyi ki seninle konuşmuşuz." Dudağımı astım. "Yoksa bu geceki eğlencemizden mahrum kalacaktım."

Aptal oluşuma emin olmak keyfine keyif katmıştı. Kulaklarına varan gülümsemesiyle başını salladı. "Aynen öyle, fıstık. Bu gece seninle çok eğleneceğiz."

Sırıtarak mutfağa yöneldiğinde sinirle dişlerimi sıktım. Montumu üstümden çıkarıp koltuğun üstüne attığımda bakışlarımı etrafta dolaştırmaya devam ettim. Dikkatle her alanı inceliyordum. Televizyonun

kenarında kalan kütüphaneye doğru adımladığımda altıncı hissim karıncalandı. Onun gibi bir adam bu kitapları okumuş olamazdı. Beyin yoksunu oluşu bunu imkânsız kılıyordu.

Romanların kenarında parmaklarımı dolaştırıp çıkıntıyı bulduğumda omzumun ardına bakarak yalnız olduğumu teyit ettim. Oyduğu kitabın içine sakladığı kamerayı elimde hissedebiliyordum. Kitabı alıp içini açacağım sırada duyduğum ses ile geriye çekilip kitaplıktan uzaklaştım.

Elindeki iki içkiyle bana geldiğinde bakışlarım bardaklarda dolaştı. İkisi de yeşil renkliydi. Bardakları süsleyerek gerçek bir kokteyl havasına sokmuştu. Sağ elindekini doğruca bana uzattığında gülümseyerek bardağı aldım. Tereddüt etmeden kendi içkisinden ufak bir yudum aldığında işittiğim mesaj sesiyle kendi bardağımı sehpanın üstüne bıraktım. Cebimden telefonumu çıkarıp Gazel'e mesaj attığım esnada, az ilerimde duran adam şikâyet ederek söylendi.

"Telefonunla değil benimle ilgilenmen gerek." Elini belime atıp beni kendine çekti ve arzulu bir tınıyla mırıldandı. "Çok güzelsin, belin ne de ince."

Eğilip bardağını benimkinin yanına bıraktığında gülümseyerek kollarımı boynuna doladım ve yavaşça etrafımızda dönmemizi sağlayarak cilveli bir tavır takındım. "Gerçekten mi? Oysa diyet yapmaya çalışıyorum çünkü sıfır beden olmak benim en büyük hayalim."

Sırtımı masaya dönüp kollarımı geriye çektiğimde ellerini belimde gezdirdi. "Yani biraz daha zayıflayabilirsin tabii."

Egomu kırarak benden üstün olduğunu hissettirmeye çalışması klasik bir numaraydı. İnsan ne zaman ondan her konuda daha üstün olduğunu düşündüğü biriyle karşılaşsa onun özgüvenini yıkmaya çalışırdı çünkü onu bu şekilde kendine bağımlı edemezse karşısındakinin bir gün gideceğini bilirdi.

Yüzümü asarak alınmış gibi mırıldandım. "Aşk olsun, beni beğenmedin mi yoksa?"

"Hayır," diyerek elini kalçama indirmeye başladı. "Aksine çok beğendim. Bu gece sana yapacaklarımı düşünmek bile beni delirtiyor."

Öfkeden bağırmamak için dudağımı dişlediğimde, gerçekleştirdiğim eylemi bir işaret gibi gördü. Bana doğru eğilmeye başladığında hızla arkamı dönüp eğildim ve kalçamı bacağına sürterek dikkatini o noktaya

vermesini sağladım. Onun bardağını kendime alıp bana verdiği bardağı ona iade etmek üzere arkamı döndüm. İlaçlı bardağı aldığında bardağımı bardağına vurarak gülümsedim. "Öyleyse bu gece bana yapacaklarının şerefine içelim."

Sözlerimden aldığı gazla içkisinin yarısını bir dikişte içti. Dudaklarıma yasladığım bardaktan bir yudum dahi almadım. Bardağı geriye çekip onun değişen ifadesini izledim. Bir sorun olduğunu yutkunduktan sonra anlamış, kendi zehrini tattığını fark etmişti.

Büyüyen gözleriyle bana baktı ve yüzüne yerleşen öfkeyle adeta hırladı. "Sürtük!"

Bardağını bir köşeye fırlatıp bana saldırmak üzere elini kaldırdığında, elimdeki kadehi kafasına geçirip camın parçalara ayrılmasını sağladım. Yaşadığı şok ile geriye düştüğünde ise sersemlemiş gibiydi. Sanırım ilaç etkisini göstermeye başlamıştı.

"O zavallı kızlara böyle yaptın, değil mi?"

Doğrulmasıyla çenesine yumruğumu geçirdim. Sağlam vuruşum karşısında dudağı patladı. Başını geriye atıp gözlerimizi buluşturduğunda ona doğru eğildim.

"Onları bayıltıp kitabın arasına gizlediğin kamerayla kaydettin. Gencecik yaşlarında ölmelerine neden oldun çünkü sen hasta ve aşağılık bir eziksin."

Gözleri kayıyor olsa da doğrulup bana saldırmaya çalışıyordu. Savurduğu elini havada yakalayıp bileğini hızla büktüğümde acıyla çığlık attı. Büyük bir hasara neden olarak bileğini bıraktığımda parmaklarımı boğazına sararak nefesini kestim. Bileğimi kavrayarak beni defetmeye çabaladı ama ilacın içindeki bayıltıcı ne kadar kuvvetliyse parmakları bileklerim yağ içindeymiş gibi kayıp duruyordu.

Ellerimi boynundan ayırdığımda bilincini kaybederek koltuğa devrildi.

Düzinelerce kadına yaşattığı şeyin şimdi kendi başına geliyor olması, beni bir nebze de olsa tatmin etti. Yaşattığını deneyimlemeden ölmeyecek olduğunu bilmek, yüreğimdeki ateşin bir miktar dinginleşmesini sağladı.

Dağılan etrafı umursamadan az ileride kalan koltuğa ilerledim. Karanlığın içinde kalan tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne attığımda telefonumu çıkarıp, Gazel'e iyi olduğumu söyleyen bir mesaj daha gönderdim ve on dakika sonra üçüncü mesajımı da attım.

Dakikalar geçiyor, içinde bulunduğum gecenin seyri değişmiyordu.

Baygın bir şekilde az ilerimde uzanan adam ne zaman uyanırdı bilmiyordum ama kendine geldiği an onu tekrar bayıltabilirdim. Bu yüzden bacağımı sallayarak beklemeye devam ettim.

Gazel'e dördüncü mesajımı gönderdiğimde sessizliği bölen ufak gürültüyle ekranımı kapatıp koltuğa biraz daha gömüldüm.

İçerideki odalardan birinin camı açılıp kapanmış gibiydi ki kırk ikinci katta olduğumuza göre bu oldukça saçmaydı. Yine de nefes alış veriş sesimi bastırarak beklemeye başladım. Odanın karşı köşesinde bir gölge seçtim.

Belli belirsiz bir siluetten farksızdı.

Tam göremiyor, kim olduğunu anlayamıyordum.

Saniyeler içinde loş sarı ışığın altına geldiğinde karşılaştığım tabloyla soluğum kesildi. Uzun boyunu süsleyen siyah kıyafetlerinin içinde bir ninjadan farksızdı. Öyle ki göreve çıkmış bir ajan gibi görünüyordu. Yüzünün yarısını gölgeleyen ve boynunu saran siyah maskeye rağmen onun kim olduğunu anlamıştım.

Kara gözleri emsalsizdi.

Duruşu bile kendini elevermesine yetiyordu.

Solumda kalan lambanın tuşuna basıp kendimi aydınlattım.

Bakışlarımız birbirine mühürlendi. Varlığımın gerçekliğini sorgularcasına bana bakarken maskesini indirerek güzel yüzünü görüş alanıma sundu. Dudağımın kenarını kıvırsam da öfkeden kuduruyordum. İşin tuhafı, o benden daha öfkeli gözüküyordu.

"Hoş geldin, sevgilim." Dudaklarımdan kayıp giden sözlerle aramızdaki kıyameti başlatacak sur üflendi. "Ben de seni bekliyordum."

Duzenleme
Ny.ozlem

KOD ADI: GEMINO GLADIIS

"Değişir ve evrilir dünya, sen yine de
özünde saklı olanı miras edin kendine."

Gittikçe büyüyen sessizlik, gözbebeklerimize işleyen ateşi harladı. Odanın ortasında dikilen adam bana bakıyor, olanları anlamaya çabalıyordu. Ben ise oturduğum koltukta bacağımı sallamak ve onu izlemekle meşguldüm. Bir tepki vermesini, ağzını açmasını bekliyordum. Sinirli ve bir nebze de kırgındım. Bu zamana dek beni salak yerine koymaya çalıştığını düşünüyordum. Hayalet'in o olduğunu anladığımdan beri önüme başka seçenekler çıkararak beni oyalıyor, kafamı bulandırıyordu.

Şimdi görüyordum ki başından beri haklıydım.

Hektor, Hayalet'ti.

Öyle olmalıydı yoksa burada, bu kılıkla ne işi vardı?

Bakışlarımı heybetli bedeninde dolaştırdım. Özel timlerin giydiği üniformalara benzeyen kıyafetine baktım. Siyah kargo pantolon kalçalarını sarmış, kalın postallarını giymişti. Ellerinde geri kalan parçalarla aynı renge sahip olan eldivenleri vardı. Sağ bacağının üst kısmına dolanmış kayışların arasındaki gümüş, hançerler çapraz bir görünüm oluşturuyordu. Her şeyiyle bir komando ve casus karışımı gibiydi.

Ona bakarken hissettiğim yabancılık içimi burktu. Karşımda saatler önce göğsümde uyuttuğum adam vardı fakat o adam gözüme bu kadar ürkütücü gelmemişti. Hektor, bu haliyle bambaşkaydı. İnsanın canını yakacak derecede ölümcül ve aklını sorgulatacak kadar büyüleyiciydi.

"Dilini mi yuttun?" diye sorduğumda gözlerimizi buluşturdum ve hitabımı vurguladım. "Hayalet."

Kara gözlerindeki yangın tehlikeli bir hal aldı. Kilitlenen çenesi ve her an patlayacakmış gibi belirginleşen boynundaki damar ile sabrının son demlerinde olduğu barizdi. Çekinebilir, bu hali yüzünden geri adım

atabilirdim fakat yapmayacaktım. Sabrım tükenmişti. Cevapları istiyordum. Hem de hemen.

Sessizliğini koruyarak bana bakmaya devam ettiğinde, oturduğum koltuktan kalkıp yavaşça ona doğru adımladım. "Kızgın gibisin. Ne oldu yoksa sevgilinin senden gizli iş çevirmesine mi bozuldun?" Sinirle dişlerimi sıktım. "Benim bozulduğum kesin."

"Feray."

Sesi öylesine soğuktu ki titredim. Öfkesinin boyutu tahmin ettiğimden daha büyüktü. Oysa asıl kızması gereken bendim.

"Hektor," diye karşılık verdiğimde gözlerini benden çekip koltukta baygın bir şekilde yatan adama baktı. Derin bir nefes alıp ellerini yüzüne kapattığında bir şeyler homurdanıp, saniyeler içinde tekrar bana döndü. Ellerini beline koyup kaşlarını çattı. Karşısına geçip koltuğu arkama aldığımda kollarımı göğsümün önünde doladım ve başımı dikleştirerek isyan etmeye hazırlandım.

"Senin burada ne işin var?" Bağırışıyla yerimden sıçradım. Bana ilk defa bu denli sesini yükseltiyordu. Bunu fark ederek ifadesini yumuşattığında, desibelini alçaltarak tekrar sordu. "Güzelim senin burada, bu itin evinde ne işin var?"

Asıl derdi bu muydu?

Bir katilin ve tecavüzcünün dairesinde sevgilisinin ne aradığı mıydı?

Tamam, belki mantıklı sorulardı fakat benim bilmek istediklerim daha önemliydi.

"KA-3942, çözmesi zor değildi." Sözlerim ile bakışlarından bir ışıltı geçti. Gözlerini kısarak beni süzdüğünde öfkesine eşlik eden şey hayranlık oldu. Omuzlarımı silkerek mırıldandım. "Yine de Gediz Bey mi gelecekti, yoksa sen mi emin olamadım. İkiniz de Hayalet misiniz, yoksa Gediz Bey bir şaşırtmacadan mı ibaretti?"

Başını geriye atıp tavana baktığında soluklandı. Ardından bana doğru yanaşıp dibimde dikildi ve gözlerimizi buluşturarak dudağının kenarını kıvırdı. Küçük tebessümü karşısında şoka girdim.

"Zekâna, sana, ruhuna hatta her bir zerrene tapıyorum." Kara gözlerindeki girdap beni boşluğa düşürdü. Boğuk sesinde hayat bulan sözleri işittiğimde sersemledim. "Ama bu yaptığın saçmalık." Tebessümü solarak yerine öfkesi geçmişti. "O şerefsiz sana bir şey yapmaya kalksaydı,

buraya geldiğimde bambaşka bir tabloyla karşılaşsaydım... Neler olurdu, tahmin edebiliyor musun?"

"Hektor, adamı bayıltmam üç dakikamı bile almadı."

Histerik bir kahkahayla bakışlarını kaçırdığında sinirden kafayı yiyecek gibi gözüküyordu. Pekâlâ, onun bakış açısından olaya yaklaşırsam şoka girmesi ve kötü ihtimalleri değerlendirmesi normaldi. Sonuçta içinde bulunduğum evin sahibi şerefsizin tekiydi ama burada önemli olan nokta bu değildi.

"Kızsam mı, hayranlık mı duysam inan kararsızım, Lilith," dediğinde tebessüm ederek ona doğru yanaştım. "Hayranlık duy çünkü sana iyi pusu kurdum. Açıkçası zor olmadı. Ayrıca beni gördüğünde yüzüne yerleşen ifade o kadar komikti ki fotoğrafını çekemediğim için üzülüyorum."

"Feray, beni delirtme!" Öfkeyle yakardığında gözlerimi devirdim. Hayranlığı ikinci plana geçerek yerini sinir harbi aldı. Benim gibi kollarını göğsünde bağlayıp sinirle burnundan soludu. "Ya gelmeseydim? Ya her şey bir yanılgıdan ibaret olsaydı? Bu heriften nasıl kurtulacaktın?"

"Geleceğine emindim."

"Ama ya gelmeseydim?" diye direttiğinde iç geçirdim.

"O zaman kendi başımın çaresine bakardım. Daha önce de sapıkların elinden ve tacizlerinden kurtulduğum oldu. Ayrıca hızlı aramalarımda kayıtlısın. Eminim tek bir tuşum ile buraya ışınlanırcasına gelirdin."

Kendini tutamayarak söylenmeye başladığında odanın içinde adımladı. "Buraya geldiğine inanamıyorum. Beni arayıp ağzına geleni söylesen yeterliydi. İki bakışına bütün günahlarımı dile getirirdim ama yok, sen burnunun dikine gitmeyi tercih ettin."

"Sana sorsaydım da söylemezdin!" diye bağırdığımda gözlerimiz buluştu. "Daha önce de sordum ve söylemedin."

"O zaman farklıydı."

Küçük bir fener çıkarıp, mavi ışığı etrafa tuttuğunda gördüğü parmak izlerini silerek geride bıraktığım kalıntılarımı yok etmeye başlayan adamı izledim.

"Nesi farklıydı?"

"Farklıydı işte."

"Farklı falan değildi," diye direttim. "İstesen söylerdin ama söylememeyi tercih ettin çünkü bana güvenmiyorsun. Birlikte yaşadığımız onca şeye rağmen bana inanıp ne haltlar yediğini anlatmadın."

Kaşlarını çatarak doğrulduğunda ona hakaret etmişim gibi afallamıştı. "Sana güveniyorum. Ne halt yediğimi söylemememin nedeni bu değil."

Parmak izlerimi silmeyi bitirip feneri cebine attığı sırada çemkirdim. "Nedeni ne?"

Dibimde bitip nefesimi kestiğinde yakınlığıyla sendeledim.

"Söylemedim çünkü gitmenden korktum." Boğazı düğümlenmiş gibi canımı yakan bir ifadeyle bana bakarken öfkesi katlanarak büyüdü lâkin hedefi ben değildim, kendiydi. "Nasıl biri olduğumu gördüğünde benden uzaklaşırsın diye endişelendim. Açıkçası hâlâ endişeliyim çünkü birazdan göreceklerinden sonra beni terk edebilirsin." Kaşlarını çatarak yakardı. "Bir kez güzelim, bir kez o büyüleyici zekânı kullanmasan ne olurdu ki?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

Cidden bu yüzden mi söylememişti bana?

Kendi kendime hayret ettim. Elbette bu yüzden söylememişti. Hektor her daim böyle düşünüyordu. Sanki en ufak bir terslikte korkacak, ondan uzaklaşacak ve gidecektim. Fark ettiğim detay ile kalbim sendeledi. Ondan bir kez gitmiştim ve karşımdaki adam bunun tekrarlanmaması için hiçbir neden görmüyordu zira onun için ben hâlâ onu hatırlamayan, bu yüzden de sınırlı bir yakınlık hisseden kadındım. Bendeki yerini bilmiyordu çünkü ona söylememiştim.

Gitmek isteyerek yaptığım bir şey değildi ama kalmak benim tercihimdi. Bunu anlamasını sağlamalıydım. Gitmeyeceğimi dile dökmek üzereyken bileğindeki saatten gelen ses ile Hektor geriye çekildi. Sağ kulağına dokunup konuşmaya başladığında şaşkınlıkla kalakaldım.

"Alfa 1'den Beta 2'ye hedef saptandı," diyen adam beline sıkıştırdığı silahını çıkarıp ucuna susturucusunu takmaya başladı. "Tahmini süre üç dakika yirmi dokuz saniye. Çıkış kapısı, gökyüzü. Polis telsizi hareket halinde. Gölge moduna geçildi."

Kulağına tekrar dokunup sustu ve bana baktı. Sanırım tepkimi görmek, hasar kontrol tespiti yapmak istiyordu. Sıfatımın ne hale büründüğünü bilmiyordum ama küçük dilimi yuttuğuma emindim.

Çalan telefonuyla bakışlarını benden çekip cebinden çıkardığı cihaza baktı. Kaşlarını çatarak aramayı yanıtladıktan sonra konuştu. "Efendim?"

Karşı hattan gelen kız sesini işittiğimde şoktan çıkarak ona doğru adımladım ve yanına yanaşıp parmak uçlarımda yükseldim. Kimin aradığını anladığımda dudağımı dişleyerek Hektor'a baktım. Kararan gözlerini üzerimde dolaştıran adamın ciddiyeti karşısında tatlı bir gülümseme takındım.

"Demek kız arkadaşım bir adamın evinde ve ondan haber alamıyorsun," diye bir yılan gibi tısladı.

Kahretsin, on dakika geçmişti ve ben Gazel'e haber vermemiştim. O da ona söylediğini yaparak Hektor'u aramıştı.

Dudağımı kemirerek Hektor'a bakmaya devam ettiğimde, işittiğim siren sesleriyle gözlerim büyüdü. Binaya yaklaşan ses sokağı inletiyordu. Küfretmemek için kendimi zor tuttum. Sahi bu pusu sadece bana ait değildi. Polis, Hayalet'i ağına düşürebilmek için az ilerimde baygın yatan şerefsizin beraat etmesine izin vermişti. Burayı gözlüyor olmalıydılar. Hayalet'in geldiğini görüp harekete geçmiş olabilirlerdi.

"Ben halledeceğim. Sen evine git." Hektor baygın adama doğru ilerledi. "Feray seni arayacak."

Konuşmayı sonlandırıp telefonunu cebine yerleştirdiği sırada, tartışmamızı öteleyerek montuma uzandım ve üstüme giyerken söylendim. "Polisler seni yakalayabilmek için Kenan'ı serbest bırakmış. Siren seslerinden anlayabildiğim kadarıyla geliyorlar." Çantamı boynumdan geçirirken gözlerimiz buluştu. "Umarım bir kaçış planın vardır."

Bana bakan adam sinirle dişlerini sıktığında, söylediğim diğer şeylerin arasından en önemsiz detayı fark ederek homurdandı. "Bu şerefsize ismiyle mi hitap ettin?"

Kıskançlığı karşısında hayrete düştüm.

"Bu mu şimdi önemli olan?" diye çemkirdiğimde silahını daha sıkı kavradı ve sinirle bakışlarını üzerimden çekti.

"Bir kaçış planım var ama önce halletmem gereken bir iş var. Beni terasta bekle."

İşten kastının baygın adam olduğunu anlamam boğazımı düğümledi. Kenan Aral pisliğin tekiydi ve bana göre ölümü sonuna dek hak ediyordu. Yine de Hektor'un katil olduğu gerçeğini bilmek ile buna şahitlik

etmek farklıydı. Gözlerimin içine bakmaktan kaçınan adam, bundan utanç duyuyordu çünkü bir canavar olduğuna inanıyordu. Oysa benim gözümde durum farklıydı. Ben onun günahlarının ardındaki kutsallığı görebiliyordum.

Tek kelime etmemem karşısında silahını beline sıkıştırıp yanıma geldi ve gözlerimizi buluşturmamaya dikkat ederek beni belimden tutup teras kapısına yönlendirmeye çalıştı. "Hadi güzelim."

Beni nazik bir şekilde geriye doğru ilerlettiğinde bakışlarını yakalamaya çalıştım. Başaramadığımda durup onun da hareket etmesini sonlandırdım. Çenesine iliştirdiğim parmaklarım ile onu kendime doğru çektiğimde, gözlerimiz buluştu. Karanlığın büyük bir kısmını gözbebeklerinde taşıyan adama bakmak kalbimi sızlattı. Tehlikeli duruşuna inat, nahif bakışlara sahipti. Başparmağımı yavaşça altdudağına sürttüğümde anlamasını umut ederek mırıldandım. "Seni terk etmeyeceğim, Hektor." Hızla ona yanaşıp dudaklarına bir buse kondurduktan sonra geriye çekildim. Minik temasım karşısında yenik düşen adamın gözlerine baktım. "Bu sefer gitmeyeceğim."

İç geçirerek dudağının kenarını kıvırdığında bana inanmak ister gibiydi.

"Başımın belasısın, Lilith ve sana hâlâ kızgınım," dediğinde ciddiyetini geri kazanmak ister gibi gülüşünü yok etmişti. Kaşlarımı çatarak çemkirdim. "Ben sana daha çok kızgınım. Ayrıca kırıcı oluyorsun, sevgilim."

Bütün yüzünü kaplayan gülümsemesiyle bana doğru eğilip burnunu boynuma sürttüğünde, dibimize ulaşan siren seslerini duyumsamazlıktan geldik. Dikkat kesildiğim tek şey, onun boğuk tınısında hayat bulan sözleriydi. "Bir daha söyle."

Kastettiği şeyi anlayarak kıkırdadığımda gülüşüm yarıda kesildi çünkü bana doğru eğilen adamın omzunun ardında yarattığı açıklıkta oluşan görüş alanında bir hareketlilik sezdim.

Kendine gelen ve koltuktan düşercesine kalkarak sehpanın üzerinde duran at şeklindeki heykeli eline alan adamı fark ettim. Geriye çekildiğimde Hektor bir sorun olduğunu anlayarak hızla arkasını döndü. Doğrulan lâkin ayakta durmakta zorlanan adamın kalbini delen hançer, saniyelik bir zaman diliminde Hektor'un elinden fırlayarak hedefine

ulaşmıştı. Öylesine hızlı bir atış sergilemişti ki olanları takip edecek zaman aralığına sahip olamamıştım.

Aniden karşımdaki tablo şekil değiştirdi.

Kenan Aral, kalbine saplanan hançer ile elindeki heykeli düşürüp bir süre boş bakışlarını bende ve yanımdaki adamda dolaştırdı.

Ardından geriye savrularak gözlerini yumdu.

Ve böylelikle ben bir cinayete şahitlik ettim.

Şaşkınlıkla aralanan ağzım ve kesilen nefesim ile öylece kalakalırken düşünebildiğim tek şey, Hektor'un nasıl bu kadar çevik davranabildiğiydi. Doğru düzgün hedef bile almamış adeta gözucuyla hareket etmişti. Yine de on ikiye isabet ettirebilmişti. Parmak ucumda yükselip tekrar koltuğa devrilen adama baktım. Bacaklarının yarısı yerdeydi. Göğsü inip kalkmıyor, hareket etmiyordu. Kanepesini boyayan kan yoğunluğundan emin oldum ki kesinlikle ölmüştü.

Hektor adama doğru adımlayıp hançerini göğsünden çekip çıkardı ve bulaşan kanları adamın kıyafetine sildi. Ardına dönüp bana baktığında hançerini yerine taktı.

"Üzgünüm," dediğinde sesindeki resmiyet canımı yaktı. "Bunu görmeni istememiştim."

Kulağımdaki uğuldamayla derin bir nefes aldım. Katil ve tecavüzcü bir şerefsiz öldü diye yas tutmayacaktım. O pislik bunu hak etmişti. Evet, belki bunu yapan kişinin Hektor olmamasını tercih edebilirdim ama o böyle biriydi ve ben onu olduğu gibi kabullenmek zorundaydım.

"Gitmemiz gerek." Hektor yanıma gelip elini belime koyarak beni terasa yönlendirdiğinde hatırladığım şey ile başımı hızla iki yana salladım. "Kamerayı almalıyız."

Bana kaşlarını çatarak bakan adamdan bakışlarımı çekerek gittikçe yaklaşmakta olan sesi dinledim. Kulaklarımı yakan uğultuyu umursamadan kitaplığa doğru adımladım ve beni izleyen adamı sözlerim ile bilgilendirdim. "Şerefsiz herif diğer kızlara yaptığı gibi beni de kayda aldı." Gözlerim irileşti. "Ve seni de kaydetti. Hem de onu öldürürken."

Kitabın arasına sıkıştırılan kameraya uzandığımda Hektor yanıma geldi. Küçük kamerayı saniyesinde söküp aldığında elinde incelediği objeyle omuzlarını düşürdü. "Merak etme, tekli kameralardan. Bunu bilgisayara takıp görüntüleri aktarması gerek. Ana sistemi olmadığı için

bunu almamız, delilleri yok etmemiz anlamına gelir." Kamerayı cebine atarken homurdandı. "Bakalım o şerefsizle ben gelene kadar neler konuştunuz."

"Polis kapımıza dayanmış sen hâlâ kıskançlık peşindesin. Gerçekten pes," diyerek ona eşlik ederek yürümeye başladığımda bana bakmadan sinirle soludu. "Sen öldürmek için geldiğin kadının evinde oturduğumu gördüğünde kıskanmaz mısın, Lilith?"

Afalladım ve aynı zamanda içimi yakan bir sıcaklık karşısında gözlerimi kaçırdım sonra beni kıskandığını itiraf etmesiyle güldüm.

"Şimdiden söylüyorum, yaptığım her şey o salağı bayıltabilecek zamanı kollayabilmek içindi."

Sözlerim ile benim için araladığı teras kapısından çıktım ve ardımdaki adamı adeta buz kesmiş bir halde öylece dikilirken bıraktım. Bana bakarak dumura uğrayan ifadesini kontrol etmeye çalıştı ama başarılı değildi.

"Ne yaptın ki?" diye mırıldandığında tebessüm ederek ona baktım. "Korkma, korkma. Çok da bir şey yapmadım."

"Feray, sen cidden beni delirtmeye çalışıyorsun."

Yakarışıyla iç geçirerek ellerimi belime yerleştirdim ve güldüm. Benden gerçekleri saklamasının bir bedeli olmalıydı sonuçta. Bu yüzden sinirlerini hoplatmayı umut ederek mırıldandım. "Belki birazcık."

Terasa çıktığımızı algılayarak etrafa baktığımda, işittiğim ses karşısında kaşlarımı çattım. Ardından neden burada durduğumuzu sorgulayarak korkuyla parlayan bakışlarımı bana doğru adımlayan adama çevirdim. "Neden buraya çıktık? Kat polis kaynamadan gitmemiz gerek."

"Gideceğiz," diyerek bana yanaştı ve ellerini belime yerleştirip üstüme doğru yürürken geriye adımlamama neden oldu.

İşittiğim uğultunun artması ve yakınlaşmasıyla başımı geriye atıp gökyüzüne baktım. Çatı katının güzel bir manzarası vardı. Tepemde parıldayan yıldızları gölgeleyen şey manzarayı kısıtlamıştı.

Mat siyah helikopter üstümde dönüp duruyor, gittikçe alçalarak bize doğru geliyordu. Girdiğim şok ile kaskatı kesildiğimde, irileşen gözlerimi karşımdaki adama çevirdim. Aralanan ağzım dilimi damağımı kurutmuştu. Yüzündeki gülümsemeyle beni izleyen Hektor şaşkınlığımın keyfini çıkarıyor gibiydi.

Alaylı bir tınıyla konuştuğunda kalbim gümbürdedi. "Aracımız da geldi."

Bakışlarımı ondan çekip birkaç metre üstümüzde asılı kalan helikoptere tekrar baktım. Aralanan kapısından salınan siyah kayış az ilerimize düştüğünde Hektor yanımdan sıyrıldı.

"Lilith yanıma gel," diyerek eline kayışı dolamaya başladığında dediğini yapsam da neler olduğunu algılayamadım. Bana bakarak belimi kavradı ve bedenlerimizi birbirine yasladı. Yüzündeki bilmiş gülümsemeyle benden intikam alıyor gibiydi. Öylesine neşeliydi ki bunu saklamak için çaba sarf etmesi gerekti. "Yıldızlara ufak bir seyahat gerçekleştireceğiz. Bu süreçte bana sıkıca tutunsan iyi edersin."

"Delirdin mi sen?" Bağırışım ile yüzünü ekşiten adam, elindeki halatı belime dolayıp ucundaki kancayı kendi belinde asılı duran aparata geçirdi. "Hektor, saçmalama. Ben yüksekten hoşlanmam. Ayrıca ölmek için daha çok gencim. Normal insanlar gibi merdivenlerden insek olmaz mı?"

"Güzelim, her yer polis kaynıyor."

Sözleriyle bir çocuk gibi sızlanmam gülümsemesini genişletti. Omzuna vurarak sinirle homurdandım. Belimi daha sıkı kavrayıp ikimizin de güvende olduğundan emin olmaya çalıştı.

"Bacaklarını belime dola," diye emrettiğinde bedenim sızladı. Sinirle homurdanırken kollarımı boynuna dolayıp beni havaya kaldırmasına izin verdim. Bacaklarımı sıkıca beline kenetleyip isyan ettim. "Bu cümleyi sarf edebileceğin daha güzel ve uygun bir zaman olabilirdi."

Erkeksi bir kıkırtı işittiğimde geriye çekilerek ona baktım. Kara gözlerindeki ateş beni yakarken, zehir zemberek sözleri bal gibi tatlı geliyordu.

"Bu seferki ayaklarını yerden kesişim mecazi olmayacak, buna alışsan iyi edersin."

Sözlerine nokta olan halatı çektiğinde yukarıya doğru seyir aldık. Ona daha sıkı sarılıp bedenlerimizi yasladığımda, düşmememiz için dua etmeye başladım.

Helikopter harekete geçtiğinde sarkan ipe dolanmış bir halde sürüklendik. Soğuk hava yüzüme çarpıyor, altımdaki şehrin ışıltıları büyüleyici bir görsel çiziyordu. Yüzlerce belki de binlerce metre yukarıdan şehre bakarak gülümsediğimde Hektor bana eşlik etti. Korkumun yerini

heyecan alarak, onun sıcak teninden yayılan keskin kokuya eklenen adrenalin kanımı kaynattı.

"Hoşuna mı gitti?"

Bakışlarımı gözümü alan şehir ışıklarından ayırdım. Kara gözlerine tutunurken başımı yana eğerek ona doğru yanaştım ve dudaklarımızı birbirine bastırmadan önce mırıldandım. "Senin kadar değil ama beklediğimden daha az korkutucu ve çok daha heyecan verici olduğu kesin."

Yüzündeki gülümsemeyle bana gördüğü en güzel şeymişim gibi bakan adama karşılık vererek gülümsedim.

Helikoptere doğru çekildiğimizi fark ederek başımı geriye attığımda, aralık duran kapının yanına ilişen adamı gördüm. Yüzünün yarısını örten maskeyle kim olduğunu bu mesafeden anlayamamıştım.

Saniyeler içinde aramızdaki mesafeyi kapattık. Hektor ona el uzatan adamın parmaklarını kavradığında kendiyle birlikte beni de yukarıya çekti. Helikopterin içine girmemiz ile titreyen ve uyuşan bacaklarımı çözdüm. Dengemi kaybederek Hektor'un önderliğinde sağımda kalan koltuğa otururcasına düştüm.

Dört bir yana saçılan saçlarımı düzelterek soluklandığımda açık kalan kapıyı kapatan adam karşıma oturdu.

Tam o anda göz göze geldik.

Maviye bulanmış bakışlarıyla bana bakarken başıyla selam verdi.

Mavi gözlerden bakışlarımı ayırıp adamın üzerinde gezdirdim. Hektor ile aynı kombine sahipti. Tıpkı onun gibi yüzünün yarısını örtmüştü. Bacağında asılı duran hançerlerin bakış yönü bile birebirdi. Aralanan dudaklarım ile Gazel'in söylediklerini hatırladım. Ona saldıran şerefsizi haklayan Hayalet'in mavi gözlere sahip olduğunu söylemişti.

Zihnimdeki domino taşları birbirinin üstüne devrildi. Bakışlarımı helikopteri kullanan kişiye çevirdim. Aynı kıyafetleri giyen kişinin yanımdaki iki adamdan tek farkı sarı bir kulaklık takıyor olmasıydı.

"Hayalet bir insan değil." Hektor fark ettiğim gerçeği dile döktüğünde gözlerimiz buluştu. "Halkın Hayalet olarak tanımladığı şey, bir ideoloji."

Ellerimi kaldırarak dağılan aklımı düzenlemeye çalıştım. "Bir saniye..."

"Sana anlatacağım," diyen Hektor ile sözlerimi yuttum. Bakışlarını benden ayırıp bizi izleyen ve dinleyen ikiliye çevirmesiyle adamlar, açık

bir emir vermiş gibi başlarını eğdi. "Ama şimdi değil. Yolculuğun keyfini çıkarmaya çalış, Feray."

Aklım bozulmuş bir makine misali tökezlediğinde tepki dahi veremedim. İçinde bulunduğum anı sindirmeye çalışarak yutkundum ve şehrin üstünde savrulan helikopterin ardındaki görüntülere göz attım.

Merak ettiğim, sormak zorunda olduğum şeyi dile döktüm. "Nereye gidiyoruz?"

Hektor bakışlarını sağında kalan cama çevirdiğinde görüş açımıza giren, yaklaşmak üzere olduğumuz binayı fark ettim. Dilim lal olup nefesim kesilirken, kalbim sıkıştı. Uzun gökdeleni ilk defa görüyor, varlığını geçen hafta öğrenmiş olmama rağmen gerçek olabilmesine imkân veremiyordum.

Helikopter alçalmaya başlayarak gökdelenin tepesindeki işaretli alana ilerledi. İnişe geçmek üzereyken ben bakışlarımı binanın üstünde yazan isimden alamadım. Gümüş rengindeki büyük levha, bana bambaşka bir dünyanın kapısını araladı.

İçinde bulunduğum helikopter, Stella Yazılım isimli şirket binasının çatısına iniş yaparken ruhumda bir zelzele meydana geldi. Sarsıntıyla yerine oturan helikopter titreyen dizlerimin şiddetini artırdı. Yavaşlayan pervaneler ile kulaklarımı tırmalayan gürültü azalmaya başlamıştı.

Hektor kapıyı açıp aşağı atladığında peşinden mavi gözlü adam gitti. Helikopteri terk eden kişiler ile yalnız kaldım. Az ilerimde beni bekleyen adamla göz göze geldik. Karanlık bakışlarındaki sıcaklık yabancı değildi. Yine de ifadesinde daha önce görmediğim bir resmiyet vardı. Dudağının kenarını kıvırarak bana güven vermeye çalıştığında, elini uzatıp beni öğrenmek üzere olduğum gerçeklere davet etti.

Parmaklarını kavrayarak aşağı indim. Birbirinde asılı kalan gözlerimizde tedirginlik saklıydı. Çekingen bir tavırla parmaklarımızı ayırıp elini belime yerleştirdi ve beni yönlendirerek ilerletti.

Helikopter pistinin az ilerisinde kalan asansöre doğru adımladığımızda edebilecek tek kelime dahi bulamıyordum. Hektor ve tanımadığım iki yabancıyla demir yığınına girdiğimde, mavi gözlü adam düğmeye basarak harekete geçmemize neden oldu. Üçü de bir asker gibi dik duruyor, öylece karşıya bakıyorlardı.

Yanlarında minnacık kalmış ve açıkçası biraz da ürkmüştüm.

Hektor belimdeki elini çekti. Bakışlarını bir noktaya odaklayarak bütün ilgisini o yöne verdi. Sanırım dahil olduğum olay örgüsünden beni nasıl çıkaracağını düşünmekle meşguldü.

Mavi gözlü adam maskesini indirerek yüzünü sergilediğinde bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Belirgin çene hatları ve bebeksi bir ifadesi vardı. Çelik mavisi gözlerine eşlik eden kumral rengi saçlarıyla hoş gözüküyordu. Estetikli gibi duran kaydıraklı bir burna sahipti. Yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı.

Diğer adamın da maskesini indirmesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Otuzlu yaşlarının başında olduğuna emindim zira olgun bir simaya sahipti. Çekik kahverengi gözleri ve dolgun dudaklarıyla değişik bir aurası vardı. Kahverengi saçlarını karıştırarak başını eğdiğinde ensesindeki dövme gözüme çarptı. Bakışlarımı o noktadan ayırmadan yutkundum. Bir çarpı oluşturan iki kılıç dövmesini daha önce görmüştüm. Aynı sembol Hektor'da da vardı.

Asansör ulaştığı katta durup demir kapılarını araladığında, ne zamandır tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

Birkaç adım ötemde duran ikili asansörden ayrılıp uzun gri koridorda adımlamaya başladıklarında gözlerimi Hektor'a çevirdim. Beni izliyor, her bir hareketimi ölçüp tartmaya çalışıyordu. Elini tekrar belimde hissettim ve rahatladım.

"Stella Yazılım," diye mırıldandığımda başımı geriye atarak kara gözlerine tutundum. "Burayı biliyorum."

Hektor'un omuzları gerildi. Bana bakmadan yavaşça adımlamaya devam ettiğinde sadece benim duyabileceğim bir desibelde konuştu. "Ne biliyorsun?"

"Babalarımız petrol şirketlerini sattığında benim babam kendine düşen payın bir kısmıyla burayı kurmuş." Tek kaşım havalandı. "Yoksa öyle değil mi?"

"Tam olarak değil."

Aldığım cevap karşısında gerildim. Her şeyi bilmek istediğimi dile dökeceğim sırada koridorun sonundaki kapıya ulaştığımızı görerek sustum.

Mavi gözlü adam elini tarayıcıya tuttu. Avuç içini okuyan cihaz saniyeler içinde giriş iznini verdi. Büyük ve geniş kapılar iki yana açılarak

bizi başka bir alana taşıdığında, gördüklerim karşısında afalladım. Oysa daha fazla şaşıramayacağımı zannederdim.

Devasa alan son teknolojiyle donatılmıştı. Siyah ve gri renklerin hâkim olduğu alan bir operasyon sahasını andırıyordu. Kendimi aniden askeri bir alana izinsiz girmiş gibi gergin hissettim. Neredeyse her yerde monitörler vardı. Büyük ekranların kenarlarında farklı ülkeler ve şehirlerin isimleri yazılıydı. Geniş mermer masanın etrafındaki sandalyeler ve duvarlara asılmış düzinelerce silah ile karargâhtan farksızdı.

İçeriye adımlayarak gördüklerimi sindirmeye çalıştım. Monitörlerde dönüp dolaşan logoya baktım. Aynı logo odanın zemininin ortasına da kazınmıştı. Ve o logo, Hektor'un vücuduna da işlemişti. Emindim ki aynı logo bu odada göreceğim diğerlerinin bedenine de damgalanmıştı. Çapraz kılıçların anlamı her neyse bir an önce öğrenmeliydim. Aksi halde bu gece yaşadığım her şeyin bir rüya olduğunu düşünmeye başlayacaktım.

Odanın köşesinde dikilen ikiliyi fark ettiğimde ilk İlyas'ın bakışlarıyla buluştum. Beni sıcak bir tebessümle karşıladığında onu aynı şekilde selamladım. Gediz Bey de en az İlyas kadar samimi bir ifadeyle bana baktı. Onlara karşı bir minnet duysam da neler olduğunu anlayamamak, beynimin köreldiğini hissetmek beni mahvediyordu. Teorilerim ve düşüncelerim, her şey iç içe geçmişti.

"Saygısızlık etmek istemem." İşittiğim tok ses ile bakışlarımı konuşan kişiye çevirdim. Çekik gözlere sahip, ensesinde dövme olan adam bana bakarken ellerini ardında birleştirerek rahat bir pozisyona geçmişti. Doğruca Hektor'a hitap ediyordu. "Fakat kızın burada olması doğru değil."

Ne tepki vereceğini görmek üzere az ilerimde dikilen adama baktım. Hektor ellerini pantolonunun ceplerine iliştirip omuzlarını dikleştirdiğinde, son derece soğuk gözüküyordu. Bana bakarken ışıldayan, nahif tebessümleriyle içimi ısıtan adam gitmiş; yerine emir vermeyi seven, kasıntı bir adam gelmişti. İki halinin de midemde kelebekler uçurduğunu belirtmeliydim.

"Aksine olması gereken yer tam da burası," dediğinde bağırmamış olmasına rağmen gür sesi odada yankılandı. "Burada olması gerek çünkü ben buradayım. Burada olması gerek çünkü burası onun da mirası."

"Mirası mı?" Mavi gözlü adam bakışlarını üzerimde dolaştırırken dumura uğramış gibiydi. İfadesinde bir sarsılma meydana geldi. "Sen Gece misin?"

Boğazıma oturan düğümle sendelediğimde kalbim sıkıştı. İçimdeki Gece, ruhumun kalın duvarlarına vurarak onu beraat etmemi istediğinde canım yandı. Esaretinden kurtulmak istemesinin büyük bir nedeni vardı fakat ben onu tetikleyen şey neydi bilemiyordum.

"Beni tanıyor musun?"

Sorum ile başını iki yana sallayan adam gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Şahsen değil ama kim olduğunu biliyorum."

Güzel, bir ara bana da anlatırsa sevinirdim çünkü ben şu an hiçbir şey bilmiyordum.

"Ben..." diyerek mırıldandım. Ardından gözlerini benden ayırmayan adama döndüm. Uçsuz bucaksız bir ormanı anımsatan karanlık bakışlarına odaklanarak öfkeyle homurdandım. "Bana neler olduğunu doğru düzgün anlatır mısın?"

Gözbebeklerine işleyen sıcaklık bana özeldi. Nahif bir tonlamayla anlatmaya başladığında onu can kulağıyla dinledim. "Halkın gözündeki Hayalet gerçek biri değil. Haberlerde gördüğün her şeyin bir perde arkası var. İçinde bulunduğun Stella Yazılım, köklü bir kuruluşa on beş yıldır ev sahipliği yapmakta olan gerçek bir yazılım şirketi. Binanın bir kısmı aktif iş alanıyken, bir kısmı da benim üyesi olduğum bu örgüte ana karargâh olmakta."

"Örgüt mü?"

Hektor, derin bir nefes alıp ellerini saçlarının arasından geçirdiğinde anlatmaya nereden başlayacağını kestiremiyor gibiydi. Bir film izlercesine bize bakmaya devam eden dörtlüyü umursamadan Hektor'a odaklandım ve kollarımı göğsümün önünde dolayıp açıklamalarını beklediğimi anlamasını diledim.

"Lilith," diyerek soluklandığında kelimeleri toparlayamadığını fark ederek kontrolü ele aldım. "Tamam, teker teker gidelim çünkü aksini ben de algılayabilecek halde değilim. İlk olarak örgüt derken neyi kastettiğini bana açıkla."

Bakışlarını arkadaşlarına çevirip saniyeler içinde tekrar bana baktığında, kelimelerini özenle seçerek konuştu ve sarf ettiği her kelimede aklımı yerle bir etti.

"İkiz kılıç anlamına gelen Gemino Gladiis on yedinci yüzyıldan beri aktif olarak görev alan bir kuruluş. Yüzlerce yıl önce atalarımızın başlattığı bir teşkilat olarak faaliyet gösteren bu örgütün misyonu, dünya düzenini sağlayabilmek. IV. Mehmed zamanında Osmanlı Devleti'nin siyasal altyapısında bazı bozukluklar meydana gelmeye başladı. Ayaklanmalar çıktı. Bu ayaklanmaları önlemek adına teşkilat kuruldu. Amaç siyasete fitne karıştıran herkesin suçlarını itiraf etmesi ya da öldürülmesiydi. O zamandan sonra bu örgüt gelişip, evrilerek günümüze kadar ulaştı."

Açılan ağzım ile bayılmamak için direnirken, Hektor hızını alamayıp anlatmaya devam etti.

"Zamanla kendi başına bir oluşum halini aldı. İsmimiz değişen dünyayla birlikte farklı anlamlar kazansa da amacımız hep aynı kaldı," diyerek gözlerimizi buluşturdu. "Dünya bir illüzyon, Feray. İpler her daim başkalarının elinde. Görünmez güçler ve aileler dünyanın kontrolünü ele almış durumda. Parası olan herkes istediğini yapabilecek ve yaptırabilecek bir pozisyonda. Bu kuruluşun amacıysa haksızlığa engel olabilmek."

Aklım patlayacak bir bomba gibiydi.

"Doğru mu anlıyorum?" diye mırıldandığımda bakışlarımı ayağımın altındaki zemine çevirdim. "Yüzlerce yıl öncesinde kurulan bir kuruluş var. Bu örgütün amacı dünya düzenini sağlayıp ülkelerin siyasal altyapılarındaki sorunları onarabilmek..."

Hektor heyecanla lafımı kesti. "Aynen öyle. Bizim misyonumuz din, ırk ve cinsiyet gözetmeksizin dünya genelindeki devlet işleyişlerinin doğru sağlandığından emin olabilmek. Çıkan sorunları ortadan kaldırmak ve yargı sürecinin göz ardı ettiği haksızlıkları engellemek. Kendi içimizde gruplara ayrılıyoruz. Bizim dahil olduğumuz kısım haksızlık ve adaletsizlikle ilgili."

"Evet." Bir fısıltı halinde dudaklarımdan kayıp giden nida niteliğindeki sözlerim ile başımı doğrultup yutkundum. "Peki, siz kimin adına görev yapıyorsunuz, yani bütün devletler için mi çalışıyorsunuz?"

"Devletlerle anlaşmalarımız var. Bu örgüt oldukça eskiye dayanan bir kuruluş. Bu yüzden çoğu devlet varlığımızdan güç alıp kendilerine pay çıkarabiliyor."

Başımı yavaşça salladım.

"Ve sen bu örgütün üyesisin, öyle mi?" Sorum ile başını salladığında sıkışan kalbimi tutarak iki büklüm oldum ve idrak ettiğim gerçeği dile

döktüm. "Erkek arkadaşım yüzyıllardır faal olan bir casusluk ekibinin parçası, öyle mi?"

"Tam olarak casus değilim..."

"Asker, ajan, casus ne dersen de kastettiğim şey senin tahmin ettiğimden daha önemli ve tehlikeli bir işe sahip olman."

"Erkek arkadaş mı?"

İşittiğim neşeli ses ile bulunduğumuz alanda başkaları olduğunu da hatırladım. İlyas saklamaya çalıştığı tebessümüyle bir bana, bir Hektor'a bakarken tek kaşını kaldırmıştı. Yeni tanıştığım ve adlarını dahi bilmediğim ikili de gülümsüyor, imalı bir tavır takınarak beni sinirlendiriyorlardı.

Hektor'un bakışlarını fark ederek hepsi tekrar hazır ola geçtiğinde dudağımı dişledim.

Sessizleşerek bana bakmaya devam eden adam ile soluklandım. Avuçlarımı yanan gözlerime bastırarak kendi etrafımda bir ileri, bir geri hareket ettim. Zihnim işleyişini devam ettirerek edindiği bilgileri kodlamaya çalıştı. Duyduklarım tahminlerimin çok ötesindeydi ve ben ne demem gerektiğini bilemiyordum. Aklıma sızan detay ile durup tekrar kara gözlerine tutundum. "Onun da mirası derken neyi kastettin?"

"Yüzyıllar önce kurulan bu örgütün baş mimarlarından biri de senin atalarındı," dediğinde tokat yemişim gibi geriye savruldum. "Tıpkı benim ailem gibi seninkiler de yıllarca bu örgüt için çalıştı. Babalarımız bizden önceki jenerasyondaydılar ve ikisi de bu kuruluşa önderlik ettiler. Bize bıraktıkları miras sadece paraları değildi, Feray." Kara gözlerindeki ciddiyet ile ona yük olan sırrı dile döktü. "Bize misyonlarını emanet ettiler."

Zihnimde çakan görüntüler karşısında başım döndü. Babamın güvenlik şirketini hatırladım. Onları nasıl yetiştirdiğini, dövüş sanatlarına ne kadar ilgili olduğunu ve kapalı kapılar ardında gerçekleştirdiği görüşmeleri anımsadım. Öyle ki en derinime bastırdığım kesitlerden biri gözümün önüne geldiğinde, bunu daha önce nasıl hatırlayamadığımı sorguladım.

Çok eskiden, küçükken birkaç kez görme imkânına erişebildiğim o dövmeyi hayal meyal anımsayabiliyordum. Puslu bir görüntüydü fakat oradaydı.

Babamın sol omzunun altında çapraz kılıç dövmesi vardı.

Nasıl olur da bunu daha önceden fark etmezdim? Hektor'un dövmesini gördüğüm an aklıma gelmesi gereken bu görüntüyü neden şimdi anımsayabiliyordum?

Zihnim o kadar mahvolmuştu ki düzgün işleme kapasitesini tamamen yitirmişti.

"Babam da senin gibi miydi?"

"Baban, deden, dedenin babası... Hepsi benim gibiydi."

"Sanırım cinsiyetçi bir örgütsünüz," diye kendi kendime homurdandığımda beni işiterek gülümsedi. "Kaideler yıkılmak içindir."

Sözleriyle boğazım düğümlendi. Babamın küçüklüğümden beri beni savaşa hazırlar gibi büyütmesinin nedeni olarak korumacı tavrını görürdüm. Ölene dek bana bildiği her şeyi öğretmeye çabalamasının sebebi, geride bırakacağı mirası sahiplenmem miydi?

"Hektor, idrak edemiyorum." Ona adımlayarak gözlerine tutundum. "Bu kadar geniş kapsamlılık... Ben anlayamıyorum."

"Haberlerde gördüklerin sadece medyaya yansıyan ufak detaylar." Bana yanaşarak ellerini yanaklarıma iliştirdiğinde sesini alçalttı. "Sana her şeyi anlatacağım ama şimdilik bu kadarını sindirmeye çalış."

Burası yeri değil der gibiydi ve ben buna saygı gösterdim çünkü biraz daha yeni bilgi edinirsem çığlığı basacaktım.

Ellerini üzerimden çekip bizi izleyen dörtlüye döndüğünde, beni takdim ederek gür sesinin mekânda yankı bulmasına neden oldu. "Gevheri soyunun son mirasçısı, Feray Eldem." Dudağının kenarı kıvrıldı. "Yoldaşınızı selamlayın."

Emriyle karşımdaki dörtlü yumruk yaptığı ellerini kalplerine bastırarak hafifçe eğildi. Beni saygıyla selamlayıp doğrulduklarında aralanan ağzımı kapatmaya çalıştım ve saçmalıkta nirvanaya ulaşarak kaldırdığım parmaklarım ile onlara el salladım. Hektor dahil hepsi gülmemek için kendini zor tutarken, ben bayılacak gibi hissediyordum.

Aklım öylesine karışmıştı ki işin içinden çıkmam mümkün değildi.

Hektor, diğerlerine doğru adımlayıp yuvarlak masanın önünde dikildiğinde cebinden çıkardığı kamerayı çekik gözlü adama attı. Adam havada yakaladığı cihaz ile Hektor'a bakmaya başladığında yanlarına ilerledim.

"Şunu aktifleştir, görüntülere bakalım sonra da dosyayı kaparız."

Aldığı emir ile harekete geçen adama ardından diğer üçlüye bakıp mırıldandım. Beynim edindiği bilgileri algılayamasa da daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Siz de..." diyerek soluklandım ve doğru kelimeleri seçmeye çalıştım. Ardından başarılı olamayarak onların sözlerini kullandım. "Siz de mi mirasçısınız?"

Hektor sorumu yanıtlayarak beni aydınlattı. "İlyas ve Barca, öyleler. Gediz ve Atilla ise seçilmişlerden."

Barca, mavi gözlü adamdı. Atilla ise şu an kameranın ucundaki açıklığa kırmızı bir kabloyu dolayan kişiydi. Gözlerim odanın köşesinde duran fanusa kaydı. Akvaryumun içindeki künyelere bakmak zihnimin içindeki gong sesini işitmemi sağladı.

"Bu isimler gerçek değil."

"Değil," diyen İlyas ile bakışlarımı ona çevirdim. "Örgüt, seçilmişlerin kimliklerini kuruluşa ayak bastıkları an yok eder. Mirasçılar gerçek kimliklerini bırakmak zorunda değiller çünkü soydan gelirler ama onları örgüt için aktif olarak çalıştıkları süreçte kullanamazlar. Onun yerine örgütün o süreçte onlara yarattığı kimlik ve isimleri kullanmak zorundadırlar. Ve örgüt içinde asla isimler kullanılmaz, herkes kod adlarıyla anılır."

"Benim kod adım Spartaküs." Tok ses ile bakışlarımı Gediz Bey'e çevirdim. Başıyla İlyas'ı işaret etti. "Kod adı Arthur." Derin bir nefes alıp kaçamak bakışlarını Hektor'a çevirdi. "Senin hayatına sızdığımızda Gediz Girit ve İlyas Selman kimliklerine büründük."

Açık kalan ağzım ile yanımdaki adama baktığımda tepki vermedi. Şimdi bazı şeyler yerine oturmaya başlamıştı. Hektor'un evinde gizli odasında bulduğum künyelerde değişik isim ve soyadlar kazılıydı. Anlıyordum ki o kimlikler, Hektor'un bu zamana dek büründüğü kişilikleriydi. Aynı şey az ilerimde duran akvaryum için de geçerliydi. Bana bakan beşlinin gerçek kimlikleri derine gömülmüş, onlara verilen misyon dışında her şey kapı dışarı edilmişti. Kılık değiştirir gibi benlik değiştirseler de geride bırakamadıkları tek şey kod isimleriydi.

"Bu isimler..." diye mırıldandığımda Hektor açıklamada bulundu. "Hepimiz tarihin güçlü komutan, lider veya kahramanlarının isimlerini taşırız. Bu onlara gönderdiğimiz bir atıf ve saygı."

Bakışlarımı mavi gözlü adama çevirdim. "Barca," diye mırıldandığımda bir bilmece çözer gibiydim. "Kartacalı Hannibal Barca, tarihteki en büyük generallerden biri."

Başını sallayarak beni onayladığında gözlerindeki keskinliği yakaladım. Ona bu ismin verilmesi rastgele olan bir şey değildi. Gözlerindeki kurnazlıktan anlayabiliyordum ki stratejik bir adamdı. Tıpkı gerçek Hannibal Barca gibi.

Bakışlarım bilgisayarıyla uğraşırken bana gözucuyla bakan adama çevrildi. "Atilla Han."

İleri görüşlü ve tuttuğunu koparan biri olan adam ile benzer özelliklere sahip olduğu kesindi. Bakışlarındaki netlikten bunu anlayabiliyordum.

İlyas'a dönerek tek kaşımı kaldırdım. "Kral Arthur?"

Tebessüm ederek başını salladığında dudaklarım aralandı. Efsanedeki onurlu, fedakâr ve yiğit adam ile olan benzerliğini görebiliyordum.

Gediz Bey'e dönerek gözlerimi kıstım ve alaycı haliyle tezatlık oluşturduğunu düşündüğüm adamın ismini dile döktüm. "Spartaküs?"

Dik başlı, asi ve güçlü gladyatörün ismini taşıdığını belirtircesine başını sallayarak beni onayladığında, bakışlarım yanımdaki adama kaydı. Ve meşhur Hektor, cesaretiyle tanınan büyük savaşçı. Sevdiklerini korumak için bir saniye düşünmeden canını ortaya atan adam.

Kalbimin ritmi seğirdiğinde ellerim uyuştu. Edindiğim bilgiler karşısında ne düşüneceğimi bilemedim. Her şey öylesine absürd ve destansı geliyordu ki bir anlığına rüya gördüğüme inandım. Sonra aklımın bu denli geniş kapsamlı bir hayal üretemeyeceğini fark ettim. Bu ütopik dünya yadsınamayacak kadar epikti.

"Bu örgüt, beş kişi için fazla büyük işler yapmıyor mu?" diye mırıldandığımda Hektor kara gözlerini afallayan bakışlarıma iliştirerek sorumu yanıtladı. "Örgütün kolu her yerdedir. Biz şu an için bu karargâhı ayakta tutan beşliyiz fakat sayımız bundan çok daha fazla."

Oradan ve buradan çekiştirerek tutmaya çalıştığım detayları düzenlemeye çalıştım. "Az önce Gediz ve Atilla için seçilmişler dedin. Bu ne anlama geliyor?"

"Gemino Gladiis'in askerleri vardır. Yönetim kadrosu mirasçılardan oluşur. Bunu hiyerarşi gibi düşün. Mirasçılar, general ve komutan gibidir. Seçilmişler ise piyade ve er. Onları yetiştirir, bazen içlerindeki potansiyelin yoğunluğunu fark ederek onlara kademe atlatarak yönetime alırız," dedi Hektor.

Bunun üzerine Gediz gülümseyerek gururlu bir ifadeyle başını dikleştirdi. "Bu herkese nasip olmaz ama ben ve Atilla, göz ardı edemeyecekleri kadar iyiydik."

Tebessüm ederek gözlerine işleyen zaferi takdir ettim.

Hektor'a bakarak onun da bir mirasçı olduğunu hatırladığımda, göğüskafesime saplanan acıya sarmalanmış keder ile yanmaya başladım. Benim soyumu ve hangi aileye mensup olduğumu bilen insanlarla çevriliydim. Bu demek oluyordu ki karşımdaki dört adam, Hektor'un gerçek kimliğini ve ailesini biliyordu.

Kara gözlü adamımın adını biliyorlardı.

Bu beni parçalara ayırarak yıktı. Ona dair hatırlamadığım bir dünya şey varken buna yenileri de eklenmeye başlamıştı. Tek dileğim onunla yalnız kalıp aklımdaki bütün soruları dile getirerek tatmin dolu cevaplar elde edebilmekti.

"Görüntülere sızdım," diyen Atilla ile herkes başını kaldırıp ekrana baktı.

Yüreğime filizlenen gerilimle kasıldım. Dudaklarımı birbirine bastırarak monitöre yansıyan görüntüleri izlemeye başladığımda kazağımın kollarını çekiştirdim. Kameranın açısı koltukları kapsıyordu. Bu yüzden daha görüntülerde yoktum ama sesler kulaklarıma doluyordu.

İşittiğim sesle donakalırken aynı alanı paylaştığım beşliye, özellikle de yanımdaki adama bakamadım. O ise gözlerini bir saniye olsun üzerimden ayırmadı. Dakikalar geçerken konuşmalarımız kulaklarıma doluyor, yanaklarım kızarıyordu.

"Vay canına, belin ne de ince."

Aralanan dudaklarımın arasından sıyrılan soluk sanki sonuncuydu. İçime yayılan titremeyle buz kesen dörtlü gibi Hektor'a baktım. Tepki vermiyor, sadece ölen adamın belime dolanan kollarını izliyordu.

"Bu gece sana yapacaklarımı düşünmek bile beni delirtiyor."

Ruhuma akın eden sular beni nefessiz bırakırken Hektor bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Boğuk sesindeki emre işleyen keskinlik canımı yaraladı. Bakışlarını Atilla'ya çevirdiğinde dişlerini kıracak gibi sıkıyordu. "Hemen kapa şunu."

Bana dönerek şikâyet ettiğinde afalladım.

"Bilseydim adamı o kadar hızlı öldürmezdim," dedi Hektor.

İşittiğimiz bir cam parçalanma sesiyle bakışlarını benden çekerek ekrana döndü.

"Helal olsun," diyen Barca gözlerini irileştirerek Kenan Aral'ın bileğini kırmak üzere olduğum anları izledi. Atilla ise yarım ağız tebessümüyle bana bakarken mırıldandı. "Gerçekten de Sezar'ın kızıymış."

İşittiğim hitap şekli ruhumdaki yangını harladı.

"Sezar, babanın kod adıydı."

Hektor'un açıklamasına gerek duymadan Atilla'nın ne demek istediğini anlasam da düşüncemi işitmek canımın acısını ikiye katladı. Babamı tanıdığımı düşünürdüm ama o bildiklerimin ötesinde biriydi. Tıpkı Hektor gibi. Tanıştığımız andan beri onları benzetmemin altında buna neden olan bir kaynak vardı. İkisi de aynı hamur ile yoğrulmuş ve şekillendirilmişlerdi. Sanırım kim söylediyse doğruydu, kızlar her zaman babaları gibi adamlara takılıp düşüyordu.

Görüntüler sonlanıp ekran karardığında, Atilla dosyayı kapatacağını söyleyerek bilgisayarına döndü. İlyas ise ortamdaki gerginliği ve kaotik anın seyrini değiştirmek isteyerek konuştu. "Hektor, üstünü değiştirsen iyi olur."

İşaret ettiği noktaya baktım.

Kana bulanmış kazağı fark eden Hektor tek kelime etmeden harekete geçtiğinde, diğerlerine kaçamak bir bakış atıp peşinden gittim.

Bir koridora girerek adımladığında ardından geldiğimi fark ederek yavaşladı. Ona yetişmeme izin verse de gözlerini bana çevirmiyordu. Az önceki görüntüleri sindirme aşamasındaydı ve ona zaman tanımalıydım. Ayrıca tahmin ettiğimden daha kıskanç olduğunu da aklımın bir köşesine not etmeliydim.

"Senin babanın kod adı neydi?"

"Herkül."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Babası oldukça güçlü ve yenilmez bir adam olmalıydı. Aksini düşünemezdim bile çünkü oğlunun birine benzemesi gerekiyordu. Yutkunarak bakışlarımı kaçırdığımda ailesi hakkında doğru düzgün tek bir şey bile bilmediğimi fark ettim. Boynumu süsleyen dikdörtgen kolyeyi avuçladığımda kalbim sızladı. Oysa annesi, eşinin ona hediye ettiği kolyeyi bana verebilecek kadar Gece'yi seven bir kadındı.

"Babam niye bir diktatörün ismiyle anılıyor?"

Düşüncelerim ile alakası olmayan kelimelerim üzerine Hektor bana baktı. Öfkesi azalmaya başlayınca yerini tatlı bir sükûnet aldı. Sanırım bana uzun süre kızgın kalamıyordu.

"Baban sert ve disiplinli bir liderdi," diyerek tebessüm ettiğinde gözlerindeki sıcaklık içimi burktu. Sanki ona duyduğu özlem bakışlarına yansımıştı. "Politik, stratejik ve çok zekiydi. Eğitimler sırasında çıraklara kan kusturuyor olması, onu korku duyulan bir general haline getirdi."

"Eğitimler mi?"

Mırıldanışım ile bana baktı. Daha fazlasını öğrenmek istediğimi görebiliyor ve içten içe buna minnet duyuyor gibi tebessüm ediyordu. Uzun, siyaha boyanmış koridorda adımladığımız sırada etrafa göz attım ve gördüğüm şeyleri idrak etmeyi denedim. Odalara ayrılmış alanların bazılarını aralık duran kapılardan görüyordum. Çoğu eğitim ve dövüş alanı gibiydi.

"Gemino Gladiis mirasçılarını ve askerlerini özenle yetiştirir. Biz zor eğitimlere tabi tutuluruz. *Global* bir ağa sahip olduğumuz için dil haznemiz geniş olmalıdır," dedi Hektor ve sağda kalan büyük alana girerek beni de peşinden ilerletti. "Her ülkenin anayasasını ve siyasi işleyişini bilmeliyiz. Kendilerine has dövüş sanatlarına hâkim olmalı, kültürlerine aşinalık duymalıyız."

"Sen ne kadar süre eğitim aldın?"

Sorumun altında yatanlar üstündekilerden fazlaydı. Bilmek istediğim onun yaşadığı süreçti.

Hektor ellerini cebine iliştirerek adımlarını biraz daha yavaşlattı.

Buluşan gözlerimizden anladım ki hiddeti dinmişti.

"O dört günün sonunda esaretimizden kurtulmamıza neden olan şey, benim bizi o köhne yerden çıkarmamdı," diyerek söze başladığında ruhumu ele geçiren kasvet, kalbimi bir mengene gibi sıktı.

Kara gözlerini benden esirgeyen adam, kıyafetler ve ekipmanlarla çevrilmiş bir odaya girdiğinde ardından ilerledim. Odanın ortasında duran geniş masaya kalçasını yaslayarak bana döndüğünde az ilerisindeydim. Ayakta duruyor ve yıkılmamak için kendimi zor tutuyordum. Dudaklarından beraat eden her kelimede yüreğim dayanılmaz hasarlar aldı.

"O şerefsizlerin elinden kurtulduğumuzda saatlerce tenha sokaklarda adımladık. Sonunda bir karakolun önüne çıktığımızda, polislerle konuşup kaybolduğumuzu söyleyerek ailelerimizi aramalarını istedim."

Düğümlenmiş boğazıyla başını eğdi. "Ailem, beni almak üzere karakola gelirken bir kaza geçirip vefat etti."

Acı, şekil değiştirebilirdi. Büyür, küçülür bazen kaybolacak kadar silinir çoğu zaman ise ilk günkü kadar taze kalırdı. Kara gözlü adamımın acısı yeni gibi ve devasaydı. Benim acım ise katlanarak büyüyor, derin bir iz bırakıyordu.

Ona yanaşarak aralık duran bacaklarının arasına sızdığımda, yüzümdeki hüznü görerek başını dikleştirdi.

"Ben çok üzgünüm," diyerek mırıldandığımda sesim çatlaktı. O çatlaklıklardan sızan keder ise fazla çarpıcıydı. "Başımız sağ olsun, Hektor."

Dudağının kenarını kıvırarak geniş elini bel oyuntuma yerleştirdi. Beni kendine çekmedi, aksine olduğum yerde kalmamı sağlayıp başparmağını kazağımın üstünde gezdirerek tenimi okşadı. Acısına ortak olmam onun için büyük bir anlam ifade ediyor olmalıydı çünkü gözbeneklerinden minnet yansıyordu.

"Ailemin ölümünden sonra bir akrabamın himayesine verildim ama baban gözünü ve elini benden çekmedi. Dostunun emaneti olduğumu düşünerek beni koruyup kolladı." İşittiklerim karşısında ona biraz daha yanaştım. Varlığımı hissetmesini istiyordum. Diğer elini de belime yerleştirdiğinde başımı geriye atarak gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Baban sırra kadem basıp seni de yanında götürmeden önce beni ana karargâha getirdi. Mirasımı erken sahiplenmemi sağlayarak beni ustalarımın eline bıraktı. Yaşamak için amacım kalmamıştı ve o, bana bir sebep sundu."

Sızı, kalbimdeki sızı öylesine canımı yakıyordu ki nefes alamadım.

Daha sadece on bir yaşındayken mi düşmüştü bu örgütün içine?

Çocuk olması gereken yaşta bir asker mi olmuştu?

Ona her baktığımda, gözlerine her tutunduğumda bir kudret fark ederdim. Kara gözlerindeki silsilelere hayran kalırdım. Hayatın onu olgunlaştırmak zorunda bıraktığının bilincindeydim. Bunu tanıştığımız ilk andan beri biliyordum. Şimdi görüyordum ki o ailesini erken yaşta kaybettiği için sadece büyümek zorunda bırakılmamıştı. Onun yitirdiklerinden bir araya getirilmesinin nedeni, yenilmez bir asker yaratılmasıydı.

"Senin de geleceğini sanmıştım." Kısık bir ses ile itiraf ettiğinde kara gözlerindeki kırgınlığı gördüm. "Bir gün bana katılacağını düşünmüştüm. Başka bir yerde eğitim aldığına inanarak üç yıl geçirdim.

Baban bizi ayırıp gitmeniz gerektiğini söylediğinde karşı çıktım ama bana açık bir emir vererek, sabretmemi istediğinde ağzımı açamadım."

Şaşkınlıkla ona baktığımda ne düşüneceğimi ve diyeceğimi bilemedim.

"Baban sizi öyle derine gömdü ki onun ölümünü duyduğumda sarf ettiğim bütün çabaya rağmen seni bulamadım." Kendine duyduğu nefretle dudağının kenarını kıvırdı. "Var olan en büyük ve güçlü istihbarat ağının generali olmam bir şeyi değiştirmedi. Dünyaya sahip olsam da seni sakladıkları yerden çıkaramadım. Ülkeleri gezdim, şehirleri dolaştım. Var olan bütün sistemlerde adını ve yüzünü arattım ama bir sonuç elde edemedim." Saygı ve bir nebze de kızgınlıkla mırıldandı. "Babanın gücüyle yarışamadım."

"Yanılıyorsun, beni buldun," diyerek başımı iki yana salladıktan sonra ellerimi yanaklarına iliştirerek gözlerine baktım. Tebessüm ederek tenini okşadığımda mırıldandım. "Sadece fiziken değil, ruhen de. Benim bile nerede olduğunu bilmediğim Gece'yi elinle koymuş gibi buldun. Sen benim benliğimin kilidini açtın, Hektor. Bu kimsenin, benim bile sahip olamadığım bir gücün eseri."

Beni kendine çekerek bedenine bastırdığında alnını alnıma yasladı. Kollarımı boynuna dolayarak kokusunun ruhumun çorak topraklarını renklendirmesini sağladım. Bedeninden yayılan sıcaklık ile buz tutmuş içimin eriyişine şahitlik ettim.

Onun hakkında daha fazlasını bilme arzusuyla geriye çekildim. "On bir yaşından beri bu örgütte misin yani?"

"Resmi olarak on dört yaşımda çıraklığa başladım. O süre zarfında aynı zamanda Heybeliada'da deniz lisesinde okudum. Mezun olduktan sonra bir gemiye tayin edildim. O sıralarda kalfalığa yükselmiştim. Gemide altı ay çalışıp gözlemde bulundum ve yine gemide başıma gelen bir kaza adı altında ölmüş gibi gösterilerek, mirasçı olmama rağmen gerçek kimliğimden feragat edip Hektor kod adını aldım."

Onu beyaz denizci üniformasıyla hayal etmek, gözlerimin dolmasına neden oldu. Zihnimde yer edinen tablo sonsuza dek aklıma kazındı.

"Yirmi iki yaşımdayken Londra'daydım. Bana atanan sahte kimliklerden biriyle ülkenin siyasal altyapısını öğrenmek adına örgüt tarafından gönderilmiş bir casustum. Üniversiteyi orada okuyup gözlemlerde bulunurken, önemli bir görevin altından kalkıp tarihimizin en erken

eğitime başlayan insanı olarak yirmi üç yaşına bastığımda üstat kademesine yükseldim. O zamandan beri ve son nefesime kadar da bu davanın bir parçasıyım." Alaycı bir tebessümle şaşkın ifademi inceledi. "Sevgilin hakkında öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Bir mi?" diye homurdandım. "Sana uzun bir liste hazırlayacağım."

Gülümseyerek kollarını daha sıkı bir şekilde belime doladığında, öğrendiklerimi zihnimde kategorilere ayırarak düzenlemeye çalıştım.

"Boşlukları doldurmaya çalışıyorum." Sözlerim ile kaçırdığım bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Polis niye peşinizde?"

"Gemino, son derece gizli bir örgüt. Elimiz, kolumuz her yere uzansa da kendimizi belli etmemek için gölgelere sığınmayı tercih ederiz," dediğinde parmak uçlarıyla kâküllerimi düzeltti. "Emniyet, Hayalet'in Gemino'nun bir izdüşümü olduğunu bilmiyor. Üst düzeylerde olan ve tahmin eden kişiler var. Kendi memurlarına ket vurmaya çalışıyorlar fakat engellemek mümkün değil. Özellikle de insanlar bizi Hayalet adı altında ilahlaştırıp kahraman haline getirmişken."

Bu mantıklıydı. Kimse böylesine derin ve yüzlerce yıldır ince ince işlenerek geliştirilmiş bir örgütün varlığına emin olamaz, tahmin edemezdi. Oysa Hayalet, günümüzde izlediğimiz film ve dizilerden yola çıkılarak geliştirilen bir fikir gibiydi. İnsanlar bu düşünceye çabucak inanabilirdi.

Bilmediğim ve anlamadığım birçok detay vardı. Kendi içinde şifrelenmiş basamak ve kodlardan oluşan bu örgütün ince işçiliğini görebiliyor, bunu takdir ediyordum. Bu örgüt, çözmeyi dilediğim bir bulmaca halini almaya başlamıştı ve ben zamanla her detaya hâkim olmaya kararlıydım.

"Gözlerindeki merakı görebiliyorum, Lilith," diyen adamın dudaklarını alaycı bir tebessüm süsledi. "Her şeyi bilmek istiyorsun ve zamanla sisteme aşina olacaksın fakat bu duyduklarını kendine saklamak ve öğrenmeye aç tavrını göze sokmamak zorundasın."

Başımı sallayarak onu onayladım. Kimseye bir şey söylemezdim, zaten söylemek istesem bile başarılı olamazdım çünkü fazlasıyla karmaşık bir yapıydı.

"Benim burada bulunmam yasak mı?"

İç geçirerek bakışlarını kaçırdı. "Aslında değil çünkü dediğim gibi mirasçılardan birisin ve burada bulunmak senin doğuştan hakkın."

"Ama?" diyerek sözlerinin altında saklı kalan başka bir şey olduğunu anladığımı belirttiğimde gözlerimizi buluşturdu. "Ama resmi olarak bir Gevheri olmaman, teoride burada olma hakkını geçersiz kılıyor."

"Pratikte?"

"Pratikte, senin yerin benim yanımdır. Benim yerimin senin yanın olması gibi."

Haklıydım, o herkese ve her şeye inat her daim yanımda duracak bir adamdı.

Ona yanaşarak parmaklarımı ensesindeki saçlarına doladığımda, cilveli bir tavır takınarak gözlerimi kıstım ve mırıldandım. "Erkek arkadaşımın bu denli önemli biri olması beni afallattı ama itiraf etmeliyim, gözüme katbekat daha çekici gelmeye başladın."

Tek kaşını kaldırdı. "Demek önceden gözüne pek de çekici gelmiyordum, öyle mi?"

"Hayır, geliyordun ama şimdi daha çok geliyorsun."

Sözlerim ile eğilip üzerime kapandı ve dudaklarımızı buluşturdu. Sarhoş gibi hissetmeme neden olan tadı ağzımın içine yayılırken beni kavrayan ellerindeki kudret dizlerimi titretti. Varlığında kaybolarak damağıma bulaşan günahı sömürdüm. Altdudağımı dişleyerek beni hafifçe inlettiğinde, kendini geriye çekip gözlerini yumdu. Kontrolünü sağlamaya çalışarak soluklandıktan sonra beni yavaşça kendinden uzaklaştırıp, deli gibi atan kalbimin kulaklarımda uğuldamasına sebebiyet verdi.

"Sen benim hayalimdin." Kelimelerine iliştirdiği efsun ile beni kendine bağlayan adamın kara gözleri gözlerime mühürlendi. "Gerçekleştiğine hâlâ inanamıyorum."

Ağlayacağımı bilerek bakışlarımı kaçırdığımda tebessüm ettim ve beni getirdiği kıyının ucunda sallanırken mırıldandım. "Üstünü değiştirmen gerek."

Kan kokusu gittikçe azalsa da aramızda asılı kalmıştı.

"Beni izleyecek misin?" diye alayla sorduğunda gülümsedim ve ona yanaşarak kazağının uçlarını kavradım. Ufak temasım ile kasılmış, nefes almayı bırakmıştı. Tek kelime etmeden kumaşı yukarıya doğru çekip soyunmasını sağladığımda yavaş hareket ettim ve parmaklarımı tenine sürterek kıvılcımlarının üstüne benzin döktüm.

Elimdeki kazağı masanın üstüne bırakarak geriye çekildim. Karşımda postalları ve pantolonuyla kaldığında onu inceledim. Bedeni özenle

oyulmuş bir heykelin hatlarını andırıyordu. Tasarlanmış gibiydi. Geniş omuzlarını süsleyen köprücükkemiklerine, ardından göğüs kaslarına bakarak ona yanaştım. Buz tutan parmak uçlarımı kalbinin üstündeki dövmeye sürttüğümde mümkünmüş gibi biraz daha kasıldı.

Dudaklarımdan bir mırıltı kayıp gitti. "7'23."

Elimi kavrayarak bakışlarımızı buluşturduğunda ifadesindeki duygu karmaşasını çözümleyemedim. Hem hüzünlü hem mutlu hem kızgın hem sakin...

Sanki her şeyden bir parça bulunduruyordu.

"Yedisinde kaybettiğim Gece'mi," diyerek parmaklarımı yedi rakamına bastırıp, ardından yirmi üç sayısını okşamama neden oldu. "Yirmi üçünde buldum."

Onun bakışları altında, kırılgan kollarının arasındayken yenilmezdim.

Bir insan nasıl bu kadar güzel olabilirdi aklım almıyordu. Bütün çirkinliklerin içinde açan bir çiçek gibi karanlığıma doğuyordu. Ellerinde hem ölüm hem yaşam saklıydı. Bana değen parmakları daima şifa bulmamı sağlıyordu. Bir başkasına Azrail olan benliği, benim için koruyucu bir melekti.

Yavaşça eğilip dövmelerinin arasındaki çizgiye, bir nevi kalbine busemi kondurdum.

Ufak temasımla titreyen bedeni, bir elektrik akımına kurban gitmişçesine sendeledi. Benim bedenim sağlamdı fakat aklım yerle bir olmuştu.

Geriye çekilerek gözlerine baktığımda, tebessüm ederek kolundaki siluetimi okşadım. "Kalbindeki dövmeyi anlamamam bir derece ama kendi yüzümü çıkaramadığıma inanamıyorum."

Gülümseyerek bana baktığında saklanmak istedim. Gözbebeklerindeki yansımama tahammül edemeyerek kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. Kokusunu içime çekerek bu anı kalbimin en güzel odasına kilitledim.

Aniden çalmaya başlayan alarm sesiyle birbirimizden ayrıldık. Ben etrafa bakarak neler olduğunu anlamaya çalışırken Hektor hızla hareket etti. Gözümü alan kırmızı ışıklar karşısında bakışlarımı kaçırdım. Saniyeler içinde yanıma gelen adam, üstüne bir kazak geçirmiş ve sıkıca elimi kavrayarak beni peşinden sürüklemeye başlamıştı.

Az önceki devasa alana döndüğümüzde bıraktığımız dörtlüyü buldum. Atilla önündeki dizüstü bilgisayara kilitlenmiş bir şeyler yaparken

diğer üçü etrafına toplanmış, monitöre yansıyan görüntüleri izliyordu. Ekranı süsleyen uydu görüntülerine bakarken Hektor elimi bıraktı. Onun ağır adım seslerini işiten dörtlü ise başını kaldırdı.

Atilla yüzündeki zafer tebessümüyle konuştu. "Ezel Kırca'nın potansiyel konumu belirlendi."

"Bir taşla iki kuş," diyen İlyas gülümsüyordu. "Yanında Kâzım Abay da var."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Inferno'da karşımıza çıkan yıldız dövmeli dansçı ve bizi kaçırıp saçma bir oyun oynamamıza sebebiyet veren Kâzım Abay bir arada, aynı yerdeydiler. Pekâlâ, sanırım oyunun seyri bu sefer ciddi bir değişim gösteriyordu.

"Operasyon için hazırlıkları başlatın."

Hektor'un emriyle ayaklanan dörtlü, sistematik bir şekilde çalışarak hareket etmeye başladılar. Saniyeler içinde silahlanmış, gitmeye hazır hale gelmişlerdi. Barca, bana eşlik etmeyi teklif ederek bilgisayar başından yönlendirmede bulunmayı istediğinde Hektor teklifini anında kabul etti. Bir yanım bebek bakıcısına ihtiyaç duymadığımı söylemek istese de sessiz kaldım zira mavi gözlü Hayalet ile konuşmak istiyordum.

Helikoptere doğru yol almak üzere yanımızdan ayrılacaklarında Hektor dibimde belirdi. Karşımda kalan monitörleri işaret etti. "Bizi anlık olarak izleyebilirsin."

Parmak ucumda havalandım ve yanağına bir öpücük bırakıp güzel yüzünü inceledim. "Dikkatli ol ve bana tek parça dön."

"Emredersin," diyerek tebessüm etti.

Yanımdan ayrılıp çıkışa doğru ilerlemeye başladığında onu izledim. Asansöre binip bana doğru döndüğünde gözlerimiz buluştu. Bakışlarındaki tehlike ateşi, ava çıkan bir avcının gözlerindeki öldürme arzusunu andırıyordu. İçindeki yaralı çocuğun etrafına ördüğü koza tahmin ettiğimden daha kalındı. Sadece benim yanımdayken indirebildiği duvarlarına sıçrayan kan ve keder yoğunluğu tahminlerimin ötesindeydi.

Hektor, emsalsiz biriydi.

Ve benim onunla başım beladaydı.

Tıpkı onun benimle başının belada olduğu gibi.

Göz kırpan adam düşüncelerimi okumuş gibi gülümsediğinde ben de ona eşlik ettim.

KOD ADI: DA VINCI'NİN MATEMATİĞİ

"Toplandı süvariler ve başladı mahşer.
Geneli görmeden, bütünü anlayamazlardı."

Önümdeki akvaryuma bakmaya devam ettim.

Künyelerin üstündeki isimlere vurulan iç içe geçmiş kılıç damgalarına göz attım.

Kaç farklı hayat, kaç farklı karakter vardı bu fanusun içinde?

Boğazımdaki düğüm ile bakışlarımı kaçırdım ve ardıma döndüm. Monitörleri izleyerek yuvarlak masada oturan ve önündeki bilgisayara ara ara bakışlar atan adamı görüş alanıma soktum. Gözlerini takip ederek ekranı izledim. Dakikalar önce binadan ayrılan dörtlü, helikopterdeydi. Kâzım ve Ezel isimli potansiyel hedeflerine doğru yol alıyorlardı. Şu an için yapmam gereken tek şey, kıyametin kopmasını beklemekti.

Barca'ya doğru ilerledim. Gözlerimi üzerinde dolaştırmadan edemedim. Mavi gözleri, bana Gazel'in bahsettiği adamın o olduğunu söylüyordu. Ayrıca bana gerçek ismimle hitap etmesi, istemsizce ona merak duymama neden olmuştu. Yanındaki sandalyeye oturduğumda telefonumu çıkarıp Gazel'e iyi olduğumu ve her şeyin yolunda gittiğini anlatan bir mesaj attım.

Ardından yanımda oturan adama baktım. Gözlerimi üzerinde hissederek bana döndüğünde tebessüm etti fakat ona karşılık veremedim.

"Mirasçılardan olduğun için mi gerçek adımı biliyorsun?" diye sorduğumda gerildi. Duruşunu dikleştirerek başını salladığında, aldığım cevap ile yanağımın içini dişledim. "Sisteminizi hâlâ tam olarak anlayamadım." Mırıltılarım ile gülümsedi. Ben ise bakışlarımı kaçırıp gözlerimi kıstım. "Tuhaf, her şey iç içe geçmiş gibi. Osmanlı ezgileri, Latin alfabeleri, Asya ve Avrupa kültürü... Çeşitlilikte çığır açmışsınız."

"Amacımız da buydu."

Aldığım cevapla tebessüm ederek mavi gözlerine tutundum. "Gemino Gladiis tam olarak nedir?"

Barca sandalyesini bana doğru döndürüp bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sanırım neyi, ne kadar anlatacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Osmanlı zamanlarında askerlerimiz karabela isimli bir kılıç kullanırlarmış. Karabelanın ardından kama taşımaya başlamışlar. Yine zaman içinde kamanın yerini daha hafif bir tür olan geminolar almış. Gemino, örgütün üretip tasarladığı bu hançerler," diyerek pantolonunun sağ tarafında kalan keskin bıçakları işaret etti. "Bizim sistemlerimiz ve teçhizatlarımız zamana göre uyum kazanır ama köklerimiz baki kalır. Bu sembolik bir kardeşlik bağı gibi."

Tarih dersini daha iyi dinlemem gerektiğini fark ettim. Ardından kaşlarımı çatarak yanımda oturan adama baktım. "Bu kadar eski ve köklü bir kuruluşsanız insanlar mutlaka size dair bir şeyler duymuştur."

"İnsanlar her zaman bir şeyler duyarlar, Feray. Illuminati gerçek mi diye sorgularlar. Masonluk hâlâ devam ediyor mu diye düşünürler. Kuru Kafa ve Kemikler Teşkilatı üyeleri kim diye merak ederler. Tapınak Şövalyeleri'nden hayatta kalan oldu mu bilmek isterler." Barca'nın tebessümü alaycı bir hal aldığında bütün dikkatimi sözlerine verdim. "İnsanlar dünya düzeninin ne halde olduğunu bilmezler. Dünyayı yönetenlerin aslında tarikatlar ve kuruluşlar olduğunu kimse onlara söylemez. Devletlerin ardında lordlar olduğunu anlatmaz. İnsanlar at gözlüklerini pek çıkarmazlar."

Tek kaşım havalandı. "Gerçekten bu denli karmaşık bir düzen var mı?"

"Olmaz mı?" Bakışlarını kaçırıp iç geçirdiğinde ciddileşti. "Deccal'in Ordusu, bir hikâye değil. Rockefeller ailesi son derece gerçek. Pandora'nın Askerleri savaşmak için bekliyor. Ku Klux Klan Örgütü sanılanın aksine hâlâ son derece aktif ve dibine kadar ırkçı." Gözlerimizi buluşturduğunda yüzünü ekşitti. "Dünya sanıldığından daha iğrenç bir yer."

Dudaklarım aralanıp kapandı. Kalbimin üstüne bir ağırlık çökmüştü. Bahsettiği tarikat ve kuruluşların hikâye olduğunu ve gerçeği yansıtmadığını bilsem geceleri daha rahat uyurdum.

"Tarih dersinde bunlar anlatılmıyor tabii," diye kendi kendime homurdandığımda Barca'nın dudaklarından bir kıkırtı kayıp gitti.

Odanın içine dolan ses ile ürperdim. Hektor saniyeler içinde sözlerini tekrarladığında bakışlarımı karşımdaki ekranlara çevirdim. "Alfa 1'den Beta 2'ye hedefe tahmini konum üç dakika." Alaycı bir tını sesini kutsadığında kahkaha atmama neden olan kelimeleri zikretti. "Lilith, beni özledin mi?"

"Operasyonda mıyız, randevuda mı?" diye söylenen Atilla'ya karşı gözlerimi devirdim. Saniyeler içinde biri ona vurmuş gibi acıyla bağırdıktan sonra homurdandı. Sanırım Hektor ona sağlam geçirmişti.

Barca yüzünü ele geçiren gülümsemeyle bilgisayarının ekranına bakarken konuştu. "Beta 2'den Alfa 1'e hedef sabit."

Üç dakika sonra kıyametin kopacağını fark ederek dudağımı kemirmeye başladım ve saniyelerin bana azap verdiğini anlayarak sessizliğe tahammül edemedim. Bacağımı sallayarak yanımdaki adama baktığımda, içime düşen merak tohumlarını suladım. "Niye birbirinize Alfa ve Beta diyorsunuz?"

"Statü belirtisi," diyen adam gözlerimizi buluşturdu. "Eğitime ilk başladığında çırak sayılırsın ve bu Omega anlamına gelir. Kalfalığa geçtiğinde ve usta statüsüne yükseldiğinde Beta olarak anılırsın. Alfa ise üstat, yani liderimiz demektir."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Hektor onların komutanıydı. Yanağımın içini kemirerek kendi kendime alay ettim. Biri erkek arkadaşımın ne işle uğraştığını sorarsa vereceğim cevabı biliyordum fakat onu söylemeye dilim el verir miydi, işte bu büyük bir soru işaretiydi.

"Hektor hariç hepimiz Beta'yız."

"Alfa bir tane mi oluyor?"

Sorum üzerine yüzünde gururlu ve hayranlık duyan bir ifade oluştu. Gülüşünde saklı kalan memnuniyet beni heyecanlandırmıştı. "Alfa olmak zordur. Üstat kademesine ulaşabilmek için ağır eğitimlerden geçmek, kendini kanıtlamak gerekir ve bu yıllar alır. O kadar uzun sürer ki genelde bu konuma gelen üyeler kırklı yaşlarını görür." Ekrana yansıyan görüntülere baktı. "Hektor, yirmi yıldır üstat statüsüne erişebilen ilk kişi. Bunu hak etti. Hem de fazlasıyla."

"Ama o sadece yirmi yedi yaşında."

Sözlerimle Barca tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ne kadar iyi olduğunu oradan hesap et."

Gülümsememe mani olamadım. Bir yanım öylesine gururlanmıştı ki göğsüm kabardı diyebilirdim. Diğer tarafım ise maruz kaldığı ağır eğitim ve şartları düşünerek eziliyordu. Kim bilir şu anki konumuna gelebilmek için nelere karşı durmuş, ne savaşlar vermişti.

"Neden Hektor ismini seçti?"

"O seçmedi. Ona bu ismi verdiler. Çünkü cesur ve fedakâr biri." Desibelini düşüren adam sesine yansıyan acıyla fısıldadı. "Haddinden fazla fedakâr."

Kalbime bir ağrı saplandı. Gerçekten de öyleydi. Tek derdi çevresindeki insanlar ve onların iyiliğiydi. Kimse bana Hektor'un bir başkasını bile isteye kırabileceğini düşündürtemezdi. Onun duruşundaki acımasızlık bir aslanı andırırdı. Korunmaya muhtaç birini gördüğünde bir an düşünmeden saldırıya geçerdi. Kendi canını bile umursamazdı ki bu beni korkutuyordu.

Helikopter iniş yapmaya başladığında oturduğum sandalyede doğruldum. Bacağımı daha şiddetli sallamaya başladığımda telefonuma gelen aramayla irkildim. Gazel'in ismi ekranda yanıp sönüyordu. Şu an için ona ayıracak vaktim yoktu. Bu yüzden aramayı meşgule attım.

"Gazel Özden ismi tanıdık geldi mi?"

Tek kelime etmeden büyüyen bakışlarıyla beni izleyen adama döndüm.

"Çiçekleri çok beğenmiş ve sana bizzat teşekkür etmek istiyor."

Mavi gözlere bir endişe yerleşti. Bu duygu saniyeler içinde sıcak bir yaz güneşini andırdı. Ardından boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdı.

"Lütfen, bu aramızda kalsın," diyerek ekrandaki görüntülere odaklandı. "Sivillerle iletişime geçmemiz yasak ve ona çiçek gönderdiğim ortaya çıkarsa başım belaya girer."

Kaşlarımı çatarak mırıldandım. "Öyleyse neden gönderdin?"

Özel bir soru sorduğumu biliyordum ama kendime engel olamamıştım. Barca gerilen omuzlarıyla derin bir nefes aldığında, başını eğip siyah kazağının kollarını düzeltti.

"Çünkü yalnız ve üzgündü."

Kalbimi sarmalayan sıcaklık gerginliğimi azalttı. Yanımdaki adama bakarken tebessümümü saklamaya çalışarak yanağımın içini dişledim. Bu denli nahif ve düşünceli olması şaşırtıcıydı. İnsan ona baktığında

ciddiyeti yüzünden gerilir ve çekinirdi. Sanırım o da tıpkı lideri gibi göründüğünden çok daha fazlasıydı.

Üstüne gitmemeye çalışarak bakışlarımı kaçırsam da dilimi tutamadım. "Bilirsin, kurallar çiğnenmek içindir."

"Bizim için değildir." Gerçek bir asker gibi kendinden emin bir şekilde konuştuğunda bir an pervasızlığımdan utandım. "Biz kurallara göre hareket ederiz ki insanlar refah içinde yaşayabilsin. Bazı kaideler bozulmamalıdır yoksa anarşi baş gösterir."

"Varış noktası hedef," diyen Atilla'nın sesiyle oturduğum yerde doğruldum.

"Bir tuzağın içine doğru yürüdüğümüzü söylememe gerek yok. Bu yüzden son derece dikkatli olun ve emirlerimi ikiletmeyin."

Hektor'un sözleriyle kendimi tutamayarak çemkirdiğimde, tiz sesim ile yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Madem tuzak olduğuna eminsin. Niye oradasın?"

"Çünkü tuzak olması bir sonuç elde edemeyeceğim anlamına gelmiyor, Lilith."

Verdiği cevap ile dişlerimi sıktığımda İlyas'ın alaycı sesini işittim. "Merak etme, Feray. Sevgilini kollayacağız. Hem inan bundan daha kötü durumlardan sıyrıldığımız oldu."

"Çok daha kötü," dedi Gediz.

"Kefren Piramidi'ni hatırlıyor musunuz?" Atilla'nın sözleriyle şaşkına döndüm. "Hektor az kalsın ölüyordu."

"Seni kurtaracak diye ölüyordu," diyen Barca'ya baktım.

Endişe ve öfkeyle harmanlanan sesimi çıkartıp, beni dinleyen beş adamın da yüzünü ekşitmesine neden olduğumda çocuklarını azarlayan bir anneden farksızdım. "İçimi çok rahatlattınız, gerçekten teşekkür ederim. Sanırım size eğitimlerde kibar olmayı ve insanlara umut aşılamayı öğretmiyorlar."

Sessizliği saniyeler içinde bölen erkeksi kıkırtılar ile sinirden gözlerim karardı.

"Bahsettiğin kadar varmış," diyen Atilla'nın sırıttığını gördüğümde hafifçe kaşlarımı çattım. İç geçiren adamım ruhumu gıdıklayan bir tonlamayla mırıldandı. "Daha hiçbir şey görmedin."

Keyifli ifadesi karşısında gözlerimi devirdim.

Ezel ve Kâzım ikilisinin olduğu konum boş bir fabrika bölgesiydi. Barca'nın araştırmasına göre on altı yıl önce terk edilen fabrika, uzun zamandır çürümek üzere bırakılmış bir vaziyetteydi. İstanbul'un çıkışında Gebze tarafındaydı.

Bu ikilinin neden bir arada olduğu ve niçin burada bulunduğu cevaplanması gereken önemli sorulardı. İçimdeki ses, alacağım yanıtların hayra alamet olmayacağını söylüyordu.

Gerginlikle dudağımı kemirmeye başladığımda iniş yapan helikopterden çıkan dörtlüyü izledim. Üzerlerindeki kameralar sayesinde her şeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Fabrikanın girişine ulaşıp sistematik bir şekilde harekât moduna geçtiler. Ellerindeki silahları kuşanarak fabrikanın etrafını ablukaya aldılar. Ardından bütün çıkış noktalarını kilitleyip üzerlerine patlayıcı yerleştirdiler ve ben bir film izler gibi onlara bakmaya devam ettim. Asıl giriş kapısına döndüklerinde mekânın içinden kimsenin çıkamayacağını garantiye almışlardı. Çevikliği elden bırakmıyorlar, bana şafak operasyonunu ilk elden gözlüyormuşum hissi verircesine koordineli çalışıyorlardı. Giriş kapıları açılıp fabrikanın içine girdiklerinde onları ilk karşılayan şey, uzun bir koridor oldu. Geniş koridor gri renge boyanmıştı ve tepelerinde titreyen yeşil ışık bir yay gibi gerilmeme neden oluyordu.

Yolun sonuna vardıklarında geniş demir kapıları gördüm ve o an anladım.

Tuzak zannettiğimiz şey bir oyundu.

Arkama yaslanarak gözlerimi sıkıca yumduğumda, titreyen ellerimi birbirine bastırarak soluklandım. Peşimizdeki ruh hastasına dair emin olduğum tek şey, bilmeceleri sevdiğiydi. Bizimle bu şekilde iletişime geçiyordu. Bu onun bağlantı kurma stiliydi.

Gözlerimi açarak ekrana baktığımda Hektor'un lanet ettiğini işittim. Ardından doğruca bana konuştu ve aynı şeyleri düşündüğümüzü fark etmeden belirtti. "Yine bir bulmacanın içindeyiz, Lilith."

"Evet ve bu da şunu anlamamızı sağlıyor. Ezel Karcı ile Kâzım Abay, bu bilmeceyi çözerseniz alacağınız ödüllerden ibaretler. Yani yıldız dövmeli adamımızın şah değil, piyon olma ihtimali çok yüksek." Sinirle soludum. "Ruh hastası kim bilmiyorum ama zekâsı karşısında şapkamı çıkarmama dakikalar kaldı."

"Biz bir şey mi kaçırdık?" diyen İlyas'a cevap vermedim.

Onların göremediği şeyi görebiliyordum. İçinde bulundukları fabrika bir labirentti. Ekrana yansıyan koridorun sonundaki kapının yanında bir kutu vardı. Kapının açılması için bulmacayı çözmen gerekiyordu. Bu sistem bana ve Hektor'a tanıdıktı çünkü daha önce aynısını yaşamak zorunda kalmıştık. Adada bizi kaçırdığında ve o köhne eve hapsettiğinde, çıkış yolumuz bilmecelerini çözmemizde saklıydı. Bize bu şekilde bir şeyler öğretmeye çalışmış, kelimeler olmadan konuşmamızı ve bazı şeyleri anlamamızı sağlamıştı. Fabrikanın da aynı misyonla dekore edildiğine emindim. Ruh hastasının bize söylemek istediği bir şey vardı ve onun kelimeleri, bilmeceleriydi.

Hektor kapının yanındaki kutuya yanaşıp ekrana baktığında, onun gördüklerini görebildiğim için monitöre odaklandım. Oturduğum sandalyede dikleşip kaşlarımı çattığımda görüş alanımı süsleyen manzaraya ilk başta bir anlam veremedim.

Yine bir dörtlük, yine bir bilmece ve yine tek bir cevap.

Ekranda yazılı olan sözlere ardından altında kalan klavyeye baktım. Yanıtın yazılması için hazırda duran klavyede harfler vardı. Bu sefer sayılar üzerinden değil, kelimeler ile cevap vermemiz gerekiyordu.

"Güzelliği dünyaya getirdi doğuşuyla
Mevsimler bedenini sardı,
Kabuğunun içinden çıkmadı
Gelinceye dek Kıbrıs kıyısına."

Hektor'un dudaklarından dökülen dizelerle zihnimdeki çarklar dönmeye başladı. Ekrandaki görüntüler dikkatimi dağıttığı için gözlerimi yumarak düşündüm. Geçen seferki oyun bizimle ilgiliydi. Ruh hastası, sırlarımızı ortaya dökmek isteyerek gizli kalan yanlarımızı açığa çıkarmaya çalışmıştı. Verdiği ipucu bile bize yönelikti. Fakat bu sefer daha kapsamlı ve geniş gibi görünüyordu. Sanata dair bir gönderme olduğuna emindim zira beni bu şekilde etkileyebileceğini biliyordu. O ruh hastası, zihnimin işleyiş sürecine öyle hâkimdi ki sadece dikkatimi çeken konular ile üstüme geliyordu.

"Kapıyı patlatalım," diyen Atilla kafamı bulandırdı. İlkel saldırganlığına karşılık veren Gediz oldu. "Keşke bütün sorunları bombalarla halledebileceğini düşünmesen."

"Bu zamana dek hep işime yaradılar."

"Son bir patlayıcımız kaldı." İlyas düşünceli bir tınıyla mırıldandı. "Bu kapıyı patlatırsak ve içeride başka bir kapıyla karşılaşırsak ki içimden bir ses karşılaşacağımızı söylüyor, o zaman ne yapacağız?"

"Binayı içeriden patlatamayız."

Gediz'in sözleriyle Hektor'un sesini işittim. "Doğru, koridor çökerse fabrikaya girişimiz engellenir. Diğer kapılara da ellerimizle patlayıcı yerleştirdik. Onları etkisiz hale getirmemiz, aktifleştirmemizden daha uzun sürer."

"Çatıdan giriş olmadığına emin miyiz?"

Atilla'nın sorusuyla Barca ellerini klavyesinin üstünde gezdirdi ve saniyeler içinde sorusunu yanıtladı. "Yüzde yüz."

"İki dakika susar mısınız?"

Rica eder gibi gözüksem de aslında bağırmıştım. Sinirle homurdanıp gözlerimi açtığımda ekrandaki ifadelerle karşılaştım.

Atilla kaşlarını çatarak sinirle yakardı. "Bana ne yapacağımı söyleme," demesiyle Hektor'un ölümcül bakışlarını üstüne çekti. Üstadının ona olan tepkisini fark ederek başını eğdiğinde yakalanmış bir çocuk gibi sızlandı. Hektor ise acımadan net ve ürkütücü bir tonlamayla onu uyardı. "Sakın bir daha saygısızlık etme ve çeneni kapa diyorsa kapa."

Ortama yerleşen sessizlik boğazımı düğümledi. Kalbim deli gibi atıyordu ve en son isteyeceğim şeylerden biri onların arasındaki bir sorun haline gelmekti. İç geçirerek dizelerden çıkardığım anlamları dile dökmeye başladığımda gergin atmosfer dağıldı ve Atilla dahil hepsi beni dikkatle dinledi.

"Afrodit'ten bahsediyor," diyerek söze başladım. "Güzelliği dünyaya getiren kişinin Afrodit olduğu söylenir. Yunan mitolojisinde Afrodit, Roma'da ise Venüs." İçimdeki huzursuzluk yanılma payımın olmayışından kaynaklanıyordu. "Kronos yani Zeus'un babası, hükümdarlık için kendi babası Ouranos'un cinsel organını kesip Akdeniz'e atar ve denize düşen organın oluşturduğu köpüklerden Tanrıça Venüs doğar. Venüs'ün bir deniz kabuğunun içinden çıktığı söylenir. Hatta o kabuğun Kıbrıs'ta kayaya vurduğunu düşünenler bile var."

Dizeleri bu şekilde anlamlandırabiliyordum. Hikâye ortadaydı. Bu konuya hâkim olmamın nedeniyse en sevdiğim tablolardan birinin altyapısını oluşturuyor olmasıydı. O ruh hastası, benim ilgi alanlarımı biliyordu. Sevdiğim şeylerle beni sınamayı kendine amaç edinmişti.

Bu yüzden cevabın Afrodit ya da Venüs değil de eserin yaratıcısına ait olduğuna emindim.

"Venüs'ün Doğuşu isimli tablo çok meşhurdur." Bir mırıltı halinden dudaklarımdan dökülen isim anahtarımızdı. "Bin dört yüz seksen altı yılında Sandro Botticelli tarafından fırçaya alınmıştır."

Yanımdaki adamın şaşkınlıkla parıldayan bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Odaklanabildiğim tek şey, İlyas'ın üzerindeki kamera sayesinde görebildiğim Hektor'du. Dudağının kenarındaki hafif kıvrım, benimle gurur duyduğunu söyler gibiydi. Oysa kendime onun yarısı kadar bile hayranlık duyamaz haldeydim.

Hektor ekrana Sandro Botticelli yazıp büyük bir çarpı işaretinin görüş alanımıza girmesine neden olduğunda tereddüt etmeden konuştum. "Botticelli."

Sözlerim ile klavyeye ünlü ressamın adını yazdı ve yeşile dönen bir tik işaretiyle kapılar açıldı. Ardından ekranın üstünde bir şey belirdi. Kaşlarımı çatarak monitöre bakmaya devam ettiğimde anlamsız kelimenin ne ifade ettiğini sorguladım. Az ilerimde duran defter ve kalemi alıp, temiz bir sayfa açtığımda ekrana yansıyan harfleri not ettim.

GRUGXQFX

Anlamsız harflere bakarken kaşlarımı çattım. Pekâlâ, emin olduğum tek bir şey vardı. O da ruh hastasının bu sefer bize gerçekten bir şey söylemek istediğiydi.

Hektor ve diğerleri kapılardan geçip geniş bir alana çıktıklarında silahlarını doğrultarak tetikte kaldılar. Ben ise düşüncelerimde yok olmak üzereydim. Kapıyı açan şifrenin alt metninde yatan anlamı algılayamadım.

Tabloya ilham veren deniz kabuğu, kadın cinsel organını simgelerdi. Vajina görüntüsü, sembolik bir anlam taşırdı. Dünyaca ünlü olan tablo, zamanında anatomik yapısı yüzünden birçok eleştiriye maruz kalsa da alt metni bütün çarpıcılığıyla yıllarca göreni büyülemeye devam etmişti.

Güç iktidarının içinde doğan bir kadın güzelliği...

Sırtımdan aşağı süzülen terle boğazım düğümlendi. Algılarımın beni şaşırtmasını dilerdim. Paranoyak yanımın kuruntularım ile süslendiğini düşünmeyi talep ediyordum. Fakat gerçekler kanlı ve canlı gibi karşımdaydı. Dikleşerek etrafıma baktığımda kendimi huzursuz hissettim.

Biliyordu.

O ruh hastası, benim burada olduğumu biliyordu.

Erkek gücüyle çevrelenmiş bir savaş alanının içinde yeşeren bir kadın olduğumu biliyordu.

Ama nasıl biliyordu?

Bakışlarımı monitörlere çevirdiğimde odaklanmaya çalıştım. Bu sorulara cevap bulmak istiyorsam canını ortaya koyan dörtlüye yardım etmeliydim.

Mekânın ucunda bulunan kapı haricinde etrafta hiçbir şey yoktu. Büyük camlar menteşelerle kapatılmış, içerisi yeşil ışığın yetersizliğiyle karanlık bırakılmıştı. Kapıya ilerleyen dörtlüyle Atilla'nın sesini işittim. "Kendimi Pan'ın Labirenti'nde gibi hissediyorum."

Ardından İlyas'ın sesini işittim. "Sen biraz gerildin sanki. Ne oldu, yoksa korktun mu?"

"Aynen, bak titriyorum. Bir fabrikanın içinde şifre çözerek kapılar açıyoruz diye o kadar tırstım ki bu gece yalnız uyuyamayacağım."

Barca, yüzümde bir tebessüm oluşmasına neden olan alaycılığıyla konuştu. "Sanki diğer geceler yalnız uyuyorsun da."

İtiraf etmeliydim ki hiçbir şeyden habersiz oluşlarını kıskandım. O ruh hastasına dair bildikleri şeyler vardı. Büyük ihtimalle Hektor onlara durumdan bahsetmişti fakat yeterli bilgiye sahip olduklarını sanmıyordum.

Hektor kapıya yanaşıp ekrana baktığında yeni bilmeceyi dile döktü.

"Bir baba gibi dokundu ona,

Yeniden yaşamı vaat etti

Yarattı kimliğini

Ve ruhu üflemek için uzattı elini."

Tekrar bir sessizlik meydana geldi. Hepimiz düşüncelerimize yalpalanarak düşüp dizelerin ne anlama gelmeye çalıştığını sorguladık. Zihnimden bir film şeridi misali geçen tabloları düşündüm. Hepsini tek tek inceliyor, bir anlam yaratmaya çalışıyordum. Saniyeler içinde aklımın köşesinde bir anı belirdi. Aylar önce replikasını görüp, orijinaline bir hakaret olduğunu söylediğim tablo gözümün önüne geldi. Önce zafer duygusunu tattım. Bilmecenin başka bir anlama gelemeyeceğine emindim. Sonra dizelerin altında yatan manayı fark ettim. İşte bu anlamak istemediğim bir yenilgi oldu.

"Meryem Ana'dan mı bahsediyor?" diyen Gediz ile düşüncelerimden sıyrıldım.

Ağzımı açıp cevap verecektim ki Hektor'un iç çektiğini duydum. Kameralara yansıyan yüzünü gördüğümde içim burkuldu. Sanırım yanıtı bulmuş ve bundan rahatsızlık duymuştu. "Hayır, Adem'in Yaratılışı'ndan bahsediyor. Benim en sevdiğim eserdir."

Uzun parmaklarını kaldırıp Michelangelo ismini yazdı.

Papa II. Julius, Michelangelo'yu Sistine Şapeli'ni boyaması için görevlendirdiğinde ortaya bu ünlü eser çıkmıştı. Yaratılış Kitabı'ndan bir kesit taşıyan eser, insan ırkının doğuşunu anlatırdı.

Tabloyu severdim. Anlaşılan Hektor ile ortak bir zevki paylaşıyorduk. Fakat o ruh hastasının söylemeye çalıştığı şey bu değildi. Bu bir mesajdı. *İçine düştüğün yeni dünyada öğrendiklerinden biri de sevdiğin adamın yaratıcısının baban olması,* diyordu.

O ruh hastası, Hektor'u bu hale getiren etkenlerden birinin babam olduğunu biliyordu ve bunu bana söylemekten çekinmiyordu.

Kalbime düşen kor, beni yaktı.

Oysa asıl alevler içinde kalan Hektor'du.

Ekran yeşil bir tik ile aydınlandığında ekranda beliren anlamsız kelimeye baktım.

CDUIL

Açılan kapıdan geçen dörtlü tekrar bir koridora ulaştı. Girişteki andıran koridorda adımlarlarken Atilla alıştığım öfkesiyle isyan etti. "Matruşka bebeği gibi açtıkça başka kapı çıkıyor." Bakışları Hektor'u buldu. "Üstat, savaşa dedin ama oyun parkına geldik. Oldu olacak silahları indirip kare bulmaca da çözelim."

"Çöz," dedi Hektor umarsız bir sesle. "Beyin jimnastiğine ihtiyacın var."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

İlyas ve Gediz benim kadar insaflı davranmadılar.

Odaklanabildiğim tek şey, birkaç adım ötesinde durdukları kapıydı. Üçüncü kapının ardında ne vardı bilmiyordum ama bu oyunun ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bacağımı gerginlikle sallayıp önümdeki deftere baktım ve anlamsız kelimelerin hangi dilde olduğunu anlamaya çalıştım. İngilizce değildi ve Fransızca olmadığı barizdi. Türkçe de

diyemezdim. Bildiğim üç dili de eledikten sonra geriye benim açımdan başka seçenek kalmadı.

Başımı kaldırıp monitöre baktığımda, üçüncü kapının ekranı görüş alanıma girdi.

"Altın çevrelerini sardı
Adam uçurumun yamacında,
Tutkuyla öptü kadını,
Ve aitlik hissi ikisini de yaktı."

Sesinden işittiğim dizeler karşısında içimde bir alev belirdi. O ruh hastasının bize dair en mahrem anları bile biliyor olması beni öylesine sinirlendirmişti ki kalbim kasıldı. Anlayamıyor, mantıklı bir açıklama getiremiyordum. Amacını çözememek beni çıldırtıyordu. Başından beri Hektor ile beni yakınlaştırmaya çalışmıştı. Birbirimize sırlarımızı söylememizi, birbirimize güvenmemizi istemişti. Öyle ki bizi İnferno gibi bir yere yönlendirmesinin ardında bile art niyet arar hale gelmiştim. Derdi neydi, niye bizi bir arada görmek istiyordu? Yoksa ben böyle düşünerek saçmalıyor ve her şeyden gereksiz varsayımlar mı çıkarıyordum?

Sadece dizelere odaklanmaya çalışarak derin bir nefes aldığımda, herkesin kuşandığı sükûnette debelendiğini fark ettim. Barca, internetten dizeleri anlamlı hale getirebilecek bir sonuç bulmaya çalışırken Atilla umarsız bir tavır ile etrafa bakıyordu. İlyas, Gediz ve Hektor ise benim gibi gerçekten düşünüyor, bir cevap arıyordu.

"Pablo Picasso'nun bir tablosu vardı," dedi Gediz mırıldanırcasına. "Öpüşen iki çifti yansıtıyordu ama altın rengi yok tabloda. Uçurumun kenarında falan da değiller."

"Altın renk deyince aklıma Adele Bloch'un Portresi isimli eser geldi."

Hektor'un güzel dudaklarından dökülen sözler, beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu. Masanın üstünde duran telefonumu alıp ekranı açtığımda karşıma çıkan tablo göğüskafesimi sıkıştırdı. İki gün önce ana ekran fotoğrafımı değiştirmiş, yıllardır telefonumu süsleyen Vitruvius Adamı resminin yerine başka bir eseri koymuştum. Bunu yapmamın sebebi, eserin Hektor ile beni anımsatmış olmasıydı.

Çimenlik alanda, kır çiçekleri arasında diz çökmüş ve birbirini kucaklamakta olan çifti tasvir ediyordu tablo. Kollarındaki kadını öpmek için eğilen adam, kadının yüzünü narin bir dokunuşla süslüyordu. Çevrelerini ablukaya alan altın rengi çarpıcı olsa da asıl odak noktası çiftti.

"Adele Bloch'un Portresi değil," dediğimde bakışlarımı telefonumun ekranından çektim. Monitöre döndüğümde deli gibi atan kalbim kulaklarımı uğuldattı. "Aynı ressamın bir diğer tablosu." Sahra Çölü misali kuruyan dudaklarımı hafifçe yaladım. "Gustav Klimt'in Öpücük adlı eseri."

Ruh hastası biliyordu.

Kalbimin kapılarının açıldığını, yaralı benliğimin şifa bulmaya başladığını biliyor ve bundan memnuniyet duyuyordu. Hektor ile aramızdaki bağı öğrendiğimi ve bunu sahiplendiğimi bilmek, onu tatmin ediyordu. Bu dizelerin manası buydu. Bizi izlediğini, gördüğü şeylerden memnun olduğunu ve bunu asla unutmamam gerektiğini bana anlatmaya çalışıyordu.

Ama neden yapıyordu bunu?

Bizi bitirmek mi istiyordu?

Başlatmak mı?

Hektor, Klimt yazarak ekranda başka bir kelimenin belirmesine neden olduğunda kendime gelmeye çalışarak titreyen parmaklarımı harekete geçirdim ve kelimeyi deftere not ettim.

FRCXQ

Kapının kilidi açılıp görüş alanımız netleştiğinde titreyen parmaklarımın tutmakta zorlandığı kalem düştü. Açılan ağzımla ekrana bakarken zihnimin şalteri indi ve aklım karanlığa gömüldü.

Mekânın ortasında sırt sırta verilmiş iki sandalye vardı. Sandalyenin birinde Kâzım Abay, diğerinde Ezel Kırca oturuyordu ve ikisi de baygındı. Ağızlarına bir bant geçirilmiş, elleri arkalarında bağlanmıştı ve ikisini çevreleyen halatın ucuna tutturulmuş bomba her an patlayacak gibi on bir dakikadan geriye doğru akıyordu.

Kalbim korkuyla bocaladı. Avuç içlerimin karıncalandığını, ruhumun bedenimden yavaşça ayrıldığını hissettim. Kaybetme korkusu, kanıma sızarak beni alaşağı etti. Uzun zamandır, yıllardır, beni ziyaret etmeyen bu yakıcı hissiyat karşısında uyuştum.

Babamın ölümünden sonra ruhum kötürüm kalmıştı. Yaslanabileceğim tek dağın yok olması beni kurşun geçirmez bir cam olmak zorunda bırakmıştı. Bu zamana dek kalbimin sesini öyle çok kısmıştım ki bir süre sonra varlığını unutmuştum. Şimdi yüreğim deli gibi atıyor, yılların acısını çıkarmak istercesine göğsüme acı verici darbeler indiriyordu.

Onu kaybedemezdim.

Onsuz bir hayatın nasıl olabileceğini düşünmeye başladığımda damağıma ekşi bir tat yayıldı. Aklıma gelen senaryolar karşısında titrediğimde, başımı iki yana sallayarak fikirlerimi öldürmeyi denedim.

"Bana düzeneği göster," dedi Barca. Sesindeki endişeye öfke yaverlik ediyordu. "Seni uzaktan yönlendirebilirim."

Hektor'un postallarının çıkardığı ağır ses kalbimi tekletti. Bombaya doğru yaklaşıp silahını indirdiğinde, göğsünün hızla inip kalmasına neden olacak kadar derin bir nefes aldı. Kamera görüntüsüne bakıyor ama algılayamıyordum. İki adamı çevreleyen halatın ucunda bir şey asılıydı ve bombanın etrafında tek bir kablo dahi yoktu.

"Herkes dışarı çıksın."

Sakin sesindeki ağırlık, benliğimin üstüne bırakılan bir patlayıcı etkisi yarattı. Yanlış duyduğumu düşünerek gözlerimi kıstığımda nefes almıyordum.

"Bu bir emirdir."

Kimse hareket etmiyor, herkes ona bakıyordu.

"Sen..." Fısıltım ile kaşlarımı çatıp sertçe yutkundum ve sesimi yükselttim. "Sen ne saçmaladığını sanıyorsun?" Hüznümün önüne öfkem geçti. "Hektor, yemin ederim eğer bir aptallık yaparsan canını öyle bir yakarım ki..."

"Lilith," dedi şimdiden canı yanıyor gibi.

Birinin göğsümü yararak açtığını ve içime bir ateş parçasını yerleştirdiğini zannettim.

"Halatın üstündeki aparatı görüyor musun?" Sözleriyle adımlayıp baygın adamlara yaklaştı ve halatın ucundaki şeyi görmemi sağladı.

Rubik küpünü andırıyordu ama çevresi renklerle değil, sembollerle süslenmişti. Dağınık semboller bana öylesine yapancıydı ki algılayamadım. Mekanik gibi duran siyah aparata bakmaya devam ettiğimde zikrettiği her cümleyle daha çok sarsıldım.

"Bu sembol küpü. Bana nasıl çözeceğimi baban öğretmişti. Seninle bulmaca oyunları oynardı ama bana bulmacaları çözdürürdü." Buruk bir tebessümün dudaklarını süslediğini gördüm. "Sana aklını kullanıp düşünmeyi, bana ise senin düşündüklerini gerçekleştirmeyi öğretti."

Adı bir yakarış gibi dudaklarımdan döküldü. "Hektor."

"Bunu sadece ben çözebilirim." Eğilerek küpe yaklaştığında kalbim sızladı. "Sadece benim sonuçlandırabileceğim bir şey için adamlarımın hayatını riske atamam."

Titreyen bedenimdeki zelzele artış gösterdi. Bir umut yanımdaki adama dönüp baktığımda yüzünü kaplayan acıyla bakışlarını kaçırıp kafasını eğdi. Tavrındaki netlik bir şeyi kesinleştiriyordu. Şimdi neden ona Hektor dendiğini daha iyi anlıyordum. Herkes için canını ortaya koymaya alışıktı ama bu sefer hesaba katmadığı bir şey vardı, benim canım da onun canına bağlıydı. Eğer ona bir şey olursa benim varlığımın ne gibi bir kıymeti kalırdı?

Geriye doğru akan süreye baktığımda sadece dokuz dakika kaldığını gördüm.

"Ama çözemezsen..." diye söze başladığımda kendimi durdurdum. Bu cümleyi devam ettiremezdim. Bende o yürek yoktu.

"Eğer çözemezsem..."

"Hayır." Kendime gelmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve dikleşerek yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. "Çözeceksin." Başımı sallayarak geriye kalan bütün olasılıkları yok etmeye çabaladım. "Bana demiştin ki seninle arama giren şey her neyse onu ortadan kaldırırım çünkü işin ucunda sen varsın. Sözünü tutmak zorundasın, Hektor."

İlyas'ın üzerindeki kamera açısını süsleyen adama baktım. Hektor'un buruk tebessümü genişledi ve güzel kara gözlerinde bir ışıltı meydana geldi. Ona olan inancıma tutunarak hafifçe başını salladı.

Barca'yı işittim. "Bomba direkt küpe bağlı, Hektor. Saat sıfırlanmadan çözersen hiçbir sorun çıkmaz ve şu iki dingili bağlayan halat açılır. Bu yüzden daha fazla oyalanma."

"Dışarı," diye emreden adamımın ardından onu izleyen üçlü bu sefer lafını ikiletmedi ve istemeye istemeye alanı terk etmek zorunda kaldı.

Şimdi görebildiğim tek şey, Hektor'un kamerasını süsleyen sembol küpüydü.

Titreyen parmaklarımla yüzümü kapatıp ovuşturdum ve derin bir nefes alıp kendimi kaybetmemeye odaklandım. Ellerimi yüzümden çekip belime iliştirdiğimde yerimde duramadığım için sandalyemden kalkıp, amaçsızca bir ileri bir geri adımladım.

Ne zaman bu denli ona bağlanmıştım bilmiyordum. Belki de kendimi bildim bileli ona mühürlüydüm fakat yeni yeni anlıyordum. Çünkü

kanımı kaynatan bu korkunun altındaki tek etken, ona bir şey olabilme ihtimaliydi. Bu o kadar yoğun bir duyguydu ki altında kalmaktan korktum.

"Feray, sesini duymam gerek."

Sözleriyle boğazımdaki düğümün hacmi genişledi. Ellerinin arasında çevirdiği küpü döndürüyor, sembolleri aynı hizaya sokmaya çalışıyordu.

"Ne söylememi istersin?"

"Bilmiyorum ama sesini duymam lazım."

Dudağımı dişleyerek en az benim kadar gergin olan Barca'ya baktım. Bakışlarını geri sayıma odaklamış öylece duruyordu.

"Tamam, şey bunu daha önce çözmüş müydün?"

"Aslına bakarsan, hayır." İç geçirdi. "Hep yarım bıraktım."

"Sorun değil, bu sefer çözeceksin."

Sesimdeki kararlılık şaşılasıydı. İnancım büyüktü ve umudumu kaybedemezdim.

"Babam neden sana sembol küpünü çözdürmeye çalışırdı?" diye sorduktan sonra kaşlarımı çattım. "Ayrıca sembol küpü de ne? İlk defa duyuyorum."

"Sembol küpü, eski Mısır'da ortaya çıkan bir şey. İnsanları terbiye etmek ve zekâlarını ölçmek için kullanılırmış." Sözleriyle üzerindeki sembollere daha dikkatli baktım. Hepsi Mısır ezgileri taşıyan karmaşık sembollerdi. "Baban bana sabrı öğretmek için sembol küpü çözdürürdü. Gerçi pek başarılı olamadı çünkü aceleciliğimden ve yapamadığımda sinir krizi geçirmemden hiçbir zaman küpü çözemedim."

Bu işte söylediği kadar da kötü değildi. Bir bölümü bitirmiş sayılırdı ve sembollerin çoğu hizaya getirilmişti. Uzun parmaklarını hızla hareket ettiriyordu. Gerçekten el alışkanlığı vardı. Bakışlarımı süreye çevirip, yedi dakika kaldığını gördüğümde dudağımı daha sert dişledim.

"Feray susuyorsun."

"Konuşup dikkatini dağıtmak istemiyorum."

"Dikkatimi dağıtmıyorsun aksine odaklanmamı sağlıyorsun. Sesini duyunca bu lanet şeyi çözmem gerektiğine emin oluyorum."

"Kefren Piramidi'nde ne oldu?" diye sordum.

Erkeksi bir kıkırtı kalbimin kanatlanmasını sağladı. "Bebeğim şu durumda bile merakını dizginleyemiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirerek surat astım. Alakası bile yoktu. Sadece kafamı meşgul tutmaya ve onun istediği gibi konuşmaya çabalıyordum.

"Atilla bubi tuzağına yakalandı ve onu kurtarabilmek için dar bir alanda mahsur kalmam gerekti ama merak etme sadece birkaç dakika."

Ruhumdaki sızı katlanarak büyüdü. Arkadaşı için en büyük korkusunu bile umursamayan bir adamdan nasıl bir kötülük bekleyebilirdim ki? Ondan acımasız bir savaşçı yaratan herkesten nefret ettim. Öyle ki babam bile bundan payını aldı.

"Hep Mısır'a gitmek istemişimdir."

Sözlerim ile iç geçirdi. "Seni götürürüm. Kahire'de bir müze var. Oraya bayılırsın, hem belki piramitleri de resmedersin."

Gözlerim yaşlarla doldu. Beni geleceğine ve geçmişine ilmek ilmek işlemişti. Yakamı bırakmaya niyeti olmadığı barizdi. Bir an için sözlerini hayal ettim. Onunla ülkeleri gezdiğimi, gördüğüm güzel noktaları resmettiğimi ve onun şikâyetlerime kulak asmadan her anımın fotoğrafını çektiğini...

"Sen de fotoğraflarımı çekersin," dediğimde gülümsemesinin genişlediğini biliyordum.

"O Allah'ın emri."

Buğulanan bakışlarım ile sayaca baktığımda beş dakika kırk iki saniye kaldığını gördüm. Bu görsel mideme ağır bir yumruk inmiş gibi kasılmamı sağladı. Ekrana baktığımda küpün neredeyse tamamlandığını gördüm.

"Sessizleşmeni sevmiyorum."

"Hektor, acele etmen gerek," diye yakardığımda titreyen sesim karşısında kasıldığına emindim.

Beş dakika yirmi saniyeye ulaşan sayaçtan bakışlarımı ayıramadım. Küpün katmanlarının dönüş sesleri zihnimi tırmalıyor, kalbim bir davul gibi gürültüyle atıyordu. Bacaklarım fırtınaya direnmeye çalışan cılız dallar misali titredi. Bana bir ömür gibi gelen saniyelerin ardından bir klik sesi duydum. Bakışlarımı monitöre çevirdiğimde tuttuğum nefesimi vererek omuzlarımı düşürdüm.

Sembol küpü tamamlanmış ve halat açılmıştı.

Hektor'un küfrettiğini işittim. Nedenini de saniyeler içinde anladım. Sayaç durmamıştı ve geriye doğru akmaya devam ediyordu.

"İlyas, hemen Hektor'a yardım edin!" dedi Barca telaşlı bir sesle. "Süre sıfırlanmadı. Fabrikayı terk etmek için sadece dört dakika elli sekiz saniyeniz var."

Koridorun en uç noktasındaki üçlü, koşarak Hektor ve baygın ikilinin olduğu noktaya doğru harekete geçtiğinde başımın döndüğünü hissettim. Midemdeki yanma kuvvetlendi ve dilimdeki acı tat uyuşmama neden oldu. Ardımdaki sandalyeye doğru adeta düştüm. Titreyen bacaklarıma yasladığım dirseklerimle öne kapanıp gözlerimi yumduğumda, nefes alamıyordum. Endişem benliğimi ele geçirmiş, anksiyetem tavana vurmuştu.

"Üç dakika otuz saniye."

Barca sözleriyle yerinden kalktı. Onu duysam da başımı kaldırıp bakamadım. Buna gücüm yoktu. Üzerlerinde olan mikrofonlardan seslerini işitebiliyordum. Atilla baygın adamların ağırlığından yakınıyor, ara ara küfrediyordu. Gediz ile İlyas ise ona söylenmek ve hızlı hareket etmesini istemekle meşguldü. Bir ara Hektor'un sesini işittim. Ezel'i tek başına sırtlanıp Atilla'ya koşmasını ve helikopteri kalkışa hazır hale getirmesini emretmişti.

Bir cesaret başımı kaldırdığımda iç kısımda olduklarını fark ettim. Hızlı hareket etmeye çalışsalar da bir çapa misali taşıdıkları baygın adamlar yüzünden çabuk davranamıyorlardı.

"İki dakika yirmi yedi saniye."

Gözlerimi yumarak oturduğum yerde bir ileri bir geri sallanmaya başladım. Aklımın bir sıvıya dönüşüp zihnimden düşercesine aktığını hissettim. Kalbimin ritmi, raydan çıkmış bir tren gibi son sürat yol alıyordu ve her an bir duvara çarpıp parçalara ayrılabilirdi.

Bir çığlık sesi benliğimi yararak geçmişimden bugünüme geldi. Babamın çalışma masasının üstüne sıçrayan beyin parçaları ve oluk oluk akan kanı gözümün gönündeydi. Onu bulduğumda attığım feryadı anımsamak kalbimin kasılmasına neden oldu. Ne kadar korktuğumu tarif edebilecek kelimelere sahip değildim. Kahramanımın parmaklarının arasında asılı kalan silah ile kendini öldürdüğünü görmemin benim için bir mantığı yoktu. En sevdiği kitaplarına sıçrayan kan lekelerinin izahı yoktu. O an benim için hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Bir daha öyle hissetmem sanıyordum.

Bir daha hiç o kadar korkmam sanıyordum.

Sonra daha derin, daha eskide kalan bir vaveyla kulaklarımı doldurdu. Bir oğlan çocuğunun acıyla attığı çığlık, geçmişimin küflenmiş yüzeyinde yankı buluyordu. Ardı ardına gelen kesik sesin dibinde biten haykırışlar, zihnimin ücra köşelerinde yankılandı.

Ve bir patlama sesi işittim.

Gebze ve İstanbul arasındaki her noktayı inletecek kadar yüksek bir patlama sesi.

Düşen omuzlarıma eşlik eden gözyaşlarım ile titrek bir soluk dudaklarımdan kayıp gitti.

"Feray," diyen adamın sesi kulaklarıma doldu.

Sandalyemi ona döndürerek önümde diz çöküp, kısılan bakışlarımı görmek istercesine bileklerimden tutan Barca nazikçe kollarımı indirdi. Gözlerimiz buluştuğunda yüzündeki korkuya eşlik eden hüzünle bana baktı. Mavi gözleri soğuk, ifadesi ise sıcaktı. Bana kötü bir haber verecekti. Evet, bana her şeyin bittiğini söyleyecekti. Dudaklarını araladığında susmasını haykırmak istedim sonra bunu yapmadığıma şükrettim.

"Güvendeler."

Başımı kaldırarak ekranlara baktığımda patlayan fabrikanın göğe yükselen ateşlerini buldum.

"Hektor."

Bir yalvarış gibi dudaklarımdan dökülen mırıldanışıma kesik nefesiyle yanıt verdi. "Buradayım, bebeğim."

Sesini işitmek kurak topraklarıma yağmurları bahşetti.

Arkama yaslanarak derin nefesler almaya başladım.

O iyiydi ve başka hiçbir şey umurumda değildi.

O ruh hastası neyin peşindeydi şimdi daha iyi anlıyordum. Bana göstermek istemişti. Şu an sahip olduğum adam, her şeyi öğreniyor oluşum, onun bana verdiği bir armağandı ve isterse hediyesini geri alırdı.

"Beta 3'ten Beta 2'ye paketler güvende. Rota yuva. Tahmini varış süresi yirmi dakika," dedi Gediz ardından ekledi. "Ve Hektor hafif yaralı."

İşittiğim sözlerle kalbim tekrar kasıldığında Hektor sinirle arkadaşına söylendi. Sanırım beni endişelendirdiği için ona kızıyordu. Saniyeler içinde iyi olduğunu belirtmesiyle rahatlamaya çalıştım.

Ellerimi bir yumruk haline getirip açtım ve bu işlemi birkaç kez tekrarladım. Yanaklarımın alev aldığına emindim zira parmak uçlarım

buz tutmuştu. Bana endişeyle bakan mavi gözlere değmeden sandalyemi çektim ve masaya yanaştım. Dakikalar önce elimden kayıp giden kalemi alıp deftere karaladığım kelimelere baktım. Eğer aklımı başka bir yöne yönlendirmez, kendimi oyalayacak bir şey bulamazsam kriz geçirirdim.

Birbirinden anlamsız olan kelimelere bakarak odaklanmaya çalıştım. Ara sıra bakışlarım monitörlere kayıyor, Hektor'un gergin yüzünü buluyordu. Omzundan yaralanmıştı fakat iyi gözüküyordu. İfadesini kaplayan tek şey, saf öfkeydi. Bu gece olanlara en az benim kadar canı sıkılmıştı.

Yanıma gelmesine on beş dakika kaldığında, bakışlarımı ondan ayırıp tekrar deftere döndüm. Buraya geldiğinde korkak bir çocuk gibi köşeye sinip ağladığımı görmesini istemiyordum. Her ne kadar endişelensem de hâlâ işe yaradığımı görmeliydi.

Anlamsız kelimeleri internette arama motorunda arattım fakat hiçbir sonuç elde edemedim. Dakikaların geçmesiyle çıkmaz sokakta olduğumu anladım. Dudağımı kemirerek kelimelere baktığımda rahatsızlık hissiyle dolup taştım. Doğru olmayan bir şey vardı ve bunu algılamak beni geriyordu.

GRUGXQFX, CDUIL, FRCXQ.

Fark ettiğim şey ile dilimi dişleyerek kalemi daha sıkı kavradım. Duran zekâm karşısında kendimi tokatlamak istiyordum. Bu denli basit olan bir şeyi nasıl daha önce anlamamıştım.

Önümde duran şey, Sezar şifrelemesiydi.

İlk kez Romalı lider Jül Sezar tarafından kullanılmış olan şifreleme tekniği, haber iletiminde kullanılırdı. Şifreli metni alan kişi her harfi kendinden önceki üçüncü harfle değiştirerek saklanan mesaja ulaşabilirdi.

X ve Q harfinin varlığından anlayabildiğim kadarıyla ruh hastası İngiliz alfabesini kullanmıştı. Yani buradaki şablonum buydu: A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z.

İlk kelimeden başlayarak şifreyi çözmeye çalıştım. G harfinden üç geri saydığında denk gelen harf D oluyordu. R harfinden üç geri saydığında elde edilen haf ise O idi. Bu şekilde ilk kelimeyi çözdüm.

Dorduncu, Türkçedeki sesli harfleri hesaba katarsak *dördüncü.*

Geri kalan iki kelimeyi de çözdüğümde karşıma çıkan cümleye bakakaldım.

Dördüncü zarfı çözün.

Kalemi kâğıdın üstüne bırakıp arkama yaslandığımda cümleyi defalarca kez okudum. O ruh hastası, oyundan uzaklaştığımızı hissederek bu gece yeni bir kurgu planlamıştı. Stella Yazılım'a geldiğimi ve Hektor'un gerçekte kim olduğunu öğrendiğimi biliyordu. Ezel Kırca ve Kâzım Abay'ı yem olarak bırakmış, bize her şeyi bildiğini bulmacalar ile üstü kapalı bir şekilde anlatmıştı. Bu da yetmezmiş gibi geriye bir emir de bırakmıştı. Oyuna kaldığımız yerden devam etmemizi ve dördüncü zarfı çözerek beşincisine ulaşmamızı talep ediyordu.

Dakikalarca öfke içinde oturup bir çıkış yolu aradım. Dördüncü zarfı zihnimde evirip çevirip içinde yer alan dizeleri düşündüm fakat öylesine bitap haldeydim ki adımı sorsalar dahi söyleyemezdim.

Ayrıca canımı sıkan bir nokta daha vardı ki bunu düşünmek bile kalbimin sıkışmasını sağlıyordu.

Kullanabileceği bütün şifreleme teknikleri içinden Sezar şifrelemesini seçmişti. Babamın kod adıyla aynı olan bu şifreleme tekniğini seçmiş olması asla bir tesadüf değildi. Belki de ruh hastası, babamın gerçekliğini de bildiğini söylemeye çalışıyordu. Belki de şifreleri çözmek istiyorsam anahtarımın babam olduğunu dile getiriyordu.

İlerideki kapılar açıldığında titrek bir nefes dudaklarımın arasından kayıp gitti. Barca yerinden kalkıp baygın ikiliyi taşıyan adamlara ilerledi. Ezel'in sağ kolunun altında kalan Hektor'un yerini alıp koridora yöneldiklerinde, bakışları beni bulan kara gözlü adamıma baktım. Kolundan sıyrılan kanlar siyah kazağının kumaşını parlaklaştırıyordu. Yorgun görünüyordu fakat gözleri gözlerimi bulduğu an bir parıltı bakışlarını sarmaladı. Yerimden kalkıp hızla ona ilerledim.

Üzerine atlayıp kollarımı boynuna doladığımda, ayaklarımı yerden keserek bir kolunu belime sardı. Burnunu saçlarıma sürterek derin bir nefes aldığında, ruhuna temas eden kokum ile gergin bedenini gevşetti.

İnce parmaklarımı saçlarına geçirip kendimi ona bastırdım. Beni yavaşça yere bıraktığında belimdeki kolu kasıldı ve beni mümkünmüş gibi daha sıkı sarmaladı. Titremesi azalan parmaklarımı yanaklarına iliştirip dudaklarımızı buluşturdum ve ona duyduğum açlık ile saldırdım.

Geriye çekilip soluklandığımda kara gözlerine baktım. Yarım ağız tebessümüyle kâküllerimi düzelten adamın ensesini okşayarak varlığına minnet ettim.

"Biliyordu, Hektor." Sesim bir fısıltıdan ibaretti. "Benim burada sizinle olacağımı biliyordu. Bu yüzden Kâzım ve Ezel'i bu gece bulabildiniz çünkü aranızda olacağımı ve şifreleri çözeceğimi biliyordu. Her şeyi biliyor. Nasıl bilebilir?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim."

Eğilip beni tekrar öptü. Kısa fakat aklımı bulandıran bir öpücüktü.

"Bu gece benden bir şey almaya kalktı." Karanlık bakışları içimi burktu. "Beni canımla tehdit etmelerine alışığım ama benim canıma can katan seni öne sürmek, yapabileceği en aptalca şeydi. Bunun acısını çıkaracağım."

Soluklarımı düzene sokmaya çalışarak sıcaklığına sığındım. Gözlerimi yumarak alnımı alnına yasladığımda çözdüğüm şifreyi söyledim. "O karmaşık kelimeleri, Sezar şifrelemesiyle yaratmış. Dördüncü zarfı çözün, bizden istediği bu."

"Fark ettim."

"Çok yorgunum," diye şikâyet ettim.

Geriye çekilip alnıma bir buse iliştirdi. Ardından kolunu boynuma dolayarak beni göğsüne bastırdı. Kafamı sert gövdesine yaslayıp dinginleşmeye çalıştım. Saniyeler içinde beklenmedik derecede sersemlemiş ve mayışmıştım.

İşittiğim adım sesleriyle geriye çekildiğimde Hektor beni bırakmadı. Bu yüzden o hâlâ kolunu boynuma dolamışken olduğum noktada dönüp sırtımı göğsüne yasladım ve bize yaklaşan dörtlüye göz attım.

İlyas ellerini ceplerine iliştirirken konuştu. "İkisi de ilaçla uyutulmuş. Adrenalin verip uyanmalarını sağlayabilirim ama enjekte edilen diğer maddeyi bilmediğim için yan etki yapabilir ve ikisi de kalp krizi geçirebilir."

"O iki geri zekâlıyı ölsünler diye kurtarmadım," dedi Hektor. "Uyanmalarını bekleyelim ve gözlem altında tutalım. Tam vücut tarama istiyorum."

Son kısmı söylerken neyi kastettiğini anlamadım ama şu an için umurumda bile değildi.

"Herkes biraz dinlense iyi olacak. Kendilerine gelince haber edin."

Karşımızdaki dörtlü başlarını sallayarak çekirge yavrusu misali dört bir yana dağıldıklarında, başımı geriye atarak kara gözlere tutundum.

Şakağıma bir öpücük iliştirip geriye çekildi ve elimi kavrayıp beni çıkışa doğru yönlendirmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

Hektor eşyalarımı alıp bana uzattığında onu hemen elindeki yüklerden kurtardım. Asansöre doğru yürümeye başladığımızda sorumu yanıtladı. "Zor ve yorucu bir geceydi. Biraz dinlensek iyi olur."

Bakışlarım hızla koluna kaydı. Kanı akmayı bırakmış gibiydi fakat acilen yarasıyla ilgilenilmesi gerekiyordu. Ayrıca haklıydı, yorgun görünüyordu. Kendimi en az onun kadar bitik ve tükenmiş hissettiğime emindim. Yine de içimdeki huzursuzluk yüzünden gitmek istemiyordum. O ruh hastasının bizi izlediğini bilmek, aklımın keskinliğini törpülüyordu. Hem Dilhan öldüğünden beri evimde rahat değildim.

Düşüncelerim dudaklarımdan bir su gibi akıp gitti. "Eve gitmek istemiyorum."

"Eve gitmiyoruz."

Asansöre bindiğimizde çatı katına giden düğmeye bastı.

"Öyleyse nereye gidiyoruz?"

"Seni uzun zamandır götürmek istediğim bir yer var." Kara gözleri, gözlerime tutunduğunda bakışlarında heyecan parıltıları gördüm. "Umarım seversin."

Dudaklarımı ele geçiren tebessüme engel olamadım. Çatı katına ulaştığımızda parmaklarımı kavrayan eline sıkıca tutundum. Helikoptere ilerlediğimizi fark ettim.

"Bununla mı gideceğiz?" diye sorduğumda başını salladı.

"Bir saniye," dedim fark ettiğim detayla. "Sen mi kullanacaksın?"

"Evet."

Aralanan dudaklarımı bastırarak gülümsediğimde mırıldandım. "Sanırım size helikopter kullanmayı öğretmek, verdikleri eğitimin bir parçasıydı."

"Bütün araçları kullanabilirim. Uçak, helikopter, tekne... Liste uzar gider." Gözlerini kıstı. "Ayrıca sana bahsettiğim bir arkadaşım vardı, hatırlıyor musun? İsmi Araz." Başını hafifçe iki yana salladı. "Kendisi pilot ve benimle havada yarışmak gibi bir hobisi var. Örgüt bana kullanmayı öğretmeseydi bile eminim o öğretirdi."

Gülümsemem genişledi.

Ona dair öğrendiğim her yeni bilgi beni mutlu ediyordu.

Hektor, helikoptere binmeme yardımcı oldu. Sağındaki koltuğa geçip kemerimi bağladım. Yanımdaki yerini alıp beni kendimden geçmemin kıyısına getiren bir çeviklikle düğmeleri indirip kaldırmaya başladı.

Bakışlarım omzundaki yaraya kaydığında sesime yerleşen öfkeye hâkim olamadım. "Bu nasıl oldu?"

"Patlama sırasında uçan objelerden biri çizdi. Önemli bir şey yok. Biraz alkol ve duşun halledemeyeceği bir yara değil."

Gideceğimiz yer her neresiyse orada içki ve duş olduğunu öğrendiğim iyi oldu.

Helikopter kalkışa geçtiğinde yerimde huzursuzca kıpırdandım, sonra altımızda parlayan şehir ışıklarını görerek tebessüm ettim. Karanlığı bölen sarı ve beyaz ışıklar öylesine güzeldi ki insan kendini şehrin büyüsüne bırakmadan edemiyordu.

On dakikalık bir yolculuğun ardından Hektor şehirden uzakta büyük ve lüks bir evin arka bahçesine iniş yaptı.

Afalladığımı belirtmeliydim. Öncelikle nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim yoktu ve evin güzelliği karşısında nutkum tutulmuştu. Üç katlı ev, dışarıdan bakıldığında füme rengine boyanmış taşlardan oluşuyor gibiydi ve bir kaleyi andırıyordu. Devasa camlarıyla oldukça aydınlık gözüküyordu. Geniş bahçede büyük bir havuz, tenis ve basketbol sahası vardı. Bakımlı bir bahçeye sahipti fakat eve hâkim olan karanlıktan kimsenin burada oturmadığına emindim.

İkincisi de burası bana öylesine tanıdık geliyordu ki anlayamıyordum. Görüş alanıma girdiğinde tüylerim diken diken olmuş, kalbim hızla atmaya başlamıştı. Ve içimdeki Gece, kendini hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyordu.

Helikopterden inip bahçede adımlamaya başladığımızda sesime yansıyan şaşkınlıkla mırıldandım. "Burası neresi?"

"Ailemin evi." Bakışları adımladığımız eve kaydı. "Ben burada büyüdüm."

Sıcak bir duyguyla sarmalandığımı hissettim. Attığım her adımda izi olan adamın çocukluğunu geçirdiği eve yürürken duygusallaşmamam elde değildi. Taşlı yolda yavaşça adımlıyor, temiz havayı içimize çekiyorduk. O an merak ettim. Küçükken bu yolda kim bilir kaç kez yürümüştüm? Yürümüş olmalıydım, değil mi?

Zira kendimi tuhaf bir şekilde yuvamda gibi hissediyordum.

Attığım her adımda Gece'nin kahkahalarını işitiyordum.

Büyük bir ağacın dibinden geçtiğimiz sırada bakışlarımı kısarak doğruca o noktaya baktım. Karanlığa rağmen ağacın geniş dalına kurulmuş salıncağı görebilmiştim. Dibindeki lavantaların kokusunu alabiliyor, tebessüm etmeden duramıyordum.

Bahçede bulunan ve az ilerimizde duran siyah ile beyaz renklerden oluşan büyük kareyi gördüm. Bir satranç tahtasıydı bu. İnsan boyutundaki mermer görünümlü taşlarıyla düzenli bir sıra halindeydi. Tebessümüm genişlerken emin oldum. Hatırlamama gerek yoktu. O karenin içinde koşuşturan, satranç oynayarak birbirini yenmeye çalışan küçük bedenleri hayal edebiliyordum.

"Genelde sen kazanırdın," dedi sıcak nefesi kulağımı yalarken.

"Bana avans vermiyordun, değil mi?"

Güzel yüzünü kaplayan gülümsemeyle gözlerini kaçırıp omuzlarını silkti. "Bazen."

Gözlerimi devirerek kıkırdadığımda bana eşlik etti. Ona yanaşarak boşta kalan elimi koluna dayadım ve yavaşça adımlamaya devam ettim. Solumda kalan geniş alanda küçük yapay bir göl vardı ve üzerinde nilüferler yüzüyordu. Gölün yanındaysa beyaz bir bank bulunuyordu.

İki yana ayrılan ve yukarıda buluşup ufak bir balkon oluşturan merdivenlerden çıktık. Alt bahçeden ayrılıp üst bahçeye geldiğimizi anladığımda, alanın gündüz gözüyle şu ankine nazaran daha da büyük gözükeceğine emin oldum. Havuzun önünden geçip evin arka girişine ilerledik.

"Neden burada yaşamıyorsun?"

"Burada sen yoksun."

Afallayarak ona bakakaldığımda gülümsemesi genişledi.

"İnsanın kalbi neredeyse evi de orasıymış." Alaycı bir sırıtışla gözlerini kıstı. "Ne demişler, neyleyim malikâneyi içinde salınan yâr olmadıktan sonra."

Dalga geçiyor gibiydi ama son derece ciddi olduğunu biliyordum.

Evin içine girmeden önce elimi bıraktı ve beklememi söyledi. İçeriye girip bütün ışıkları açtıktan sonra ise yanıma geri gelip elimi tuttu. Beni evin içine sürükleyip ardımızdan bahçe kapısını kapattığında, devasa salonda gözlerimi dolaştırarak gördüğüm her detayı sindirmeye çalıştım. Ağzımı kapatamıyor, görüş alanımı süsleyen şeylerin güzelliği karşısında

şaşırmadan edemiyordum. Salon gerçekten çok büyüktü. Hemen sağımda kalan duvarda büyük bir şömine vardı ve Hektor doğruca ona yönelip yakmak üzere işe koyulmuştu. Dekorasyon lükstü. Kanepeler çikolata kahvesi rengindeydi. Koyu renge boyanmış duvarların üzerini barok dönemine ait tablolar süslüyordu. Her bir köşede son derece değerli olduğu belli olan objeler vardı. *Vintage* ve modern karışımı bir stile sahipti. Altımdaki halı desenli ve bej rengiydi. Kanepelerin ortasında kalan sehpa ahşaptandı ve üstünde taze çiçekler vardı. Hektor buraya sık geliyor olmalıydı ya da burayla ilgilenen birileri vardı çünkü etraf son derece temiz ve derli topluydu.

Odanın köşesinde kalan kuyruklu piyanoya, ardından yere kadar uzanan camın köşesinde kalan tekli koltuğa baktım. Haki yeşili koltuğun yanında bir pikap vardı. Dibinde ise plaklar diziliydi.

Kulaklarımda bir uğuldama baş gösterdi. Görüş alanım bulanıklaşırken gaipten geldiğini düşünmeme neden olan bir müzik sesi işittim. Sonra kahkaha sesleri benliğimi doldurdu. İki çocuğa ait olan bu sesler öylesine melodikti ki titremeden edemedim.

Gözlerimi kapatıp başımı hafifçe iki yana salladım ve bir şeyden kaçıyormuş gibi hızla ardıma döndüm.

Bakışlarımı araladığımda ise gözüme başka bir şey çarptı. Yavaşça oraya doğru adımlayıp yeşil renkteki antika konsola ilerledim. Yanına yanaştığımda üzerinde asılı duran tablodan gözlerimi ayırdım ve konsolun üstünde duran çerçevelere baktım. Gördüğüm fotoğraflar karşısında omuzlarımı düşürdüm. Yüreğime saplanan azap yakıcıydı. Ağlama isteği benliğimde büyük bir yer edindi.

Fotoğraflara tek tek baktım.

En başta duran fotoğrafı elime alarak titrek bir tebessüm ettim. Sekiz yaşındaki bir oğlanın vesikalık resmiydi bu. Üzerine süt mavisi bir gömlek giydirilmiş, siyah saçları özenle taranmıştı. Yüzünde ufak bir tebessüm vardı fakat zoraki olduğu belliydi. Kara gözleri yorgun bakmıyordu. Oysa benim hayatıma girdiğinden beri bakışlarında baki olan tek şey buydu. Benim adamım yıllarca yaşadığı şeylerle bitap düşmüştü. Bu çocuğun gözleriyse bir yıldız kadar parlaktı. Öylesine tatlı ve güzeldi ki kalbim acıdı.

Titreyen parmaklarımla çerçeveyi yerine bırakıp hemen yanındaki fotoğrafa baktım.

Dakikalar önce yanından geçtiğimiz ağacın büyük dalına kurulan salıncakta oturan kişi bendim. Yüzümü kaplayan gülümsemeyle başımı geriye atmış, gökyüzüne bakıyordum. Üzerimdeki pembe elbiseye uyum sağlayan pabuçlar giymiştim. Beni sallayan beden ise Hektor'a aitti. Dudağının kenarındaki kırık tebessümle beni izliyordu.

Yıllar geçmişti fakat bana olan bakışları o zamanki gibi kalmıştı.

Bir diğer fotoğrafta ise yine biz vardık. Gölün kenarındaki bankta oturmuştuk. Daha doğrusu ben oturmuştum. Hektor ise dizime yatmıştı. İkimiz de elimizde tuttuğumuz kitapları okuyorduk. Sanırım ben altı, o ise on yaşındaydı.

Geçen gün onu göğsümde uyutup kitap okuduğum aklıma geldi. Bu hatıra beni daha çok yaraladı. Onunla geçirdiğimiz güzel günleri hatırlayamıyordum. Yine de sanki biliyormuş gibi geçmişte yaptığımız şeyleri bugünümüze taşıyarak aynı davranışları sergiliyordum.

Acaba düşünmüş müydü?

O gün göğsümde uyurken, bir zamanlar dizlerimde yattığını hatırlayarak kalbini acıtmış mıydı?

Cevapları biliyordum ve bu yüreğimi yakıyordu.

Dudağımı dişleyerek bir diğer fotoğrafa baktım. Bir sanat galerisindeydik ve ikimiz de küçüktük. Saçlarım yandan iki atkuyruğu yapılmıştı. Başımı geriye atmış tabloya bakıyordum. Ve hiç bırakmayacakmış gibi Hektor'un elini tutmuştum.

Bu öylesine güzel bir kareydi ki kendimi tutamayarak bir damla yaşın yanağımdan süzülmesine izin verdim.

Biz çok güzeldik ama ben hatırlamıyordum.

Belimi kavrayan güçlü kollarla nefes aldığımı hissettim. Sert göğsüne yaslanarak başımı geriye attığımda, saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı.

"Annemin ilk sergisiydi," dediğinde acım içimden geçercesine bana çarptı. Sıcak nefesi kulaklarımdaydı ve kelimeleri beni ateşe veriyordu. "Açılış gecesiydi ve bizi de beraberlerinde götürmüşlerdi. Bütün gece elimi bırakmadan beni oradan oraya sürükledin. Gördüğün her tabloya âşık oluyor ve onu sana almamı istiyordun."

Ruhumu kaplayan azaptan kopup giden bir kıkırtı ağzımın içinde parçalara ayrıldı.

"Annen ressamdı demek." Başımı göğsüne bastırdım. "Benim babam da resim yapardı."

"Biliyorum." Eliyle konsolun üstündeki tabloyu işaret etti. "Bunu baban yaptı. Annem ile babamın düğün hediyesiydi."

Doğrularak sonuncu çerçeveyi elime aldım. Büyük bahçenin ortasına kurulmuş bir masada oturan altı kişinin resmiydi. Annem ile babamı hemen tanımıştım. Lâkin yabancı gelen bir şey vardı. Fotoğrafta o kadar mutluydular ki yadırgadım. Yüzlerindeki gülümsemeyle birbirlerine yaslanmışlardı. Birlikte çok güzel gözüküyorlardı. Tanrım, onları yan yana görmeyi unutmuştum. Bunun nasıl hissettirdiğini anımsayamıyordum.

Bakışlarım diğer çifte kaydığında soluğum kesildi.

Hektor, babasının kopyasıydı. Aynı siyah saç ve gözler onda da vardı. En az oğlu kadar yakışıklıydı. Kalemle çizilmiş gibi kusursuz hatlara sahip olan bir kadına sarılmış gülümsüyordu. Kadının da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu. Gür saçlarını açmış, üzerine çiçekli bir elbise geçirmişti. Masanın tam ortasında ise Hektor ile ben vardık. Minik kollarımı Hektor'un boynuna dolamış, önümüze bırakılan pastaya bakıyordum. Hektor ise ufak tebessümüyle doğruca kameraya poz vermişti. Hepimiz son derece mutlu gözüküyorduk ve bu, beni mahvetti. Öyle ki biri beni öldürse canım eminim ki daha az acırdı.

"Annen ile babanın ismi ne?"

Sorum üzerine yanağını saçlarıma sürttü. "Nevra ve Bayhan."

İçim sıcacık oldu. Fotoğraftaki ifadelerine bakarak tebessüm ettim. Onları hatırlamıyordum ama içimdeki Gece biliyordu. Beni sevmişlerdi ve biliyordum ki ben de onları sevmiştim.

İşaretparmağımı tek tek hepimizin üzerinde gezdirdim ve pastanın üstünde durdum. "Hangimizin doğum günüydü?"

"Benim."

Cevabıyla boğazım düğümlendi. Nabzım yükselirken bir kez daha kendimden nefret ettim. Doğum gününün ne zaman olduğunu dahi bilmiyordum.

Hektor bunu fark etmiş gibi konuştu. "Altı ağustos."

Parmağımı diğerlerinin üzerinde gezdirmeye devam ettim. "Bana biraz onlardan bahset."

"Annem ile babam birbirlerine çok düşkündü. Evin içinde her zaman bir karnaval havası vardı. Şu köşedeki plak susmazdı. Hep bir şarkı çalardı ve onlar dans ederdi. Annem zamanının çoğunu resim çizerek, babam ise onu izleyerek geçirirdi. Bana çok düşkündüler." Derin bir nefes aldığında kalbi sırtımda gümbürdedi. "Ve sana da tapıyorlardı. Ne zaman eve gelsen annem en sevdiğin yiyecekleri yapardı. Öyle ki sen çoğu zaman burada kalır, annem resim yaparken ona yardım ederdin. Bazen seninle ilgilenmez ve piyano çalardım. O zamanlar bana sinir olur, suratını asıp dibime yanaşır ve kollarını göğsünde bağlayıp bana dik dik bakardın." Tebessüm etti. "Beni birkaç kez babama şikâyet ettin. Seninle ilgilenmediğim için ona yakardın ve bir daha seninle ilgilenmezsem piyanomu parçalayacağını söyledin. Babam lafını ikiletmediği için o gece yanıma gelip piyano çalacaksam bile seni yanımda oturtmamı söylemişti." Desibeli alçaldı. "Seni gözümün önünden ayırmamamı yoksa üzüleceğimi söylemişti."

Yanağımdan süzülen yaşlarla onu dinlerken çerçeveye sıkıca sarıldım.

"Babam ile baban çok yakın arkadaşlardı. Her zaman kahkahayla sohbet ederler, maç yaparlar, bazen gölde yüzer ve birer çocuk gibi yarışırlardı. Birbirlerine komik olmayan şakalar yapmayı severlerdi. Bir keresinde çalışma odasındaki dekoratif kılıçlarla düello yapmışlar ve birbirlerini yaralamışlardı." Erkeksi bir kahkaha boğazından kopup gitti. "Annem ikisini de küçük bir çocuk gibi azarlamış ve bizim daha uslu durduğumuzu söylemişti."

Kendimi tutamayarak gülümsedim.

"Annemle annen ise baş başa verdiklerinde, mutlaka babalarımızı sinir edecek bir şeyler bulurlardı. İkisi de eğlenceli kadınlardı ve canları sıkıldıklarında tam bir baş belası olabiliyorlardı."

İşittiklerime inanamadım. Annem hatıralarımda öylesine soğuk ve donuktu ki bu sözler aklıma yatmadı. O an pişmanlık hissettim. Belki de ona çok yüklenmiştim zira kaybettiği şeylerin yüceliğini bilmiyordum. Babamı yitirmiş, en yakın arkadaşlarını kaybetmişti. Geriye ona kalan ise ölü bir koca ve hatıralarından arınmış kayıp bir kız olmuştu.

"Ne kadar mutluymuşuz," diye mırıldandığımda sesimdeki cam kırıklıkları tahmin ettiğimden daha keskindi.

Beni kendi eksenimde çevirip göğsüne bastırdı. Ağladığımı fark ederek kaşlarını çattığında parmakları tenimi kutsadı. Gözyaşlarımı silerek alnıma bir öpücük kondurduğunda, kararlı sesi kendimi güvende hissettirdi.

"Şimdi de mutluyuz." Gözlerimin içine baktı. "Ve mutlu olmaya devam edeceğiz."

"Ama ben hatırlamıyorum."

"Ben sana her şeyi anlatırım. Sıkılmadan, tekrar ve tekrar anlatırım." Alnını alnıma yasladığında varlığına minnet ettim. O kadar çok şükrettim ki kaybetme korkum gün yüzünde süzüldü. "En ufak detayları bile anlatırım ve bir daha unutmaman için elimden geleni yaparım."

Biliyordum, yapardı.

Telefonunun çaldığını işittiğimde geriye çekilip derin bir nefes aldım ve sıkıca kavradığım çerçeveyi özenle yerine yerleştirdim. Hektor cebinden telefonunu çıkarıp aramayı yanıtladığında işittiğim sesiyle kaşlarımı çattım. Son derece iyi bir aksanla Rusça konuşmaya başlamıştı. Ona doğru dönerek yanlış duymadığımdan emin olmaya çalıştım. Gözlerini kısıp dikkatle diğer hattaki kişiyi dinliyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde mahremiyet isteyerek elini kaldırdı. "Ben hemen geliyorum."

"Evi dolaşabilir miyim?"

Arkasını dönmeden önce kalbimin pır pır etmesine neden olarak göz kırptı. "Keyfine bak, güzelim."

Odadan ayrıldığında bile kendimi güvende hissetmeye devam ettim. Oysa yabancı bir alanda yalnız kalmış gibi huzursuzlanmam gerekirdi. Sanırım zihin bazı şeyleri hatırlamıyor olsa bile ruh her şeyi anımsıyordu.

Salondan çıkıp büyük evde adımlamaya başladım. Geniş bir kütüphaneye girip büyüsüne kapılarak dakikalarımı öldürdüm. Ardından kütüphanenin hemen yanında kalan odaya girdim. Burasının Hektor'un annesinin atölyesi olduğunu fark ederek duraksadım. Son derece mahrem bir alandaydım. Bunu idrak ederek çıkıp gideceğim sırada kapının yanında kalan tablolara baktım. Göğsümün altındaki çığlık büyüdü. Benliğimi tırmalayan acıya alışmam gerekirdi fakat gördüğüm her şey ile o acı tazeleniyordu.

Tablolar bir hayat öyküsü gibiydi. Eskiydiler fakat üzerlerinde bir gram toz yoktu.

Nevra Hanım, hayır.

Nevra teyzenin eserlerinde biz vardık. Annem ile babam, kendisi ve kocası, Hektor ile ben... Farklı anlarda ve farklı açılarda fotoğraflanmış gibi gerçekçiydik.

Kendi tablolarım zihnime düştü. Hektor ile geçirdiğim vakitlerden çıkardığım payları fırçaya alıyordum. Bizi temsil eden eserler yaratarak bir hikâye anlatıyordum.

Sanırım bu huyumu kimden aldığımı bulmuştum.

Odadan çıkıp ardımdan kapıyı kapattım ve amaçsızca etrafta adımlamaya devam ettim. İkinci kata çıkıp odalardan birine girdiğimde gülümsemem genişledi. Bir çocuk odasındaydım. Ergenliğine girmek üzere olan bir oğlanın odasıydı burası. Eskisi gibi kalmış ve bozulmamıştı.

Hektor bu evi olduğu gibi bırakmayı kendine amaç edinmiş ve bunu başarmıştı.

Duvarlar bej renkteydi ve koyu renk mobilyalar etrafı süslüyordu. Her yer kitap kaynıyordu. Geniş bir yatak vardı ve köşede bir gitar duruyordu. Komodinin yanında ikimizin bir fotoğrafı vardı. Ona arkadan sarılıp dilimi çıkardığım bir fotoğraftı. Ben bütün haylazlığımla onu rahatsız ederken o öylece durmuş tebessüm ediyordu.

Çalışma masasına ilerleyip üzerindeki kâğıtlara baktığımda nefesim kesildi.

Son derece yetenekli birinin elinden çıkmış olan eskizlerde ben vardım. Hepsi birbirinden farklıydı. Saç şeklim değişse de göz yapım, dudak şeklim ve burnum hep aynı kalmıştı. Birkaç tanesinde daha kilolu gibiydim. Yüzümün versiyonlarına ve olasılıklarına baktığımı algıladığımda titredim. Hektor beni ararken büyüdüğümde nasıl bir kadın olabileceğim ile ilgili yetenekli bir adama eskizler çizdirdiğini söylemişti. O an bu sözlerini çok ciddiye almamış, dikkatimi vermemiştim. Şimdiyse saçmaladığımı anlıyordum. Onun sarf ettiği her sözü kural kabul etmeliydim.

Titreyen parmaklarımı eskizlerin üstünde dolaştırdım. Hepsi beni andırıyor ama bir noktada benden ayrışıyordu.

"Güzelliğinin yarısını bile çizimlere yansıtamamış," dedi Hektor. Başımı geriye atıp ona baktığımda kapıya yaslanmış, elimdeki kâğıtlara bakıyordu. "Eminim seni görse eskizlerinden utanırdı."

Bu doğru değildi.

Hepsi son derece güzel çizilmişti.

"Saçmalama, adam resmen nokta atışı yapmış," diyerek kâküllü olduğum bir eskizi kaldırıp ona gösterdim.

Dudağının kenarını kıvırarak gözlerime baktı. "Kâküllerini uzatmayacağına emindim."

Neredeyse kendimi bildim bileli kâküllüydüm ve hiçbir zaman onlardan vazgeçmeyi düşünmemiştim. Beni izleyen adam, Gece'yi benden daha iyi tanıyordu.

"Küçüklük fotoğraflarıma bakarak mı çizdi bunları?"

Hektor arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. Pahalı deriyi iki yana ayırıp, fotoğraf konulması için yaratılan bölümü bana çevirdiğinde göğsümün altındaki sıcaklık patladı. Kızgın lavlar benliğimi yakarak boğazımdaki düğüme doğru yol aldı. Cüzdanındaki fotoğrafa bakarken tebessüm etmemem imkânsızdı.

Yedi yaşlarımdaki bir resmimdi bu. Gözlerimi vesikalığımdan ayırıp gözlerine iliştirdiğimde sorumu yanıtladı. "Spesifik olarak bu fotoğrafı kullandı. Yüzünün en iyi açısı bu fotoğrafta vardı."

Elimdeki kâğıtları bırakıp ona doğru adımladım ve duygusal yoğunluğumdan kaçınmaya çalışarak kolundaki yaraya baktım. "Şunu temizlememiz gerek, yoksa mikrop kapacaksın."

"Odamda malzemeler var," dediğinde alaycı bir tavır takındım. "Ah, burası odan değil mi?" Köşede kalan yarış arabası koleksiyonunu işaret ettim. "Ben de burada uyuduğunu sanmıştım." Yatağının üstündeki ayıyı gösterdim. "Şuna sarılmadan uykuya dalabiliyor olman beni şok etti."

Gözlerini kısarak alaycılığıma homurdandı. "Bir kere onun adı şu değil, Eros. Ayrıca onu bana sen doğum günümde hediye edip Eros'un bana olan sevgini temsil ettiğini söylemiştin." Kalbimi alaşağı eden bilmiş bir tebessümüyle eğildi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Küçükken bile beni tavlamaya çalışıyordun."

Ellerimi belime yerleştirip başımı dikleştirdim. "Gayet başarılı olmuşum."

Beklemediğim bir anda hızla dudaklarıma bir öpücük kondurup geri çekildi. Kızaran yanaklarıma ve afallayan bakışlarıma karşı gülümsediğinde eğleniyor gibi gözüküyordu. Başını sallayarak geriye doğru bir adım attı. "Beni tavlamaya çalıştığını kabul ediyorsun demek."

Onun peşinden odadan çıktım ve gülümsememi yüzümden silemedim.

Gülümsemesiyle önüne dönüp yürümeye devam etti ve çatı katına çıkarak beni peşinden sürükledi. Kapıyı açtığında bana öncelik verdi. Odasına girdiğimde kokusu anında ciğerlerimi depoladı. Geniş bir alana yerleştirilmiş devasa yatağın üstü siyah, saten kumaş ile kaplıydı. Odada pek fazla eşya yoktu. Köşede siyah camlardan oluşan geniş bir dolap vardı. Balkona açılan kapılar aralıktı ve beyaz tülleri hareketlendiriyordu. Yatağın yanında duran kanepeye ilerledim ve çantamı üzerine atıp montumun kemerini çözdüm.

Bu gece burada kalacağımızı fark ederek ona baktım. "Bana giyecek bir şeyler verir misin?"

Montumu üstümden çıkarıp koltuğa attığım sırada başını sallayıp dolabına yöneldi. Kapağı açıp içinden geniş bir kazak çıkardı. Beni daha önce de yarı çıplak görmesinin verdiği rahatlıkla üzerimdekini çıkarıp koltuğa bıraktım. Ardından ona doğru adımladım.

Beni izlerken koyulaşan bakışlarını umursamadan elindeki kazağı aldım ve başıma geçirdim.

Kazak öylesine büyüktü ki üzerimde bir elbise haline gelmişti.

Hektor iç geçirerek az ilerimizde bulunan kapıya doğru ilerledi ve ben pantolonumu çıkarıp koltuğa bıraktıktan sonra peşinden gittim.

Geniş ve ferah alanda dikilip aynanın karşısına geçti. Çıkardığı malzemeleri tezgâha bırakırken aynadaki yansımama baktı. Ona bakarak kan içinde kalan kazağını çıkarmasını bekledim.

"Ben hallederim."

Sözleriyle kaşlarım çatıldı. Hektor bakışlarını kaçırıyor, çekiniyordu. Bütün bedeni gerilmiş, çenesini sıkmaya başlamıştı. Boynundaki belirgin damar nabız gibi atıyordu. Anlayamıyordum, daha saatler önce onu kazaksız görmüştüm. Şimdi neden utanıyordu ki? Ayrıca utanmaktan çok çekiniyor gibiydi. Bunun sebebi ne olabilirdi?

Bakışlarımı yarasına çevirdim. Omzundan başlayan yara sırtına doğru ilerliyordu. Neredeyse on beş santimlik bir çizgi halindeydi. Hektor'un oraya erişmesi oldukça zordu.

Yanına doğru adımlayıp ardında durdum. "Tek başına yapamazsın. Bırak, yardım edeyim."

Tek kelime etmeden bakışlarını kaçırıp yutkundu. Kalbimdeki ağırlığa eşlik eden korkuyla kasıldım. Bir sorun vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

"Hektor," diye mırıldandığımda ayna üzerinden bakışlarımızı buluşturdu. Titreyen sesime hâkim olamadım. "Neden seni görmemi istemiyorsun?"

Tek kelime etmeden bana baktı. Gözlerindeki keder beni mahvediyordu. Kalbimin ritmi öylesine hızlanmıştı ki kulaklarım uğuldadı. Bakışlarındaki acı bana azap veriyordu.

"Kazağını çıkarır mısın?"

Sorum ile bir süre sessiz kaldı. Bir an için karanlıkta kalmış gibi hissettim. Korkuyla ürpermememem elde değildi çünkü benden sakınıyordu.

"Sevgilim, kazağını çıkar."

Bir dağ misali önümde dikilen bedenine baktım. Saniyelerin ardından omuzlarını düşürerek adeta teslim oldu. Kazağının eteklerini kavrayıp kumaş parçasını bedeninden ayırdığında, görüş alanıma giren görüntüyle sendelememek için çaba sarf ettim.

Dudaklarım aralanıp, sessiz bir çığlık ile feryat ettiğimde içimdeki Gece gözlerini yumarak ağlamaya başladı.

Sevdiğim adamın, çocukluk arkadaşımın sırtında uzun ve derin izler vardı. Mazinin bıraktığı bir hasardı bu. Tenine atılan kırbaç darbeleri iyileşmemiş, zaman onlara iyi gelememişti. Bir düzine ipin üst üste binmesi gibi bir görüntüydü. Solmuş kızıl çizgiler, aklımın sınırlarını yerle bir etti. Manzarama yerleşen bu tablo, gözümün gördüğü en acı şeydi.

Darbeler küçük bir çocuğa atılmış fakat izleri bir adama miras kalmıştı.

O çizgilerin uçlarına ise yıldızlar işlenmişti. Bir yıldız haritasına çevrilen acının izlerinde minik yıldızlar ışıldıyor, bu korkunç görüntüyü kamufle etmeye çalışıyordu.

"Kim?" Çaresiz ve yitik bir soru döküldü dudaklarımdan. "Kim yaptı bunu sana?"

Mideme saplanan acı tat dilimi yaktı. Zihnimde filizlenmiş umudun topraklarındaki nem kurudu. Bu tablo, kabul edilebilir ve anlaşılabilir değildi. Aksine bu tablo insana insanı sorgulatıyordu.

Buz kesen bedenine eklenen kalp ritmini hissettim. Yüreği çırpınıyordu. Soruma cevap veremedi, sanırım birine daha önce hiç nasıl canice şiddet gördüğünü anlatmamıştı. Bu düşünce beni katletti. Zihnime akın eden çığlıklarla gözlerim puslandığında aklımı yitireceğimi düşündüm.

"O dört gün," diyerek zar zor konuştum. "O dört günde mi oldu bunlar?"

Sükûnetine sığındı. Yansımasına bakmak, yüzünü görmek istedim ama gözlerimi yaralarında ayıramadım. Kendi sırtımın sızladığını hissettim. Sanki şimdi görünmez bir kırbaç benim tenimi dağlıyordu. Gözlerimden kayan yaşlarla yara izlerine bakmaya devam ettim. Kırbaç yaralarının uçlarındaki yıldız dövmelerine göz attım.

"Hektor, bize ne yaptılar?"

Kalbimdeki acı, kelimelere dökülemezdi. Benim yıpranmış aklım boşluğun içinde amaçsızca savrulurken, onun zihninde her gün bir savaş yaşanıyordu.

Ben hatırlayamıyor, neler olduğunu bilmiyordum ama Hektor o dört günün acısını hâlâ çekiyordu. Hem de bir başına... Oysa benim de onunla yanmam gerekirdi. Düştüğü ıstırap çukurunda onunla debelenmem adil olandı. Ama buna izin vermiyor, hatırlamamı istemiyordu. Belki de bu onun bana yaptığı ve yapacağı tek haksızlıktı.

"Üzülme," dediğinde sesindeki keder kalbime saplanan bir hançerdi. "Bana kalan izler sadece bir yadigâr oldu. Uçlarına senin yıldızlarını doladığımda o izler acımayı bıraktı. Şimdi sadece birer hatıralar. Bana ne olursa olsun savaşmam gerektiğini hatırlatan anılardan ibaretler."

Nasıl baş edebiliyordu?

Ben anımsayamadığım şeyleri bile kaldıramıyorken, o bütün hatıralarımızı nasıl tek başına omuzlayabiliyordu?

İzlerine bakmamı üzüleceğim için mi istememişti, yoksa utandığı için mi? İkinci olasılık beni mahvetti. Eğer benden sakınma, saklanma ihtiyacı hissederse buna dayanamazdım.

"Sadece çirkin gözüküyorlar," dediğinde hızla yansımasına baktım. Yüzündeki buruk tebessümle gözlerini kaçırıp ellerinde duran antibiyotikli mendilin ambalajını açmaya başladı. "Bu yüzden görmeni istememiştim."

Çirkin değillerdi. Aksine neden kaynaklandıklarını bilmesem bu görüntü hoşuma bile giderdi. Fakat onları yaratan şeyin iğrençliğini

bildiğim için bunu yapamıyordum. Elime geçen tek şey, bunu ona yapan kişiden ölümüne nefret etmekti.

Bunu anlamasını istedim.

Benim için asla çirkin olamayacağını, her zaman gözümün gördüğü en güzel insan olacağını bilmesini arzuladım.

Kusurlarını sevdiğimi görmesini diledim.

Parmak uçlarımda doğrulup her bir çizginin üstüne öpücüklerimi kondurdum. Kadifemsi tenine izimi bırakarak her yarasının şifa bulmasını diledim. Dudağımın değdiği alan yanmaya başladığında Hektor kasıldı. Göğsünden memnuniyet dolu bir hırıltı yükseldi ve bu ses, zihnimin karanlığına ışık tuttu. Her bir noktasını, her bir yıldızı öptüm. Geçmişte açılan bütün yaralarına, aklımın ücra köşelerinde yankılanan çığlıklarına, teninin altında atan kalbine bir buse kondurdum. Dudaklarımın altında gevşeyen bedenine kollarımı dolayarak alnımı sırtına yasladığımda, sesimin hissettiğim kadar kırık çıkmamasına özen gösterdim.

"Sen çok güzelsin." Burnumu hafifçe tenine sürtüp kokusunu içime çektim. "Sakın bir daha benden sakınma. Yaralarını bana gösteremezsen, onları iyileştirmeme izin vermezsen beni sevmiyorsun sayarım."

Hızla dönüp beni kollarının arasına aldı ve bedenimi kaldırıp önüne döndü. Beni lavabonun geniş tezgâhına oturttuğunda bacaklarımın arasına girdi. Bedenimi bedenine yaslayarak gözlerimin içine baktı. Bakışları titriyor, bana dokunan elleri cayır cayır yanıyordu. Üzerime eğildiğinde nefesim kesilip kalbim deli gibi atmaya başladı.

"Sana olan sevgimden sakın şüphe etme, Annabel Lee." Hırıltılı sesi bacaklarımı titretti. "Sen benim için yaratılmışsın. Senin ruhun benimkine mühürlü. Beni yaralayan da sensin iyileştiren de. Beni var eden de sensin yok edecek olan da."

Derin bir nefes alıp burnunu boynuma sürttüğünde bayılacağımı sandım.

"Anladın mı?" diye sordu geri çekilip. Sanki sözlerinden emin olmamı, buna gerçekten inanmamı istiyordu. Emin olabilirdi ki inanıyordum.

Başımı sallayarak tebessüm ettim.

Dudaklarına bir buse kondurup ardından gözünün altındaki, tırnağımın eseri olan yarasını öptüm.

Birbirimize bakarak gülümsedik. Onun yarasını temizleyip bandajladım. Zorla ağrı kesici içmesine neden oldum çünkü itiraf etmese de canının yandığına emindim. Beni kucağında taşımasına ve yatağına yatırmasına izin verdim zira inkârlarımı umursamadı. Başımı göğsüne yasladığımda beni sıkıca kavradı. Bedenlerimiz iç içe geçmiş gibi birbirine dolanırken, yıllardır içine düşmediğim bir huzurla uyudum.

Haklıydı, bizim ruhlarımız mühürlüydü.





KOD ADI: RETROUVAILLES

"Uzun süren ayrılık sonrası
yeniden birleşenlere özel bir mutluluktu bu."

Şömineden yayılan sıcaklık benliğimi yatıştırdı.

Parlak ateş beni sakinleştiriyor, ruhumu tatlı bir dinginlik ele geçiriyordu. Bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımı etrafına doladım. Saat neredeyse sabaha karşı üçtü. İki buçuk saatlik huzurlu uykumun ardından dinç bir şekilde gözlerimi aralamış, bir süre yanımda yatan adamı izlemiştim. Öylesine güzeldi ki kalbim acımıştı. Biraz yalnız kalmak istemiştim. Ona her baktığımda içimin sızlamasına alışmaya başlasam da bazen onu hak etmediğimi düşünerek kederleniyordum.

Hayatımız birdi ama bir o kadar da apayrıydı.

Benim hatırlayamadığım yıllar vardı. Onun ise unutmadığı seneler.

Salona gelip yumuşak beyaz kilimin üstüne oturmuş ateşi izliyordum. Üzerimde Hektor'un kazağı vardı ve buram buram o kokuyordu. Kendine has, erkeksi kokusu bambaşka bir büyüye sahipti. Bu derin bir kokuydu. Öyle ki tenimde izini bırakacaktı.

Düşüncelerimi ele geçiren duyguların en yoğunu kederdi. Hektor'u hatırlayamıyor olmak, kendime öfkelenmeme neden oluyordu. Sırtındaki yaraları öpmek, o izleri yaratan anıları anımsayamıyor olmak kadar acı vericiydi. Kalbimde ve ruhumda büyük bir yer edinen adamın yaşadıklarımızın her ayrıntısını ezbere biliyor oluşu ödeyemeyeceğim bir borç gibiydi.

"Lilith."

İşittiğim sesiyle omzumun ardından baktım ve onu az ileride dikilmiş, gözlerini ovuştururken buldum. Tatlılığı karşısında tebessüm ettim. Böyle bir vücuda sahip olan birinin bu kadar bebeksi bir tavır sergilemesi büyük ironiydi.

Adımlayarak bana yanaştığında uykudan kaynaklı boğuk sesini duyumsadım ve tınısındaki tokluğun beni titretmesine izin verdim. "Uyuyamadın mı?"

Az ilerimdeki tekli koltuğa kendini attı. Uykulu ve bitkin hali göğsümün sızlamasına neden oldu. Günlerdir doğru düzgün dinlenmemişti ve bunu fark ettiğim her an onu göğsüme bastırıp bir çocuk gibi uyutmak istiyordum.

"Aksine mışıl mışıl uyudum. Dinlenmiş olmalıyım ki kalktım."

Çenemi koluma yaslayıp onu izledim. Üstünde sadece siyah pantolonu vardı. Bedeni bir Yunan heykelinin kusursuz kıvrımlarına sahipti. Çelikten yapılmış gibi duruyordu. Pürüzsüz tenini süsleyen dövmeleri göz alıcıydı. O kadar güzeldi ki onu resmetmek istedim ama karşımdaki adamı olduğu kadar güzel yansıtabileceğim bir yeteneğe sahip değildim.

Dirseğini koltuğun yanına, çenesini ise yumruk yaptığı eline yasladı. Kara gözleri kısık ve mahmurdu. Siyah saçları birbirine girmiş, dağınık şekli bile çekici bir hal almıştı.

Geçen saniyelerin ardından gözümü ona dikmiş bir film izler gibi varlığını arşınladığımı fark ettiğimde mırıldandım. "Sen neden uyandın?"

"Yanımda olmadığını hissettim," dedi bakışlarımda tutuklu kalırken.

Kalbim sızladı ama bunu ifademe yansıtmadım. Ellerinden kayıp gidebilecekmişim gibi hissettiği her an parçalanıyordum. Bakışlarındaki kaybetme korkusunu görebiliyordum ve bu beni mahvediyordu. Oysa bilmeliydi ki yokluğumda ne hissediyorsa yokluğunda onu hissediyordum.

"Bağımlılık yaptım galiba," diye alaycı bir tavırla mırıldandığımda gözlerinden bir parıltı geçti. Cazip bir tebessümle bana bakarken başını koltuğa yasladı ve boynunu ortaya çıkardı. "Tahmin bile edemezsin. On dakikada bir belli dozlar almazsam sensizlik krizine giriyorum."

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. "On dakikada bir mi?" Başımı doğrultup gözlerimi kıstım ve homurdanarak konuştum. "O kadar dayanabiliyor musun?"

"Bonkör davrandım."

İçimi kaplayan sıcaklık ve dudaklarımı ele geçiren tebessümle bir süre onu izledim. Savaştan çıkmış gibi gözüküyordu ama bu haliyle bile büyüleyiciydi. Bazen merak ediyordum, benim gözümde mi bu kadar çarpıcıydı yoksa ona her bakan aynı güzelliği görebilir miydi?

Bir an aksini diledim.

Ona bakan insanların benim gördüğümü görebilecek olması içimi yaktı.

"Yüzündeki ifade," derken gözleri kapalıydı ama sanki yine de beni görebiliyordu. İç geçirip doğruldu ve bakışlarımızı buluşturdu. Dirseklerini dizlerine yaslamış, bana doğru eğilmişti. "O güzel aklından neler geçiyor?"

Düşüncelerimi dile dökemedim. İlk defa bir sorusuna cevap veremeyeceğimi hissettim. Söylemek yerine göstermeyi seçtiğimde ise yerimden yavaşça kalkıp ona doğru adımladım. Şömine ateşinden yayılan kızıl gölgeler teninde dans ediyor, güzelliğini süslüyordu. Yüreğime yerleşen sızıyla önünde durduğumda arkasına yaslanıp gözlerimin içine bakmaya devam etti. Karanlık bir ormanı anımsatan uçsuz bucaksız bakışları içimdeki küçük kızın güven duymasını sağlıyordu. Ondan aldığım cesaret ile bacaklarının arasına sızıp kucağına oturdum. Saniyeler içinde kolu belime dolandı. Diğer eli ise bacağımı kavramış, parmakları tenimi okşamıştı. Bir kolumu omzunun ardına attım. Boşta kalan elimi ise belirgin çene hattında gezdirdim. Kara gözlerindeki yoğunluk beni parçalara ayırsa da bakışlarımıza bağlanan mührü kırmadım.

Geçen her saniyede ellerimin altında gerilen bedeniyle içimdeki ateş harlandı. Tenimi kutsayan parmakları benliğimi bilinmez bir sıcaklığın kollarına atıyordu. Aklımdan geçen tek şey, onu tüketmekti. Varlığını hissetmek istiyordum. Onu hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki sanki aklımda dengelemem gereken bir terazi vardı. Ağırlığını bana verirse, ruhum sonunda sendelemeyi bırakacaktı.

Eğilip dudaklarımızı buluşturduğumda nefesim kesildi. Yumuşak ve kendine has bir tada sahip olan dudaklarını araladığında başımı hafifçe yana eğdim. Boğazından kopup giden tatminkâr tınıda memnuniyet saklıydı. Derin ve sert sesi bedenimi titretti. Bunu fark ederek beni daha sıkı sarmaladığında soluğum tamamen kesildi.

Bağımlılık yapıcı bir etkisi vardı. Öyle ki aldığım tadı beni sarhoş hissettiriyordu. İçimdeki şehvet bir balon gibi patladığında şiddeti karşısında başım döndü. Altdudağımı sertçe dişleyip sonra yalayarak öptü. Beni dağıtmak ve toplamak arasında gidip geliyor gibiydi.

Çenesindeki elimi yavaşça boynuna indirdim. Dokunduğum yer alev alıyor sandım zira bedenindeki sıcaklık artış göstermişti. Boynundaki

damarı yavaşça okşadığımda nabzını hissetmek kalbimin bocalamasına neden oldu. Sert göğsünün altındaki yüreği, benim için hızla atıyordu.

Beni kontrolünü yitirmişçesine öpmeye devam etti. Durmak istemiyor, durmak nedir bilmiyordu. Sanki son nefesini verene dek beni öpebilir, bundan bir saniye olsun vazgeçmezdi.

Nabzının üzerindeki parmaklarımı indirerek sıcak ve sert göğsüne dokunduğumda dudaklarımın arasından bir inilti kayıp gitti. Onun ağzında parçalanan inlemem karşısında hırıltılı bir ses çıkardı. İşittiğim nidasıyla vücudumun her santiminin alev aldığını anladım. Kulaklarımdaki uğultu her geçen saniye artarken tenim karıncalanıyordu. Tekrar dudağımı dişlediğinde bacaklarımın arasında yoğun bir his belirdi.

Soluklanmam gerektiğini hissederek geriye çekildiğimde yanaklarımın kızardığına emindim. Gözlerimin önünde beliren kararlar saniyeler içinde yok oldu ama ardında bıraktığı sarhoşluk bakiydi.

Bakışlarımı yüzünde gezdirdiğimde o da aynısını yaptı. Kızaran yanaklarımdan birini yavaşça okşadığında gözlerine baktım. Çenesi seğiriyor, kasılmış bedeni mümkünmüş gibi her geçen saniye daha çok geriliyordu. Benimle ne yapacağını bilemez gibi yüzüme bakmaya devam ettiğinde gocunmadan ve çekinmeden arzumu dile getirdim.

"Seni istiyorum," dedim kısık soluğumla. Ona yanaştım ama dudaklarımızı buluşturmadım. Uzansam dokunabileceğim, öpebileceğim kadar yakınımdaydı. Nefesi nefesime sarılıyordu. "Seni her şeyinle istiyorum."

Gözlerini yumup hafifçe kaşlarını çattığında kendiyle savaşır gibi başını geriye attı. Tekrar bana baktığında karanlıktan emanet aldığı gözlerinde fırtınalar kopuyor gibi gözüküyordu. Bedenimin üstündeki elleri tutuşunu sıkılaştırdı. Üzerime eğilip belimdeki kolunun şiddetini artırdığında baskıdan dolayı nefes alamadım. Aralanan dudaklarıma bakarak tebessüm etti. İlk defa bir gülümsemesinden çekindim. Öylesine karanlık ve cazipti ki aklım gördüğü manzaranın fotoğrafını çekti.

"Uzun zamandır bunu duymayı bekliyorum." Sesinde öfke, mutluluk, arzu ve anlamlandıramadığım bir teslimiyet vardı. "Kahretsin ki bu kadar iyi hissettireceğini hayal bile etmemiştim." Gözlerimizi ayırmadan ruhunda kabuk tutan yaraları kanatarak yakardı. "Beni ne hale getirdiğin hakkında en ufak bir fikrin yok, Lilith. Senin için nasıl yandığımı bilmiyorsun. Senin için nasıl tutuşup, küllerimi bile üzerine savurmak istediğimi bilmiyorsun."

"Göster bana," dediğimde sesim yumuşacık çıktı.

Yüzündeki alaycı tebessümle beni izlediğinde meydan okumamdan haz almış olduğunu anladım. Geriye çekilmemem, ondan sakınmamam hoşuna gidiyordu.

"Bu kadar mükemmel olman haksızlık," dediğinde kalbim tekledi.

Bakışlarımda ne gördüğünü bilmiyordum ama her neyse kibritin alev alması gibiydi. Gözlerindeki açlık ile beni kendine çekip yanağıma, ardından çeneme bir öpücük kondurdu. Dudakları boynuma doğru inmeye başladığında başımı geriye atarak ona alan yarattım. Öptüğü yerlerde bir hayat başlayıp bitiyormuş gibi hissettim. Sıcak ve ıslak dili tenimde kayarken gözlerimi yumarak inledim. Tatminkâr bir hırıltıyla belimi sıkıca kavradığında diğer eli bacağımı okşadı. Yumuşak dokunuşları sertleştiğinde sıktığı tenimle tatlı bir acı hissettim. Boynuma gömdüğü kafasıyla kokumu içine çekti ve bedenim zangırdadı.

Onun tarafından dokunulmak, bana yaşadığımı hatırlattı.

Boynumu hafifçe dişleyip sonra öptü. Köprücükkemiğime giden yolda yavaşça ilerlerken beni delirtiyordu. Daha fazlasını, hepsini istiyordum.

Dudaklarını boynumdan ayırmadan konuştuğunda sesindeki kararsızlığa net bir şehvet eşlik ediyordu. "Lilith, bana durmamı söyle yoksa ben kendimi dizginleyemeyeceğim."

Sıkıca yumduğum gözlerimi aralamadan başımı iki yana salladım. "Durmanı istemiyorum."

Nefes nefeseydim ve yanıyordum. Bu yüzden aniden geri çekildiğinde dengemi kaybeder gibi oldum. Bakışlarımı ona yönelttiğimde gözlerini kaçırdığını gördüm. Dilinin altında bir şey vardı fakat nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Çekingen bir tavırla yutkunduğunda onu zorlayan şeyin ne olduğu hakkında bir tahminim vardı. Bu konuşmayı yapmamız şart değildi fakat birlikte olacaksak ikimiz de açık olmalıydık. En azından ben bunda bir sorun görmedim. Bu yüzden ona bakmaya devam ederek konuştum. "Bakireyim, Hektor. Ama azize değilim. Bu yüzden sanki masumiyetimi çalacakmışsın gibi kasılmana gerek yok. Ben ne istediğini bilen bir kadınım."

Sözlerimle bakışlarımızı buluşturduğunda afallamıştı. Şaşkınlığını sesine yansıtarak karşılık verdiğinde onu anlamaya çalıştım. "Düşündüğüm o değildi."

Sessizlik oluştuğunda kendimi tamamen açtım.

"İstemediğimden değil," dedim bakışlarımı kaçırarak. Her ne kadar bu utanılacak bir şey olmasa da sevgilime cinsel geçmişimi anlatma fikri bir an fazla geldi. Bana olan bakış açısının değişmeyeceğini biliyordum zira buna hakkı yoktu. O hayatımda değilken yaptığım şeyler onu alakadar etmezdi. Hektor'u tanıyordum, her ne kadar anlatacaklarımı duymak onu mutlu etmeyecek olsa da en ufak bir olumsuzluk sergilemez ya da söylemezdi. "Yirmi yaşındayken biriyle o aşamaya geldim. Açıkçası benim için cinsellik, fiziksel bir eylemdi. Bunun romantize edilmesi fikrini pek anlayamıyordum. Bu yüzden denemek istedim."

"Geçmiş zamanda konuşuyorsun."

Sözleriyle gözlerimizi buluşturdum. Bakışları stabildi fakat bedeni gerilmişti. Elimi kalbinin üstüne yerleştirip nabzını okşadım. "Senin için önemli bir yere sahip olan biriyle tanıştığında anlamsız gelen her şey mantık kazanıyormuş. Ben bunu seninle öğrendim. Bu yüzden evet, geçmiş zamanda konuşuyorum."

Derin bir nefes aldı. Sanki bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı.

"O aşamaya geldiğimizde ben yapamadım," diye mırıldandım. "Daha doğrusu bedenim yapmadı. Kasılma yaşadım ve bacaklarım kilitlendi. Nefesim daraldı ve kasıklarımdaki bütün kan çekilmiş gibi öylece kalakaldım. Parmak ucumdan belime kadar hissizleşmiş gibiydim. Sanki bir anda buz küpüne batırılmıştım." Bakışlarımı kaçırsam da gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "Sonuç olarak bir şey yaşanmadı. Ertesi gün hastaneye gittim ama fiziksel olarak bir sorun bulamadılar ve beni psikoloğa yönlendirdiler. Kadın vajinismus olabileceğimi söyledi." Sesimde parçalanmış bir acı vardı. Kalbim kasıldı ama yine de aklımdan geçenleri dile döktüm. "Bana geçmişte istismara uğradıysam bunun yaşanabileceğini anlattı."

Kadının bakışlarını dün gibi hatırlıyordum.

Bana acır gibiydi.

Vajinismusun ne demek olduğunu tane tane anlatmıştı. Şimdi bile sesini duyabiliyordum. Bana bunun, cinsel birleşme sırasında yaşanan istemsiz kasılmalar sonucunda, penisin vajina içine girememesiyle karakterize edilen bir cinsel işlev bozukluğu olduğunu söylemişti.

Yaptığım araştırmalara göre vajinismus başlı başına bir savunma mekanizmasıydı. Güven duyulmayan ilişkilerde sık sık gerçekleşebiliyordu.

Bunun birçok nedeni ve kaynağı olabiliyordu fakat benim durumumda kadın hatırlayamadığım dört günü etken olarak seçmişti. Hatıralarımı yitireceğim, travma sonrası stres bozukluğu yaşayabileceğim bir şey başıma geldiğine göre ve buna cinsel ilişkiye girememe sorunum da eklendiğinde ortaya çıkan kombinasyonun en başlıca nedeni taciz veya tecavüz olabilirdi.

Bilinçdışım benden habersiz bir şekilde beni koruyordu. Bana adeta güvende olmadığımı söylüyordu ve bazen bu duyguya başka bir şey eşlik ediyordu. Sebebini asla anlayamadığım bir suçluluk hissi.

"İzin vermedim, Feray," dediğinde bakışlarımız birbirinde asılı kaldı. Öfkesi can alıcıydı fakat nedeni ben değildim. Zihninde çıkan kaos, hatıralarının eseriydi. "Kimsenin sana dokunmasına izin vermedim. Bu yüzden emin ol, tecavüze uğramadın."

İşittiğim sözler varlığından emin dahi olamadığım bir yükü yok etti. Göğsümün üstündeki karanlık delik aniden kapanmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak ona biraz daha yanaştığımda varlığına öylesine minnettardım ki kelimelerle ifade edemezdim.

"Belki de biliyordum." Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözler ile tebessüm ettiğimde kararan bakışlarında yok oldum. "Saçma gelebilir ama ne zaman biriyle yakınlaşsam, sadece cinsel olarak değil duygusal olarak da... Mesela randevuya çıksam ya da birinden aşk itirafı alsam rahatsızlık duyuyordum. Hep içime bir his doğardı."

Yüreğimle yıllardır geçirdiğim bir imtihan vardı. Asla nedenini anlayamadığım bu sınav sayesinde hiçbir zaman birine yakınlaşamamış, duvarlarımı indirmemiştim.

Kara gözlerine tutunarak avucumun altında atan kalbini okşadım. Ve bütün dürüstlüğüm ile tebessüm ettim. "Seni hatırlamıyorum ama seni tanımadan önce bile varlığını hissedebiliyordum. İçimdeki ses her tanıştığım erkeği yargılıyordu. Bana bir şeylerin yanlış olduğunu haykırıyordu. Sanırım zihnim sana ihanet ettiğimi düşünmeme neden oluyor ve beni durduruyordu."

İlişkilerimin ciddiyete varamıyor oluşunun en büyük nedenlerinden biri buydu. Kalıcı ilişkilere inanmamamın sebebi, kimsenin benim için kalıcı bir yere sahip olamayacak gibi hissettirmesiydi. Şimdi anlıyordum ki bu, o yerin çoktan dolu olmasından kaynaklanıyordu.

Saçlarımı okşayan adama bakarak tebessümümü genişlettim ve alaycılığımı kuşanarak homurdandım. "Eğer sen de kendini bana saklasaydın ortaya tatlı bir hikâye çıkabilirdi."

Kucağında oturduğum adam önüme düşen bir tutam saçı geriye savurup yanağımı okşadı. Bakışlarındaki sıcaklık içimdeki yangına tutulan aynaydı. Dudağının kenarını kıvırarak son derece rahat bir tavırla konuştuğunda boşluğa savrulurcasına sendeledim.

"Saklamadığımı nereden biliyorsun?"

İşittiğim sorusuyla afalladım ve ses tonuma hâkim olamadım. "Ne?"

Hektor bana bakarken iç geçirdi. Gözlerini yüzümde gezdiriyor, dudağının kenarını kıvırmış doya doya beni izliyordu. Şaşkınlığımdan keyif aldığı barizdi. Bu yüzden cevap vermesi uzun sürdü lâkin konuştuğunda beni her kelimesiyle tamamen şoka soktu.

"Sen gittiğinden beri yaptığım iki şey var; savaşmak ve aramak. Seni bulabileceğimi umarak yıllarımı devirdim, Lilith. O süreçte bir başkasını ne bedenime ne de kalbime kabul ettim. Benim için her zaman sendin. Yaşayıp yaşamadığını bilmememe, seni bulup bulamayacağımdan emin olamamama rağmen hep sendin."

Kalbim durmuş gibiydi ve nefes alamadığıma emindim.

"Benim sevdiğim ilk kadın sensin," dediğinde dolan gözlerimle yüzüne bakakaldım. "Benim öptüğüm ilk kadın sensin ve benim sevişeceğim ilk kadın da sen olacaksın." Kollarını belime sarıp beni göğsüne yasladı. "Sadece ilk değil, son da olacaksın."

Ona sıkıca sarılıp başımı boynuna gömdüm. "Son olmak istiyorum," dediğimde bir yemin eder gibiydim çünkü kalbimdeki kasılma bir an için ölümün kıyısında olduğumu hissettirdi. Tanrım, bu adam benim sonum olmak konusunda kararlıydı ve onu durdurmak yerine kendi sonumu getirmeyi tercih ederdim.

Boynumda hissettiğim sıcak ve ıslak diliyle gözlerimi yumdum. Kalbimin ritmi aniden hızlanmış, içimdeki yangın bedenimi aleve vermişti. Beyaz tenimde iz bırakmak istercesine dişlerini bedenime geçirdiğinde titrek bir soluk dudaklarımdan döküldü. Kuruyan dudaklarımı birbirine daha sert bastırıp inlememek için direndim. Kulağımın altına ıslak bir öpücük bıraktıktan sonra burnunu o noktaya sürttü ve derin bir nefes aldı. "Kokun, benim zaafım." Bir eli saçlarımın arasına daldı ve siyah

tutamlarımı kavrayarak beni kendine bastırdı. "Senin her bir zerren benim zaafım."

"Hektor," diye inlediğimde sesim bana dahi yabancıydı.

Bacağımdaki elini bana azap veren bir yavaşlıkla tenimde gezdirmeye başladı. Yukarıya doğru ilerliyor, sonra sınırı geçmek istemiyor gibi tekrar aşağılara iniyordu. Üzerimdeki kazağının örttüğü kalçalarıma ulaşmıyor, kıyıdan ayrılmıyordu.

Boğazıma bıraktığı öpücüklerin ardından dudaklarımı bulduğunda kucağına kıvrılıp başımı yana yatırdım ve ona alan tanıyarak tadını çıkara çıkara öpüşmemize olanak sağladım.

Ne kadar süre birbirimizi öptüğümüzü bilmiyordum. Odaklanabildiğim tek şey, eşsiz tadı ve sıcaklığıydı. Dudaklarımın uyuştuğunu hissettim. İkimiz de nefes alma ihtiyacı hissederek geriye çekildiğimizde kilometrelerce koşmuş gibiydik. Kısılan ve arzuyla parıldayan kara gözlerini gözlerime dikip boğuk sesiyle konuştuğunda kalbim bir havai fişek misali patladı. "Dile benden ne dilersen, Lilith."

"Tek dileğim sensin."

Cevabımla ipler koptu. Aceleci bir tavır ile üstüme kapanıp beni tekrar öpmeye başladı. Bir bacağımı belinin yanına yerleştirerek beni kendine doğru döndürdü. Bacaklarımı beline sarmaya çalıştığımda yerinden kalkarak kalçalarımı avuçladı. Ne olduğunu anlayamadan kendimi şöminenin önünde duran beyaz halının üstünde buldum. Sırtımı yasladığı yumuşak zeminle üstümdeki yerini alan adam bacaklarımın arasına kıvrıldı.

Geriye çekilip derin bir nefes alarak bana baktığında, şömineden yayılan ateş yüzünde raks etti. Kara gözleri boşluğu andırıyordu ve ben karanlığına düşmek için sabırsızdım.

Belimdeki ellerini indirerek kalçalarımı kapatan kazağının eteklerini kavradı. Kazağı yavaşça çıkartıp bir kenara fırlattığında şömineden yayılan sıcaklığa rağmen ürperdim. Karşısında iç çamaşırlarım ile kaldığım ilk an değildi lâkin yine de kendimi tuhaf hissetmiştim.

Hektor başını eğerek vücuduma göz attı. Bakışlarındaki arzu bana aitti. Kara gözlerini her bir santimimde özenle dolaştırıyor, beni ezberlemek ister gibi zaman kaybetmeden bedenimi izliyordu.

Belimdeki elini yavaşça kalçama indirip beni sıkıca kavradı ve kendine çekerek, çıplak göğsünün sutyenimle örtülmüş olan göğsüme

çarpmasını sağladı. Başını hafifçe iki yana salladığında daha çok kendiyle konuşur gibiydi. "Seni hak edecek ne yaptım acaba?"

Dudağımın kenarı kıvrıldığında hafifçe saçlarını okşadım. "Bu soruyu ben de kendime soruyorum."

Eğilerek dudaklarımızı buluşturdu. Pervasız bir sahiplenmeyle birbirimizi öpmeye başladığımızda ikimiz de son derece minnettardık. Yazgımızın bizi bir araya getirmiş olması büyük bir lütuftu ve ben bunu yitirmemek için her şeyi yapardım.

Büyük ve güçlü elleri bedenimi okşayarak keşfe çıktı. Kalçalarımı sıksa da canımı yakmadı. Yukarıya doğru yol alıp bel oyuntumda zamanını geçirdi. Kasıklarımda biriken bir sızı vardı ve canımı acıtmaya başlamıştı.

Geriye çekilip bana baktı. "Yanımda prezervatif yok," dediğinde aklımın ucundan geçmeyen lâkin geçmesi gereken şeyle dudaklarım aralandı. "Eğer korunmadan birlikte olmak istemezsen gidip alabilirim ya da-"

"Hap kullanıyorum." Lafını kesip onu kendime doğru çektim. "Reglimi düzenliyor. Ayrıca ikimiz de daha önce kimseyle birlikte olmadığımıza göre büyük ihtimalle temizizdir. Yani tabii eğer sen kullanmak istersen-"

Beni dudaklarıyla susturdu.

Hektor'un parmakları sutyenimin kopçasını buldu. Gece mavisi rengindeki sutyenimi açtığında hafifçe geriye çekildim. Üzerimden kayıp giden ufak parçanın ardından kara gözleri büyük bir özlemle beni izlemeye devam etti. Bakışlarımız buluştuğunda ikimiz de duygu yoğunluğundan serseme dönmüştük. Başparmağını altdudağımda gezdirdikten sonra yavaşça boynuma, oradan da göğsüme ilerledi. En hassas noktalarıma bıraktığı buselerle nefeslerimi benden çaldı. Gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayırmadığı için bütün tepkilerimi en ince ayrıntısına kadar görüyordu.

Beni tekrar öpmeye başladı ve vücutlarımızı birbirine yaslayarak bütün olmamızı sağladı. Çıplak göğsüne değen göğsümle içim titremişti. Sıcaklığı ve kendine has kokusu, tenime bulanıyordu. Birbirimizi damgalıyor, geri kalan bütün insanlar için kendimizi mahvediyorduk.

Ruhumuza atılan ilmekler, bedenlerimize dolanıyordu.

Geriye çekildiğinde üstümdeki bedenine baktım. Ağırlığını vermiyor, bana doğru düzgün değmiyordu ama bu denli yakınımdayken ve

sağımda kalan şömineden yayılan kırmızı ateş çevresini sarmalamış, onu alevler içinde bırakmışken ayrı bir güzel gözüküyordu.

Parmağını iç çamaşırımın kenarına geçirip, kara gözlerini gözlerime diktiğinde oldukça ciddiydi. "Bana güveniyor musun?" diye sorduğunda bir saniye olsun düşünmeden başımı salladım.

Aldığı cevapla tebessüm ederek bir süre gözlerini yüzümde gezdirdi. Bu soruyu sormasının nedenini anlayabiliyordum. Canımı yakmaktan çekiniyordu. Ayrıca yine kasılma yaşayabileceğimin farkındaydı. Tek umudum kalbimin sesini bedenimin de duyuyor olmasıydı zira şu an istediğim tek şey, bana bakan adamdı. Zihnimin araya girerek her şeyi berbat etmesini istemiyordum.

Hektor bana azap gibi gelen bir yavaşlıkla iç çamaşırımı çıkarmaya başladığında ona yardımcı olarak kalçamı kaldırdım. Saniyelerin ardından karşısında tamamen çıplaktım. Bir kenara bıraktığı iç çamaşırımın ardından bacaklarımın arasına girdi.

Saniyeler birbirinin üstüne devrilirken o tenimin her yerine öpücükler bıraktı. Yumuşak dudaklarına tezatlık oluşturan sert buseleri hem tenimi hem de ruhumu damgalıyordu. Beni kendimden geçirdiğinde gözlerimi yumdum. Kalbim deli gibi atıyor, bedenim yanarken içim üşüyordu. Başım dönüyordu lâkin bunun tek nedeni oydu. Bıraktığı her iz ve dokunuşla beni haberdar dahi olmadığım bir şehvetle sınıyordu.

Deneyimsiz olduğunu söylüyordu ve bana yalan atmadığına emindim. Bu yüzden yeteneğinin doğuştan olduğunu düşündüm çünkü her bir teması doğru noktalarda ve yerindeydi. Şehvet, parmak uçlarımdan başlayıp bütün bedenime, oradan da aklım ile kalbime sirayet etti.

Gözlerimi araladığımda doğrulmuş olan Hektor'u fark ettim.

Kendimi öylesine mutlu hissediyordum ki kelimelerle ifade edemezdim. Bedenimin ona olan teslimiyeti rahatlamamı sağlamıştı çünkü doğruyu söylüyor, ona kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum. Az ilerimde dikilmeye başladığında halının üstünde öylece yatarak bacaklarımı birbirine bastırdım. Dört bir yana dağılan saçlarıma, yüzüme ve çıplak bedenime baktı.

Manzarasının keyfini çıkaran bu hali hoşuma gitti.

Saniyelerin ardından siyah pantolonuyla birlikte iç çamaşırını çıkardı. İkisini de bir kenara atıp bütün gerçekliğiyle tepemde dikildi. Nefesimin kesildiğini ve kalbimin bocaladığını hissettim. Her şeyiyle çok güzeldi.

Şömineden yayılan ateşin kızıl ışıltısı teninde dalgalanıyordu. Bir heykeli anımsatan vücudunun her santimi özenle tasarlanmış gibiydi.

Bu güzelliğin bana ait olması ise bana verilen bir lütuftan ibaretti.

Yavaşça eğilip bacaklarımı araladı. Bedenini bedenimin üstüne yerleştirerek gözlerimin içine baktığında, duyduğu huzura eklenen şehvet gün gibi açıktı. Varlığıyla tamamlanan bedenim buna minnettardı.

"Bu zamana dek kendimi hiçbir yere ait hissetmemiştim," diyerek saçlarımı yavaşça okşadı. Derin bir nefes alıp göğsünü göğsüme bastırdı ve adeta üstüme yerleşti. "*Evim* diyebileceğim bir yere sahip olmadım. Şimdi nedenini anlıyorum." Dudağının kenarı kıvrıldı. *"Benim yuvam sensin. Sen ve sana ait olan her şey, benim evim."*

"Aynı şeyi ben de hissediyorum," dediğimde kalbim ona duyduğum sevgiyle kasıldı. "Ruh eşi kavramına inanmama neden oluyorsun."

Hektor kafasını yavaşça iki yana salladı. "Senin ruhunun bir eşi ve benzeri yok, Lilith. Hele benim ruhum seninkine asla denk olamaz."

"Ruhun için çarpan bir kalbim var, o yüzden böyle konuşma."

"Ruhuna ve kalbine sahibim."

"Ruhuma ve kalbime sahipsin."

Eğilip beni öptükten sonra haylaz bir tebessüm yüzünü süsledi. "Geriye bedenlerimiz kalıyor." Dudaklarımı ele geçiren gülümsemeyle kıkırdadım. "Aynen öyle sevgilim."

Birbirimize karışmaya başladık. Ellerimiz vücutlarımızı ezberlemek ister gibi birbirini tavaf ediyor, dudaklarımız birbirinden ayrılmıyordu. Yumduğum gözlerimle anın büyüsüne kapıldım. Her şeyin sonsuza dek sürmesini ve bu anın hiç bozulmamasını istedim. Bedenimi tavaf eden elleri doğru noktalara temas ediyordu. Göğsünden gelen boğuk bir homurtu sesi bedenimi titretti. Aldığı zevkin kanıtı olan nidası, benim şehvet dolu iniltilerime karıştı.

Bir bütün haline geldiğimizde dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü ama o acı kısa bir sürenin ardından zevke dönüştü. Tamamlanışımız yavaş ama aniydi. Değil kasılma yaşamak, bunu düşünecek vaktim bile olmamıştı. Hektor bana bütün acılarımı ve şüphelerimi unutturmakla kalmamış, beni tamamen ele geçirmişti. Ruhum, zihnim, bedenim ve kalbim; tamamen ona aitti.

"Her bir zerreni hissediyorum," diye kulağıma fısıldadığında sesi boğuktu. "Benim için yaratıldığını düşünmeme neden olan her bir zerreni."

Saçlarımın arasına öpücükler bırakan adamla derin derin nefesler aldım. Zaman algımı tamamen yitirerek ellerinde parçalanmaya başladım. Dudakları tenimi damgalıyor, parmakları yol alan bedenimi bir ateş misali yakıyordu. Vücudunun bıraktığı her darbe en derinimde yankı buluyordu. İniltilerimiz birbirine karışıyor, ağzımdan adı eksik olmuyordu. Öylesine eşsiz bir uyum içindeydik ki bana her şey fazlasıyla doğal geliyordu.

Sanki bu bir ilk değildi.

Birbirimize fazla aşinaydık.

Geriye çekilip gözlerimin içine baktığında soluklanamadım. Kara gözleri, ruhumu görüyordu. Sadece bedenimi değil, kalbimi de ele geçiriyordu. Çoktan onun olan her şeyi istiyordu. Ve ben binlerce kez arzuladıklarını ona vaat edebileceğimi biliyordum. Elimi göğsüne, yedi yirmi üç dövmesinin üstüne bıraktım. Avucumun içinde atmaya başlayan kalbinin ritmiyle kendi kalp ritmimin ne kadar senkronize olduğunu fark ettim.

Gözlerimin yuvarlanmasını sağlayan bir noktaya temas ederek hızlandı. Dakikaların ardından bedenim kasılmaya başladı. Hızla inip kalkan göğsümle soluklarıma yetişemedim lâkin tam bir orgazm yaşadığımda nefes alamadım. Bacaklarımdaki uyuşmaya eklenen titrememle kendimden geçip adını yakarmamın ardından Hektor da bana eşlik etti.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan kendi hazzını kovaladı. Tamamen tükendiğimizde beni kollarına alarak yavaşça eğildi ve alnımı öptü. Bir düzine öpücüğü alnıma bırakıp saçlarımı kokladıktan sonra beni dünyanın en mutlu ve huzurlu kadını kıldı. Bedenimi terk edip yanıma uzandı. Kollarının arasına kıvrılıp gözlerimi yumdum. Ona öyle sıkı sarılmıştım ki eminim canı yanıyordu.

Gevşeyen bedenlerimiz ile bir süre uzandık.

Sadece nefes alıyor ve az ilerimizde yanan şöminenin kızgın ateşlerini izliyorduk.

Bana bir ömür gibi gelen dakikaların ardından saçlarımı okşayan ve belimi sıkıca kavrayarak beni kendine yaslayan Hektor'un boğuk sesini işittim. "Canın acıyor mu?" diye sordu. İfadesini kaplayan endişeden onun canının benimkinden daha çok yandığını anladım. Evet, keskin sızı hâlâ bacaklarımın arasındaydı fakat gayet iyiydim. Hatta iyiden bile öteydim.

En mükemmeli de onu hâlâ hissedebiliyordum. Sıcaklığı ve geride bıraktığı doluluk hissi hâlâ oradaydı.

"Hayır." Uzanıp dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. "Gayet iyiyim." Kendime hâkim olamayarak kıkırdadım ve bariz bir gerçeği dile döktüm. "Ama beni kendimden geçirmene bayıldım."

Çarpıcı ve karanlık bir tebessümle bana baktı. "Ne kadar bayıldın?"

"En az sana bayıldığım kadar."

Bilmiş bir ifadeyle tebessüm ettiğinde onu daha önce hiç böylesine mutlu görmediğimi fark ettim. Yanağımı okşayıp beni izlerken sanki her şeyin gerçek olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Belki de bir yanı hayal gördüğünü düşünüyordu.

Başımı boynuna gömdüm ve kokusunu ciğerlerime depolayarak ona daha sıkı sarıldım. Beni kaslı kollarının arasına alarak bedenlerimizi birbirine mühürledi. Ondan yayılan sıcaklıkla gevşeyerek içinde olduğumuz anın keyfini çıkardım. Bu tuhaftı zira her şey silinip gitmiş gibi hissediyordum. Sanki dünyada bir tek ikimiz vardık. İhtiyacım olan yegâne şeye sahiptim. Benim için atan kalbini hissederek bir an bile şikâyet etmeden bir ömür boynunun girintisinde soluklanabilirdim.

Geriye çekilerek karanlık gözlerine baktım. Katran karasına bulanmış bakışlarındaki ateş, kalbimin yangınını temsil ediyordu. Onun için yanan yüreğimdeki duygularla yüzüne bakmaya devam ettim. Saniyeler boyunca birbirimize bakarak tek kelam etmedik. Varlığımızın tadını çıkarmak yeterli gelmişti.

Kelimelere gerek yoktu.

Her şey gözbebeklerimize işleyen yansımalardan okunuyordu.

Eğilip alnımı öptü ve kokumu içine çekti. Nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde kollarını doladığı bedenimi ona yaslayarak bir süre alnımı öpmesinin verdiği huzura teslim oldum.

Bu periyot alışkanlığım haline geliyordu ve asla şikâyetçi değildim.

Geriye çekilip daha korumacı bir tavırla bana bakmaya başladığındaysa tebessüm ettim. Birlikte olduğumuz için beni sahiplenecek bir adam olmadığını bilmeme rağmen bir mizah ihtiyacı hissederek mırıldandım. "Burası *artık benimsin* diyeceğin kısım mı?"

"Sen hep benimdin, Annabel Lee." İçimi titreten tok sesi, yüreğimin aldığı en güzel yenilgiydi. Elinin tersiyle yanağımı okşayarak, bir yemin edercesine kendinden emin tonlamasıyla konuşmaya devam etti. "Senin

kalbin ve ruhun bana ait." Yanağımdaki eli yavaşça boynuma, oradan göğsüme kaydı. "Bedenin ise mükâfatım oldu. Sen beni bu armağana layık gördüğün sürece evet, benimsin." Boştaki elimi alarak kalbinin üstüne yerleştirdi. "Tıpkı benim de senin olduğum gibi."

Ağlama dürtüsü göğüskafesimde yankı buldu. Avucumun altında atan kalbi, benim için dünyalara bedeldi. O yüreği kırıp dökmektense kendimi sonlandırmayı tercih ederdim.

Duyguların bana ağır geldiği zamanlarda yaptığım şeyi yaptım. "Hektor ben acıktım," dediğimde kahkaha atıp başını iki yana salladı ve halime şükrediyor gibi sevgiyle mırıldandı. "İşte benim Annabel Lee'm."

Kıkırdayarak gözyaşlarımı geri plana ittim.

"Ama bir saniye bekle bebeğim," diyen Hektor hızla kalkıp salonda ilerledi. Doğrulup nereye kaybolduğunu anlamaya çalıştım. Saniyeler sonra elindeki ıslak havluyla geri döndüğünde düşünceli tavrına gülümsedim. Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğine emindim. Önümde diz çöküp temizlenmeme yardım etti, hatta direkt bu görevi üstlendi. Görünürdeki izlerimizi sildiğinde ondan aldığım kuvvetle ayağa kalktım.

İkimizin de çırılçıplak oluşu tuhaf bir utangaçlığın kanıma sızmasına neden oldu. Yanlış anlaşılmasın, manzaramdan son derece memnundum. Hatta Hektor'u *nü* bir şekilde fırçaya almak gibi kendime yeni bir hedef edinmiştim. Yine de bir an durum fazla gelmişti.

Hektor'un kazağını üstüme geçirdiğimde titremem devam ediyordu. Dağılan ve birbirine giren saçlarımı geriye atarak ardıma döndüm. Hektor pantolonunu giymişti. En az benimkiler kadar kontrolden çıkmış olan saçlarını düzeltip eğildi ve beklemediğim bir anda tek kolunu bacaklarıma sarıp beni hızla omzuna attı. Ufak nidam ile keyiflenen kıkırtısını işittim. "Ayaklarını yerden kesmeyi alışkanlık haline getirmeye başladım."

Sözleriyle kahkaha attım. "Bence temas bağımlısı olmaya başladın."

Salonun çıkışına doğru yürürken tok ve gür sesiyle neşe saçarcasına mırıldandı. "Seni kendime zincirleme fikri bana çok da sağlıksız gelmiyor. Belki de seni bu eve kapatmalı ve ellerimle besleyip koynumda uyutarak bir ömür harcamalıyım."

"Obsesif," diyerek dalga geçtim ve yüzümü ele geçiren gülümsemeyle omzundan aşağı sallandım.

"Yeni mi fark ettin?" dedi Hektor. "Senin için dünyayı karış karış gezen bir adamdan bahsediyoruz. Tabii ki takıntılıyım."

"Neyse ki ben psikolog olma yolundayım." Görüş alanımdaki yaralarına buseler iliştirdikten sonra homurdandım. "Zihnine ilaç olabilmem mümkün sevgilim."

"Senin her şeyin bana şifa."

Kalbimi yerinden çıkaran ve elleri arasına alan sözleriyle gözlerim buğulandı. Ona olan hislerim içimde patlıyor, beni oluk oluk sızlatıyordu. "Senin bana olduğun gibi," dediğimde güldüğünü biliyor, bunu hissedebiliyordum.

Mutfağa girdiğimizde bir koala misali ona asılı kalmaya devam ettim. Hektor pozisyonumuzu değiştirip beni kendine çektiğinde bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doladım. Çenesinin kenarına öpücükler bırakıp kokusunu içime çekerken kendimi rüyada gibi hissettim.

Buzdolabını açıp içine baktığında konuştu. "Buraya çok gelmiyorum diye alışveriş yapmamıştım." Buzdolabını kapatıp beyaza boyanmış dolaplardan birini açtı ve içinden mavi bir kutu çıkarıp görüş alanıma soktu. "*Mac&Cheese* sever misin?"

"Çok severim."

Hâlâ bedenine sarmalanmış olduğum adam eğilip saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. Ardından beni bırakmadan harekete geçti. Hektor yüzündeki tebessümle dolaptan çıkardığı tencereyi ocağın üstüne yerleştirmeden önce içine su doldurdu.

"Yemek yapmayı bilmediğini söylemiştin," diyerek ona baktım. "İstersen buradan sonrasını ben devralabilirim."

"Kutunun üstündeki talimatları yerine getirebilecek kadar marifetliyim, Lilith." Bilmiş bir tavırla bana baktıktan sonra ellerini belime yerleştirdi ve beni kendinden adeta sökerek ayırdı. Buna karşılık dudağımı astığımdaysa güldü. Ayaklarım zeminle buluştuğunda ona bakakaldım. Başıyla az ilerideki pikabı işaret etti. "İşe yaramak istiyorsan güzel bir müzik koyabilirsin."

Dediğini yaparak yavaşça adımladım.

Pikaba yanaşıp yanında duran ve üst üste dizilmiş olan plaklara baktım. Gözlerimin parıldamasına neden olan kişiyi gördüğümdeyse vakit kaybetmedim. Plağı yuvasından çıkartıp pikabın üstüne yerleştirdim ve

siyah kolu üstüne indirip mutfağı dolduran müzikle hafifçe kalçalarımı salladım.

Hektor'a yanaştım ve gözlerimi üzerinde gezdirdim. Ocağa dönmüş, suyun kaynamasını beklerken ellerini tezgâha yaslamıştı. Ocak ile bedeni arasında kalan boşluğa sızıp onunla yüz yüze geldim. Parmak uçlarımda havalandım ve gözlerinin içine bakarak engel olamadığım gülümsememle şarkıyı mırıldanmaya başladım. "*Ma Chérie, ma chérie. You and me, c'est love pour la vie. Oh jolie, it was so good to meet you. Oh merci for all that we've been through.*"*

Dudaklarımı dudaklarına sürttüm fakat onu öpmedim. Onun yerine şarkının düşündüklerimi dile getirmesine izin verdim. "*Ma Chérie, ma Chérie. I will never forget, c'est promis. Oh jolie, it was so good to meet you. Oh merci for all that we've been through.*"**

Geriye çekilip katran karası gözlerine baktım. Kendine has, eşsiz kokusunu tenime mühürlemek istercesine ona sarıldım. Bakışlarındaki yoğunluk, gözlerine yansıyan ışık kalbimi eritiyordu. Beni şaşırtarak şarkının geri kalanını söylemeye başladığında kusursuz aksanına hayran kaldım. Dudaklarından sıyrılan Fransızca kelimeler, varlığımı süsleyen yeminlere dönüştü. Aklımı başımdan almak ister gibi çekici bir tebessümle elini kalçama yerleştirdi. "*Toi et moi. On fait n'importe quoi. Tu m'a mis dans tous mes états. Oh, oui-oui, je te veux déjà.*"***

Yanağımdan süzülen bir damla yaş ile fısıldadım. "Bir daha ayrılmayacağız."

Beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yaslayıp bedenime sıkıca sarıldı. Verdiğim temenniyle rahatlamış gibi omuzlarını düşürdüğünde gözlerimi yumarak varlığına tutundum. "Benim bitmek bilmeyen gecem," dedi sesine yansıyan aşkla. "Güneşin doğmasını istememe neden olan kadınım."

Onun için yanan kalbime saplanan buz kütlesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Hissettiğim duygusallık gözyaşlarımı uyandırdı. Ona daha sıkı sarıldım. Sanki bırakacak olursam ellerimin arasından kayıp gidecek ve bitmesini istemediğim bu rüya bir kâbusa dönüşecekti.

* Naika - Ma Chérie. "Sevgilim, sevgilim. Sen ve ben, ömür boyu âşıklarız. Ah güzelim, seninle tanışmak çok güzeldi. Ah teşekkür ederim, yaşadığımız her şey için."

** "Sevgilim, sevgilim. Söz, asla unutmayacağım. Teşekkür ederim. Seninle tanışmak çok güzeldi. Teşekkür ederim, yaşadığımız her şey için."

*** "Sen ve ben. Her türlü saçmalığı yapıyoruz. Beni tüm hallerime soktun. Evet, evet, seni şimdiden istiyorum."

Oysa bunun gerçekleşmemesi için her şeyi yapardım. Kalbimi, ruhumu ve bedenimi tereddütsüz emanet ettiğim adam için her şeyi yapardım.

Hayat tuhaf ve tahmin edilemezdi.

Bizim hikâyemiz bin bir duyguyla çevrelenmiş, karanlık bir ormandan ibaretti.

O ormana ilk adım attığımızda çocuktuk.

Şimdiyse o ormanı evimiz bellemiştik.

Zira birlikte var olan iki küçük çocuk, birlikte yok olmak isteyen iki yetişkine dönüşmüştü.

KOD ADI: UYUYAN AŞK

"Hayalini dahi kuramadığın şeyler gerçekliğin olduğunda, imkânsızlıkların geçersizliğini anlayacaksın."

Beyaz kâğıda aktardığım adamın sırt hatlarını belirginleştirdim. Kapalı olan gür kirpiklerini kalemimin ucunu çok bastırmadan hafif gölge yaratarak çizmeye başladım. Huzurlu ifadesini yansıtmayı deneyerek dakikalarımı harcadım ve çıkardığım işten memnun kalıp tebessüm ettiğimde sarıldığı yastık yüzünden ortaya çıkan boğumlu kollarına geçtim.

Başımı kaldırıp resme aldığım adamın gerçekliğine göz attım. Uyanalı iki saat olmuştu ve gözümü açar açmaz karşılaştığım tabloyla ilhama gelmiştim. Hektor uyurken öylesine güzel gözüküyordu ki onu kaleme almasam olmazdı. Bu görseli zihnime kaydetmek istiyordum ama aklıma güvenmiyordum. Bu yüzden onun fotoğraf çekerek her şeyi ölümsüzleştirmeye çalışması gibi bunu çizerek yapıyordum.

Değil saatlerimi, günlerimi ve aylarımı dahi onu çizerek geçirebilirdim.

Uyandığımda kollarını belime sarılı bir halde bulmuştum. Başını boynuma gömmüş, kokumu içine çekerek uykuya dalmıştı. Gözümü açmamın bir nedeni de bana fazlasıyla sıkı sarılmasının yanı sıra bir ara üstüme çıkarak beni ağırlığıyla ezmesiydi. Açıkçası altından sıyrılabilmek adına verdiğim savaşa rağmen nasıl uyanmamıştı bilmiyordum ama şikâyetçi değildim. Genelde o kadar uykusuzdu ki şimdi mışıl mışıl rüyalar aleminde geziyor olması beni mutlu etti.

Benim gidişimle yastığıma sarılan adamın yüzünde bakışlarımı gezdirdim.

Dudakları hafifçe aralanmıştı ve yüzünde bir çocuğun masumiyetine eşlik eden çekici bir durgunluk vardı. Gözüme böyle gelmesinin en büyük nedeniyse benim için ikiye ayrılıyor oluşuydu. Ona baktığımda

içindeki çocuğu görüyordum. Hatırlayamadığım lâkin hatırlamak için her şeyi yapabileceğim o çocuğu unutabilen benliğimden nefret ediyordum.

Hem fedakâr, kendinden emin ve gerçek bir savaşçı diyebileceğim kadar cesur bir adamdı hem de sevgiye, ilgiye muhtaç yaralı bir çocuk.

İki versiyonu da kalbimin merkezindeydi.

Dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe yutkunduğunda kirpikleri hareket etti. Uyanmaya başladığını anlayarak güne başlamasına şahitlik ettim. Göbeğimin üstüne yatmış, önümde duran deftere bir şeyler karalarken her günüme böyle başlayabileceğimi biliyordum.

Hektor'un katran karası gözleri beni buldu ve kaşları çatıldı. Ne olduğunu anlayamamış gibi uyku mahmuru bir ifadeyle bana baktığında genişleyen gülümsememle mırıldandım. "Günaydın sevgilim."

"Bebeğim," dediğinde sesi oldukça boğuk çıktı. "Ne yapıyorsun sen orada?"

Yatağın uç kısmında ondan uzakta olmamdan memnuniyet duymayarak kaşlarını biraz daha çattığında kıkırdadım. Defterimle kalemimi de alarak yavaşça ona doğru emekledim ve yanına yanaşıp dirseklerime yaslandım. Yanağına gürültülü bir öpücük bıraktıktan sonra onun eskiziyle anlamlanan defterimi işaret ettim. "Seni çiziyordum," dedim ve ekledim. "Uyurken fazla güzelsin."

Işıldayan gözleriyle gülümsediğinde kalbim tekledi.

Onu dondurup bu halde bırakmak ve hak ettiği kadar iyi bir şekilde kaleme almak istedim ama bu mümkün olmayan bir hayaldi çünkü Hektor'un her hareketi resmetmeyi arzuladığım şeylerdi.

"Bakayım," diyerek defterime uzandığında elini tutup ona engel oldum. "Hayır, daha bitmedi. İçime sinene dek sana gösteremem."

Hektor dirseğinden aldığı güçle hafifçe doğrulduğunda aramızdaki mesafe oldukça azaldı. Parmaklarını kâküllerimde gezdirerek siyah tutamlarımı severken karşılık verdi. "Eminim ki mükemmeldir."

"Abartıyorsun," desem de böyle düşünmesi beni gururlandırmıştı. "Söz, bitince gösteririm."

Başını sallayıp gözlerini yüzümde gezdirdi ve saniyelerin ardından eğilip alnımı öptü. Defterimi bir kenara bıraktığım sırada beni tekrar kollarının arasına aldı. Belimi sıkıca sarıp beni üstüne yatırdığında kıkırdadım. Gerçekten temas bağımlısıydı. Hektor gözlerime bakıp

dudağının kenarını kıvırdığında parmaklarımı dağılan saçlarında gezdirerek siyah tutamlarını düzeltmeye çalıştım. Benim yüzümden bu haldeydiler bu yüzden düzeltmek de bana düşüyordu.

Hektor bir elini sırtıma diğerini kalçama yerleştirdi. "İyi uyuyabildin mi?" diye sorduğunda kendimi bildim bileli bu kadar rahat bir uyku çekmediğimi söylemek istedim ama kızaran yanaklarıma eklenen dün gecenin kırıntılarıyla düşüncelerimi dile dökemeden mırıldandım. "Evet, sayende mışıl mışıl uyudum."

Sırıtarak bana sarıldı ve aniden beni sırtımın üstüne yatırıp üzerime çıktı.

Gözlerimin içine baktığında gülümsemesine mani olamadığını anlayarak ona eşlik ettim. Dün gece şafak sökene dek beni kendimden geçirmiş, onda kaybolmamı sağlamıştı ve paylaştığımız her anın ne kadar kıymetli olduğunu öğretmiştim. Anlamıştım ki onsuzluk asla kabul edebileceğim bir seçenek değildi.

"Seninle uyuyup seninle uyanmak artık yapılacaklar listemin başında, Lilith," dediğinde yüreğim sızladı zira bakışlarındaki duygu yoğunluğu can yakıyordu. "Bu saatten sonra ne olursa olsun gecenin sonunda aynı yatağa gireceğiz. Anlaştık mı güzelim?"

Boğazımdaki düğümün nedeni sözlerinin benim için dünyalara bedel olmasıydı. Onu bırakmayacağıma dair hâlâ temenni arayışında bulunmasıysa beni mahvediyordu. Asla benden kurtulamayacağını daha nasıl söyleyebilir, bunu anlamasını nasıl sağlayabilirdim?

"Aksini düşünmedim." Göğsündeki yedi yirmi üç dövmesini öptüm. "Tabii beni çok sinir edersen kanepede uyumak zorunda kalabilirsin ama kesinlikle uzağımda yatamazsın. Göğsün çoktan favori yastığım oldu."

Hektor tok gülüşüyle kalbimi sarstı. "Aklıma annemi getirdin," dediğinde bir an duygulandım. "O da babamı hep kanepede yatmakla tehdit ederdi."

"Anlaşılan Nevra teyzeyle çok benziyoruz."

"Her zaman ona benzemek istediğini söylerdin."

Gülümsememle bakışlarına tutundum. "Açıkçası kendime seçtiğim idolden son derece memnunum ama annen kadar yetenekli değilim. Dün gördüğüm tablolardan sonra daha çok çalışmam gerektiğini fark ettim. Kullandığı teknikler herkesin becerebileceği şeyler değil."

"Annem çocukluktan beri çizdiğini söylerdi. Bu yüzden kendini hep geliştirmiş tabii." Bir tutam saçımı geriye atıp ekledi. "Seni çatı katında, şarabını yudumlayıp müzik dinleyerek tuvalini boyarken gördüğümde, bir an annemi görür gibi oldum. O da aynı senin gibi şarabını açar, en sevdiği plaklardan birini seçer sonra şafak sökene dek tuvallerinin önünden kalkmazdı." Dudağının kenarı kıvrıldı. "Ama sen kendi sevdiğin şarkı yerine, babanın en sevdiği türküyü açmıştın."

Bahsettiği gece aklıma geldi.

Hektor'un yüzündeki ifadeyi anımsayarak kederlendim. Bana bakarken zihninde ne gibi savaşlar çıkıyor ne fırtınalar kopuyordu? Hiçbir zaman onunla tam olarak empati kuramayacak ve neler hissettiğini anlayamayacaktım çünkü onun sahip olduğu anılar bende birer boşluktu.

Gözlerimi kaçırarak kimseye itiraf etmediğim ama içten içe hep dile döktüğüm cümleleri bu sefer telaffuz ettim. "Babamı çok özlüyorum," dediğimde sesim bir fısıltıdan ibaretti. "Benim için hâlâ kanayan bir yara."

"Biliyorum bebeğim."

Yanağımı okşadığında tekrar ona baktım. Gerçekten de anlayabiliyor olduğunu gördüğümde kendimi uzun zaman sonra ilk kez yalnız hissetmedim. Kara gözlerindeki acı, benimkine denkti. Belki de dünya üzerinde beni öksüz bırakmayacak tek kişi Hektor'du çünkü kendi de en az benim kadar bir başınaydı.

Ailelerimizden bahsetmek beni fazlasıyla etkilediğinde onunla geçireceğim sabahın bu şekilde kasvetli bir havaya sahip olmasını istemedim. Bu yüzden tatlı bir ifadeyle gözlerinin içine bakıp her zamanki gibi canımı yakan diyaloglardan kaçındım. "Bana yabanmersinli pankek yapmaya ne dersin?"

Kollarını belime doladı ve kendiyle birlikte beni de yataktan kaldırdı. Banyoya doğru ilerlerken sorumu yanıtsız bırakmadı. "İste yeter güzelim," dedikten sonra banyoya girdi ve duşakabinin kapısını açtı. Beni aşağı indirip üstümdeki kazağını çıkardı.

Sıcak suyun altına girdiğimizde Hektor beni narin dokunuşlarla yıkamaya başladı. Fazlasıyla hassas olduğum için hiçbir dokunuşunu ileriye götürmemiş, kendine mukayyet olmuştu. Zorlandığını görebiliyordum. Bu konuda minnettardım çünkü onu ne kadar çok istiyor olursam

olayım dün geceki birlikteliklerimizin ardından bedenimin ufak bir araya ihtiyacı vardı.

Sıra bana geldiğinde saçlarını şampuanlamasına yardım edemedim çünkü fazla uzundu ve başına erişebilmem mümkün değildi. Bu yüzden o siyah tutamlarını şampuanlarken ben vücudunu yıkadım. Özellikle sırtına geldiğimde ekstra dikkatli oldum çünkü hem geçmiş yaralarını hem de dün meydana gelen yeni yarasını acıtmak istemedim.

İfademi bozmamaya çalışsam da sırtındaki izlere her baktığımda boğazımda bir düğüm oluşuyor, canım yanıyordu. Kızıl çizgilerin uçlarındaki yıldız dövmelerini parmak uçlarımla sevdiğimde Hektor kasıldı. Biliyordum ki sırtını görmem de o izlere dokunmam da onun için zordu. Çirkin olduklarını söyleyerek onları benden sakınmaya çalıştığını anımsadığımda öfkelendim. Bu sevdiğim adama karşı hissettiğim bir duygu değildi. Öfkem, ona bunu reva görenlereydi.

Yaralarına buseler bırakmaya başladığımda bütün bedeni kaskatı kesildi.

Öpücüklerim ona şifa olabilirmiş gibi amansız bir kederle tenini dağlamaya devam ettim. Kızıl çizgilere dudaklarımı bastırıp yıldız dövmelerini okşadım. Dakikalarımı devirerek bütün yaralarına şifa olmaya çalıştım ama biliyordum ki ne kadar öpersem öpeyim bu izlerin geride bıraktığı acılar asla tam olarak geçmeyecekti.

Kendimden nefret ettim.

Çünkü Hektor'un ölünceye dek unutamayacağı bu yaraların sebebini hatırlayamıyordum. O dört günü unutamayan adam ile o dört günü anımsayamayan kadın olarak aynı kulvarda olmamız mümkün değildi.

Ve ben böylesine bir ayrılığı kaldıramıyor, her noktada bir arada olmamızı istiyordum.

Duş almayı sonlandırıp kabinden çıktıktan sonra kurulandık. Ondan başka bir kazak ödünç aldım. O da siyah bir eşofmanla tişört giydi. Aşağı indiğimizde telefonundan sipariş verdi. Dakikaların ardından malzemeler geldi. Yemek konusunda nadiren ortaya çıkan hünerlerini konuşturmaya başladığında tezgâhın üstüne oturup onu izledim. Ara sıra çaktırmadan onun fotoğraflarını çektim. Hazırladığı beşinci pankeki tabağa yerleştirdiği sırada gözucuyla telefonumu ona doğrulttuğumu fark ederek güldü ve yakalandığımı belirten sözleri sarf etti. "Lilith, neden beni çekip duruyorsun?"

"Çizim yaparken elimde örnek olsun diye."

"Bir numaralı ilham kaynağın oldum desene."

"Aynen öyle," derken sırıttım. "Senin yüzünden parmaklarım kaşınıyor. Fırça ve tuval özlemiyle yanıp tutuşuyorum."

Harcı döktüğü tavayı ocağın üstüne yerleştirip bana döndü. Ellerini kalçalarımın iki yanına koyarak hafifçe üstüme eğildi. Tezgâhta oturuyor olmama rağmen gözlerinin içine bakabilmek adına başımı geriye attım. Kara bakışlarına tutunduğumda yüreğim sızladı. Yüzüne her baktığımda aşka gelmem normal değildi ve ben kesinlikle eleştirdiğim bütün sevgi klişelerinin bir numaralı kurbanı haline gelmiştim.

"İstersen kahvaltıdan sonra annemin atölyesinde vakit geçirebiliriz." Bakışları bir anlığına dudaklarıma kaydı ve benim bütün iç organlarım gözlerindeki ateş yüzünden yer değiştirdi. "Sana boyayabileceğin boş bir tuval bulabilirim."

Kafamı hızla salladığımda bir an başım döndü. "Evet evet, mükemmel bir plan."

Yüzüne yayılan gülümsemeyle biraz daha eğildi ve şakağımı öptükten sonra geri çekilip tavanın içindeki harcı çevik bir hareketle ters çevirdi. Pankekler hazır olduğunda birkaç tanesini kendisi için yabanmersinsiz yaptığını fark ettim.

Hazırladığı tabakları aldığında onu takip ederek mutfaktan çıktım.

Koridorun sonunda kalan alana girdiğimizde gözlerimi irileştirdim. Tamamen camlarla çevrilmiş olan oda, bahçenin eşsiz manzarasını gözler önüne seriyordu. Büyük sayılmazdı lâkin odanın ortasında duran yuvarlak masa ve duvarları süsleyen tablolar ile oldukça samimi bir yemek alanıydı.

Hektor ile yan yana oturup bahçenin manzarasını tamamen karşımıza aldık. Başımı omzuna yaslayarak önümdeki tabağı kendime doğru çektim ve neşeyle şakıdım. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun güzelim."

Hazırladığı filtre kahveden büyük bir yudum alıp pankekimi yemeye başladığımda bakışlarımı duvarlardaki tablolarda dolaştırdım. İçlerinden birinin fazlasıyla amatörce olduğunu fark ettim. Aslında amatör kelimesi doğru bir tercih değildi çünkü tablo tek başına oldukça güzeldi ve yeteneği olan birinin elinde hayat bulduğu barizdi ama diğerleriyle

kıyaslanınca bir nebze amatör kalabiliyordu. Onu işaret ederek sorguladım. "Bu tabloyu kim yaptı?"

Hektor lokmasını yutup gösterdiğim yere baktı. "Onu ben yapmıştım," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. İfademi fark ederek gülümsedi. "On yaşındaydım sanırım. Anneler günü için hediyemdi."

Açık kalan ağzımla tekrar tabloya döndüm. On yaşındaki birinin çizimi olduğunu asla tahmin edemezdim. Siyah rengine bulanan arka planın üstüne yerleştirilmiş bordo renginde bir kalp vardı. Kalbin etrafına yeşil renginde sarmaşıklar dolanmıştı. Sarmaşıkların üstüne minik beyaz çiçekler yerleştirilmişti. Basit lâkin gerçekçi detaylarla göz alıcı bir eserdi.

Tekrar Hektor'a baktığımda beni izlediğini fark ettim.

"Gayet yeteneklisin," dediğimde sesimden şaşkınlığımı esirgeyememiştim. "Resim kabiliyetin olduğunu bilmiyordum."

Omuzlarını silkti. "Üstünde çalışsam belki olabilirdi ama bu tablodan sonra elime fırça almadım. Origami ve fotoğrafçılık daha çok ilgimi çekiyor. Yine de sanatı seviyorum. Özellikle hakkında bir şeyler okumayı ve izlemeyi."

"Neden eline fırça almadın?"

Gözlerimin içine bakarak cevap verdiğinde kalbim parçalara ayrıldı. "Sanat, sen ve annemle aramda kalan tek bağ gibiydi. Tuvallerin, fırçaların, boyaların ve paletlerin size özel olduğunu düşünürdüm. Alanınıza girmek istemedim."

Lokmam boğazımda kaldı.

Pankeki zar zor yutarken kara gözlerinin içine yerleşen kederi kabullenemedim. Yıllardır sanatın içinde annesinden ve benden izler arıyor oluşunu kaldıramıyordum. Ben ona dair hiçbir şey bilmeden günlerimi geçirirken onun her yaşında ve anında beni anımsamasını adil bulmuyordum.

Uzanıp elimi boynuna yerleştirdim ve parmaklarımla usulca nabzını okşadım. Buruk bir tebessüm ile beni izlerken kolunu belime sardı. Beni kendine doğru çekip gözlerime bakmaya devam ederek konuştu. "Seni kafede ilk gördüğümde çizim yapıyordun."

Haftalar öncesinde kalan karşılaşmamızı hatırladım.

"Karşımdaydın," dediğinde sesi kısık çıktı. "Yedi yaşında bıraktığım küçük kız, yirmi üç yaşında güzel bir kadın haline gelmişti ama hâlâ bıraktığım o küçük kızdı çünkü resim çiziyordu."

Sözleriyle gözlerim dolmaya başladı çünkü hikâyeye onun tarafından baktığımda her şey fazla acı vericiydi.

"Defterine çizdiğin yıldızları fark ettiğimde beynimden vurulmuşa döndüm ve bir an her şeyi hatırladığını düşündüm." Parmağına siyah tutamlarımdan birini doladı. "Sandım ki geçmişimizi biliyorsun ve beni yâd etmek için o yıldızları çiziyorsun."

Bilmeden onu yâd ediyordum.

Ama yâd ettiğim kişinin kim olduğunu bilmiyordum.

"Sonra bana baktın," dediğinde sesi kırgın çıktı. "Ama beni görmedin."

Parmaklarımı tenine sarıp ona yanaştığımda beden dilimle özür dilediğimi fark ederek bana daha sıkı sarıldı. Tebessümü bir nebze de olsa genişledi ve yüzündeki o kırgınlık buhar olup uçup gitti çünkü Hektor biliyordu ki hatırlayamamak benim suçum değildi. Oysa ben kendimi fazlasıyla suçlu hissediyordum.

"Şimdiyse beni öylesine net görüyorsun ki bazen bakışların ağır geliyor."

"Gelmesin." Kollarımı boynuna sardım. "Çünkü sana böyle bakmaya ve görmeye devam edeceğim." Yanağını öpüp ekledim. "Ayrıca aynı şey senin için de geçerli."

"Biliyorum bebeğim."

Elbette biliyordu çünkü beni tanıyordu.

Hektor saçlarımı okşarken başıyla tabağımı işaret etti. "Ye hadi," derken gülümsedi. "Karnını doyurduktan sonra da travmalarımız hakkında konuşabiliriz." Sözleriyle hafifçe karnına vurup gözlerimi devirdim. "Psikolojik danışmanlık hizmetini bedavaya getirmeye çalışıyorsun."

"Sen varken gidip seansına paralar dökmeme ne gerek var?"

Ona hayretle bakıp dalga geçtiğini bilmeme rağmen homurdandım. "Sen bunu söylemedin, ben de duymadım. Aksini kabul etmem mümkün değil."

Kahkahasıyla içimi kıpır kıpır ettiğinde ben de güldüm.

Pankeklerimizi bitirip filtre kahvelerimizi içtiğimizde sabah rutinimizden memnuniyet duydum. Daha önce deneyimlemediğim lâkin onunlayken fazlasıyla doğal hissettiğim bu durumun tekrarlamasını istedim.

Bulaşıkları hallettiğim sırada Hektor bana yardım etti.

Ellerimi yıkayıp çeşmeyi kapattım ve başımı kaldırdım. Hemen karşımda kalan pencerenin ardından bahçeyi görebiliyordum. Tam görüş alanımda kalan şey ise devasa satranç alanıydı. Aniden Hektor'un oynadığımız oyunlarda bana avans verip vermediğini sormamla *bazen* cevabını söylediği an aklıma geldi. Buruk bir tebessüm ile karşımdaki manzaraya bakarken iki kol bedenimi sarmaladı. Hissettiğim sıcaklığa sürüklenerek sırtımı göğsüne yasladığım adamın kokusunda kayboldum. Gözlerimi yumup iç geçirdim ve mırıldandım. "Bana eskiden bahseder misin?"

"Ne bilmek istersin?"

"Her şeyi."

Geçirdiğimiz her saniyeyi.

"Mesela neler yapardık?" diyerek gözlerimi araladım. "Satranç oynadığımızı söylemiştin. Başka ne hatıralarımız var? Bu eve geldiğim zamanlarda vaktimizi nasıl geçirirdik?"

Sorularımla bir elini belime yerleştirdi ve beni kendine doğru çevirip yüz yüze gelmemizi sağladı. Kara gözlerini ifademde gezdirip tebessüm ettiğinde içimi okuyabildiğini biliyordum. Hatırlayamadığım şeylerin bana ağır geldiğini biliyor, beni bu yükten kurtarmak istiyordu. Belki de hüzünlü oluşumu sonlandırma derdindeydi çünkü bugün hayatımın en güzel günü olsa da bir yanım buruktu zira hatıralarım beni yarı yolda bırakmıştı.

"Göstermeme ne dersin?"

Sözleriyle bir an afalladım. "Nasıl?"

"Seninle yıllar öncesine döneceğiz," dedi ve uzanıp yanağımı okşadı. "Bugünümüzü, sen yedi ben on bir yaşındaymışız gibi o zamanlar yaptığımız şeyleri yaparak geçireceğiz. Sana mazimizi anlatmayıp yaşatacağım. İster misin, Annabel Lee?"

Hızla başımı salladığımda yüzümü kocaman bir gülümseme esir aldı oysa gözlerim dolmuştu.

"İsterim, hem de çok isterim."

Hektor geriye çekilip elini uzattığında bir saniye beklemeden parmaklarını sıkıca kavradım. Beni mutfaktan çıkartıp üst kata sürükledi. Pantolonumu giymemi söyledikten sonra spor ayakkabılarını ayaklarına geçirdi. Onun gibi ayakkabılarımı giydim. Montlarımızı alıp aşağı indik ve havanın soğuğunu umursamadan bahçeye çıktık.

Satranç alanına vardığımızda ağaçlardan savrulan yaprakları iteklemeye başladık. Belime erişen büyük taşlar beyaz ve siyah renkti lâkin beyaz olanlar kirden dolayı griye çalmaya başlamışlardı. Yerdeki siyah ve beyaz damaların bir kısmında kırıklar ile çatlaklar vardı ancak içinde bulunduğum an öylesine güzeldi ki bana her şey kusursuz geliyordu.

"Beyaz mı siyah mı?"

Hektor'un sorusuyla bir an düşünmeden, "Beyaz," dedim. Cevabımla sırıtan adam başını sallayarak mırıldandığında kalbim tekledi. "Her zamanki gibi."

Hâlâ eski ben olduğumu minik detaylarla bile anlıyor ve bunu benim de anlamamı istiyordu. Belki farkında değildi ama davranışları bu yaşıma dek bana yapılan en anlamlı hareketlerdi.

"Ben başlıyorum."

Sözlerimle siyah taşların arasına karışarak ellerini ceplerine iliştirdi. Gözlerimi üzerinde gezdirmeden edemedim. Beyaz teni parıldıyor, geriye kalan bütün karanlık onun bir parçası gibi duruyordu. Gülümsemesi büyüdü ve başparmağıyla altdudağının kenarını hafifçe kaşıyıp içimi gıdıkladı. Ardından beni kendime getiren sözleri dile dökerek girdiğim transtan çıkmamı sağladı. "Bebeğim, bir taş seçmen gerek."

"Doğru," diyerek ardıma döndüm ve taşlarıma göz attım. Klasik bir hamle yapmaya karar vererek ikinci sıradaki üçüncü piyonumu öne sürdüm. Belime dek gelen taşı itekleyerek yerine bıraktığımda beni izleyen adama baktım. "Sıra sende."

Hektor benim sağımda kalan kalesinin önündeki piyonu iki kez ilerletti.

Ben ise sol taraftaki atımın önündeki piyonu iki kez ilerlettim.

İkimiz de kontrollü hamlelerde bulunarak birbirimizi inceliyor, bir diğerinin hamlesini tahmin etmeye çalışıyorduk. Fazlasıyla ciddi ve konsantre olmuş durumdaydık. Öyle ki dışarıdan bizi gören olsa büyük ihtimal halimize güler, belki de deli olduğumuzu dahi düşünürdü çünkü her hamle için en az üç dört dakika harcıyorduk.

Açık vermesiyle saldırıp kalemi harekete geçirdim ve atlarından birini yiyerek büyük taşı yere devirdim. Minik zaferimle olduğum yerde sıçrayıp ona baktığımda Hektor dünden beri şahitlik ettiğim o içten ve göz alıcı gülümsemelerinden biriyle bana baktı. Neşemden aldığı sevinci

fark ederek omuzlarımı düşürdüm. Ellerimi belime yerleştirdim ve ona dik dik bakarken homurdandım. "Bilerek yaptın."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bal gibi de anladın," diyerek kendi taşımı itekledim. "Sevineyim diye atını feda ettin."

İçimi altüst eden kahkahasıyla bana bakmaya devam etti ve omuzlarını silkti. "Öyle bir şey yapmadım," dediğinde ona inanmadım. "Sen kendin fırsatı değerlendirdin." Birkaç adım attı ve filinin başını tutup sanki taşın hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. Yanıma gelip atının gitmesiyle yerine geçen kaleme çarpıp taşımı yediğini anlamamı sağladıktan sonra ekledi. "Ama aynı zamanda açık verdin."

Giden kalemle filini yeni yerine yerleştirdi.

Bir adım ilerimde durmuş bana bilmiş bir tavır ve ışıldayan gözlerle bakarken hem zehir gibi kanıma sızıyor hem de deli gibi tatlı gözüküyordu. Bu yüzden ona asla kızamayacağımı biliyordum. Yine de onun bilmediği bir şey vardı ki ben her zaman bütün ihtimalleri değerlendirirdim. Gülümsememle birkaç adım ilerledim ve vezirimi alıp yanına döndüm. Filini ittirip kendi vezirimi yerleştirerek bir taşını daha yediğimde mırıldandım. "Hayır, sadece daha büyük bir zafer için küçük bir yenilgiyi kabul ettim."

Hektor şaşkınlıkla geri çekildi ve tahtaya bakarak vezirimin konumuna göz attı. Beklemediği bir yerden saldırdığımı fark ettiğinde kendi tarafına ilerledi. Kalesini oynatıp vezirime göz diktiğini anlamamı sağladı.

İşlerin kızışmasıyla oyunun akışı değişti.

Devirdiğimiz dakikaların ardından onun elinde vezir, şah, iki piyon ve bir kale kalmıştı. Benim ise üç piyonum, vezirim, şahım ve bir atım duruyordu. Açıkçası ilk kez beni bu denli zorlayan bir rakibim vardı. Genelde satranç oyunlarım bu kadar uzun sürmez ve meşakkatli olmazdı.

"Küçükken de bu kadar hırslı mıydık?"

"Bebeğim senin hırslı olmadığın bir yaşın yok," dediğinde kıkırdadım çünkü doğru söylüyordu. "Ama ben ilk kez bu denli ciddiyetle oynuyorum. Eskiden olsa şimdiye çoktan yenilmiştim."

"O zamanlar niye hemen yeniliyordun ki?"

"Çünkü yenilirsem beni öpeceğini söylerdin."

Attığım kahkahayla yedi yaşındaki halimin önünde saygıyla eğildim. Ufak Gece kesinlikle benden daha cilveliydi ve yaşına rağmen bir ustaydı

çünkü bu teklif benim aklımın ucundan bile geçmemişti. "Sevgilim," diyerek Hektor'a baktığımda tatlı bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim. "Yenilirsen seni öperim."

Sözlerimle harekete geçti ve şahını öne sürüp açık bir hedef haline getirdi. Benden gelecek bir öpücük uğruna pes etmesi karşısında asıl yenilenin ben olduğumu anlayarak ona doğru hızla adımladım. Üstüne atlayıp kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımızı buluşturup gözlerimi yumduğumda onu hissettiğim bütün sevgi ve huzurla öpmeye başladım.

Belimi sıkıca sarıp ayaklarımı yerden kesti. Dudaklarını aralayıp başını hafifçe yana yatırdı. Hissettiğim sıcak diliyle kendimden geçerek tamamen onun varlığına kapıldım.

Şah ve mat.

İki mağlup ve iki galip.

Kollarının arasında olmak ve onu öpmek bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Bu mantıklı değildi ama anlaşılan duygular işin içine girdiğinde zaten mantık aranmıyordu. Kalbimin Hektor olmadan önce manevi olarak ne denli işe yaramaz olduğunu gün geçtikçe daha iyi anlıyordum. Yüreğim artık hissedebiliyordu çünkü onu hayata döndüren bir adam vardı.

Birlikte geçirdiğimiz her dakika daha çok anlıyordum; Hektor, benim için yaratılmıştı.

Dünyanın bir yerine saklanmıştı ve yıllar geçmesine rağmen beni bulmuştu.

Çünkü bu, kaderdi.

Nefes alma ihtiyacı duyarak geriye çekildim lâkin ondan ayrılmak istemedim. Alnımı alnına yaslayarak ona daha sıkı sarıldığımda beni bir koza misali sarıp göğsüne bastırdı. Sıcak nefesi nefesime karışıyor, aldığım her soluk onun izini taşıyordu.

Saniyelerin ardından konuştuğunda sesi boğuk çıktı. "Küçükken yanağımdan öperdin ama bunu daha çok sevdim."

Sözleriyle kıkırdadım.

Yanağını öpüp gözlerinin içine baktım. "Hatırı kalmasın dedim."

"Beni şımartıyorsun, Lilith."

Hayır ama planlarım arasında tam olarak bu vardı. Önceliğim Hektor'u şımartmak, yıllardır mahrum kaldığı sevgi ve şefkati ona vermekti. Yalnız kaldığı her günün intikamını almalı, bir başına hissettiği

her saniyeyi ona unutturmalıydım. Belki o zaman vicdanımdaki bu sızı bir nebze de olsa geçerdi.

Şakağımı alnına yasladığımda kokumu içine çekti. Bahçeye göz atarak sorguladım. "Sırada ne var?" dedikten sonra az ilerideki ağacı işaret ettim. "Aslında benim canım biraz sallanmak istiyor gibi."

Bacaklarımı beline dolayıp ona yapışmam üzerine ellerini kalçalarıma yerleştirerek düşmememe için beni sıkıca tuttu. Ağaca adımlamaya başladığımızda etrafa göz gezdirdim. Az ilerimizdeki göl, bir peri masalının içinden fırlamış gibiydi. Hava güzel olsaydı kesinlikle yüzmek isterdim ama bu soğukta suya bakmak bile titrememe sebep oluyordu.

Ağaca vardığımızda Hektor beni aşağı indirdi.

Salıncak paslanmış, beyaz boyası soyulmuştu ama hâlâ çok güzel gözüküyordu. Hektor salıncağa oturup sağ bacağına iki kez vurdu. Davetinin ardından bana baktığında ağzım açık kaldı. Salıncakta oturan bir doksan altılık sevgilime bakarak kıkırdadım. Ellerimi belime yerleştirerek tek kaşımı kaldırdım. "Küçükken de kucağına mı oturuyordum?"

"Hayır ama ufak değişiklikleri sorun etmemeliyiz."

Gözlerimi devirsem de halimden memnun olduğum belliydi. Yanına adımladım ve kucağına tırmanıp sağ bacağına oturdum. Bir kolu belimi sardığında diğeri bacağıma yerleşti. Beni kendine doğru çevirip rahat bir pozisyona geçmemi sağladıktan sonra sırtımı salıncağın demirine yasladım. Kollarımı boynuna dolayarak yüzümden silemediğim gülümsememle gözlerimizi buluşturduğumda, uzun bacaklarından aldığı güçle salıncağı sallamaya başladı.

Hızını artırmasına rağmen ayakları henüz yerden kalkmamıştı. Yüzüme çarpan soğuk havaya onun kokusu eşlik ediyor, bedeninden yayılan sıcaklık beni ısıtıyordu. Yanaklarımın acımasına neden olan gülümsememle kıkırdayarak halimize inanamadım. Birimiz yirmi üç, diğerimiz yirmi yedi yaşındaydı ama şu an iki çocuktan farksızdık.

Hektor ayaklarını yerden kaldırıp hızımızı bir üst seviyeye taşıdığında beni daha sıkı tutmasına rağmen sormadan edemedim. "Sevgilim, düşmeyiz değil mi?"

"Güven bana, Lilith," dedikten sonra göz kırptı. "Düşmene asla izin vermem."

Sadece salıncağı kastetmiyordu.

Ve bu farkındalık beni güvende hissettirdi.

Hektor belini hafifçe geriye atıp hızımızı artırdığında dudaklarımdan sıyrılan kıkırtılar ile bir elimi salıncağın demirine atıp ona sallanmamızda yardımcı oldum. Paslanmış olan demirden yayılan gıcırtı sesini gölgede bırakan gülüşlerimizle sallanmaya devam ettiğimizde, rüzgâr yanaklarımı al rengine boyayıp saçlarımı dört bir yana savurdu.

Geçen dakikaların ardından daha yavaş bir şekilde sallanarak birbirimize sarılmayı tercih ettik. Buz kesen yanaklarıma dokunmasının ardından beklemediğim bir anda doğrulup beni kucağına aldığında yakarışını işittim. "Buz gibi olmuşsun."

"Evet, biraz üşüdüm."

Beni daha sıkı sarıp göğsüne bastırırken ısınmamı hedeflese de bu pek mümkün değildi çünkü kendisi de donmuştu. Hastalanmamamızı umdum fakat bu zor gibi gözüküyordu.

İçeriye girdiğimizde Hektor beni yanan şöminenin karşısındaki koltuğa bırakıp geri döndü ve pencereleri kapatıp evin ısısını korumaya aldı. Oturduğum yerden kalkıp şömineye yanaştım. Ellerimi birbirine sürterek yanan ateşin yakınında ısındım. Hektor montunu çıkarıp yanıma geldi ve ellerimi ellerinin içine alarak parmaklarımı okşayıp ısıtmaya çalıştı. Bir yandan da sinirle söylendi. "Mevsimi unuttuk resmen." Alnımın üstüne dudaklarını yerleştirdi. "Grip ilacı içip önlemimizi alsak iyi olur."

"İyiyim ben." Geriye çekilip montumu çıkardım. "Ama ilaç yerine sıcak bir şey içebiliriz." Ayakkabılarımı çıkarıp kenara koydum ve mutfağa adımladım. "Nane limon var mı?"

"Emin değilim."

Dolapları karıştırıp ihtiyacım olanları buldum. Öyle ki şansıma bal bile vardı. Kesinlikle Hektor'un alışveriş yapması gerekiyordu. Gerçi burada ne kadar kalacağımızdan emin değildim. Çözmemiz gereken bir bilmece vardı. Geçen gün olanları şimdilik bir köşeye bırakıp kendi ufak cennetimizde huzur dolu dakikalar geçiriyorduk ama bu bir rüyaydı. Uyandığımız an kâbusumuza kaldığımız yerden devam edecektik çünkü bize zarfları gönderen ruh hastasının istediği buydu.

Oysa günlerimi bu evde, Hektor'la geçirmek isterdim.

Aitlik hissettiğim bu yuvada onunla mutlu olabilmek bir hayal gibi geliyordu. Sanki biri sonunda kalbimin derinliklerinde sakladığım o arzuyu bulabilmiş, aslında istediğim tek şeyin güvenli bir alanda sevdiğim

şeyleri, sevdiğim kişiyle yaparak mutlu olmayı dilediğimi duyabilmişti. Yirmi üç yıllık hayatımda bundan başka hiçbir şeyi bu kadar çok istediğimi sanmıyordum.

Yine de biliyordum, gerçekler yadsınamazdı.

Ve benim hikâyem sadece bir aşk romanı değildi.

İçeceklerimizi hazırladığım sırada Hektor bana eşlik etti. Buharı tüten nane limonu kupalara pay edip içine biraz bal ekledim. Ardından bardaklardan birini Hektor'a uzattım. Isınmaya başlayan ellerimi kupama dolayıp avuç içlerimi yaksam da umursamadım çünkü gerçekten de donmuştum.

Hektor elimi tutup beni evin içinde yönlendirerek annesinin atölyesine götürdü. İçeriye girdiğimiz an odaya daha dikkatli baktım. Atölye büyük lâkin sıcak bir atmosfere sahipti. Sol taraftaki raflar tamamen boya şişeleri ve fırçalarla donatılmıştı. Boya içinde kalmış paletlere kullanılmamış olanlar eşlik ediyordu. Odanın köşesinde bir oturma grubuyla kahve masası vardı. Kapının sağ tarafına ise en az üç düzine tablo koyulmuştu. Hepsi domino taşı gibi ardı ardına dizilmişti. Bordo rengine boyanmış olan duvarların üstünde de başka tablolar asılıydı. Altın rengindeki varaklı çerçevelerin içindeki görseller son derece büyüleyiciydi.

Yere kadar uzanan pencereleri süsleyen beyaz tüller eskiydi ve bazı yerlerde minik boyalar vardı. Büyük ihtimalle henüz kurumayan, elde kalan boyaların perdeye dokunulduğunda geride kalan izleriydi. Böylelikle anladım ki bu oda, bir kabirdi.

Nevra teyzenin ruhuyla ışıldayan alan, evin geri kalanına kıyasla en temiz ve yeni alanıydı. Hektor buranın çürümemesi, her şeyin ilk günkü gibi kalması için özel bir ilgi göstermişti. Bir anda babamın mezarının üstüne bıraktığı çiçekler aklıma geldi. Yanımdaki adama bakarak elini daha sıkı tuttum. Kaybettiği herkesi yâd ediyor oluşu kalbimi parçaladı. Bunu tek başına yapıyor olmasıysa asıl acı veren kısımdı zira ben varken bile yoktum.

Boğazımdaki yumruyu yok etmek isteyerek yutkundum.

Akşamüstü güneşi içeriyi doldururken yavaşça adımlayıp Hektor'un yanından ayrıldım. İçinde olduğum alanı zihnime kazımak isteyerek bütün dikkatimle etrafı inceledim. Duvarların üstündeki tablolara odaklandım. Her şey öylesine güzel gözüküyordu ki saatlerimi yalnızca Nevra teyzenin eserlerine bakarak geçirebilirdim.

Özellikle Hektor ile beni çizdikleri... Onları ezberlemek istiyordum.

"Annemle babam öldükten sonra baban bu evi satın aldı," diyen sözleriyle hızla ona döndüm. Hektor'un gözlerinin içine bakarken duyduklarıma inanamadım. "Sonra da bana hediye etti. On sekiz yaşıma bastığımda babanın vasiyetiyle ev tamamen bana ait oldu. O zamandan beri bütün ilgimi ve alakamı buraya vererek evi ayakta tutmaya çalışıyorum." Bakışları odanın içinde dolaştı. "Özellikle de burayı."

Babamın yaptıklarına aklım ermiyordu. Hektor'u eve, bizim yanımıza getirmek varken neden bir asker olmak zorunda bırakmış, daha on bir yaşında olmasına rağmen onu böylesine zorlu ve ağır bir sürece mahkûm etmişti? Neden bizi görüştürmemiş, karşımdaki adamın bir başına kalmasına sebep olmuştu?

Bu soruların yanıtları tek bir kişideydi ve o ölmüştü. Cevapları asla alamayacak ve anlayamayacaktım.

Gerçi sebep ne olursa olsun anlayabileceğimi sanmıyordum çünkü bana kalırsa mantıklı bir nedeni olamazdı. Hektor bunları hak etmemişti. Onun yeri benim yanım olması gerekirdi; dünyanın bir ucunda ve bambaşka bir hayatta değil.

Hektor sessizliğime karşı, "Sizin evinizde geçen seneye kadar başka bir aile yaşıyordu ama taşındılar. Ev boşalınca orayı da satın aldım," dediğinde ona bakakaldım.

Evim.

Bana bir şey ifade etmiyordu.

Bir an o evin, bu eve fazlasıyla yakın olduğunu fark ettim. Belki de Hektor istesem beni oraya götürürdü ama böyle bir arzum yoktu. Orası benim için bir mezarlıktan ibaretti. Doğru düzgün hatırlayamadığım bir yuvaydı. İçimi ısıtmıyor aksine buz kesmemi sağlıyordu.

"Evi senin üstüne devretmek istiyorum," dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp kara gözlerine baktım. "Sonuçta orası senin."

"Sende kalsın."

"Ama-"

Lafını keserek karşı çıktım. "Lütfen, sende kalsın."

Hektor bana baktığında ne gördü bilmiyordum ama anlayışla başını salladığında benim dahi fark etmediğim bir şeyi eliyle koymuş gibi bularak daha fazla üstelemediğini idrak edebildim. Yanıma adımlayıp elindeki kupayı bir köşeye bıraktı ve ellerini belime yerleştirip hafifçe

üstüme eğildi. Gözlerimin içine bakıp dudağının kenarını kıvırdıktan sonra ihtiyacım olan şeyi yaparak konuyu değiştirdi. "Söz verdiğim boş tuvali istiyor musun?"

"Evet ama ufak bir değişiklik talebim var."

"Neymiş o?"

Neşeyle gülümsedim. "Sen de resim çizeceksin." Aklıma gelen şeyi dile dökerek işleri alevlendirdim. "Hatta ben senin resmini çizeceğim, sen de benim. En güzel eseri ortaya çıkaran bir diğerinin istediğini yapar."

"Güzelim, bu hiç adil değil."

"Neden?"

"Seninle yarışamam," dediğinde gözlerini kıstı. "Kazanan şimdiden belli. Bence direkt benden ne istiyorsun onu söyle, ben de yapayım."

"Tamam işte, beni çizmeni istiyorum."

Gülümseyerek köşede duran boş tuvale göz attı ve iç geçirip tekrar bana döndü. Başını sallayarak isteğimi kabul ettiğini belirttiğinde galibiyetimin verdiği neşeyle sırıttım. İşaretparmağını ve tek kaşını kaldırıp talepte bulundu. "Ama önce senin fotoğraflarını çekmeme izin vereceksin."

"Anlaştık."

Hektor geriye çekildi. "Makinemi alıp geleceğim, sen keyfine bak."

Atölyeden çıktığında kupamı bir kenara bırakıp altımdaki pantolonu çıkardım ve kanepenin üstüne bıraktım. Hektor'un bana üç beden büyük gelen kazağının içindeyken odada adımladım. Resim çizdiğim zamanlarda rahat giyinmiş ya da az giyinmiş olmayı seviyordum çünkü tuvalimi boyarken şekilden şekle giriyordum.

Pantolonumun cebindeki tokamı alıp saçlarımı dağınık bir topuz haline getirdim. Kâküllerimi düzelterek tekrar kupamı elime aldım ve sıcak çayı içerken Nevra teyzenin çalışmalarına göz attım.

Köşede duran yedi tablo arka arkaya dizilmişti. En öndekinde Hektor'un babasının bir portresi vardı. Nevra teyze, kocasını gülümserken resmetmişti. Adamın kara gözleri doğruca bana bakıyor gibiydi. Hektor'un yirmi yıl sonraki haline şahitlik ediyordum zira bu benzerlikle o yaşa geldiğinde babasının bir kopyası olacağı barizdi.

İlk tabloyu kenara çekip ikincisine baktım. Yine Bayhan amcanın bir portresiydi lâkin bu tuvalde adamın yüzünün yarısı seçiliyordu. Bunun nedeniyse elindeki kitabı okurken resmedilmiş olmasıydı.

Buruk bir tebessüm dudaklarımı süsledi. Anlaşılan Nevra teyzeyle ortak bir özelliğimiz daha vardı; ikimiz de sevdiğimiz adamların her anını tuvale aktarmak istiyorduk.

Üçüncü tuvale baktığımda göğsümde bir sızı belirdi.

Tuvalde iki küçük çocuk vardı. Resme değil de bir fotoğrafa bakıyormuşum gibi hissetmemi sağlayan, son derece gerçekçi duran bu görsel ile kalbimin parçalara ayrılışının sesini işittim. Tuvali inceledikçe canım yanıyor ama aynı zamanda bir huzur beni sımsıkı sarıyordu.

Minik Gece saçlarını iki yanından saç örgüsü yaparak üstüne toz pembe bir elbise giymişti. Hemen önünde duran ondan dört yaş büyük olan çocuğa sıkıca sarılmış kocaman gülümsüyordu. Gözlerindeki ışıltı, mutluluğunun belirtisiydi. Boynuna sarılıp başını kafasına yasladığı çocuğa baktım. Sekiz yaşlarında gibi gözüken minik bedenin Hektor'a ait olduğunu biliyordum. Katran karası gözler doğrudan bana bakıyor gibiydi. Üstüne geçirdiği asker yeşili gömlekle tebessüm ediyordu.

İşittiğim sesle soluma döndüm ve Hektor'un kamerasını bana doğrulttuğunu gördüm. Fotoğrafımı çekip makineyi yavaşça indirdiğinde yüzümdeki ifadeye karşılık buruk bir tebessüm etti.

Tabloya son bir bakış atıp yerimden kalktım. Mazimin acısını bir köşeye bırakarak anın tadını çıkarmak istedim. Bu yüzden beni izleyen adama ilerleyip gülümsedim ve kupama daha sıkı sarılıp karşısına dikildiğimde başımı hafifçe yana eğip poz verdim. "Çek hadi."

Genişleyen tebessümüyle fotoğrafımı çekti.

Kıkırdayarak birkaç poz daha verdim. Eminim ki hepsinde oldukça şapşal bir görünüm sunmuştum fakat umursamadım. Hektor'un beni ne yaparsam yapayım güzel bulacağına dair amansız bir düşünce içindeydim.

Dakikaların ardından ikimiz de atölyenin ortasında yere oturup önümüze aldığımız beyaz tuvallere bakmaya başladık. Etrafımızda en az iki düzine boya şişesi, on adet fırça, iki palet ve birkaç kurşun kalem vardı. Hektor bir dizini kıvırmış, dirseğini bacağına yaslamış çatık kaşlarla beyaz tuvale bakarken ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Siyah saçlarını karıştırarak saniyelerini gözünü kırpmadan tuvale bakmakla geçirdiğinde, haline gülerek dikkatini çektim ve alayla mırıldandım. "Sevgilim, neden kalp ameliyatı yapacak gibi duruyorsun?"

"Şu an onu tercih ederdim."

"Abartma," diyerek yerdeki kurşun kalemlerden birini alıp ona uzattım. "İçinden geldiği gibi çiz işte bir şeyler. Çöp adama bile razıyım."

Kalemi elimden alırken iç geçirdi.

Dizlerimin üstünde doğrulup yanağına bir öpücük kondurdum ve gözlerini üzerime çektim. Ona cesaret vermesini umduğum bir tebessümle bakışlarına tutunduğumda başını eğdi. Aklımı bulandırıp ne yapacağımı unutmamı sağlayan bir tutkuyla beni öptüğünde bir an nefesim kesildi. Dudaklarının bıraktığı tat ile kalakaldığımda Hektor keyiflenerek geri çekildi.

Kendi yerime dönüp soğuyan çayımı yudumladım ve aklımdan geçen fikri tuvalle buluşturmadan önce yerden kalkıp köşede duran pikaba ilerledim. Odaya ilk girdiğim an gözüme kestirdiğim plağı takıp, yabancı sesin bulunduğumuz alanı doldurmasını sağladım. George Michael'ın sesiyle birlikte tekrar eski yerime döndüğümde, Hektor seçimimden memnun kaldığını belli edercesine şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Tuvale çizim yaparken bütün odağını eserine vermişti. Dudaklarından sıyrılan şarkı sözleri güzel sesine yakışıyor, benim dikkatimin dağılmasına neden oluyordu. Bir süre onu izledikten sonra yakalanan bakışlarımın ardından önüme döndüm.

Kendime bir taslak hazırladım. İhtiyacım olacak boya renklerini palete alarak bir fırça seçtim. Arka plandan başlayarak çizimimi renklendirmeye başladığımda içinde bulunduğumuz anın hayallerimin ötesinde bir dinginliğe sahip olduğunu fark ettim. Uzun zaman sonra ilk kez, zihnimdeki kaosun tamamen sessizliğe gömüldüğünü hissedebiliyordum. Bir fanusun içindeydik. Bizi sarmalayan cam, parçalara ayrılacaktı ama o an gelene dek her saniyenin kıymetini bilecektim.

Parmaklarıma bulaştırdığım boyayla, bitmek üzere olan ve tamamen soğuyan çayımdan bir yudum aldım. Kuruyan dudaklarımı ıslattıktan sonra tuvale doğru eğilip detayları belirginleştirmek için ince uçlu fırçamı alarak onu siyah boyaya batırdım.

Üzerimdeki gözleri hissedebiliyordum ama Hektor'un ben tuvalimi boyarken fotoğraflarımı çektiğini anlamam biraz uzun sürmüştü. Başımı kaldırıp seriye bağlayarak her salisemi belgelediğini idrak ettiğimde makinesini indirip gülümsedi. "Beklenmedik anlarda fotoğraflar daha güzel çıkıyor."

"Poz verdiğim anlarda çirkinim yani?"

Sorumla bocaladığında kıkırdadım. Onunla dalga geçtiğimi anlayarak gülümsedikten sonra tekrar fotoğraflarımı çekmeye başladı. Zevk aldığı şeyi yapması için ona alan tanıyıp sanatıma odaklandım ve istediği fotoğrafları çekebilmesi için ona imkân verdim.

Geçen dakikaların ardından Hektor da tuvaline yöneldi.

Birlikte arka planda çalan şarkıları dinleyerek çizimlerimizi hayata döndürmeye devam ettik. Kazağımın kollarını dirseklerime dek sıyırıp bulduğum minik süngerparçasıyla arka plandaki bazı detayların keskinliklerini azalttım ve tuvalimin odak merkezi olan adamı renklendirmeye başladım. Hektor'u tam şu anıyla resmetmiştim. Atölyenin ortasında yere oturmuş, uzun bacaklarından birini uzatıp diğerini kıvırmış, tuvaline bir şeyler çizerken siyah saçlarının bir tutamı alnına düşmüştü. Kollarındaki boğumları ve damarlarını belirginleştirerek elinde tuttuğu fırçanın ucundaki kılları ufak çizgilerle meydana getirdim.

Tablomu tamamlayıp ağrıyan belimle doğrulduğumda güneşin batmak üzere olduğunu fark ederek şaşırdım. Kaç saattir dünyadan soyutlandığımı bilmiyordum ama ortaya çıkan görsel ile emindim ki değmişti.

Bakışlarımı az ilerimdeki adama çevirdim.

Hektor benim yan profilimi çizmişti ve ortaya çıkardığı görüntü gerçekten güzeldi. Yıllardır eline fırça almayan birine göre oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Özellikle kâküllerimi ve çenemi yansıtma şekli, detaylardaki belirginlik, genel hatlarıyla her şey fazlasıyla başarılıydı.

Dudaklarımı renklendirdiği sırada ona yanaşıp dizlerimin üstünde yükseldim. Kollarımı boynuna dolayarak omzunun üstünden tuvale baktığımda başını yana çevirip burun buruna gelmemizi sağladı. Gözlerimin içine baktığında hissettiğim minnetle fısıldadım. "Bakış açından anlıyorum ki güzel kadınım."

"Şüphen olmasın, Annabel Lee."

Elimi yanağına yerleştirip dudaklarımızı buluşturdum. Minik öpücüğümle geri çekilip gülümsediğimde dudağının kenarını kıvırarak tablosunu işaret etti. "Paslanmışım ama sandığım kadar kötü olmadı."

"Ben çok beğendim," diyerek yanağımı omzuna yasladım. "Teşekkür ederim sevgilim."

Başımın üstüne bir öpücük bırakıp benim resmime baktığında doğruldum. Tuvalimi işaret ederek merakla sorguladım. "Sen beğendin mi?"

"Her zamanki gibi evet."

Yüzüne baktığımda doğruyu söylediğini biliyor olmak kendimi iyi hissettirdi. Yine de gözlerinde bir şey gördüm. Resmime bakarken saf bir merakla tuvalimdeki versiyonunu incelemişti. Sanki benim gözümdeki yansımasına şaşırmış gibiydi.

İfadesindeki burukluktan kurtulmasını isteyerek sağımda kalan palete uzandım ve kırmızı renkli boyayı parmağıma sürüp tekrar Hektor'a döndüm. "Sadece ufak bir eksik var," dediğimde bana baktı ve tek kaşını sorgulayıcı bir tavırla kaldırdı. Parmağımdaki boyayı yanağına sürmeden önce neşeyle konuştum. "Azıcık renklendirmem gerek."

Yanağına sürdüğüm boyayla gözlerini irileştirip bana bakakaldı.

"Kırmızı sana yakıştı," dedim ve paletten aldığım yeşil boyayı da diğer yanağına sürdüm. "Ama kesinlikle yeşil senin rengin."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi, Lilith?"

"Evet."

Beklemediğim bir anda eline buladığı pembe boyayı komple sağ bacağıma sürerek yerimden sıçrayıp nida atmamı sağladığında, omzuna vurarak isyan ettim. "Hektor!"

"Ödeşme vakti güzelim."

Kalbimi tekleten gülümsemesiyle, meydan okuyan ifadesini görüş açıma sokup koluyla belimi sardı. Bedenimi kendine çekip pembe boyayla sağ yanağıma bir kalp çizdi. Kıkırtılarım eşliğinde geri çekilip ellerinden kurtulmaya çalıştım ama buna müsaade etmedi. Parmaklarına bulaşan pembe boyayla yüzüme kalpler çizmeye devam ederken kaçacak bir yerim olmadığını anladım. Sonunda teslim oldum ve gözlerimi kısarak ona baktım.

"Pembe mi?" dedim homurdanarak. "Cidden, pembe mi?"

"Sana yakıştı."

"Hiç sanmıyorum."

"Sana her şey yakışır."

Gülümsememe engel olamayarak elini ittirdiğimde eğilip dudaklarıma öyle bir öpücük bıraktı ki bir an ne yaptığımızı unuttum. Nefesimi kesen busesinin ardından tekrar gözlerime bakıp alaycı bir tavırla mırıldandı. "Tuval yerine seni boyamayı daha çok sevdim."

İfadesindeki bir şey beni ateşe verdi.

Katran karası gözleri, içimi talan etmişti.

Kollarının arasından sıyrılıp tamamen ona döndüm ve bağdaş kurup üstümdeki kazağını tek bir harekette çıkardım. Karşısında iç çamaşırlarımla kalakaldığımda altdudağında hafifçe dilini gezdirip beni izledi. Dişlerini sıkarak tekrar gözlerime baktığında zorlandığını bilmek gururumu okşadı.

Bakışlarımı tişörtünde gezdirdiğimde mesajımı alarak siyah kumaşı üstünden çıkardı ve görmekten asla sıkılmayacağım o güzel manzarayla beni baş başa bıraktı. Vücuduna saatlerce bakabilirdim ama dokunmadan durabilir miydim?

Hiç sanmıyordum.

Bacaklarını iki yanıma uzatıp beni adeta sıkıştırdığında esiri olmaktan memnundum.

Paletimi elime alıp gözlerimi kısarak yüzünü ve bedenini incelerken bir sanatçı edasıyla mırıldanmaya başladım. "Görüyorum ki altyapınız sağlam Hektor Bey ama sanki renklendirmelerle daha çarpıcı hale gelebilirsiniz." Paletimdeki yeşil boyayı alıp sol göğsüne bir yıldız çizdim. "Mesela böyle."

Yüzünü aydınlatan geniş bir gülümsemeyle beni izledi.

Yeşil boyadan iki parmak daha aldım ve sol kulağının altından boynuna, oradan da karnına inen bir patika çizdim. Ardından geriye çekilip eserime göz attım. "Mükemmel oldu."

"Bebeğim, cidden eşsiz bir perspektif."

Dalga geçmesiyle kıkırdadım. "Biliyorum."

"Sıra bende," dedi ve bütün elini kırmızı boyaya daldırdı. Ardından göbeğimin üstüne koca elinin bir fotokopisini çıkardı. Öyle bastırmıştı ki parmak izleri dahi görünüyordu. Açık kalan ağzımla ona bakakaldığımda bilmiş bir ifadeyle sırıtıp konuştu. "Bir gün orada çocuğumuz olacak."

Canım hormonlarım *evet,* diye bağırıyorlardı.

Kızardığımı hissedip gülümsememe engel olamayarak gözlerine baktığımda, benimle kurduğu geleceği görebildim. Karşımdaki adam mazimin bir parçası, geçmişimin ise mimarıydı. Ve ben onunla ahirete dahi giderdim çünkü güvendiğim yegâne kişiydi.

"Yakın zamanda değil," diyerek bakışlarımı kaçırdım. "Yani zaten çocuk sahibi olmak için biraz genciz, değil mi?"

"Önce birlikte dünyayı gezmemiz gerek."

Sözleriyle ona bakıp gözlerindeki ışıltıyı gördüğümde gülümsedim. Bana eşlik ederek sırıtmasıyla birlikte gideceğimiz yerleri hayal ettim. "Önce nereye gitmeliyiz?"

Bariz bir şeyi dile döker gibi kendinden emin bir şekilde cevapladı. "Elbette, İtalya. Sen bir şehir olsaydın, Roma olurdun. Büyük ihtimalle oraya gittiğimizde şehrin altını üstüne getirir, her köşe başında bir ilham alır, şarap ve makarna ikilisi yüzünden mide fesadı geçirirsin."

O kadar haklıydı ki güldüm.

"Evet, kesinlikle ilk rotamız İtalya olmalı. Bütün müzelere gitmek istiyorum. Ayrıca sen de mükemmel fotoğraflar çekebilirsin. Tabii kadrajını benim dışımdaki bir noktaya çevirebilirsen."

"O biraz zor."

Omzuma elinde arta kalan kırmızı boyayla bir yıldız çizdi. Kurduğumuz hayal hoşuma gittiği için devam ettirdim. "Peki ikinci durağımız?"

"Mısır," dedi yine bütün eminliğiyle. "Piramitleri seninle tekrar görmek isterim."

Dizlerimi kendime doğru çektiğimde merakıma engel olamadım. "Peki, bu zamana kadar gittiğin ve keşke Gece de yanımda olsaydı dediğin bir ülke var mı?" Sorumla bana tuhaf bir bakış atıp kaşlarını çattı. "Lilith, aldığım her nefeste yanımda olmanı istedim. Sence gittiğim ülkelerde bunun hayalini kurmamış olabilir miyim?"

Kalbim, bu adama meftundu.

Yanağını okşadığımda avucumu öptü. "Bu yüzden her yere tekrar birlikte gitmeliyiz. Ve yıllar geçip durulmak istediğimizde de çocuk sahibi olmalıyız." Kırmızı boyaya parmağımı daldırdım ve sağ göğsündeki yedi yirmi üç dövmesini koca bir kalbin içine aldım. Kalbinin üstüne çizdiğim kalbimle tekrar gözlerine baktığımda yemin edercesine fısıldadım. "İki kişilik bir aileyken üçe çıkabiliriz."

Kırmızı boyayla ışıldayan elini boynuma geçirip beni kendine çektiğinde ona doğru düştüm. Buluşan dudaklarımızla, ellerimi bedeninde gezdirmeye başladığımda arta kalan boyayı her yere serptiğimi biliyordum. Hiç hissetmediğim kadar sevilmiş hissettiğim bu anlarda kalbimin en son ne zaman bu kadar yaşam dolu olduğunu anımsayamadım.

Geriye çekildiğimizde birbirimizi boyamaya devam ettik.

Tamamen çocuklaşıp yüzlerimizden silemediğimiz gülümsemelerle tenlerimizin her yerini desenlere buladık. Hektor'un göğsüyle kolları,

kalp ve yıldız sembolleri kaynıyordu. Benim de ondan aşağı kalır bir yanım yoktu.

Bacaklarım, göbeğim, göğsüm, kollarım ve yüzüm... Tamamen boya içindeydim.

Yıldız, kalp, çiçek, hilal gibi simgeler tenimi süslüyordu. Pembe, kırmızı ve turuncu renklerinden ibarettim. Sadece kendi isminin baş harfini yazarken siyah rengini kullanmıştı ki bu gözümden kaçmamakla kalmamış hoşuma da gitmemişti. Kendini karanlıkta bırakması beni hüzünlendiriyordu.

Ona inat bedenini renklere buladım.

Ruhuna da güneş olacaktım.

Çünkü onun benim için yaptığı tam olarak buydu. Kimsenin görmediği, herkesin unuttuğu o küçük kızı bulmuş, ona hayat vermişti. Şimdi bu zamana dek bana hayat vermek için kendi yaşamından çaldığı her şeyi ona geri vermeliydim.

Hektor bacağımın iç kısmına bir yıldız çizdiğinde o kadar yavaş hareket etmişti ki bir an bütün tüylerim diken diken olmuş ve hücrelerim alarm vermişti.

"Bir yıldız." Yavaşça parmakları yukarıya tırmandı. "İki yıldız."

Gözlerimin içine bakıp bende yarattığı etkiyi fark ettiğinde tenimi ikimiz için fazlasıyla özel olan o sembolle doldurmaya ve saymaya devam etti. "Üç yıldız." Elinin teması bir hayalet gibi en hassas noktamı teğet geçti. "Dört yıldız."

Kasılan vücudumla ona bakarken gözlerindeki tutkuyu gördüm. Doğruca gözlerimin içine baktığındaysa gördüğüm şeyin tutkudan daha öte olduğunu anladım. Boya içinde kalan parmaklarımı kaldırıp yanaklarına yerleştirdim ve dizlerimden aldığım güçle doğrulup kucağına oturdum. Anında belimi sarmalayarak beni kendine yasladığında, hissettiğim erkekliğiyle titrek bir soluk dudaklarımın arasından kayıp gitti. Benim için fazlasıyla istekli olması tarifsiz bir duyguydu.

Dudaklarımızı buluşturup onu yavaşça öpmeye başladığımda ikimiz de sarhoş olmuşçasına kendimizden geçerek gözlerimizi yumduk. Benim ellerim onun yanaklarında sabit kalsa da Hektor'un parmakları bedenimde raks ediyordu.

Yavaş ve nahif başlayan öpüşmemizin şiddeti aniden arttı.

Birbirimizi aylardır görmüyormuşuz gibi aceleyle varlığımızı talan etmeye başladığımızda kalbimin ritmi öylesine hızlandı ki bir an kendim için endişelendim. Sonra elimi Hektor'un kalbinin üstüne yerleştirdim ve benimle aynı ritme sahip olduğunu fark ettim.

Kendimi bir anda sırtüstü yatarken buldum.

Hektor üstüme çıkıp bacaklarımın arasına sızdı. Geriye çekilip gözlerime baktığında bir an dağılmış ifadelerimizi inceledik. Aralık duran kızarmış dudakları, sert çene çizgisi, şehvet ile parıldayan bakışları ve benden minik bir yara barındıran güzel gözleri; her şeyi çok güzeldi. Alnına düşen birkaç tutamı geriye ittirip dudaklarından daha fazla ayrı kalmak istemeyerek onu tekrar öpmeye başladım.

Kendini bana bastırdığında ufak bir inilti ağzımdan kayıp gitti. Ona olan ihtiyacımı belli etmek adına pantolonuna uzandığımda, Hektor iç çamaşırımı çevik bir hareket ile çıkarttı. Titreyen ellerimi geriye çekerek kontrolü ona bıraktım.

Göğsümün üstünden başlayarak boynuma dek öpücükler bıraktı ve kulakmememi dişledikten sonra titrememi sağlayan boğuk bir tonlamayla konuştu. "Benim güzel Annabel Lee'm."

"Sevgilim lütfen."

Sesimdeki çaresizliğe hayret ettim lâkin engel olamadım. Bacaklarımı beline dolayarak kalçalarımı hareket ettirdiğimde daha fazlasını istiyordum. Onu hissetmek, varlığının bütün detaylarını ruhumda dahi sezebilmek tek arzumdu. Aksi halde aklımı dahi yitirebilirdim.

Elini bel oyuntumda gezdirdi. "Lütfen ne?"

Sorusuyla sertçe yutkunup sesimi bulmaya çalıştım. "Seni istiyorum," dediğimde beni öyle sıkı tuttu ki parmaklarının izinin kalacağını anladım. "Hem de çok istiyorum."

Tenime dudaklarını değdirip beni hissettiğim zevkle kendimden geçirdi. Narin dokunuşlarındaki yavaşlık beni mahvediyor, sıcak dilinin tenimdeki eylemleri aklımın uyuşmasını sağlıyordu.

"Benim kadar isteyemezsin," dedi ve geriye çekilip gözlerimin içine baktı. "Sensiz yıllar geçirdim ama senin olmadığın bir saniyeye bile tahammülüm yok."

Bakışlarındaki duyguları kalbimin aynasında gördüm. Birer yansıma olan bu hisler karşısında yapabileceğim tek şey ona sıkıca sarılmak oldu. Birbirimize karışıp hem boya hem de zevk içinde kaybolduk.

Dakikaların ardından hissettiğim kasılmayla zevkin kıyısından yuvarlanırken Hektor da ardımdan geldi. Üstüme devrilip ağırlığının bir kısmını bana vererek soluklanmaya başladığında ona eşlik ettim. Kollarımı boynuna dolayıp başını göğsüme yasladığımda tenime buseler iliştirdi.

Bir süre öylece uzandık.

Hissettiğim rahatlama ve huzurla gözlerimi kapattım. Kendime geldiğimdeyse hatırladığım yerde değil, banyodaydım. Ne ara uyuyakaldığımı bilmeden gözlerimi kırpıştırarak etrafa baktığımda Hektor'un kucağında olduğumu anladım. Kolları arasındaki bedenimle duşakabinin içine girip, sıcak suyu açtığında donduğumu fark ederek ürperdim.

Günün ikinci duşunu almaya başlamamızla kıkırdadığımda Hektor güldü. Sıktığı şampuanı elleriyle boyadığı vücuduma değdirerek beni ovalamaya başladı. Alayla mırıldandım. "Ortalığı biraz kirlettik."

"Bence sanat yarattık."

Hallerimize bakıp başımı salladım. "Kesinlikle, paha biçilmez gözüküyoruz."

Tenimi keselemeye başladığım sırada kendimi tutamadım. "İkimiz de acemiyiz," derken neyden bahsettiğimi biliyordu. "Ama sende doğuştan bir yetenek var." Özgüven dolu bir tebessümle üzerime eğilip beni kendine yasladı.

"Memnun musun?" derken alay ediyordu.

"Hem de çok."

Beni tekrar kendimden geçirdi.

Ve ben kendimden geçmeyi yeni hobim haline getirmeye karar verdim.

Dakikalar sonra duştan çıkıp kurulandık. Üstümüze bir şeyler geçirip kararan havayla birlikte akşam yemeği hazırlamaya başladık. Daha doğrusu ben hazırladım, Hektor ise bana istediklerimi uzatıp sebzeleri doğrayarak yardım etti. Karnımızı doyurduktan sonra salondaki şöminenin karşısına geçip bir kadeh şarap açtık ve kütüphaneden seçtiğimiz kitapları okumaya başladık. Küçükken yaptığımız şeylerden birini tekrar ediyorduk. Tabii ki ufak ekleme ve çıkarmalar yapıyorduk zira yedi yaşındayken içtiğim şeyin süt olduğuna emindim.

Sırtımı Hektor'un göğsüne yaslayıp kollarının arasına kıvrıldım. Üstümü örttükten sonra başıma bir öpücük kondurup kendi kitabını

okumaya başladığında, huzurlu akşamımızın hayallerimin bile ötesinde bir güzelliğe sahip olmasıyla duygulandım.

Satırlarda kaybolurken, diğer yandan saçlarımı okşayarak beni mayıştırdı. Temasına karşılık bir kedi misali göğsüne kıvrılıp ateşin çıtırtılarını dinledim. Çocukluğumuzun izleriyle dolup taşan bu evin içinde, kalbime dokunan tek adamla birlikteydim. Ne demek olduğunu unuttuğum bir mutlulukla ışıldarken, içinde olduğum gerçeklikten soyutlanmak istemiyordum.

Her şey bir rüya gibiydi ve ben sonsuza dek uyuyabilirdim.

KOD ADI: MONA LISA GİZEMİ

"Onun sırrı gözlerinde saklıydı.
Gizemi açığa çıktığında dudağında
buruk bir tebessüm uyandı.
Artık o, oransız bir altındı."

Geçmişin hayaletleri vardı.

Ellerindeki bıçakla yakana yapışıp mazinin derinliğiyle seni kanatırlardı.

Benliğime ket vurduğum blok beni ikiye ayırıyordu. Ruhuma hapsettiğim küçük kız yaralıydı. Öylesine bitap bir haldeydi ki öldüğünü düşündüğüm zamanlar olurdu ama inatçıydı ve ben ne zaman pes ettiğini zannetsem gitmediğini belirtmek ister gibi onu hapsettiğim duvarlara yumruklar atardı.

Özgürlüğünü istiyor ve onu kabul etmemi diliyordu.

Ben çocukluğumu anımsayamasam da Hektor çocukluğumuzu unutamıyordu. Benim için koca bir boşluk olan geçmiş, onun için bir lanet ve lütuftu.

Sırtındaki yaralar boğazımda devasa bir düğüm yaratmıştı. Kaçırıldığımız dört günden geriye kalan yıkımı hâlâ bedeninde taşıyordu. Sadece zihni değil teni de yaralıydı. Gözlerimin önünde küçük bir beden beliriyor, onun minik sırtına atılan kırbaç darbeleri kalbimin üstünde yarıklar bırakıyordu.

Onunla geçirdiğim iki günün ardından biliyordum ki hayatımız birdi ama bir o kadar da apayrıydı. Şimdi sıra bendeydi. Hatırladığı ne varsa bilmeli, zihnimdeki o engeli kaldırmalıydım. Yoksa her daim Hektor'un yanında boynu bükük kalacaktım.

"Feray Hanım."

İşittiğim kadın sesiyle başımı kaldırdım. Bulduğum yeşil gözlerin sahibi, yüzündeki tebessüm ile bana bakarken soluğum kesildi. Göğüskafesimin altındaki sıkışmanın kaynağı duyduğum endişe ve korkuydu.

"Buyurun, lütfen," diyerek ardında kalan odayı işaret ettiğinde oturduğum sandalyeden kalkarak ellerimi birbirine sürttüm. Derin bir nefes alıp tebessüm etmeye çalışsam da başarılı olamadığıma emindim.

Kadının işaret ettiği odaya girdiğimde bakışlarımı içinde olduğum alanda dolaştırdım. Şehir manzarasını gözler önüne seren büyük camlara sonra da odanın içindeki ahşap mobilyalara baktım. Duvardaki tabloya eşlik eden küçük heykeller oldukça şık görünüyordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek ardımdaki kadına döndüğümde boğazım düğümlendi. Anlayış dolu bir gülümsemeyle bana bakıp elini uzattı ve kendini takdim etti. "Ben Psikoterapist Gül Özer, tanıştığıma memnun oldum."

İnce sesi ve sıcak tavrı bir nebze de olsa rahatlamamı sağlamıştı. Elini sıkıp aynı kibarlık ile mırıldandım. "Ben de tanıştığıma memnun oldum, Gül Hanım."

Az ilerimde bulunan deri ve kahverengi koltuğu işaret etti. "Oturun, lütfen."

Söylediği yere geçtim. Arkama yaslanıp ellerimi kucağıma yerleştirdiğimde, soluklanarak yanağımın içini kemirmeye başladım. Karşımdaki tekli koltuğa oturan kadına döndüm. Hemen yanındaki küçük sehpanın üstünde duran defteriyle kalemini alırken onu inceledim. Bakışlarımı yüzünde dolaştırmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Oldukça genç gözüküyordu. Araştırmalarım sonucu otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu bilmesem kesinlikle yaşıtım zannederdim. Kahverengi düz saçlarına eşlik eden yeşil gözleri ve güzel tebessümüyle dostane bir görünüme sahipti ki şu an için buna minnettardım. Aklımın en tenha ve köhne yerlerini ziyaret etmek istiyorsam bana yardım edecek kişinin sıcakkanlı biri olmasını tercih ederdim.

"Hoş geldiniz, Feray Hanım. Nasılsınız?" diye sorduğunda bir an afalladım. Böylesine günlük ve sıradan bir soruya ne diyeceğimi ilk defa bilemedim. Saniyeler içinde otomatikman vermeye alıştığım cevabı mırıldandım. "İyiyim." Ardından ekledim. "Siz nasılsınız?"

"Teşekkürler," dedikten sonra tebessümünü genişletti. "Burayı kolay bulabildiniz mi? Ofis değişikliği yaptığımız için danışanlarımız bazen zorluk çekiyor, özellikle böylesine kalabalık bir caddede."

"Yok, gayet kolay buldum." Omuzlarımı silktim. "Ben buraya yakın yaşıyorum. O yüzden çoğu yeri ezbere bilirim."

"Ah, ne güzel."

Hafifçe başımı sallayıp bakışlarımı kaçırdım. Buraya kendi isteğimle gelmiş biri olarak fazla sessiz kaldığımın farkındaydım lâkin elimde değildi. Hayatımda ilk defa bu denli ürküyordum.

Hektor'un sırtındaki yaraları gördüğümden beri onlardan başka bir şey düşünemiyordum. Aklım ve fikrim o izlerle dolup taşıyordu. Kaçırıldığımız zaman, on bir yaşındaki bedenine atılan kırbaç darbeleri hâlâ onunlaydı. O yaraların izi kalmıştı ve bu iz sadece bedeninde değildi. Canının ne kadar yandığını tahmin etmek bile bana tarifsiz bir ızdırap veriyordu.

Zihnimde saklı kalan o dört günde sevdiğim adam işkence görmüş, tacize uğramış ve belki daha nice kötü şey yaşamıştı. Buna rağmen büyüdüğünde olduğu kişi son derece güçlüydü. Ona imreniyor, takdir ediyor ve hayranlık duyuyordum. Ama aynı zamanda onu anlamak istiyordum. O dört günde yaşadıklarımızın ağırlığını bir tek o sırtlansın istemiyordum.

Düşüncelerimi ele geçiren duyguların en yoğunu kederdi.

Sırtındaki yaraları öpmek, o izleri yaratan anıları anımsayamıyor olmak kadar acı vericiydi. Kalbimde ve ruhumda büyük bir yer edinen adamın, yaşadıklarımızın her ayrıntısını ezbere biliyor oluşu ödeyemeyeceğim bir borç gibiydi.

Yaralarına yıldızlarımı dolayan adamı bu kaosun içinde tek başına bırakamazdım.

Anılarımızı hatırlamak istiyordum. Dün birlikte geçirdiğimiz her saniyenin bendeki kıymeti büyüktü. O anları ölene dek hatırlayacaktım ama anımsayamadıklarımı da bilmek ve Hektor'a her baktığımda acaba aklında hangi anımız beliriyor diye sorgulamamak önceliğimdi.

Bu yüzden yardım almam gerektiğini fark ederek araştırma yapmıştım. Karşımdaki kadının bana yardım edebilecek, alanındaki en başarılı isim olduğunu öğrendikten sonra doğruca randevu alarak kliniğine gelmiştim.

Hektor nerede olduğumu bilmiyordu çünkü o uyurken yanından ayrılmıştım. Yine de merak etmemesi için mesaj gönderip, işim olduğunu söylemiştim. Ona yalan söylemekten hoşlanmamıştım. Ama biliyordum ki geçmişimi hatırlamaya çalıştığımı bilse buna izin vermezdi çünkü beni, bana acı veren her şeyden saklamak isteyecek kadar çok seviyordu. Tıpkı benim onu, bana acı veren her şeyi öğrenmek isteyeceğim kadar çok sevdiğim gibi.

"Bu ilk terapi süreciniz mi?"

İşittiğim soruyla beni izleyen kadına baktım. Konuşmam gerektiğini fark ederek başımı *hayır* dercesine iki yana salladım. "Daha öncesinde de psikoloğa gittiğim oldu. Özellikle ergenlik yıllarımda."

Devam etmem, anlatmam gerektiğinin farkındaydım ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmadı. Sanırım nereden ve nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Karşımdaki kadın bunu fark etmiş gibi tebessüm ederek hafifçe başını salladı.

"Sizi buraya getiren durum nedir?"

"Yedi yaşımdayken kaçırıldım ve dört gün boyunca alıkonuldum," diyerek yara bandını hızla çektim. "Fakat o dört günü ve geçmişimin büyük bir bölümünü hatırlayamıyorum."

Gül Hanım kucağındaki deftere not almaya başladı.

"Kaçırılmamdan sonra ailem beni psikoloğa ve psikiyatriste götürmüştü. Hatırlamamamın nedeninin disosiyatif amnezi olabileceğini söylemişlerdi." İç geçirerek yanımda duran bardağı aldım ve soğuk suyu yudumladım. "Ben on yaşımdayken babam intihar etti."

Bana bakan yeşil gözler hüzün ile ışıldadığında tebessüm ettim. Biliyordum, geçmişim fazla üzücüydü. Bazen ben bile halime acırdım. Bir insanın bu denli ağır şeyler yaşamasını adil bulmazdım. Yine de bir sınav verdiğimin farkındaydım. Kırılmadan bükülmenin ne demek olduğunu öğreniyor ve sanırım bu işte ustalaşıyordum.

"Dilerseniz biraz o süreçten bahsedelim. O dönemi önemli bulup çözümlemeye ihtiyaç duyuyor olabilirsiniz."

Haklıydı, yaşadığım o günleri bir bulmaca çözer gibi çözümlemek ve artık bir sonuca ulaşmak istiyordum. Yeterince karanlıkta kalmış, geçmişimi göz ardı etmiştim ama biliyordum ki artık buna devam edemezdim.

"Bir kış gecesinde, çalışma odasında kafasına sıktı," diyerek bakışlarımı kaçırdım. O anı anımsamak bana hâlâ acı veriyordu. Gözümde

canlanan sahne, en iyi korku filmlerine bile taş çıkartacak derecede ürperticiydi. Hatırladıklarım karşısında dudaklarımdan dökülen kelimelere mani olamadım. "Onu ben buldum." Tekrar yeşil gözlere baktım. "Yani cesedini... Ben buldum."

Deftere not alan kadına bakarak iç geçirdim.

"O olaydan sonra annem beni yine psikologlara ve psikiyatristlere götürdü. Bir süre depresyon tedavisi gördüm. Yani hayır, bu ilk terapi sürecim değil." Fark ettiğim detayla hafifçe kaşlarımı çattım. "Ama sanırım ilk kez kendi isteğim ve iradem ile geliyorum."

Anlayışla başını sallayan kadın nötr bir ifadeyle bana baktı. "Kendi isteğiniz ve iradenizle buradasınız. Bunu duymak çok güzel." Kendimi iyi hissettiren tebessümünü yüzünden silmeden konuşmaya devam etti. "Sizi biraz tanıyabilir miyim? Bana kendinizden bahseder misiniz?"

Sorusu üzerine kendimden bahsetmeye başladım. Yaşımı, oturduğum semti, okulumu ve biraz da günlük hayatımı anlattım. Defterine aldığı notlardan sonra başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Yüzünden tebessüm eksik olmuyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu sorunun cevabı beni korkutuyor ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde heyecanlandırıyordu. Yirmi üç yıllık hayatımda geçmişimi arşınlama gereği duymamış, ondan hep kaçınmıştım. Şimdiyse bilmeyi arzuluyordum. Kaçtığım şeyleri öğrenmeyi diliyordum.

"O dört günü hatırlamak istiyorum."

Arkama yaslanarak parmaklarımı birbirine doladım. Beni izleyen kadına baktığımda başımı dik tutmaya çalıştım. Kendimden emin durmaya özen gösteriyordum ama bunu karşımdaki kadın ciddiyetimi görsün diye değil, zihnimdeki şüpheci sesi bastırmak için yapıyordum.

"Hatırlamaya neden ihtiyaç duyuyorsunuz?" diye soran kadın ile kaşlarımı çattım.

"Nasıl yani?"

"Şu an hatırlamak istemenizin özel bir nedeni var mı?"

Zamanlamamı tuhaf bulmuş olmalıydı. Sonuçta senelerdir kaldığım karanlıktan memnunken, şimdi neden her şey gün yüzüne çıksın istiyordum? Aslında bunun tek bir yanıtı vardı, Hektor.

"O dört gün, benimle birlikte olan bir çocuk daha vardı." Sesimdeki titremeyi sonlandırmak adına sertçe yutkundum. "İkimiz aynı anda

kaçırıldık ve dört gün boyunca esir tutulduk. O her şeyi hatırlıyor." Bakışlarımı kaçırdım. "Hatırlayan tek kişinin o olmasını istemiyorum."

"Bu olayı hatırlamıyor oluşunuz size kendinizle ilgili ne düşündürtüyor?"

İçimde bir burukluk meydana geldi. Geçmişimi anımsayamamak bu zamana dek benim için büyük bir sorun olmamıştı. Aksine bazen buna minnettar olurdum. Fakat şimdi durum bundan bambaşkaydı. Artık hayatımda katran karası gözlere sahip bir adam vardı ve ben ona her baktığımda kendimi borçlu hissediyordum. Birlikte çektiğimiz acıyı anımsayamamak, ona ihanet ettiğimi düşünmeme neden oluyordu. Sanki onu yarı yolda bırakıp ateşlerin arasında terk etmiştim.

"Kendimi aciz hissediyorum," diyerek bakışlarımı kaçırdım. "Güçsüz olduğuma inanıyorum. Eğer öyle olmasaydım hatırlardım diye düşünüyorum."

Gözucuyla kadının deftere bir şeyler yazdığını gördüm.

İlk defa yüzümdeki maskenin bu kadar saydamlaştığını fark ediyordum. Her daim duvarların ardında duran benliğim şimdi spot ışığının altındaydı ve bu bana ağır geldi. Kendimi bu kadar deşifre etmek aklımın alamadığı bir yüzleşmeydi.

"Pekâlâ, o halde terapi hedefinizin o dört günü hatırlamak olduğunu anlıyorum."

Başımı sallayarak onay verdim. "Ben de psikoloji okuyorum ve EMDR terapisinin bu gibi durumlarda hızlı çözümler verdiğini biliyorum. Sizin de bu alanda deneyimli olduğunuzu öğrenince seansa gelmek istedim." Gözlerimizi buluşturarak yalvarırcasına mırıldandım. "Bir an önce bu sorunu halletmek istiyorum."

Karşımdaki kadın gülümseyerek başını salladı. "EMDR benim çok güvendiğim, bu yüzden sıkça uyguladığım ve son zamanlarda popülerleşen bir psikoterapi tekniği. Anıyı duyarsızlaştırıp travmanın üstünden gelmeye çalışırız. Sizin durumunuz biraz farklı. Biz aslında bu teknikle günümüzde hâlâ hatırlanan o anının negatif etkilerini duyarsızlaştırıyoruz. Sizin durumunuzda hatırlanan bir anı olmadığı için öncelikle farklı bir çalışma yaparak sizinle o dört güne gidebiliriz." Gözlerimin içine bakmaya devam edip gülümsemesini tebessüme evriltti. "Ama önemli bir aşaması var. Bastırdığınız veya unuttum olarak adlandırdığınız anı

ancak onunla baş etmeye hazırsanız ortaya çıkar. Hazır olduğunuzu, baş edebileceğinizi düşünüyorsanız ortaya çıkarmayı deneyebiliriz."

Boğazımda bir düğüm oluştu.

Karanlıkta kalan geçmişim beni korkutuyordu ama hazır olduğumu biliyordum. O dört günü anımsamak şu an için istediğim yegâne şeydi.

"Hazırım."

Kararlılığımı görmesini umarak başımı dikleştirdim.

Bunu fark ettiğini belirtircesine tebessümünü genişletti. Ardından arkasına yaslanıp ellerini defterinin üstüne bıraktı. "Ama öncelikle sormak istediğim bir soru var. Belki özellikle o olay için unutmayı kendiniz seçmiş olabilir misiniz?"

Bu soruyu bir süredir kendime soruyordum. Acaba o dört günü unutmak, acılarımı sıkıca kilitlediğim sandıkta saklamak istemek benim kararım mıydı? Farkında olmadan kendi önüme bir engel yerleştirip, yaşadığım acıları kaldıramayarak zihnimde bir barikat mı geliştirmiştim?

Hektor'un sırtı gözümün önüne geldi. Minik bedenine atılan kırbaç darbelerini anımsamak bile midemi bulandırıyor, aklımı yitirecek gibi hissetmeme neden oluyordu. O dört günde en yakın arkadaşımın, çocukluk aşkımın şiddete maruz kaldığını görmüş veya duymuş olabilirdim. Belki de kendim de şiddete maruz kalmıştım. Yedi yaşında bir çocuk olarak, o kötü anlarla baş edememiş olmam muhtemeldi.

"Bilemiyorum," diye mırıldandım. "Belki de evet."

Zihnimdeki karanlık benim eserim olabilirdi. Karanlıktan korkan o küçük kızı hapsettiğim kuyunun tuğlalarını kendi ellerimle sıvamış olabilirdim. İçimden bir ses, aklımın bariyerlerinin sandığımdan daha zayıf ve güçsüz olduğunu söylüyordu.

Beni izleyen kadının bakışları altında ezildiğimi hissederek sertçe yutkundum ve konuyu değiştirmeye çalıştım. "EMDR terapisiyle ilgili bir video izlemiştim. Açıkçası bana biraz hipnozu hatırlatmıştı. Sanırım parmaklarınızı sağa sola sallamanız, benim de hareketinizi takip etmem gerekiyor değil mi?"

"Bu da bir seçenek." Kalemini defterinin arasına bıraktı. "EMDR duyulara odaklanır. Biz çağrışımlarınızla anınıza yolculuk edeceğiz. Kişiyi anıya götürebilmek için ya görme ya duyma ya da dokunma duyularını kullanırız. Bazı danışanlar parmak takibiyle anıya gidebilirken, bazıları dokunma yöntemini tercih eder."

Başımı sallayarak içinde bulunduğum olayın her detayını iyice idrak etmeye çalıştım. Heyecanım bir nebze de olsa azalmıştı fakat gerginliğim bakiydi ve bir an önce işe koyulmak gibi bir gayem vardı. Yara bandını olabildiğince çabuk çekmek istiyor, beni boğan bu gerilimi sonlandırmayı diliyordum.

"Siz hangisini tercih etmek istersiniz?" diye sorduğunda tekrar karşımdaki kadına odaklandım. "İsterseniz seçenekleri deneyebilir ve hangisiyle daha rahat ettiğinize karar verebiliriz."

Göz takibi konusunda berbattım ve bu şekilde dikkatimin daha çabuk dağılacağını düşünüyordum. İşitme olabilirdi fakat dokunmayı tercih ederdim. Bu kendimi daha güvende hissettirir gibi geliyordu. Bu yüzden zamandan tasarruf etmek isteyerek direkt cevap verdim. "Dokunma bana daha rahat hissettirir diye düşünüyorum."

Tercihim karşısında başını salladı. "Hedefimiz esir tutulduğunuz o dört gün. O dört günde neler olduğunu hatırlamak istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Kaçırılmanızı düşündüğünüz zaman aklınıza ne geliyor?"

Sorusuyla içime döndüm. Etrafa bakarak bir cevap aradım. Kendime bu soruyu sorduğumda aklıma gelen tek şey karanlıktı. Aklıma büyük ve korkunç bir karanlık geliyordu. Lâkin biliyordum, bu seferki karanlık hatırlamamamın verdiği bir şey değildi. Bu seferki daha gerçekçi ve elle tutulur cinstendi çünkü o karanlığın içinde biri vardı. Korkuyla kasılan, ağlamamak için direnen bir kız çocuğu o karanlıkta dikiliyordu.

"Karanlığın içinde bekleyen bir kız çocuğu."

"O kız çocuğu siz misiniz?"

"Gece," dedim ardından karşımdaki kadının gerçek adımı bilmediğini hatırladım. "Yani evet, benim."

Kendi içimdeki bölünmüşlüğü bir kez daha iyice fark ettim. Derinlerimde sakladığım o küçük kızı öylesine ayrıştırmıştım ki sanki şu anki ben ile o anki çocuk bambaşka insanlardı.

"Kaçırıldığınız zamanla ilgili neler anımsıyorsunuz?"

Kendimi zorlayarak yedi yaşımı hatırlamaya çalıştım. "Aralık ayıydı. Hava fazlasıyla soğuktu. Yedi yaşındaydım."

"Aralığın hangi günü kaçırıldığınızı biliyor musunuz?"

"Evet, 2 Aralık."

Defterinin arasına bıraktığı kalemi alan kadın, sayfaya bu bilgiyi not etti. "2 Aralık günü ya da o tarihe yakın olarak en son hatırladığınız şey nedir?"

Zihnimi yokladım ama elle tutulur tek bir cevap dahi bulamadım. Kendime dair hissettiğim hayal kırıklığıyla mırıldandım. "Ben hatırlayamıyorum."

"Şu anda, karanlığın içinde bekleyen o küçük kıza baktığınızda kendinizle ilgili hissettiğiniz olumsuz inancınız nedir?"

"Güvende değilim," dedim bir saniye bile düşünmeden. Belki de ilk kez verdiğim cevaptan bu denli emindim. Şu an dönüp o olaya baktığımda hissedebildiğim tek şey buydu. Bütün hücrelerim tehlikede olduğumu fısıldıyordu. "Kendimi güvende hissetmiyorum."

"Rahatlayın, Feray Hanım," diyerek yüzümü inceleyen kadın tebessüm etti. "Sizden arkanıza yaslanmanızı, gözlerinizi kapatarak nefesinize odaklanmanızı ve hızlı bir tempoyla ellerinizi bu şekilde omuzlarınıza vurmanızı istiyorum."

Tarif ettiği şekli kendinde uygulamaya başladığında onu dikkatle izledim. Bahsettiği pozisyonu alıp sağ elimi sol omzuma, sol elimi ise sağ omzuma yerleştirdim. Önce sağ sonra sol olmak üzere ellerimi yavaşça tenime değdirmeye başladım.

"Bu şekilde mi?"

"Evet, şimdi bu teması kaybetmeden gözlerinizi kapatın ve odaklanmaya çalışın."

Dediğini yaparak gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye, zihnimdeki olumsuz sesi bastırmaya çalıştım. Odağımı tenime değen ellerime vererek bekledim.

"Odaklanın, Feray Hanım. Duygularınıza izin verin. Ne gelirse gelsin, sorun yok. Bırakın ortaya çıksın." Bana güç veren sözler ile omuzlarımı dikleştirdim. "Derin nefes alın. Bundan on altı yıl önce sen yedi yaşındayken, soğuk bir aralık gününde kaçırıldın. O günü uzaktan izlediğini hayal et."

Psikoloğumun ince ve yumuşak sesi eşliğinde odaklanmaya çalıştım. Gözümün önündeki karanlıkta bir tablonun belirmesini bekliyor, manzaram değişmedikçe kalbimdeki kasılma artıyordu. Karanlıktan korkan bir kadın olarak kendi karanlığıma ışık tutamıyor oluşum acınasıydı.

Kendime daha sert vurmaya başladım. Adeta bir şeylerin belirmesini bekliyor, olmadığında ise kendime kızarak canımı yakmaya çalışıyordum. Bunu fark eden kişi beni uyardı. "Lütfen temponuzu bozmayın ve derin nefes alın."

Derin bir nefes aldım ve tempomu bozmamaya çabaladım.

"Ne görüyorsunuz?"

Sorusuyla kollarımı düşürüp gözlerimi araladım. "Hiçbir şey."

Gül Hanım anlayışla başını salladı. "Tekrar deneyelim."

Dediğini yaparak tekrar denedim. Gözlerimi kapatıp omuzlarıma dokunmaya başladım. İçimden dokunuşlarımı saymadan edemedim. Yirmi beş, yirmi altı, yirmi yedi...

"Peki ya şimdi?"

Sorusuyla kendime dokunmayı bıraktım ama bu sefer gözlerimi açmadım. Başımı iki yana sallayarak sertçe yutkundum. "Hiçbir şey."

Deneyip başarılı olamamak bana ağır gelmeye başlamıştı. Öfkelenmemi sağlayan yenilgim ile omuzlarımı düşürerek gözlerimi araladım. Karşımdaki kadına bakmaya çekiniyordum. Tabii asıl derdim kendime bakamamaktı. İçimi, zihnimi ve geçmişimi göremiyor olmak fazla acı vericiydi.

Gül Hanım yüzündeki tebessümle konuştuğunda bakışlarımızı buluşturdum. "Bu çok normal, Feray Hanım. Yaşadığınız şey konuşması ve hatırlaması zor bir şey. Lütfen derin bir nefes alın." Bunu söylemesini bekliyormuş gibi soluklandım. "Bir daha deneyelim. Bu sefer sadece odaklanın. Anı gelecek mi, bir şey hatırlayacak mıyım diye endişelenmeyin."

Endişelenmemem mümkün değildi.

Bütün bedenim uçurumun kenarından sallanıyormuş gibi korkuyla çığlık atarken elimden gelen tek şey endişe duymaktı.

Yine de denedim.

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım ve gözlerimi kapatarak tekrar omuzlarıma dokunmaya başladım. Nefes alış verişime odaklanıp zihnimdeki karanlıkta bekledim. Sessizliğin eşlik ettiği saniyeler dakikaları yarattı.

"O günü yakından izlediğinizi hayal edin. Farz edin ki televizyonun önüne geçmiş bir film izliyorsunuz. Ben arkanızdayım. Güvendesiniz."

Sesindeki nahiflik kendimi gerçekten güvende gibi hissettirdi. "Sizce nasıl kaçırıldınız?"

Boğazımı düğümleyen soruyla ürperdim. Kaçırılma kelimesi zihnimdeki karanlıkta bir kıvılcım belirtti. Sanki bir mumun cılız ateşinden yayılan o görüntüde cevap saklıydı. Aniden görüş açımda bir hareketlenme oldu. Kaşlarımı çatmama sebebiyet veren manzaraya baktım. Bulanık ve puslu görüntü odağımı verdiğim an netleşmeye başladı.

Büyük bir binanın önündeki bahçede oynayan çocuklar vardı. Görüntü soluktu fakat bana anlamlandıramadığım bir aşinalık veriyordu.

Çocukların üstündeki formalara baktığımda dudaklarımdan mırıltı halinde dökülen sözlerimi zar zor işittim. "Emin değilim."

"Ne görüyorsunuz, Feray Hanım?"

Derinimde kalan eski bir anıyı aniden tekrar yaşıyor gibiydim. Koşuşturan çocukların neşeli sesleri aklımın en ücra köşelerinde dahi yankılanabilecek kadar gürdü.

Önümde duran küçük bir kız vardı.

Bedeni silikti.

Öyle ki bir gölgeye benziyordu.

"Pembe mont," diyerek gördüklerimi dile döktüm. "Ve okul üniforması."

Deftere değen kalemin geride bıraktığı belli belirsiz sesi işiterek aniden tekrar karanlığa döndüm. Gördüğüm her neyse gitmiş, bir anda yok olmuştu. Gözlerimi aralayarak karşımdaki kadına baktığımda kendimi tuhaf hissettim. Sanki kısa bir süre önce başka, şimdi bambaşka bir yerdeydim.

"Tam olarak ne gördünüz?"

Gül Hanım'ın sorusu üzerine gördüklerimi bir yapboz gibi bir araya getirmeye ve anlamlandırmaya çalıştım. O pembe montu hatırlıyordum. Belki de anımsayabildiğim en nadir şeylerden biri buydu.

"Sanırım okuldaydım." Sesimdeki cılızlık hissettiğim güçsüzlüğün nişanesiydi. "Üniformalı çocukların bahçede koşuşturduklarını gördüm." Boğazımdaki düğüm konuşmamı zorlaştırdığında adeta fısıldayarak eklemede bulundum. "Kaçırıldığım zaman üstümde olan pembe montumu giymiş bir kız vardı." Beni dinleyen kadının bakışlarına tutunarak aklımı toparlamaya çalıştım. "O kız bendim, değil mi?"

İç geçirerek bakışlarımı kaçırdım. Yıllar sonra o güne dair bir şeyler anımsayabilmiş olmanın verdiği karmaşık duygular yüzüme bir tokat gibi çarptı. O pembe montlu kız bendim. Kendimi hatırlayabilmiş, saniyeler sürse de bir şeyleri fark edebilmiştim. Bunun yüreğimde yarattığı hafiflemeye denk düşen omuzlarımdaki ağırlığını kaldırabilmeyi umdum.

"Okuldan mı kaçırıldım yani?" diye mırıldandım.

Nasıl ve nereden kaçırıldığımı aileme hiç sormamıştım. Zaten sorsam da bana söylemezlerdi. O günü sadece ben değil, hepsi karanlığa gömmüştü. Yine de evimiz son derece güvenlikliydi. Ailemin beni tek başıma sokağa saldığını da zannetmiyordum. Ayrıca benimle Hektor da kaçırılmıştı. Ailesinin evini görmüştüm. En az benim evim kadar güvenlikli bir yerdi. Ebeveynlerimiz yakın arkadaşlardı ve bizi her daim bir arada tutmak gibi bir huyları vardı. Yani en azından Hektor böyle söylüyordu. Ben ilkokuldayken Hektor ortaokuldaydı. Bu yüzden aynı okula gidiyor olma ihtimalimiz yüksekti.

"Evet, okuldan kaçırılmış olmalıyım." Hafifçe başımı salladım. "Bu nedense çok doğru bir tahmin gibi geliyor."

Gül Hanım söylediklerimi not aldıktan sonra tekrar bana baktı. "Pekâlâ, şimdi tekrar deneyelim. Bu sefer sadece anıya odaklanın. Kendinizin yanına gidip onunla konuşabilirsiniz."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Bir tempo tutturarak omuzlarıma dokunmaya başladığımda tekrar karanlıktaydım. Kendimi bilinçdışımın soğuk sularında çırpınıyor gibi hissediyordum. Sanki ben yüzmeye çalıştıkça bir şey beni daha çok derine çekiyordu. Gitmem gereken yönün orası olabileceğini düşünerek direnmeyi bıraktım. Ve kendimi karanlık sulara teslim ettim.

"O dört gün, sizi alıkoydukları yeri düşünün," dedi ince bir kadın sesi. "Olay yerini hayal edip buradan ilerleyin."

Karanlıkta yanan cılız mum ışığının boyutu genişledi. Ateşin yükseldiğini ve genişleyerek bir aydınlık yarattığını fark ettim. İçinde bulunduğum sükûnet ile gizemli sandığımın kapağı aralandı. Dünümden bugünüme taşan görsel oldukça karanlıktı. Bedenimin kasıldığını ve hafifçe titrediğini fark ettim.

"Ne hissediyorsunuz?"

Bu soruya verebileceğim bir düzine cevap vardı. İlk defa birden fazla duyguyu aynı anda ve bu kadar çarpıcı bir şekilde deneyimlediğimi hissediyordum. Yine de en baskın hangisiydi karar verebilmiştim.

"Endişe."

Zihnimdeki kaosun içinde yanıp sönen bir tabela vardı. Bana endişe duygusunu çağrıştıran o tabelanın rengi kırmızıydı. Kanımın kaynamasına, nefesimin kesilmesine neden olan bu hissiyat, bedenimi saydamlaştırıyordu. Sanki et ve kemikten değil, şu an yalnızca endişeden oluşuyordum.

"Yanınızda bir kutu var," dedi Gül Hanım. "O kutuya endişenizi koymanızı ve kutuyu bana göndermenizi istiyorum."

Sözlerine anlam veremeyerek kaşlarımı çattım. Sonra bütün karanlığa rağmen dibimde duran kutuyu hissedebildim. Bir mücevher kutusunu anımsatan görüntüsüyle ahşaptandı. Bana oldukça tanıdık gelen bir görüntüsü vardı. Kutunun ağzının açık olduğunu gördüğümde endişeme odaklandım. Elimin içinde parıldayan kırmızı ışığı yavaşça kutuya bıraktım. Canlı ve neon rengi sönmeye başladığında, psikolojik olarak endişem yok olmuş gibi hissettim. Sanki aniden arınmıştım. Kutuyu ardımda olduğunu söyleyen kadına doğru ittirdim.

"Bedeninizi ve zihninizi rahat bırakın."

Dediğini yapmaya çabaladım. Soluklarıma odaklanarak bekledim ve gerçekten de endişemin artık baskın bir duygu olmadığını gözlemledim.

"Bedeninize odaklanın ve devam edin."

Bedenimde bir kırgınlık vardı. Düzinelerce iğne tenime saplanıyor gibiydi. Bu bana tek bir hissiyat veriyordu. Şu an içinde bulunduğum şey her neyse bana aşıladığı yegâne duygu, güçsüzlüktü. Devam edemeyeceğimi düşünüyor olmalıydım. Belki de devam etmemem gerektiğini hissediyordum. Yine de zayıf tarafıma yenilmek istemedim.

"Ne görüyorsunuz?"

Ağzımı açtım fakat kelimeleri bulamadım. Kendimi zorlayarak mırıldandığımda işittiğim cevabım ile daha çok ürperdim. "Karanlık."

"Karanlıktasınız, devam edin."

Görebildiğim tek renk siyahtı. Her yeri esir almış adeta hükmünü kurmuştu. Karanlığın içinde adımlayarak yol almaya çalıştım. Gördüğümden emin olamadığım bu tabloyu idrak etmekte zorlanıyordum. Sanki her şey oldukça puslu ve silikti. Yine de bazı nesneleri seçebiliyordum.

Kaşlarımı çatarak kendimi sorguladım. "Bu gördüklerim gerçek mi, cidden yaşandılar mı bilmiyorum."

"Ne görüyorsunuz?"

Sorusu üzerine daha dikkatli bakmaya başladım. Bedenimi ele geçiren soğuğu hissedebiliyordum. Konuşsam sesimin yankı bulacağına emin olduğum kadar geniş bir alandaydım. Bazı şeyler gittikçe daha belirgin bir hal almaya başlamıştı. Artık az ilerimde duran büyük boruları daha net görüyordum. Solumda kalan demir merdivenlerden sarkan ipleri seçebiliyordum. Öyle ki odanın kenarında bulunan su tanklarını dahi idrak edebiliyordum. Yan yana dizilmiş büyük tanklara bakmak içimi titretti. Nerede olduğumu bilmediğimi düşünebilirdim ama içimdeki ses oldukça emindi. Soruyu ben değil, Gece yanıtladı. "Bir fabrikadayım."

"Ben yanınızdayım," dedi Gül Hanım. "Gelin, birlikte anıya yaklaşalım. Duracağımız yeri siz belirleyin ama biraz daha yakından bakalım."

Nasıl anlamıştı bilmiyorum ama haklıydı. Şu an her şey oldukça uzakta gözüküyordu. Sanki metrelerce ötemde kurulmuş olan bir tiyatro sahnesine bakıyordum. Puslu manzaramı odaklamaya çalışarak adımladım. Zemine değdiğimi hissedemiyor ama yürüdüğümü biliyordum. Önümde duran tabloya yaklaştıkça görüşüm netleşti ve bu, göğsümün şiddetle kasılmasına neden oldu.

İçimden çığlık atmak geliyordu.

Bağırmak ve yardım çağırmak istiyordum.

Daha fazla gidemeyeceğimi düşünerek duraksadım. Olduğum yer artık tiyatro sahnesinin önü değil, içiydi. Etrafımı çevreleyen sis ile öylece dikilip geçmişimin kırık yansımasına göz atıyordum. Deli gibi atan kalbim nefes almamı zorlaştırıyordu. Her şey öylesine hayali lâkin aynı zamanda can alıcı derece de gerçekçiydi.

"Daha fazla gidemem."

Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözleri kendim bile zar zor işittim. Dikkatimi verebildiğim tek şey zihnimdeki görseldi. Beni meskeni altına alan bu görüntü, kafesin içine tıkıldığımı hissettiriyordu. Hayali iki elin boynuma dolandığını ve soluğumu kestiğini düşündüm zira bir anda bu denli dehşete kapılmamın başka bir açıklaması olabileceğini sanmıyordum.

"Pekâlâ, olmak istediğiniz noktada kalalım." Gül Hanım'ın nahif sesiyle yanımda olduğunu fark ettim. Gördüğüm hiçbir şey gerçek değildi

ve bana zarar veremezlerdi. Bunu anlamak bir nebzede olsa nefes almamı sağladı. "Etrafınızda olan, gördüğünüz objeleri sayar mısınız?"

Durduğum zemine çivilenmiş gibi kıpırdamadan öylece etrafıma göz attım. Saniyeler geçtikçe sis kaybolmaya başlıyor, her şey daha net bir hal alıyordu. İçinde bulunduğum alan hâlâ fazlasıyla karanlıktı ama buna alışan gözlerim nesneleri rahatlıkla seçmeye başlamıştı. Büyük mekânda bakışlarımı gezdirdim. Fark ettiğim her detayda damarlarımda akan kan buz kesti. Üşüdüğümü, bütün bedenimin karlar altında kaldığını zannedercesine titredim.

İçinde bulunduğum alanın bir fabrika olduğuna emindim. Virane bir yerdi. Öyle ki ağır ve tuhaf bir kokusu vardı. Zifiri bir karanlığa kurban gitmişti. Köşedeki su tanklarına bakmak beni ürpertiyor, ağlamak istememe neden oluyordu. O tanklarda beni rahatsız eden bir şey vardı. Nefesimi kesen, boğulacağımı düşündürten bir şey...

"Su tankları var."

Gözlerimi gri tanklardan alamadım. Özellikle bir tanesinden bakışlarımı ayıramıyordum. En solda kalan dördüncü tankın kapağı sıkıca kapatılmıştı. Diğerlerine nazaran daha küçüktü.

"Başka neler görüyorsunuz?"

Su tanklarına bakmayı bırakarak gözlerimi kaçırdım. Diğer gördüklerimi anlamlandırmaya ve sindirmeye çabalıyordum. Her şey hayal ve gerçek arasındaki ince çizgide sallanıyor gibiydi. Yaşadığım şeyler mi aklıma geliyordu, yoksa zihnim olası bir senaryo mu yaratıyordu? Nedense ilk seçenek olduğunu düşünüyordum çünkü bütün hücrelerim bana alarma geçmemi haykırıyordu.

Solumda kalan merdivene döndüm. Demirden oluşan merdiven yukarıya doğru uzanıyor, zikzak çizerek göğe yükseliyordu. Dikkatli baktığımda üzerinden sarkan şeylerin ip değil, zincir olduğunu anladım.

"Merdivene asılmış zincirler var."

İç içe geçmiş gümüş renkteki zincirlerin üstlerinde lekeler vardı. Kurumuş, kahverengiye çalan bu lekeler karşısında tekrar feryat etmek istedim. Göğsümdeki sıkışma hiddetlendi. İçimi açmak, beni yarıp dışarı çıkmak isteyen çığlık her geçen saniye güçleniyordu.

Merdivenin yanında kalan koltuğa baktım. Ayağı kırılmış, eğri duran küçük kanepenin üstü leke içindeydi. Belli başlı yerleri yırtılmış ve hasar

görmüştü. Hemen kenarında duran alkol şişeleri boştu. Beş şişeden sadece biri ayakta duruyordu.

"Alkol şişeleri ve bir kanepe görüyorum," diye mırıldandıktan sonra idrak ettiğim diğer şeyleri listeledim. "Boş yemek kapları, metal borular, uzağımda eski bir makine var."

Görüşüm her geçen saniye daha çok netleşiyordu. Sis kalktıkça manzarama yerleşen nesneleri algılayarak titredim. Her şey son derece gerçekçiydi ve bu, beni ürpertiyordu. İçimde büyük bir korku vardı. Bir film izliyormuşum gibi etrafıma baksam da hissettiğim şey fazla çarpıcıydı. Bütün duyularım alarm veriyor, tehlike çanları benim için çalıyordu.

"Hangi kokuları alıyorsunuz?"

İşittiğim soruyla duraksayıp derin bir nefes aldım. Soluklarım birbirine karıştı ve ben bir an gerçek ile hayal duygusunun arasında sıkışıp kaldım. Ciğerlerime dolan kokuları algılamak, bana nerede ve ne zamanda olduğumu sorgulattı.

"Anason ve küf." Yüzümü ekşitmeden edemedim. "Ağır bir koku daha var."

Kendime hâkim olamayarak biraz daha ilerledim. Su tanklarına yaklaşarak derin bir nefes aldığımda fark ettiğim detay donup kalmamı sağladı. Keskin kokuyu tanımamam imkânsızdı. Hayatımın belli dönemlerinde duyumsadığım bu şey, bozulmuş zihnimin temasını oluşturuyordu. Her şeyi başlatan ve devam ettiren bu koku bana ölümü hatırlatıyordu.

"Kan," diye mırıldandım. "Kan kokusu alıyorum."

Nefesim kesildi. Etrafımdaki her nesnenin üzerime üzerime geldiğini hissetmeye başladım. Kapana kısılmışlığım bana zihnime esir düştüğümü söylüyordu.

"Derin bir nefes alın ve kokuya odaklanın, Feray Hanım."

"Her yer..." Fısıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözleri zar zor duydum. "Her yer kan kokuyor. Her yer buram buram kan kokuyor."

"Nefes alın, lütfen." İşittiğim sesin inceliğiyle soluklandım. Bana güç veren kadının varlığına yaslanarak nefesler almaya başladım. "Unutmayın, ben yanınızdayım. Oradaki hiçbir şey size zarar veremez."

Evet, bana zarar veremezdi.

Ancak bana zarar vermişti. Hayatımın bir döneminde, bu gördüklerimi yaşamış ve büyük bir zarara kurban olmuştum.

Beynimdeki kaosu sonlandıramadım. Sadece nefes alıp verdim. Bakışlarımı etrafta dolaştırarak kan kokusunun nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Görünürde bir şey olmayışı beni daha da tedirgin etti. Korkum, adeta benden ayrılarak karşıma geçip başlı başına bir oluşum haline geldi.

"Teninizde ne hissediyorsunuz?"

Dikkatimi kendime verdim. Bedenime odaklandığımda fark ettiğim gerçek ile titredim. Şu an zihnimin içinde olduğumun farkındaydım. Yine de kendimi gerçekten bir fabrikanın içinde gibi hissediyordum. Bunun en büyük nedeniyse vücudumu kaplayan şiddetli ağrıydı. Kemiklerim sızlıyor, tenim yanıyordu. Nefes almak kaburgalarımdaki acıyı hiddetlendirdi. Bileklerimi kıpırdatamıyor, hareket etmeye çalıştıkça tahammül edilmesi zor bir azap ile karşı karşıya kalıyordum. Algıladığım bu karmaşık hissiyatı dile dökmeye çalıştım. "Nedenini bilmiyorum ama her yanım acıyor." Sesim ile altdudağım da titredi. "Hem de çok acıyor."

Bedenim bir enkaz halindeydi.

Tenime dokunmaya kalkan biri olsa temas etmesine gerek kalmadan acıyla kıvranmaya başlardım. Kendimi öylesine şeffaf hissediyordum ki ağlamak istedim. Vücudumun her noktasında katlanılmaz bir sızı vardı. Parmak uçlarımı hareket ettirmek bile bana işkence gibi geliyordu.

"Acıyı nerenizde hissediyorsunuz?"

Soru karşısında ağlamak istedim. Göğsümü sızlatan, içimi yarıp geçen cevaplara sahiptim. Edindiğim farkındalık karşısında haykırmayı, birinin bana yardım etmesini istemeyi diliyordum.

"Bileklerim," diyerek bedenimi hareket ettirmeye çalıştım ama başarılı olamadım. "Kol ve ayak bileklerim. Göğsüm de çok acıyor. Sanki..." Kelimeler ağzımdan çıkmak istemedi ama onları ruhumun derinliklerinden ittirerek gün yüzüne sürdüm. "Sanki biri göğsüme defalarca kez vurmuş gibi." Nefes almakta zorlanarak iki büklüm oldum. "Sırtımı doğrultamıyorum, hareket ettikçe her yanıma iğneler saplanıyor." Kelimelerim fısıltıya dönüştü. "Bedenimin her noktası, her bir hücrem... Bütün bedenim çok ama çok acıyor."

"Yanınızda bir kutu vardı, ona endişenizi koymuştunuz," diyen kadının sesine odaklanmaya çalıştım. "Hatırlıyor musunuz?"

Başımı sallamakla yetindim zira sesimi yitirmiş gibiydim.

Boğazım da acıyor sanki biri beni elleriyle boğuyordu.

Bütün benliğimi sarmalayan bu yoğun hissiyat karşısında çaresizdim. Hayatımda belki de ilk defa gücümün olmadığını, aklımı çalıştıramadığımı düşünüyordum. Bu yenilmişlik hissi acımı körüklüyor ve dayanılmaz bir hal almasını sağlıyordu. Mental ve fiziksel olarak cehennemin en kızgın aleviyle kavrulduğumu fark ettim. Benim için çektiğim ızdırap ilahi bir gücün adaleti gibiydi.

"Şimdi o kutuya acınızı koymanızı istiyorum."

Gaipten gelircesine uzaklaşan ince sesi kendime kılavuz edindim. Sağımda duran kutuya bakarak bütün bedenimi zehirli bir sarmaşık misali çevreleyen acıya odaklandım. Endişemin gittiği gibi acımın da gitmesini istedim. Beni güçsüz kılan, algılarımı yıkan ve çaresiz hissettiren acımdan kurtulmayı düşledim.

Sağ avuç içimde beliren kırmızı ışığın koyu bir rengi vardı.

Öyle ki bana kanı hatırlatmıştı.

Çektiğim bütün acıların bedenimden sıyrılarak ışığa doğru akın ettiğini hayal ettim. Sanki tenimden süzülen kanlar, avucumda toplanıyor ve bir bütün haline gelerek parıldıyorlardı.

Eğilerek zeminde duran ahşap kutunun kapağını araladım. Acımı, endişemin yanına bırakarak kutuyu sertçe kapattım. Derin bir nefes alıp bedenime dikkat kesildiğimde şaşkınlıkla tebessüm ettim. Dayanılmaz ızdırabım sanki fişi çekilmiş bir cihaz gibi karanlığa gömülmüştü. Isınan bedenimden artakalan sıcaklık artık bana acı vermiyordu. Yine de saniyeler önce hissettiğim azabı unutmam mümkün değildi. Hayatımda tatmadığım, hayal bile etmediğim bir acıyla karşılaşmış olmam dahi neden anılarımı anımsayamadığımın belirtisiydi. Küçük bir kız çocuğunun baş edemeyeceği, savaş niteliğindeki bir mahşer günüydü deneyimlediğim.

"Acınız gitti," dedi Gül Hanım. "Buradan devam edelim."

Doğrularak derin bir nefes aldım. Kan kokusunu hâlâ duyuyordum ve bu beni oldukça irite ediyordu ama saniyeler önceki gibi bir acı hissetmiyor oluşum, içinde bulunduğum anı tahammül edilebilir kıldı.

"Duyduklarınıza odaklanın."

İşitme kabiliyetim, kadının sesinden sonra aktifleşen bir mod gibi devreye girdi. Öncesinde duyduğum tek şey, Gül Hanım'ın sesiyken şimdi başka şeyler de vardı ama birbirine girmiş bir ip gibi düğüm olarak, her hece anlamsız bir hale bürünmüştü. Algılarımı açıp adeta tetikte

bekledim ve karmaşanın sonlanması için duyduklarıma odaklanmaya çalıştım.

Sesler işitiyordum.

Birinin isyan ederek bağırdığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Yabancı sesin bir adama ait olduğunu anlayabiliyordum ama kim olduğunu göremiyordum.

Aniden yüksek bir haykırış fabrikada yankı buldu.

Küçük bir oğlana ait olan yardım çığlığı benliğimi parçalayarak kalbimi ikiye böldü.

Acıyla dolup taşan ses karşısında titredim. Bu seferki zelzelede ne endişenin ne acının izi vardı. Şimdi vücudumu ele geçiren yegâne duygu öfkeydi. Dünyamı dolduran küçük oğlanın haykırışlarının kime ait olduğunu bilmek beni delirtiyordu.

Canından can söküyorlarmış gibi bağırması, ardı ardına yankı bulan tok sese karışıyordu. Bir yüzeye indirilen darbelerin geride bıraktığı gürültünün ne olduğunu biliyordum. Küçük bir çocuğun tenine atılan kırbaç darbelerinin iziydi bu.

"Ne duyuyorsunuz?"

Bu sorunun cevabı, beni yaşarken öldürüyordu.

Ağlama sesleri şiddetlendi. Oğlan çocuğunun bağırışları durup yerini küçük bir kızın ağlaması aldı. Hıçkırıklarına karışan isyanıyla ağlayan küçük kızın sesi fabrikayı esir aldı.

Sonra bir şey oldu.

Bütün sesler gitti.

Geriye sadece bir oğlan çocuğunun berrak ve temiz sesi kaldı.

"Hansel ve Gretel, evlerinin yolunu bulamamışlar. Karanlık çöküp gece olduğunda bir ev belirmiş karşılarında. Dünyanın en lezzetli şekerlerinden yapılmış koca evi fark ettiklerinde o kadar açlarmış ki doğruca oraya koşmuşlar. Tam evin üstündeki şekerleri yemeye başlayacaklarmış ki bir bakmışlar kapıda dünya tatlısı yaşlı bir teyze duruyor. Çocuklar başlarına geleni yaşlı kadına anlatınca kadın çok üzülüp acımış onlara. İkisini de eve davet edip yemek vermek istemiş. Çocuklar içeriye girdiklerinde bakmışlar ki evin içi, dışı gibi değilmiş. Korkutucu, değişik bir evmiş."

"Burası kadar korkutucu muymuş?"

"Buradan daha korkutucuymuş."

Fısıldaşan iki çocuğun sesleri, bütün fabrikayı kapladı. Kızın korkuyla titreyen sesini bastıran oğlana odaklanarak dinledim.

"Hansel ile Gretel umutlarını yitirmiş, o evden çıkamayacaklarını düşünmeye başlamışlar ama sonra birbirlerine sıkıca sarılmışlar. Bir arada kalırlarsa cadıyı alt edip evlerine dönebileceklerini düşünmüşler."

"Evlerine dönebildiler mi?"

"Döndüler. Birlikte cadıyı yendiler."

"Biz de yenecek miyiz?"

"Yeneceğiz, Gece. Bu yüzden korkma ve seni buradan ne olursa olsun çıkaracağımı bil."

Ağlama isteğime karşı gelemedim. Yanağımdan süzülen yaşlar çeneme doğru yol aldı. İçimdeki acıysa katlanamayacağım kadar ağırdı. Minik bedenlerin geride bıraktığı diyalog karşısında yıkılacağımı ve bir daha doğrulamayacağımı zannettim. Yüreğimdeki sızı, infilak ederek ruhuma yayıldı.

Sonra tekrar sessizlik belirdi.

Onları kaybettiğimi düşünerek alarma geçtiğimde adım seslerini işittim.

"Adım sesleri."

Bana doğru yaklaşan biri vardı. Ayakkabısından geriye kalan tok ses bir dalga misali bana çarpıyor, gittikçe yaklaşıyordu.

"Biri geliyor."

Mırıldanışlarımı işiten kadın sessiz kaldığında, adım seslerine odaklanmam gerektiğini biliyordum. Gittikçe yaklaşan gürültüye kendimi kaptırarak dikkat kesildim. Doğruca önüme bakıyor, başka bir noktaya odaklanamıyordum.

Sislerin arasından bir adam çıktı. Puslu zihnimde yer edinen yabancıya baktığımda çığlık atma isteğim dayanılmaz bir hal aldı.

"Karşımda..." diye fısıldadım, gizli bir sırrı açığa çıkarıyor gibiydim. "Bir adam var."

"Ona baktığınızda ne hissediyorsunuz?"

Aramızda büyük bir mesafe vardı ve yüzünü net bir şekilde göremiyordum. Yine de varlığının bana aşıladığı yegâne şey, kaynayan kanımdı. Bütün bedenimi saran elektrik akımıyla dişlerimi sıktım.

"Öfke."

Cevabım karşısında mümkünmüşçesine daha çok sinirlendim. Yabancıyı görmeme gerek yoktu. Onun kim olduğunu biliyordum. Az önce işittiğim çığlıkların yaratıcısıydı. Gerçek bir iblisti ve asla masum bir çocuğun yanında bulunup nefes almayı hak etmiyordu. Yüzünü seçemiyor olsam da elinde duran kırbacı net bir şekilde görebiliyordum. Siyah deriyi süsleyen kan, on bir yaşındaki bir çocuğa aitti. Onda açtığı yaralardan geriye kalan kırmızı sıvı yere damlıyordu.

"Ona bakmak beni öfkelendiriyor," diye ekledim. "Cinnet geçirebileceğim kadar sinirlenmeme neden oluyor."

"Derin bir nefes alın."

İşittiğim komut ile soluklandım ama öfkem geçmedi. Bakışlarımı ayıramadığım kırbaç, aklımın sınırlarını zorluyordu. O kanın sevdiğim adama, en yakın arkadaşıma ait olduğunu bilmek ise beni yerle bir ediyordu.

"Öfkenizi kutuya koyun."

Öfkemden vazgeçmek istemedim. Aksine bu öfkeyle karşımdaki adama saldırmayı ve elindeki kırbacı boynuna dolamayı diledim. Yine de biliyordum ki ona zarar veremezdim zira şu an gerçekten karşımda değildi. Hissettiğim öfkenin gözümü kör etmesine mani olmaya çalışmalıydım. Çıktığım yolun sonunu görmeliydim.

Bu yüzden ayağımın dibinde duran ahşap kutuya baktım. Öfkeme odaklanarak bedenimi meskeni altına alan duyguya odaklandım. Avuç içimde toplanan turuncu ışıktan gözlerimi ayırmadım. Tenimden sıyrılan öfkeyle, hiddetimin şiddeti azaldı. Büyük bir top haline gelen ışık huzmesinde, kalbimin üstünde ağırlık yaratan duygum vardı. Eğilerek kutuya öfkemi bıraktım ve ağzını tekrar sıkıca kapattım. Onun gidişiyle bütün tüylerim diken diken oldu. Aniden hareket etme yetimi yitirdim.

"Öfkeniz gitti," dedi Gül Hanım. "Şimdi ne hissediyorsunuz?"

Ağzımda acı bir tat vardı. Kendimi küçük ve değersiz görüyordum. Kalbimin temposu öylesine bozulmuştu ki bir an öleceğimi zannettim. Göğsüm hızla inip kalkıyor, midemdeki kasılma kontrolden çıkıyordu. Nabzımın deli gibi attığını hissettim. Boynumdaki damarda bir misket vardı ve tenimi yarıp dışarıya çıkacaktı. Bu hissiyatın temelini biliyordum. Şu an benim için en belirgin duygunun ne olduğunu elimle koymuş gibi bulmuştum. O kadar keskin ve barizdi ki karıştırıyor olamazdım. Bu yüzden sorusuna cevap vererek mırıldandım. "Korku."

"Sizi korkutan şey nedir?"

Başımı kaldırarak az ilerimde dikilen adama baktım. Artık çok daha yakınımdaydı. Yüzünü seçebiliyor, onu tamamen görebiliyordum. Oldukça uzun boyluydu. Geniş bir vücudu vardı. Suratına baktığımda şeytan ile yüzleştiğimi hissettim. Sanki kötü olan her şeyin bir araya gelerek vücut bulmuş haliydi. İfadesindeki tiksintiye eklenen öfke, soluğumu kesti.

"O adam," diye fısıldadım. "Bana bakan adamdan korkuyorum."

"Gördükleriniz size zarar veremez." Hatırlatmasına ihtiyaç duyduğum sözleri zikreden kadının ince sesine bir dal gibi tutundum. "Ben yanınızdayım ve güvendesiniz."

"Zarar veremez."

Fısıltılarım kayboluyor, sözlerim içime gömülüyordu.

"Bana zarar veremez."

Sözlerim beni rahatlatmadı. Gördüklerimin yaşanmış birer anı olduğunun bilincindeydim. Şu an gerçekten bir fabrikanın içinde değil, klinikteki koltuktaydım. Yine de korkuyordum. Çünkü az ilerimde dikilen adamın bakışları feleğimi şaşırtıyordu.

Gözlerindeki nefret can alıcıydı. En az kırklı yaşlarında olmalıydı. Kahverengi gözlerinin kenarları kırışmıştı ve esmer tenini süsleyen kanlar vardı. Kırmızılıklar ona ait değildi. Başkasının kanıydı vücuduna sıçrayan. Bunun bilincinde olmak korkumu harmanladı.

"O adam size ne yaptı da ondan korktunuz?" diyen kadının sesiyle yavaşça doğruldum. Gözlerimi bir saniye olsun bana bakan şeytandan ayırmadım. "Buna odaklanın ve devam edin."

Aramızda sadece birkaç adım vardı. Tepki vermeden bana bakıyordu. Yüzünde midemi bulandıran bir tebessüm vardı. Avına yaklaşan acımasız bir avcıdan ibaretti. Bana zarar vermek istediğini hissedebiliyordum. Canımı yakmak onun için günlük bir aktiviteden farksızdı. Haykırışlarımı işitmek onu mutlu ediyordu. Emin olduğum bu çıkarımları acı tecrübeler ile elde ettiğimin bilincindeydim. Az önce duyduğum sesleri anımsayarak titredim. Küçük oğlan çocuğuna ettiği zulümden sonra soluğu benim yanımda alarak, sıranın bana geldiğini belli etmişti.

Korkum beni soğuk bir battaniye misali sardı.

Bedenimdeki titremeyle kahverengi gözlere baktım.

"Kan kokusu, ağlama sesleri," diyerek bariz olanı dile getirdim. "Vücudumdaki acılar, darbelerin yakıcılığını hissedebiliyorum. Bu adam, bana zarar verdi." Sesimdeki titremeye yenilmedim. "Beni dövmüş olmalı."

Titrememem kontrolden çıkacak gibi olduğunda tırnaklarımı avuç içime geçirerek kendimi sabit tutmaya çalıştım. Korkum, karanlıktı ve içimde artakalan bütün ışıkları fethetmek istiyordu. Ona izin verirsem kaybolurdum. Oysa ben çıkış kapısını bulmalıydım.

"Nasıl emin olabilirsiniz?" Gül Hanım'ın sesi yakınımdaydı. "Dönüp, kendi bedeninize bir bakın."

Bunu bekliyormuşum gibi aniden sağa döndüm. Başından beri bakmadığım, dikkate almadığım ve görmezden geldiğim noktayı görüş alanıma soktum. Fabrikanın en karanlık köşesinde kalan küçük bedenim manzaramı süslediğinde, dudaklarımdan bir inilti kayıp gitti.

Kalbime saplanan hançer, aklımın geriye kalan dengesini bozdu.

Az ilerimde duran küçük kız bir kafesin içindeydi. Minik bedeni iki büklüm olmuş, yetersiz alan onu tuhaf bir şekle sokmuştu. Ayak ve el bileklerine vurulmuş zincirler yüzünden hareket edemiyordu. Dizlerini kendine doğru çekerek kollarını bacaklarına dolamıştı. Yüzünü göremiyor ama ağlayışını işitebiliyordum. Parçalanmış kıyafetlerinden belli olan izler tenini mora boyuyordu. Aldığı darbeler düzinelerceydi. Minik bedeni, maruz kaldığı şiddet ile dolup taşıyordu.

"Gece..." diye fısıldadım.

Ayaklarım benden habersizce minik kıza doğru ilerledi. Attığım her adımda korkum şiddetleniyor, çığlık atma isteğim beni mahvediyordu. Görmezden geldiğim, yıllardır ruhumda yok saydığım kız şimdi tam karşımdaydı. Onu duvarlarımın arasına hapsederek sesini duymazlıktan gelmiş, varlığına kanmamıştım. İçimde öldürmeye çabaladığım yaralı kızın, ne kadar acı çektiğini bilmek istememiştim. Ona sırtımı dönmüştüm.

Yaralı olduğumu sanırdım.

Yanılmıştım.

Asıl yaralı olan, Gece'ydi.

Herkesin unuttuğu, yok saydığı, benim bile vazgeçtiğim küçük kız bu hikâyenin en büyük kurbanıydı. Onu unutmayan, yok saymayan, benden asla vazgeçmeyen oğlan ise hikâyemin tek kurtarıcısıydı.

Kafesin önünde eğilip parmaklıkların arasında duran küçük kıza baktım. Hıçkırıklarıyla inip kalkan göğsü nefes alışını zorlaştırıyordu. Siyah saçları birbirine girmiş, kıyafetleri yırtılmıştı. Bedeni karlar altında kalmış gibi titriyordu. Çıplak ayaklarında siyah tozlar vardı. Bileklerine vurulmuş zincirler teninin o kısmını al rengine çevirmişti. Sıkı olan zincirler hareket etmesini zorlaştırıyordu. Zapt edilmesi gereken vahşi bir hayvan gibi kafese kapatılmış, terbiye edilmek üzere bağlanmıştı.

"Gece."

Seslenişim karşısında yavaşça kafasını kaldırdı.

Dünüm bugünüme baktı ve geçmişim geleceğimi gördü.

Solgun yüzü bir kâğıt kadar beyazdı. Gözlerinin altı ağlamaktan morarmıştı. Çatlayan dudakları uzun zamandır su içmediğini düşünmeme neden oldu. Ağzının kenarında kalan kan kurumuştu ve oraya bir darbe aldığı belliydi zira mordu.

Badem gözlerindeki korku ve acı yoğunluğu karşısında ağlamak istedim. Bana bakan küçük kızın katlandığı cehennem ateşinin yakıcılığını en derinimde dahi hissediyordum.

"Gördüğünüz küçük kız, Gece," diyen kadının sesiyle zihnimin içinde olduğumu anımsadım. "Onunla bütünleşin ve devam edin."

Kafesin önünde, dizlerimin üstüne çöktüm.

Benden ayrılmayan gözlere tutunarak bir süre durdum. Kendime bakıyor oluşuma şaşıramayacak kadar acı çekiyordum. O gözlerde görebildiğim duygulara karşı yenilmiş bir asker gibiydim. Savaşı kaybederek ardıma dönmüş ve bıraktığım yıkımı görmezlikten gelmiştim. Şimdi o harabeye bakarken, sandığımdan daha büyük bir yenilgiye maruz kaldığımı biliyordum.

Gece, titreyen parmaklarını kaldırıp kafese yasladı. Bileğine vurulan zincir hareketlerini kısıtlasa da pes etmedi. Benden daha güçlü ve inatçı olduğu ortadaydı. Bu haliyle bile korkmuyor, ilk adımı o atıyordu.

Minik parmaklarında bakışlarımı dolaştırdım.

Kuruyan kanlar teninde emanet duruyor, ona yakışmıyordu.

Elimi kaldırıp parmaklarımı ona doğru yaklaştırdım. En az onun kadar titriyor ve korkuyordum. Onun kadar cesur olamadığım kesindi zira bir yanım hâlâ geçmişimle yüzleşmekten çekiniyordu. Gece'yi sahiplenmem demek, yaşadığım bütün kötülüklere sarılmam demekti. Bunca zaman onu görmezden gelmemin en büyük nedeni kaçmamdı.

Şimdiyse daha fazla kaçamazdım. Gece ve Hektor için payıma düşen acıyı sahiplenmeliydim.

Parmaklarımız buluştuğunda tenime bir akım yayıldı. Kesilen nefesim ile kalakaldım. Vücudumun yetilerini kaybederek adeta bir heykele dönmüştüm. Parmaklarını parmaklarıma dolayan Gece ise tek çaresi benmişim gibi beni sıkıca kavramıştı. Avuç içlerimiz buluştuğunda gözlerinden bakışlarımı ayıramadım.

Ve o gözlerde, dört günü gördüm.

Şeytanın bedenime attığı darbeler bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmeye başladı. Ayağıyla mide boşluğuma ardından sırtıma vurmuş, parmaklarını saçlarıma dolayarak sıkıca kavramış ve beni duvara fırlatıp alamadığı hıncıyla üstüme atlamıştı.

Yanağına inen tokadı, dudağıyla birleşen yumruk takip etti. Gece ağlıyor, bağırıyor ve durmadan yardım istiyordu. Midesinin üstüne inen ayak onu ezmek niyetindeydi. İblisin ayağının altında can çekişen küçük kız, sonsuza dek unutamayacağım bir çığlık attı.

Her şey yüzüme çarpıyor, anılar kafamın içinde dönüp duruyordu.

Tekrar ve tekrar dayak yiyen Gece... Bileklerini bağlayan adamın sürekli ettiği hakaretler... Tenine vurulan zincirlerin yarattığı acı... Bunu fark edince onu daha sıkı bağlayan şeytan ve attığı kahkahalar...

Hepsi aklımın köşelerine vuruyordu.

Gece'nin ellerindeki yıldız origamilerine sıkıca sarıldığını gördüm. Onları avuç içinde saklayarak tekerlemesini sayıkladığını işittim. Dua ediyor, yalvarıyor ve en yakın arkadaşının iyi olmasını istiyordu. Kendinden geçmişti ve sadece o oğlan çocuğu için endişeleniyordu.

Gözümün önünde beliren görüntüyle aldığım nefesi veremedim.

Artık her şeyi Gece'nin gözlerinden görüyor, onun yaşadıklarını tekrar yaşayarak kabulleniyordum. İblis bu sefer o oğlan çocuğunu hedef almıştı. Sadece buz rengi bir pantolon giyen çocuğun vücudu titriyordu. Her yanı yara içindeydi. Öyle ki teninde parıldayan tek şey kırmızı renkti. Ona vuran, itip kakan adama öfke dolu gözlerle bakıyor ama ne zaman Gece'ye gözlerini çevirse tebessüm ederek adeta *her şey yoluna girecek* diyordu.

"Başımın belaları!"

"Gece, nefes al."

"Uzak dur ondan!"

"Sizi öldüreceğim, duydunuz mu beni?"

"Paramı istiyorum."

"Dokunma ona!"

Çığlıklar, çığlıklar, çığlıklar.

"Bu iş boka sarmaya başladı!"

"Bana bak çocuk, seni öldürür sonra o kızı parçalara ayırırım. Sakın bir daha bana karşılık vermeye kalkma!"

"Gece, yıldızları say."

Daha fazla çığlık, daha fazla çığlık.

"Bir yıldız, iki yıldız, üç yıldız."

"Kapa çeneni!"

"Yıldızları düşün, Gece. Unutma onları görebilmen için karanlığa katlanman gerek."

"Babamı istiyorum."

Sesler bölük pörçük, diyaloglar karmakarışık.

"Bana bu işin bu kadar uzayacağını söylememiştin."

"Uslu durursan, sana bir yıldız daha vereceğim."

"Canın acıyor mu?"

"Bana bakma, Gece."

"Çocukları öldürmemek için kendimi zor tutuyorum."

Üzerimdeki eller, içki kokan nefes ve daha fazla acı dolu çığlık.

"Biri geldi, Gece."

"Sırtındaki izler çirkin görünüyor."

"Başka bir adam daha geldi."

"Sakın dokunma ona, piç kurusu!"

"Ahh! Gözüm."

"Yaramaz çocuk, yaramaz çocuk."

"Yıldızım nerede?"

Transa girmiş gibiydim. Sadece duyuyor, bazen görüyor bazen tamamen karanlıkta kalıyordum. Zihnimde kaybolduğuma emindim. Yüzüme vuran her gerçekte yok oluyordum. Hatıralar yönünü şaşırmış ok gibi dört bir yanımdan savrularak geçti. Her şey birbirine karıştığında anlam bütünlüğü bozulmuştu.

"Feray Hanım," diyen kişiyi zar zor işittim. Bana ulaşmaya çalışıyor gibi adımı tekrarlıyor, kaybolduğumu biliyordu. "Feray Hanım, nefes alın."

Derin bir iç çekip ciğerlerimin yanmasına neden olduğumda bir süredir soluklanmadığımı fark ettim. Nefesler alıp sakinleşmeye çalışsam da hâlâ Gece'nin gözlerine bakmak ve elini tutmakla meşguldüm. Daha çok fazla şey vardı. Anlayamadığım, idrak edemediğim çok fazla acı vardı.

"Ne görüyorsunuz?"

Sorusu karşısında yutkunamadım. Sesini benden önce Gece duymuş olmalıydı çünkü bana bakmaya devam ederek, az ilerisinde kalan su tankını işaret etti. Yavaş hareketlerine eklenen yardım çığlığı niteliğindeki isteğiyle neye uğradığımı şaşırdım.

"Su tankı," diyebildim sadece.

Yerimden kalkıp Gece'nin elini bıraktım ve doğruca en sağda kalan su tankına ilerledim. Gri yüzeyinde bakışlarımı dolaştırdım ve attığım her adımda arkama bakmadan kaçmak istedim. Bedenim adeta yalvarıyor, beni durmaya teşvik ediyordu. Kalbimdeki kasılmaya sarılarak su tankının önünde bekledim. Ellerimi oynatamıyor, sadece bakıyordum.

Ne yapmam gerektiğinin farkındaydım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Titreyen parmaklarım benden habersiz hareket etti. Demir kapağın yanındaki kolu kaldırarak içimi kaldıran bir sesin fabrikada yankılanmasına sebep oldum. Açılan kapak bir aralık oluşturmuştu. Bütün benliğim sinyal veriyor, yapmamamı söylüyordu. Bağımsızlığını kuşanan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Görüş açım buğulanırken kapağı ittirdim. Su tankını açıp yavaşça parmak uçlarımda yükseldim ve içine baktım.

Derinliklerimden yükselen çığlık, özgürlüğüne kavuştu.

Yitirdiğim kontrolüm ile titrerken gördüğüm tablodan başka her şey karanlıkta kaldı. Gözümün önündeki beden, on bir yaşındaki bir oğlan çocuğuna aitti. Küçük tankın içinde cenin pozisyonu almış, boş bakan gözleriyle bir noktaya odaklanarak kendinden geçmişti.

Dudaklarımdan dökülen çığlıklar ile ellerimi saçlarımın arasına geçirdim ve bağırmaya devam ettim. Haykırışlarımın sonu gelmiyor, içimdeki ateş sönmüyordu.

Uzaktan bir kadının sesini duyuyor ama ışığı bulamıyordum.

Her şey karanlıktı.

Görebildiğim tek şey ise yaralı olan minik bedendi.

Su tankının içindeki oğlan, bir gündür oradaydı. Bunu biliyordum çünkü Gece biliyordu. Saniyeleri, dakikaları ve saatleri onun için saymış, uslu durmasına rağmen o günkü yıldızını alamamıştı.

"Ölüyor!" diye bağırdım.

Bana bakmıyor, beni duymuyordu. Sadece kıvrılmış, kendine sarılmış bekliyordu. Katran karası gözlerinde en ufak bir duygu yoktu. Fazlasıyla soğuk ve donuk bakıyordu. Çıplak teninde kuruyan kanlar, renk değiştirmeye başlayan yaraları ve kaybettiği gözlerindeki ışıltıyla öylece duruyordu.

Bu sefer daha şiddetli bağırdım. "Ölüyor!"

Hıçkırıklarıma karışan nefeslerim ve hiddetli isyanıma önderlik eden çığlıklarım ile yardım istedim. Kendim için değil, onun için.

"Feray Hanım, nefes alın."

İşittiğim kadın sesiyle soluklanmaya çalıştım. *Güvendeyim,* diye hatırlattım kendime. *Gördüklerim sadece anılardan ibaret, ben güvendeyim* dedim. Ama bir sorun vardı. O güvende değildi. Katran karası gözlere sahip olan oğlan çocuğu güvende değildi. Aksine büyük bir tehlikenin içindeydi ve benim ona yardım etmem gerekiyordu.

"Ölüyor," diye sayıkladım. "Yardım etmem gerek, ölüyor."

"Kimi görüyorsunuz, Feray Hanım?"

Ona daha dikkatli baktım. Varlığımı hissetmiş gibi kafasını çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Bana her daim aşk ve sevgiyle bakan sıcak bakışları yoktu. Yerini büyük bir boşluk almıştı. Şimdi neden çoğu zaman hüzünlü durduğunu daha iyi anlıyordum. Zihninde kapana kısıldığı bir yer vardı. Acı, kan, vahşet ve nice kötülükle dizayn edilmiş o yer, ondan ışıltısını çalıyordu.

Titreyen dudaklarımdan bir yalvarış gibi döküldü adı.

"Barlas."

Ona seslendiğimi fark ederek bu sefer bana sadece bakmadı, aynı zamanda beni gördü. Kara gözlerinde aniden bir kıvılcım belirdi. Donuk bakışlarını eriten bu sıcaklık karşısında ona kendini hatırlatmam gerektiğini anladım.

"Barlas," diye seslendim geçmişimin gölgesi ve geleceğimin aydınlığı olan adama. "Barlas Balamir."

KOD ADI: KHARON'UN KAYIĞI

"Kayıkçı yaklaştı karaya.
Günahkâr ve lanetlenmişleri aldı yamacına.
Aracı oldu onlara ve götürdü ruhlarını yargıya."

Önünde dikildiğim kapıdan gözlerimi ayıramadım.

Yaklaşık on dakikadır öylece duruyor, bir karara varmaya çalışıyordum. Oysa uçağa binerek seçenekte bulunmuş, büyük bir adım atmıştım. Şimdi neden çekinip, ne yapacağıma karar veremiyordum?

Derin bir nefes alıp içimdeki kasveti dağıtmayı denedim ama başarılı olamadım. Saatler öncesinde kalan terapi seansım yüzünden hâlâ berbat bir haldeydim. Zihnime akın eden acılarla baş edemiyor, kan ve vahşet dolu o görsellerden kurtulamıyordum.

Her şey sisli ve buğuluydu ama buna rağmen fazlasıyla çarpıcıydı.

Sonsuza dek hatırlayacağım bir keder ile sarmalanmıştım lâkin pişman değildim. O dört günü hatırlamak, Hektor ile empati kurabilmek demekti ve ben, bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Son kez derin bir nefes aldım ve yumruk yaptığım elimi kaldırıp beyaza boyanmış kapıyı tıklattım.

Boğazımdaki düğümü yok etmeye çalışarak yutkundum. Bedenim hâlâ titriyor, parmaklarımdaki uyuşukluk bir türlü geçmiyordu. Aklımın içinden bir çığlık sesi yükseldiğinde gözlerimi sıkıca yumdum. Göğsümü yarıp yüreğimi yakan feryatları anımsamak kulaklarımı tırmalıyordu.

Açılan kapı sesini işittim.

Gözlerimi aralayıp bana şaşkın bakışlar ile bakan kadını buldum. Öylesine afallamıştı ki ağzını kapatamıyor, sanırım nefes dahi almıyordu. Afalladığını belirten gözlerine tutundum. İnsan ne yaparsa yapsın dönüp dolaşıp evine gelebiliyordu. Benim hatıralarımın gün yüzüne çıkmasıyla içimde oluşan boşlukları doldurma ihtiyacı hissetmem,

paralel bir yaklaşımdı. Ve bu boşlukları doldurabilecek tek bir insan vardı. Buruk bir tebessümle mırıldandığımda sesim çatallı çıktı. "Merhaba, anne."

"Feray," dedi yıllardır görmediğim kadın. "Kızım."

Kazağımın kollarını çekiştirerek dudaklarımdaki tebessümü silmemeye gayret ettim. Bakışlarımı yüzünde dolaştırmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Annemle en son ne zaman görüştüğümü bile hatırlamıyordum. Ara sıra konuşur, birbirimize doğum günlerimizde hediye gönderirdik fakat ilişkimiz uzun zamandır bunlarla sınırlıydı. İkimiz de birbirimize adım atmıyor, aramızdaki mesafeyi olduğu gibi bırakıyorduk. Çünkü ne zaman karşı karşıya gelsek birbirimizin gözlerine bakamıyor, adeta geçmişten kaçınmak istercesine geleceğimizi de görmezden geliyorduk.

Kırk dokuz yaşında olmasına rağmen fazlasıyla güzel bir kadındı. Gözlerinin kenarları kırışmış, saçlarını sarıya boyatmıştı. Benim boylarımda ve zayıf bir kadındı. Fazlasıyla narin bir görünüme sahipti. Bu özelliğimi ondan aldığımı hatırlayarak omuzlarımı düşürdüm.

"Sen..." diyerek söze başlayacağında kesilen nefesiyle susmak zorunda kaldı. "Sen nereden çıktın?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

Yardımına ihtiyacım olduğunu nasıl dile dökebilirdim?

Bu zamana dek aramızdaki mesafenin aşılamamasının en büyük nedeni bendim. Bazı şeyler için onu suçlayarak, geçmişimin yarattığı acıların hıncını ondan çıkarmıştım. Şimdiyse aklımdaki yapbozu tamamlamak için ona ihtiyaç duyuyordum.

Aniden öne atılıp kollarını boynuma doladığında donakaldım. Beni sıkıca saran kadın saçlarımı okşayarak kıkırdadığında, boğuk sesinden ağlamak üzere olduğu ortadaydı. "Hoş geldin, kızım."

Gözlerimi yumarak unuttuğum kokusunu içime çektim.

Bedeninden yayılan sıcaklığa teslim olduğumda vücudumdaki titreme azaldı. Kaç yaşına gelirsen gel, annenin dokunuşu her zaman insanda bir fark yaratıyordu. Onun ellerinin arasındayken kendimi küçük bir kız gibi hissettim. Ruhuma hapsettiğim Gece'nin artık elinden tutuyordum. Onu öne sürüp kendimi arka plana attım. Feray'ın annesinin yardımına ihtiyacı vardı. Gece'nin ise annesine.

Kollarımı beline dolayarak titreyen sesimle mırıldandım. "Hoş bulduk, anne."

Ne kadar süre bu şekilde kaldığımızı bilmiyordum fakat annem geri çekildiğinde, gözlerindeki kızarıklıktan uzun bir süre olduğunu fark etmiştim.

Ellerini yanaklarıma yerleştirerek gülümsedi. "Ne kadar da güzelleşmişsin." Titreyen altdudağını hafifçe dişledi. "Gerçi sen hep güzeldin ama... Büyümüşsün de bayağı."

Yanaklarımı okşayarak saniyeler geçirdi. Ben ise sadece ona baktım. Suçladığım, hep kırgın kaldığım o kadına bakarak kendime lanetler ettim. Kocasını kaybeden birine, babamı yitirdiğim için sırtımı dönmüştüm. Şimdiyse görüyordum ki unuttuğum o dört günde yaşananlar yüzünden herkes acı çekmişti.

Ben, babam, annem, Hektor, Hektor'un ailesi...

Hepimiz o dört gün yüzünden paramparçaydık.

Ve ben o parçaları birleştirmek zorundaydım.

"İçeri girebilir miyim?" diye sorduğumda annem hızla başını sallayıp geriye çekildi ve kapıyı ittirerek eve adımladı. "Tabii ki tabii ki. Ben şaşkınlıktan afalladım bir an."

Geniş hole adım atıp gözlerimi etrafta gezdirdim. Annem ile Cevdet amca geçen sene buraya taşınmışlardı bu yüzden evi daha önce hiç görmemiştim. Büyük ve ferah bir yerdi. Annemin dizayn ettiği belli oluyordu zira her yer yeşil ve sarı renklerle süslüydü.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," diyerek bana hayretle bakan kadına döndüm. Elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor gibi durmadan hareket ediyor, bana yaklaşıp ardından geri çekiliyordu. Onu böyle görmek kendime kızmama neden olsa da ifademe ve sesime öfkemi yansıtmadım. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Burası senin de evin, istediğin zaman gelebilirsin." Annem çekingen bir tavırla yanıma yanaşıp, elini koluma yerleştirdiğinde gözlerinde endişe duygusu vardı. "Bir sorun mu var? Bir şey mi oldu?"

Çok şey olmuştu.

Özellikle içimde.

Saatler öncesinde kalan seansın ardından kendimi klinikten dışarı attığımda, bütün dünyamın başıma yıkıldığını hissetmiştim. Hatırlayamadığım o dört gün, bütün çarpıcılığıyla zihnimde dolaşıyor,

beni yaralayarak zehirli bir sarmaşık gibi içime işliyordu. Hâlâ geçmişime dair bölük pörçük olan, ammsayamadığım bir düzine şey vardı. O dört güne dair kafamı karıştıran, sislerin içinden çıkamayan detaylar mevcuttu. Hatta bazı diyalogları ve gördüklerimi hâlâ anlayamıyor, anlamaya çalıştıkça baş ağrısıyla karşılaşıyordum.

Gül Hanım, bunun normal olduğunu ve terapi sürecine devam ederek üstesinden gelebileceğimizi söylese de uzun bir süre zihnimi daha fazla karıştırmak istemiyordum.

Öğrendiklerim bana yeter hatta artardı.

Bakışlarıyla yüzümü arşınlayıp bir cevap arayan kadına tebessüm ettim. "Biraz uzun bir hikâye," dediğimde annem kendine hayret ediyor gibi homurdanıp ellerini havada salladı. "Kabalığımı mazur gör, kızım. Şaşkınlıktan aklım durdu. Gel, içeri geçelim." Solda kalan koridora doğru ilerlemeye başladığında heyecanla mırıldandı. "Kahve mi içersin, çay mı? Sabah kek yapmıştım, şansa bak ki senin sevdiğin havuçlu kektendi." Aniden durup bana baktı. "Yoksa aç mısın? İstersen yemek de hazırlayabilirim."

Haline güldüm ve fark ettiğim gerçekle buruk bir mutluluk hissettim.

Annem kaçırılmamdan sonra berbat bir ruh haline bürünmüştü. Babamın vefatıyla ise tamamen kayıplara karışmış gibiydi. Ruhunun köhneliğinden çıkamıyor, gülümsemek nedir bilmiyordu. Şu an karşımdaki kadın ise oldukça mutlu ve ışıl ışıldı. Onun adına tattığım mutluluk ile güzel yüzüne bakarak mırıldandım. "Kahve ve kek yeterli olur, anne."

Hitap şeklim ile gözleri dolduğunda ruhum sancılandı.

Elimi kavrayıp beni peşinden sürüklediğinde yaşlı gözlerine rağmen gülümsüyordu. Onu takip ederek geniş mutfağa girdim. Gün ışığıyla parıldayan beyaz renklerle döşenmiş mutfakta adımlayan annemden ayrılıp, köşede kalan yuvarlak masaya ilerledim. Eşyalarımı bir köşeye bırakıp rahat ve geniş sandalyeye oturduğumda annem ada tezgâhın üstünde duran keki kesmeye başladı. Bir yandan da konuşuyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Okulun nasıl? Galeriye hâlâ gidiyor musun? En son bir serginiz vardı sanırım."

Pekâlâ, nereden başlayacaktım?

"Derslerim iyi," diyerek söze girdim. "Sergiyi de gerçekleştirdik. Hatta müzayede kısmını ben yönettim."

Annem kahveyi hazırlamaya başlamıştı. Yüzündeki gülümsemeyle başını kaldırdığında sesine yansıyan mutluluk ile beni tebrik etti. "Çok sevindim, kızım. Senin için sanatın önemli olduğunu biliyorum. Açıkçası hâlâ okulu bırakıp ressam olmaman beni şaşırtıyor." Kıkırdadıktan sonra ekledi. "Sahi patronun müzayedeyi yönetmene nasıl izin verdi?" Tek kaşını kaldırarak komik bir mimikle homurdandı. "Senden hoşlanmadığını söylüyordun."

Boğazımda oluşan düğümü yok etmeye çalışarak yutkundum. "İzin vermesine gerek kalmadı çünkü vefat etti."

Annemin yüzündeki mutluluk bir cam misali parçalandı. Bakışlarına çöken hüzün ile aralık duran dudaklarını birbirine bastırdı. Biliyordum ki ne zaman birinin öldüğünü duysa içinde bir şeyler kırılıyordu. Bunu kanıtlar nitelikteki buruk sesiyle mırıldandı. "Ben üzgünüm, kızım. Başın sağ olsun."

Yavaşça başımı sallamakla yetindim. Ona Cansel Hanım'ın öldürüldüğünü söylememe gerek yoktu. Bu bilmesi gereken bir detay değildi. Annemi karmaşık dünyama ve tehlikeli bir hal almaya başlayan bu saçma oyunun içine çekmeme gerek yoktu. Burada olma amacım onu hayatıma dahil etmek değildi. Sadece bilmem gerekenleri öğrenmek istiyordum.

Annem içinde kek tabağı ve kahvelerin olduğu tepsiyle yanıma yanaştı. Kupalardan birini aldığım sırada kek tabağını ortamıza bıraktı. Az ilerimde duran sandalyeye oturduğunda bakışlarımı kaçırarak sorguladım. "Abimle görüşüyor musun?"

"Geçen hafta konuştuk," dedikten sonra kahvesini yudumladı. "Her zamanki gibi para istemek için aramış. Biraz gönderdim ama meblağı az tutmaya çalıştım." İç geçirdi. Yüzü hissettiği endişeyle parlıyordu. "Umarım hâlâ madde kullanmıyordur. Bana bıraktığını söyledi ama sözüne pek güven olmuyor."

"Bana da bıraktığını söyledi." Bakışlarımızı buluşturup omuzlarımı silktim. "Ama hâlâ kumar oynuyor. Beni de para istemek için aradığında ağzından kaçırdı."

Annem kaşlarını çattı. "Senden de mi para istiyor?"

"Evet, iki ayda bir mutlaka arar."

Gözlerini kaçıran kadın yavaşça başını iki yana salladı. Memnuniyetsiz bir ifadeyle konuştuğunda sesine yansıyan sıkıntıyı fark ettim.

"Bu çocuk beni delirtecek. İtalya'ya taşındığından beri iyice sorumsuzlaştı." Bakışlarımızı buluşturdu. "Cevdet geçen ay arayıp yanımıza gelmesi için saatlerce dil döktü ama Feridun oldukça kaba bir şekilde teklifini reddetti."

"Abim uzun zamandır kayıp anne," diyerek onu gerçeklerle yüzleştirdim. "Ve bulunmak istemiyor. O yüzden bırak, belki bir gün aklı başına gelir."

Annem omuzlarını düşürerek hüzünlü bir ifadeyle mırıldandı. "İtalya'ya taşınmasına mani olmalıydım. Zaten sorunlu bir çocuktu. Bizlerden ayrı kalmak onu tamamen değiştirdi."

Sorunlu bir çocuk.

Evet, abim gerçekten de sorunlu biriydi fakat bunun nedenleri vardı.

Ellerimi sıcak kupama dolayarak arkama yaslandım. Annemin üzgün olduğunu görebiliyordum ama buraya geliş nedenimi unutamaz, o üzülmesin diye susamazdım. Bana borçlu olduğu yanıtlar vardı ve ben hesabımızı kapatmak istiyordum.

"Bana neden Feridun'un babasının başka biri olduğunu söylemedin?"

Sorum ile titreyen kadının ifadesi yıkılan bir kule misali çöktü. Gözlerindeki şaşkınlıkla bana bakarken ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. Açık sözlülüğüm ve bu gerçeği biliyor olmam, onu hayrete düşürmüş olmalıydı. Oysa böylesine büyük bir şeyi ondan duymak isterdim.

"Feray, sen..." Çatallı çıkan sesini keserek sertçe yutkundu. Titreyen parmaklarını benim gibi kupasına doladı. "Sen bunu nasıl öğrendin?"

"Fark eder mi?"

Sorum ile iç geçirdi. Altdudağını hafifçe yaladıktan sonra bakışlarını kaçırdı. İçinde kanayan bir yara vardı, bunu ifadesinden görebiliyordum. "Fark etmez," diye mırıldandıktan sonra susacağını sandım ama saniyeler içinde konuşmaya devam etti. "Sana söylemedim çünkü bu gerçeği görmezden gelmek istedim. Bu konuda sessiz kalır, unutursam belki gerçek değişir ve istediğim hale dönüşür diye umdum." Buruk bir tebessümle bana baktı. "Sana anlatacağım hikâye güzel değil, kızım."

"Sorun değil," diyerek en az onunki kadar buruk bir tebessüm ettim. "Bildiğim hikâyelerin çoğu güzel değil zaten."

Annem ne kastettiğimi anlamış gibi dolan bakışlarıyla yüzümü inceledi. Saniyeler birbirinin üstüne devrilerek aramızdaki sessizliği katlanılmaz bir boyuta sürükledi. Karşımdaki kadın bunu sezmiş gibi

konuşmaya başladığında onu dikkatle dinledim. "Babanla tanışmadan kısa bir süre önce, hayatımda başka biri vardı. Beni sevdiğini düşündüğüm bir adamdı. Kibar ve centilmendi." Sesi titrediğinde bir saniyeliğine durup soluklandı. "Sonra değişti. Saldırgan ve kaba biri olmaya başladı, biz de ayrıldık. Kısa bir süre sonra babanla tanışıp ona âşık oldum. Gördüğüm en cesur, en güçlü adamdı." Yüzünde beliren gülümsemeye yanağından süzülen yaşlar eşlik etti. "Ona öyle bir vuruldum ki varlığını hissetmediğim her dakika ölüyormuşum gibi acı çektim."

Kalbim kırıldı. Annemin babamı tarif ediş şekli karşısında ruhumun sızladığını hissettim.

"Baban da benim için aynılarını hissetmiş olmalı ki tanışalı üç ay olmuşken bana evlenme teklifi etti," dedi annem ve ben istemsizce Hektor'u düşledim.

Onu tanımadan önce evlilik için belli bir zaman aşaması olduğunu düşünürdüm. Birini tanır, onunla zaman geçirir ve aylar belki de yıllar sonra evlenirdin. Ama şimdi, kalbimde Hektor varken zaman kavramı bana saçma geliyordu. Onunla yarın evlenir ve bunun asla aceleye geldiğini düşünmezdim.

Annem konuşmaya devam ettiğinde, ona odaklanarak düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

"Teklifinden birkaç gün sonra hamile olduğumu öğrendim. Düzensiz bir adet döngüm olduğu için mide bulantım başlayana kadar anlamamıştım. Çocuğuma ardımı dönmek istemedim ama babanı kaybetmekten de korktum. Babana olup biteni anlattığımda beklemediğim bir cevap verdi. Çocuğumu, kendi çocuğu olarak göreceğini söylediğinde dünyalar benim olmuştu."

Masanın ortasında duran peçetelerden birini alıp anneme uzattım. Yanağından süzülen yaşları silip kahvesini yudumladığında, babamın verdiği sözü tutamadığını bilmek içimdeki sızıyı harmanladı.

"Bu konuyu o an kapatmaya karar verdik," dedi annem ve peçeteyi katlayarak tabağın kenarına sıkıştırdı. "Feridun'un da senin de gerçeği bilmemenizi istedik çünkü bizim için gerçek ikinizin de evladımız olduğunuzdu."

Abimin bunu bilmiyor oluşunun, her şeyi daha kötü bir hale getirdiğine inanıyordum. Feridun yıllarca kendini bu aileye ait hissedememişti. Babamın beni kayırdığını düşünerek öfkelenmiş, bana bilenmişti

ve şimdi anlıyordum ki hissettiği her şeyde sonuna kadar haklıydı. Belki de babasının gerçek babası olmadığını bilse ötekileştirilmesine bu denli içerlemezdi.

"Bence ona söylemelisin," diyerek annemin bakışlarını üzerime çektim. Aksini düşünüyor olabilirdi ama bu yanlıştı. "Feridun'un babamın ona mirasından hiçbir şey bırakmadığını öğrendiğinde nasıl üzüldüğünü hatırlamıyor musun? Günlerce mantıklı bir neden arayıp durdu. Belki gerçeği bilse bu kadar üzülmez, bana cephe almazdı."

Annem başını salladı. "O senin gibi değil, kızım. İçinde dinmeyen bir öfke var. Onu karşıma alıp seninle konuştuğum gibi her şey hakkında konuşamam."

"Benimle de her şeyi konuşmuyorsun," dedim aniden. Sözlerim tahmin ettiğimden daha sert çıkmıştı fakat geriye dönüş bir seçenek değildi. Buraya gelmemin amacı boşlukları doldurmaktı. Artık kaybedecek vaktim yoktu. "Mesela bana Stella Yazılım'dan hiç bahsetmedin."

İfadesindeki afallamayla bana baktı. Ne diyeceğini bilemiyor gibi ağzını açıp kapattığında, bir süre onu izledim. Ardından bana neyi ne kadar anlatması gerektiğine karar veremiyor olabileceğini anlayarak her şeyi masaya döktüm.

"O dört günü hatırlıyorum, anne."

Sözlerim bir tufan gibi yıktı karşımdaki kadını. Bana bakan gözlerindeki acıma duygusu kalbimi yarıp geçse de kafamı çevirip ondan sakınmadım. Görmesini istedim. Yaralı kız çocuğu büyümüştü. Evet, hâlâ içi acıyordu ama artık kolay kolay yıkılmıyordu.

"Geçmişimle ilgili hâlâ anımsayamadığım şeyler var ama o dört günü hatırlıyorum. Babamın Gemino Gladiis adlı bir örgüte üye olduğunu biliyorum ve öldükten sonra parasının bir miktarını o örgüte ev sahipliği yapan Stella Yazılım'a yatırdığını da biliyorum." Yüzünü inceleyip teorimde haklı olduğumu dile döktüm. "Ve ifadenden anlayabiliyorum ki bunları sen de biliyorsun."

"Nasıl bil..." Kesilen nefesiyle duraksayıp bakışlarını kaçırdı. Ellerini saçlarından geçirip tekrar bana baktığında yüzü bir kâğıt kadar beyazdı. "Feray bunları nereden biliyorsun?"

"Özel bir dedektif tuttum."

Annem gözlerini irileştirerek baktı bana. Bu denli çığırdan çıkmamı ve çabalamamı beklemiyor olmalıydı. Oysa ben artık gözümü tamamen karartmıştım.

"Anne, bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum. Dolmayan boşluklar için bir umut dileniyordum. Karşımdaki kadının bana yardımcı olabilmesini istiyordum. Aklıma yatmayan her şeyi mantıklı çerçevesine iliştirmem gerekiyordu. "Babam veya işiyle ilgili ya da benim hakkımda, bilmediğim ama bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Karşımdaki kadının bakışlarında bir şey vardı. Gözlerini yüzümde gezdirirken hafifçe kaşlarını çattı. Benim için üzülüyor, bana acıyor gibiydi. Belki de çaresiz çırpınışlarımın nafile olduğunu biliyor oluşu böyle bir yaklaşımda bulunmasına neden oluyordu. Haklıydı, içinden çıkamadığım bir karmaşanın için can çekişiyordum ve tek derdim, bu saçmalığı bir an önce sonlandırmaktı. Bu yüzden zihnimi, çevremi ve kendimi araştırarak bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor ama her defasında daha çok kayboluyordum.

"Babanın o örgüte üye olduğunu evlendikten üç yıl sonra öğrendim." İşittiğim sözlerle dikkat kesildim. "Bana bunun, onun mirası olduğunu ve ölene dek öyle kalacağını söylemişti ama hiçbir zaman detaylara girmedi. Üniversiteden bir arkadaşı vardı, Bayhan Balamir." Hektor'un babasının adını işitmek göğüskafesimin sızlamasını sağladı. "Bir akşam onları konuşurken duymuş ve güvenlik şirketinin aslında ne olduğunu o zaman anlamıştım."

Annem bakışlarını kaçırarak kupasını daha sıkı kavradı. Anılarının içine hapsolmuş gibi bir noktaya odaklanmıştı. Zihninden geçenleri bilmek istiyordum ama üzerine gitmeyecektim. Bana her şeyi kendi isteğiyle anlatmalıydı ki söylediği şeylerin doğru olduğuna inanabilmeliydim.

"Baban kaçırılmandan sonra çok değişti. İyice paranoyak olmaya başladı. Senin kaçırılmanın nedenlerinden birinin örgüt için yaptığı işler olabileceğini söyledi. Belki de biri ondan intikam almak istiyordur diye düşündü." İç geçirerek tekrar bana baktı. "Kaçırılmanın ertesi günü eve bir fidye mektubu geldi. İçinde belli bir meblağ yazıyordu. Yanında ise örgütün bu zamana dek tutuklu yargılanmasına neden olduğu bazı kişilerin bir listesi vardı. Seni kaçıran her kimse o kişilerin serbest kalmasını istiyordu."

"Listede kimler vardı?"

Sorum üzerine annem omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, baban bana göstermedi. Mektubu da gözümün önünde yaktı. Ama babanın arkadaşının eşinden yani Nevra'dan duyduğum kadarıyla salınması talep edilen kişiler, eski bir tarikata üye olan son derece tehlikeli insanlarmış."

"Ne tarikatı?" diye sorduğumda kalbim sıkıştı. Annem bana bakarak biraz daha kaşlarını çattı. "Bilmiyorum, babanın işlerini anlamazdım. Sadece belli bir felsefeleri olduğundan bahsetmişti. Arınıp cennete gidebilmek için kefaret ödeyip insanları öldürdüklerini, bu yüzden Gemino Gladiis'in o tarikatın sonunu getirdiğini anlatmıştı."

Ruhumu kaplayan alevlere inat titredim.

Beynimden vurulmuşa dönmeme neden olan sözler midemin kasılmasına neden oldu. Peşimizdeki ruh hastasının evine girdiğimizde bulduğumuz Vitriol'i anımsadım. Hektor onun için buna benzer kelimeler kullanmış, bana bizi avlamaya çalışan manyağın akıl sağlığını yitirmiş bir sadist olabileceğini düşündürtmüştü. Eğer bizi kaçıran kişilerin bununla bir bağlantısı var ise şu an peşimizdeki kişi de geçmişimizde kalması gereken bu örgütün üyesi olabilirdi.

"Babam listedeki adamların salınmasını sağladı mı?"

Annem gözlerimin içine baktığında bakışlarında kırgınlık ve öfke gördüm. "Hayır, Gemino Gladiis için bir yemin ettiğini ve bu yeminini bozamayacağını söyledi. Seni kendi yöntemleriyle kurtaracağını düşündü."

Ama kurtaramamıştı.

Beni kurtaran kişi, Barlas'tı.

"Beni değil," dedim ve tebessüm ettim. "Tek kaçırılmadığımı biliyorum. Yanımda Barlas da vardı. Nevra ve Bayhan Balamir'in oğulları, benim en yakın arkadaşım da benimleydi."

Annemin gözleri doldu. Titreyen altdudağını dişleyerek başını salladı. "Barlas..." diye mırıldandığında sesi paramparçaydı. "Barlas, benim kalbimdeki en büyük yaralardan biri." İç geçirerek parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Anne ve babası trafik kazasında vefat edince onu yanımıza almak istedim çünkü ikinizin ayrı büyüdüğü bir dünya düşünemedim. Birbirinize o kadar bağlıydınız ki..." Yanağından süzülen yaşı silerek gülümsedi. "Bazen birbiriniz için yaratıldığınızı düşünüyordum. Barlas'ı Gece'siz, Gece'yi Barlas'sız hayal etmek imkânsız gibiydi."

Bakışlarındaki hüzün, içimi burktu. Annemin yüzüne baktığımda samimiyetini görebiliyordum. Barlas için ne denli acı çektiğini anlayabiliyordum. Doğru söylüyordu, biz birbirimiz için yaratılmıştık ve ayrı düşsek bile bir şekilde tekrar birbirimize çıkan yolu bulmuştuk.

"Baban onun için başka planları olduğunu söyledi," dedi annem ve gözlerini kaçırarak sinirle dişlerini sıktı. "On bir yaşındaki bir çocuk için nasıl bir planı olduğunu öğrenmeye çalıştım ama bana söylemedi. O zamanlar öylesine ketumlaşmış, öylesine dengesizleşmişti ki doğru düzgün benimle konuşmuyordu bile." Tekrar bana baktığında ilk defa annemin içindeki fırtınayı bu denli net gördüm. "Babanın vefatından sonra Barlas'ı bulmaya çalıştım. Heybeliada Deniz Lisesi'ne gittiğini öğrendim. Bir keresinde ziyaretine gittim ama cesaret edip konuşamadım onunla."

"Ziyaretine mi gittin?" diye sordum inanamayarak.

Sesimdeki şaşkınlık ile tebessüm eden annem, başını *evet* anlamında salladı. "Gidip onunla konuşmak, nasıl olduğunu öğrenmek hatta sizi buluşturmak istedim." Ağlamamak için dirense de başarılı olamadı. "Ama yapamadım. Baban, Barlas'ın başına bir adam dikmişti. Koruması gibi sürekli izliyordu onu. Adam beni fark edince babanın vefat etmiş olması umurunda olmadı. Aldığı emri, Barlas on sekiz yaşını doldurana dek uygulamaya devam edeceğini söyledi." Yüzünde yine o öfke vardı. "Baban bizimle görüşmesini yasaklamış. Barlas, babanın istediği aşamaya gelene dek senin nerede olduğunu bilmemeliymiş. En azından adama bu şekilde emir vermiş."

Algılarıma çöken karanlıkta donakaldım.

Babamın zihninden geçenlerin kaynağı neydi bilemiyor olmak beni mahvediyordu. Bu zamana dek annemi, babamın çığlıklarını duymadığı için suçlamıştım ama şimdi anlıyordum ki asıl babam annemin çığlıklarını yok saymıştı.

Benim güzel adamımdan bir asker yaratmayı isteyen babam başarılı olmuştu. O küçük, yaralı çocuk büyümüş ve kızının her anlamda kurtarıcısı olmuştu ama bu süreçte yaşadıkları ve aldığı yaralar yüzünden kızı hiçbir zaman kurtulamayacaktı. Bana koruyucu melek bırakmış ama beni o koruyucu meleğin kırılan kanatlarının sebebi etmişti.

"Sonra öğrendim." İşittiğim ses ile ağlayan kadına baktım. "Barlas mezun olduktan sonra bir gemide çalışmaya başlamış ve bir kaza sonucu

vefat etmiş." Masanın ortasında duran peçetelerden birini alıp gözyaşlarını sildi. "Kendimi hâlâ affedemiyorum. Nevra ile Bayhan'a nasıl hesap vereceğim bilmiyorum. Barlas'ı o kadar çok severlerdi ki oğullarının bir başına kaldığın bilseler hayal kırıklığına uğrarlardı. Çünkü aynısı benim ve babanın başına gelse onlar seni kızı gibi büyütürler, kesinlikle bizden daha iyi bakarlardı."

Uzanıp elini tuttum. "Anne, sen elinden geleni yapmışsın."

"Daha fazlasını yapmalıydım." Derin bir nefes alıp parmaklarıma doladı parmaklarını. "Onsuz büyümene izin vermemeliydim. İtiraf etmeliyim, onu hatırlamadığın için mutluydum çünkü hatırlasan ne kadar üzüleceğini tahmin bile edemiyordum."

Elini daha sıkı kavradım ve tebessüm ettim. "Üzülmüyorum."

Sözlerim üzerine annem başını iki yana sallayıp gülümsedi. "O zaman onu tam olarak hatırlamıyorsun kızım çünkü kaybettiğin şeyi bir bilsen kahrından ölürdün."

"Onu bu kadar çok mu seviyordun?"

Titreyen sesimden dökülen sözler ile annem bakışlarını kaçırdı. "Kendi evladım gibi seviyordum." Bana baktı ve yavaşça eğilip kâküllerimi düzeltti. "Bayhan ve Nevra da seni kızları gibi seviyordu. Baban her zaman büyüyünce Nevra gibi olacağını çünkü en az onun kadar zeki ve sanata düşkün olduğunu söylerdi." Dudaklarını esir alan gülümseme bir güneş kadar parlaktı. "Haklı çıktı. Benim için bir kız kardeşe benzeyen kadının klonu gibisin."

Yüzüme yayılan gülümseme hissettiğim mutluluğun eseriydi.

Annemin gülümsemesi buruk bir tebessüme dönüştü. "Baban seni yetiştirirken zekânın bir gün silahın olacağını söylüyordu. Yıllar geçtikçe ne kadar doğru söylediğini anladım. O kadar güçlü bir kadın oldun ki sana layık olamadığımı bilmek beni işe yaramaz hissettirdi."

Uzanıp yanağından süzülen yaşı sildim. "Yanılıyorsun, anne. Bu zamana dek aramıza giren her duvar benim eserimdi çünkü neler yaşadığını hiçbir zaman düşünmedim. Tek derdim kendi yaşadıklarımdı."

"Kendini düşünmekte haklıydın çünkü yaşadıkların kâbus gibi bir süreçti."

Kâbus, yaşadıklarım için az kalan bir tabirdi. O dört gün bir cehennem azabıydı.

"Ama hepsi geride kaldı," dedim ve tebessüm ettim. "Ben iyiyim, anne. Uzun zamandır bir kafesin içindeydim. Orada tutsak kalmış, birinin beni kurtarmasını bekliyordum." Sözlerim üzerine Gece bana bakarak gülümsedi. "Ama artık özgürüm ve daha iyi olacağım."

Annem bana yanaşıp sıkıca sarıldığında ona karşılık verdim. Saçlarını okşayarak kendine has kokusunu içime çektiğimde, uzun zamandır olmadığım kadar rahatlamış hissediyordum. Geçmişimin bana yük olması gerekirdi ama mazim üzerimdeki yükü kaldırmıştı.

Geri çekildiğimizde annem boynunda duran zincire uzandı. Kolyeyi çekiştirip ucunda asılı duran anahtarı görüş açıma soktu. Küçük anahtara bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Bu çaldığın kutunun anahtarı." Annem yüzümdeki tebessümle mırıldandı. "Ve evet, onu senin aldığını biliyorum."

Açılan ağzımı kapatamadım. Yıllar önce ondan aldığım ve çalındığını söylediğim kutunun bunca zamandır bende olduğunu biliyor muydu?

"Ama neden bir şey demedin?" diye homurdandığımda gülümsemesi genişledi. Kolyeyi çıkarıp anahtarı bana uzattı. "Çünkü başından beri senindi. Baban kutuyu bana hediye etmişti ama içindekiler sana aitti. En azından o böyle söyledi. İçinde ne olduğunu ben de bilmiyorum."

Uzattığı anahtarı alıp tebessüm ettim. "Bunca zamandır anahtarını saklıyordun."

"Babana verdiğim sözleri her zaman tuttum." Yüzündeki acı dolu ifade, ruhumu darmaduman etti. Bunca zamandır babamı umursamadığını düşündüğüm kadın, sandığımdan çok öte bir insandı. "Ve son nefesime dek tutmaya devam edeceğim."

İçime yerleşen sıcaklık ile anahtarı aldım. Küçük anahtar özel yapım gibiydi. Anahtarı çantama koymak için eğildim. Sandalyemin kenarında duran çantamın iç cebine anahtarı yerleştirdim ve doğruldum. Eğilmemden kaynaklı kazağımdan sıyrılan kolyelerim kumaşın üstüne çıkmıştı. Annemin bakışının onların üzerinde dolaştığını hissettiğimde, neye bu denli dikkatle baktığını anlamadım.

Uzanıp uzun zincire parmağını doladığında nabzım hızlandı. Hektor'un annesine ait olan kolyeye bakakalan annemin beti benzi atmıştı. Bir fısıltı halinde çıkan sözler karşısında kalbim kasıldı. "Feray, sen nereden buldun bunu?"

Yakın arkadaşının kolyesinin boynumda ne aradığını bilmek, en büyük hakkıydı ama bu soruya cevap vermem Hektor'un gizliliğini tehlikeye atardı ve ben onun bunu isteyip istemediğini bilmeden böyle büyük bir sırrı açığa çıkaramazdım.

Çalınan kapı sesini işittiğimde hızla yerimden kalkıp tebessüm ettim. "Ben bakarım."

Mutfağın içinde adımladım ve bir kaçış yolu aradım. Tek umudum Cevdet amcanın gelmesiydi. Anneme kolyeyle ilgili bir cevap veremezdim. Belki de acil bir işim çıktığını söyleyip alelacele gitmem daha mantıklıydı.

Kapıyı açıp gelen kişiyi görüş alanıma soktuğumda nefesim kesildi. İçine düştüğüm şaşkınlıktan çıkamayacağımı düşündüm. Aklımın alamadığı görsel, hayal gördüğümü zannetmeme neden oldu.

Yuttuğum küçük dilimi umursamadan adeta bağırdım. "Hektor, senin ne işin var burada?"

Katran karası gözler içimi delip geçmek ister gibiydi. Sıktığı dişleriyle derin bir nefes alıp bana yanaştığında onu daha iyi görebilmek için başımı geriye attım. "Lilith, senin benim canıma kastın mı var?" Bağırmamak için çabalıyordu. "Saatlerdir telefonun kapalı. Sana ulaşamamanın beni ne denli delirttiğini biliyor musun?"

Dudağımı dişleyerek kendime lanet ettim. Klinikten çıktığımda aklımdaki tek şey, annem ile konuşmaktı. Bu yüzden bilet alıp uçağa binmiş ve doğruca Ankara'ya gelmiştim. Uçak sırasında telefonumu kapamış ve açmayı unutmuştum. Kafam öylesine dağılmıştı ki şu ana dek Hektor'a haber vermediğimi bile fark etmemiştim.

"Özür dilerim, uçaktan indikten sonra açmayı unuttum."

Soluklanarak dişlerini daha sert sıktı. "Uçağa binmeden önce araman gerekirdi. Bana okula gideceğini söyleyip şehir değiştirmenin mantıklı bir açıklaması var mı?"

"Evet..." Lafımı devam ettirmeden fark ettiğim detayla homurdandım. "Bir saniye, sen beni nasıl bulabildin?"

Tek kaşını kaldırarak *sence* dercesine sorguladı. "Benim adıma çalışan bir istihbarat ağım var. Uçak için check-in yaptırdığın an sistem alarm vermiş."

"Benim için alarm veren bir sistemin mi var?"

"Elbette var," derken sorum karşısında hakarete uğramış gibiydi. "Adını kırmızı listeye aldım. En ufak hareketin bile bana haber ediliyor."

"Pekâlâ, bu özel hayat gizliliğine aykırı."

"Yaptığın her şeyi takip etmiyorum." Kaşlarını çatarak homurdandı. "Ama şehir değiştireceğin zamanlarda bana haber gelmesi iyi bir şey çünkü sen söylemiyorsun."

"Söyleyecektim." Gözlerimi kırparak tatlı bir ifade takındım. "Seni endişelendirdiğim için üzgünüm ama annemle konuşmam gerekiyordu."

Annem kelimesi karşımdaki adamın kasılmasına neden oldu. Bir an geldiği evin kime ait olduğunu bilmediğini düşündüm ama bu imkânsızdı. Araştırmasını mutlaka yapmış olmalıydı. Belki de öfke ve endişeyle hareket ettiği için annemin varlığını unutmuş, ben hatırlattığımda ise nerede olduğunu fark ederek gerilmişti.

"Tamam, ben arabada bekliyorum," dediğinde tezimi onaylamış oldu. "Sen keyfine bak, işin bitince beraber döneriz."

"Feray, kim gelmiş?" diye soran annemin sesiyle kasıldım.

Hektor ile öylece kalakaldığımızda karşımdaki adamın nefes dahi almadığına emindim. Saniyeler içinde ardımda hissettiğim kadının varlığıyla afallayan sevgilimin gözlerinden bir ışıltı geçti. Onun için geçmişte kalan birine bakıyor oluşu karşısında göğsüm sızladı. Omzumun ardından anneme baktım. Gözleri önce benim daha sonra karşımdaki adamın üzerinde dolaştı. Hektor tebessüm edip başıyla selam verdiğinde, ben içten içe lanet ediyordum. Kara gözlü adamım, annemin onu lise yıllarında ziyaret ettiğini bilmiyor olmalıydı çünkü ifadesinde rastgele bir tanışıklıktan artakaldığını düşünmeme neden olan kibar bir tebessüm vardı. Ardıma dönerek anneme baktığımda onun için aynı şeyin geçerli olmadığını gördüm.

Annemin bakışları saniyeler içinde değişim gösterdi. Bir şeyi fark etmiş gibi kasılıp, birkaç adım ötemde durarak adeta şoka girdi. Gözleri irileşerek teni soluklaştı. Tuttuğu nefesini bırakıp önce bana ardından boynumdaki kolyeye baktı. Tekrar Hektor'a döndüğünde bakışlarını tırnak izim ile süslenmiş yaralı gözünde gezdirdi. Parçaları birleştirdiğini görebiliyordum. Gözlerini tekrar Hektor'a çevirdiğinde başını hafifçe iki yana salladı. Titreyen parmaklarını dudaklarına kapattığında göğsü titredi.

Gözlerinden akan yaşlar ile Hektor'un bedeni kasıldı. Şaşırdığını ve kafasının karıştığını anlayabiliyordum. Bu hem annem hem de Hektor için geçerliydi. İkisi de neler olduğunu anlayamıyordu.

Ben ise canımı yakan bu görsele tahammül edemedim.

Annemin sözleri zihnimde yankı buldu. Hektor'u aradığını, onu ne denli önemsediğini dile getirmişti ama bakışlarındaki acı ve keder, sözlerinin hislerini bir nebze bile yansıtmadığının kanıtıydı. Annem ardımdaki adamın varlığıyla ne yapacağını bilemez gibi gözlerini yumduğunda gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Onu tanımıştı.

Annem, Barlas'ı tanımıştı.

Hektor'a dönüp elini tuttuğumda sıcak teninin ilk defa buz kestiğini fark ettim. Çekingen tavırlarına eklenen şaşkın bakışlarıyla olanları algılayamıyordu. Onu içeriye çekerek yanına yanaştığımda, annemin dudaklarından bir hıçkırık kayıp gitti. Yüzüme yerleştirdiğim tebessüm ile feleğini şaşırmış olan kadına baktım. Bilmeye hakkı olduğunu düşünerek oğlu misali benimsediği ve sevdiği adam ile onu yıllar sonra tekrar tanıştırdım.

"Anne, âşık olduğum adamla tanış. Uzun zamandır evinden uzaktaydı ama geri döndü. Hem de benimle," dedikten sonra parmaklarımın arasındaki elini okşadım. Gözlerimi kara gözlere mühürledim. "İsmi Barlas." Bakışlarındaki hüzün ve kedere eşlik eden şaşkınlık, nutkunun tutulduğunun belirtisiydi. "Kendisi Nevra ve Bayhan Balamir'in oğlu, Barlas Balamir."

Hektor, ağzında acı bir tat belirmiş gibi hafifçe kaşlarını çatıp yutkunduğunda elimi sıkıca kavradı. Benden güç almak ister gibiydi zira yıkılmaz bir dağı anımsatan bedeninden geçen ürpertiyi görmüştüm. Ona en son ne zaman biri gerçek ismiyle seslenmişti bilmiyordum ama uzun zaman olduğuna emindim. Kendini hatırlamaya ihtiyaç duymuş olmalıydı zira dudaklarımdan süzülen ismiyle varlığını anımsamış gibi afallamıştı.

"Bu..." Annemin titreyen sesi kalbimi dağladı. "Bu gerçek..." Titreyen parmaklarını dudaklarından indirip boynuna yasladı. Gözyaşlarına engel olamıyor, bakışlarını Hektor'dan ayıramıyordu. "Bu gerçek olamaz." Başını iki yana salladı. "Bana senin öldüğünü..." İç geçirerek soluklandı. "Bana yaşamadığını söylediler. Öldüğünü..." Aniden irileşen

gözleriyle geriledi. Başını artık daha şiddetli sallıyordu. "Örgüt yaptı," diyerek duraksadı ve saniyeler içinde daha şiddetli ağlamaya başladı. "Örgüt seni askeri yaptı. Bu yüzden öldüğünü söylediler."

Ağlamasındaki hiddet endişelenmeme neden olduğunda telaşla mırıldandım. "Anne sakin ol ve nefes al."

Sözlerimi umursamayan kadın mümkünmüş gibi ağlamasının şiddetini artırdı. Elleriyle yüzünü kapattığında bütün bedeni titriyor, omuzları savruluyordu. Haykırışlarına eklenen isyanına öfkesi eşlik etti. "Ah, benim güzel oğlum, sana ne yaptılar?"

Sorusuyla Hektor'a baktım.

Tam kalbim daha fazla acıyamaz diyordum ki dolan gözlerini fark ederek kahroldum.

Çenesini sıkmaktan boynundaki damar şişmişti. Bakışlarını annemin üzerinden çekemiyor ama elimi asla bırakmıyordu. Sanki şu an onu ayakta tutan tek dayanağı bendim. Varlığım olmasa yıkılacağını zanneden adama yanaşarak boşta kalan elimi koluna yerleştirdim.

Annem ellerini yüzünden çekip yanımdaki adama baktı. Hâlâ titriyor ve ağlıyordu. Sarsak adımlarla yanımıza geldiğinde ne yapacağını kestiremedim. Bayılmasından korkuyordum zira hiç iyi gözükmüyordu ama aksi beklenemezdi.

Fırtınaya maruz kalmış bir yaprak gibi titreyen parmaklarını kaldırdığında, Hektor nefes almayı bıraktı. Annem ellerini yanaklarına yasladığındaysa parmaklarımı mümkünmüş gibi daha sıkı kavradı. Ona bakan kadından gözlerini ayıramıyordu. Annem de aynı şekilde Hektor'dan başka bir şeye odaklanamıyordu. Bakışlarında saklı kalan sözler vardı. İkisi de sessiz bir selamdan artakalan hasreti sahiplenir gibiydiler.

"Ne kadar büyümüşsün," diyen annemin çatallı sesinden taşan azap ruhumda yankı buldu. "Kocaman adam olmuşsun." Ağlamaya devam etse de tebessüm etti. "Babana benziyorsun, resmen kopyası haline gelmişsin ama gözlerin aynı anneninkiler gibi."

Hektor'un dudağının kenarı kıvrıldığında sol gözünden bir damla yaş süzüldü.

Annem uzanıp o yaşı sildikten sonra parmak uçlarında yükselerek, onun gözünde kayıp bir çocuk olan adama sarıldı. Saçlarını okşayarak ağlamaya devam etti. Hektor'un boşta kalan kolu annemin belini sardı.

Dakikaların ardından annem geri çekildi ve yanaklarını silerek tebessüm etti. Derin nefesler alıp kendine gelmeye çalışıyordu. Islanan avuç içlerini kot pantolonuna sürterek gülümsemesini genişletti. "İçeri gelin hadi," dedikten sonra ekledi. "Aç mısın oğlum?" Bir fikir aklına gelmiş gibi parladı gözleri. "Sana kıymalı börek yapabilirim. Küçükken çok severdin. Hâlâ seviyor musun?"

"Seviyorum," diye mırıldandı Hektor. "Ama zahmet etmeyin."

Annem ellerini havada salladı. "Zahmetmiş, lafa bak. Buzlukta var zaten, yapıp koymuştum. Yirmi dakikaya pişer." Holde adımlayarak başıyla içeriyi işaret etti. "Gelin hadi, yabancı gibi kaldınız kapıda."

Gözden kaybolan kadın ile yanımdaki adama döndüm. Parmak ucumda yükselip yaraladığım gözünün altına bir öpücük kondurduğumda kasılan bedeni bir nebze olsun rahatladı. Bakışlarımızı buluşturduğunda dağılmış bir halde olduğunu fark ettim. Tek kaşını kaldırarak alaylı bir tavır takınmaya çalışarak homurdandı. "Barlas, ha?"

Maskelemeye çalıştığı duygusallığını sesinden sakınamamıştı. Adını anımsıyor oluşuma karşı gülümsedim ve bir daha unutmayacağıma kendi kendime yemin ettim. "Adını buldum. Artık istediğim bir şeyi yapmak zorundasın."

Tuttuğum eliyle birlikte kendi elimi kıvırarak belime yasladı. Bedenimi kendine doğru çekip ilk alnıma ardından dudaklarıma bir buse bıraktı. "Hatırladın mı, buldun mu?"

Sorusuyla bakışlarımızı buluşturdum. Cevabımdan hoşlanmayacağını biliyordum ama ona yalan söyleyemezdim.

"Hatırladım."

"Feray," diyerek isyan etti. "Nasıl?"

"Hatırladım işte," demekle yetindim. "Artık o dört günde neler yaşandığını biliyorum. Ve sana binlerce kez teşekkür ediyorum. Ayrıca seni milyarlarca kez daha çok seviyorum."

Anımsadıklarımın ne denli acı verici şeyler olduğunu bildiği için bu durumdan memnun olmamıştı ama yapacağımı yapmıştım ve bunun geriye dönüşü yoktu. Bunu algılamış gibi derin bir nefes aldı. Şakağıma sert bir öpücük bıraktıktan sonra kokumu içine çekti.

Ardından kulağıma fısıldadı. "Dile benden ne dilersen, Lilith."

Kara gözlerinde kaybolarak ruhuna indim. Bana öyle güzel bakıyordu ki inanamıyor, aklımın sınırlarında dağılıyordum.

"Bana Gece de." Arzumu dile getirerek ekledim. "Ama sadece yalnızken. Baş başa olduğumuz zamanlarda." Bedenimi ona yaslayarak mırıldandım. "Ve sana Barlas dememe izin ver ama sadece yalnızken. Baş başa olduğumuz zamanlarda."

Ona dünyaları verdiğimi zannettim. En azından bakışları bana bunu düşündürttü.

"Anlaştık," dedi ve eğilip tekrar kulağıma fısıldadı. "Gece."

"Sevindim," dedim geriye çekildiğinde ve hızla öptüm dudaklarından. "Barlas."

Kader kavramının yaşamamın temelini oluşturduğunu bilmezdim. Şimdiyse bana bakan bu gözlerin yaratıcım tarafından bana verilen bir armağan olduğuna emindim. Doğumumuzla başlayan hikâyemiz, ölümümüze dek birlikte yazılacaktı. Ruhlarımıza dolanan ipler birbirinden ayrılamayacak kadar karışmıştı ve ben ayrılmamaları için her şeyi yapardım.

Onu ardımdan sürükleyerek holde adımlamaya başladığımda iç geçirdim. "Annemin ölmediğini ve örgüte çalıştığını bilmesi sorun olur mu?"

"Kurallara göre evet." Ona yakışan bir özgüvenle tebessüm etti. "Ama benim sözüm bir nevi kural oldığı için sorun olmayacaktır."

Gözlerimi devirerek gülümsedim. "Pardon, konuşan sen miydin egon mu?"

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve saçlarımı karıştırarak kâküllerimi hafifçe dağıttı. Eline hafifçe vurup dudağımı astım. Dağılan kâküllerimi düzelterek mutfağa girdiğimizde annem buzluktan çıkardığı böreğe yumurta sürmekle meşguldü. Hektor kolunu omzumdan çektiğinde annem varlığımızı fark edip başını kaldırdı ve tebessüm etti. "Şimdi fırına atarım ben bunu. On beş dakikaya pişer. Bir de çay demleyeyim."

"Ben demlerim," diyerek anneme yardımcı olmak üzere Hektor'un yanından ayrıldım. Annem, Hektor'un öylece dikilip bizi izlediğini fark ettiğinde gülümsedi. "Oğlum durmasana ayakta. Otur şöyle."

Hektor annemin dediğini yaparak oturdu ama gözlerini bir saniye olsun üzerimizden çekmedi. Çayı demledim ve börek gerçekten de on beş dakika içinde pişti. Hep beraber karnımızı doyurup çay içmeye başladığımızda annem durmadan Hektor'a sorular soruyor, iyi olup

olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Ona yalan söylemek zorunda kalmış, şans eseri Hektor'un beni bulduğunu ve şimdi karşılıklı evlerde oturduğumuzu söylemiştik. Sevgili olduğumuzu belirttiğimde, Hektor gülümsemiş annem ise uzun zamandır görmediğim kadar mutlu bir ifadeyle bize bakmıştı.

"Haftaya Cevdet ile gemi seyahatine çıkıyoruz. İşten izin aldı ve bir süre tatil yapalım dedik." Annemin sözleriyle başımı salladım ve yanımda oturan adamın bacağına elimi yerleştirip ona yanaştım. "Ama döndüğümüzde mutlaka akşam yemeğine bekliyorum."

Hektor bacağının üstünde duran elimi tuttu. "Tabii ki geliriz."

"Ah, şu halinize bakın," diyen annemin gözleri parıldadı. "O kadar güzel gözüküyorsunuz ki."

"Sakin ol anne, bize evlenip beş çocuk yapmışız gibi bakıyorsun."

Sözlerim üzerine annem kahkaha attı, Hektor ise boğazında kalan çay yüzünden öksürdü. Annemin bakışları benim ardından Hektor'un üzerinde dolaştı. "Elbet bir gün, tatlım. Beş biraz fazla olabilir ama torun isterim."

"Fazla olmaz," dedi Hektor ardından bana baktı. "Yani, sen de istersen bence beş iyi bir rakam." Yüzüme yayılan gülümsemeyle elini sıkıca kavradım. "Sevgilim beş rakamından değil, beş çocuktan bahsediyoruz. Ayrıca tercihen çocuk sahibi olmadan önce evlenmek isterim."

"Katılıyorum," dedi annem tek kaşını kaldırarak. Ardından neşeyle ellerini birbirine vurup gülümsedi. "Ah, bu bana bir şey hatırlattı." Yerinden kalkıp başıyla işaret etti. "Gelin hadi, size göstermek istediğim bir şey var."

Mutfaktan çıktık ve koridorun sonunda kalan geniş salona girdik. Annem büyük televizyona adımlarken biz öylece durmuş ne yaptığını anlamaya çalışıyorduk.

"Elimde size ait bir video var." Siyah bir kutuyu alıp kapağını açtı. "Daha önce izlemediğinize eminim."

Benim izlemediğim barizdi. Sanırım Hektor da bana katılıyordu ki merakla annemin elindeki kasete baktı. Onu çekiştirip beyaz koltuğa sürükledim ve oturup yanımdaki yerini almasını sağladığımda anneme bakarak heyecanla mırıldandım. "Hadi izleyelim o zaman."

Ayaklarımı altıma alıp Hektor'un bedenine yanaştım. Saniyeler içinde ekranda beliren görüntüler ile odağımı televizyona verdim. Annem ellerini birbirine bastırıp tebessüm ettiğinde, dolan gözlerini fark ettim.

Ekranda beliren küçük Gece ile gülümsedim. Yakın kadrajda biri beni çekiyordu ve ben ona bakarak tebessüm etmekle meşguldüm. Sarsak adımlarla geriye çekilip üzerimdeki elbiseyi göstermeye başladım ve kendi etrafımda dönerek kıkırdadım.

Adımı seslenen biriyle kadrajdan çıkıp koşmaya başladığımda, ardımdaki eve baktım. Diken diken olan tüylerim ile eski köşkü incelediğimde Hektor'un eli bacağıma yerleşti. Bakışlarımı ona çevirip ardından tekrar ekrana baktım. Gördüğüm manzarayı anlamlandırmaya çalışsam da başarılı olamadım. İçime düşen huzursuzluk soluğumu kesti.

"Senin doğum günündü," dedi annem. "Barlasların Büyükada'daki evlerine gidip orada kutlamıştık. Tanrım, aşırı güzel bir evdi. Orada bir sürü hatıranız vardı."

Büyükada'daki köşk.

Peşimizdeki ruh hastasının bizi kaçırıp saçma bir oyun oynayarak birbirimizle yüzleştirmeye çalıştığı o ev, Balamir ailesine aitti.

Zihnimdeki çarklar döndü.

Bakışlarımı Hektor'a çevirdiğimde beni izliyor olduğunu gördüm. Videodaki evin, alıkoyulduğumuz yer olduğunu fark ettiğimi anlamıştı. Şimdi her şey daha mantıklı geliyordu. Hektor'un Büyükada'ya daha önce gidip gitmediğimi sorması, eve hâkimmiş gibi eliyle koyduğu gibi koridorun paravanla bölündüğünü bilmesi ve sürekli kederli bakışlarla etrafa bakması... Ailesinin evinde, çocukluğumuzun güzel hatıralarından birinde esir tutulmuş ve felaket niteliğindeki başka bir anıya mahkûm edilmiştik.

İçimde yeşeren öfkeyle dudağımı dişledim ve sakin kalmaya çalışarak soluklandım.

"Baba, ben Barlas ile evleneceğim değil mi?" diye soran küçük Gece ile dikkatimi tekrar videoya verdim. Gözlerimi babama dikmiş, yüzümdeki tebessümle yanımda oturan Hektor'u süzüyordum.

"Allah Allah, soruya bak." Babam homurdandığında gülümsemesini saklamaya çalıştı. Ardımda durmuş, üzerime eğilmişti. Bir masada oturuyorduk ve herkes pastanın üstündeki mumları üflememi bekliyordu.

Babam beni sinir etmek ister gibi karşı geldi. "Olmaz öyle şey. Barlas ile evlenemezsin."

"Hayır, evleneceğim," diye direttim kaşlarımı çatarak.

"Evleneceksiniz tabii, kızım." Hektor'un yanında oturan adamın yüzünü büyük bir gülümseme kaplamıştı. Annem haklıydı. Hektor babasının kopyasıydı. Adam kara gözlerini oğlunun ardından benim üzerimde dolaştırıp göz kırptı. "Biz sizi daha bebekken kerttik, sen merak etme."

"Ay o nasıl laf, Bayhan?" dedi gördüğüm en güzel kadınlardan biri. Babamın yanında dikilmiş hafifçe saçlarımı okşuyordu. Bayhan amca kıkırdayarak uzandı ve karısının elini tuttu. "Şaka yapıyorum, hayatım. Ama kabul etmeliyiz ki olacak olan bu."

Babam arkadaşının omzuna hafifçe vurdu. "Çocuk onlar daha."

Gece'sini izleyen Barlas diğerlerini umursamıyor sadece bana bakıyordu. Küçük ben, bunu fark ederek ona döndüğünde kendimden beklemediğim bir cilveyle başını yana eğerek mırıldandı. "Barlas, sen benimle evlenmek istemiyor musun?"

İşittiğim soruyla yüzümü kapattığımda Hektor kahkaha attı. Üzerime eğilip fısıldadığında ona hak vermeden edemedim. "Küçükken daha cilveli olduğunu söylemiş miydim?"

Yüzümü örten ellerimi indirip ona baktığımda, gülümsememe engel olamadım.

Videodan yayılan küçük oğlana ait sesle dikkatimi tekrar o yöne verdim. Barlas omuzlarını silkerek Gece'nin gözlerine bakıyordu. "Bilmem, büyüyünce isterim herhalde."

"Bak o da istiyor işte," dedim babama dönerek. Elbisemin eteklerini çekiştirip bilmiş bir tavırla ekledim. "Hem benden daha iyisini bulamaz."

Kendime hayret ederek kıkırdadığımda Hektor ile Barlas aynı anda konuştu. Cevabın biri geçmişten diğeri günümüzden geliyordu. "Bulmak istemiyorum ki."

Yıllar geçmesine rağmen hatırladığı sözlerin onun için bir yemin olduğunu anladığımda, kalbimdeki sızı katlanarak büyüdü.

Güzel yüzüne bakakaldım. Bana dönerek dudağının kenarını kıvırdığında ise başımı omzuna yasladım. Ellerimi koluna dolayarak ona sıkıca sarıldığımda, halimizi fark eden annemin dayanamayarak ağlamaya başladığını gördüm. Derin nefesler alarak salondan çıkan kadının ardından videoyu izlemeye devam ettim.

Barlas'ın annesi eğilip önümde duran pastayı işaret etti. "Mumları üfle, Gece. Ama dilek tutmayı unutma. Bugün doğum günün olduğu için istediğin şey her neyse gerçekleşecektir. Melekler şu an seni dinliyorlar."

Gece yüzündeki tebessüm ile gözlerini yumdu.

Zihnimdeki sesini duydum.

Barlas'ın büyüdüğümde de yanımda olmasını istiyorum. Hatta benimle evlensin. Bir de Nevra teyze gibi resimler çizebileyim. Teşekkür ederim, melekler.

Gece gözlerini açtı ve eğilip mumlarını üfledi.

Kopan alkış ile herkes ona sarılmaya başladığında Hektor'un bakışlarını üzerimde hissettim. Ona dönerek tebessüm ettiğimde kaşlarını çattı. "Ne dilemiştin?"

Sorusu üzerine ona biraz daha yanaştım. "Söyleyemem. Dilek söylenirse gerçekleşmez. Çoktan gerçekleşmiş olsa bile bozulabilir."

"Çoktan gerçekleşmiş bir şey mi, yoksa daha gerçekleşmemiş bir şey mi?"

Gözlerimizi buluşturarak tebessüm ettim. "Kısmen gerçekleşti ama hâlâ beklenti içinde olmama neden olan bir şey var."

Karışan kafasıyla bana bakan adamın tatlı ifadesine gülümsedim. Bedenimi ona doğru döndürüp sonlanan videodan geri kalan ekrana göz attım. Saçlarımı okşamaya başlayan eline başımı yaslayarak gözlerimizi buluşturduğumda, yüzündeki ciddiyet endişelenmemi sağladı.

"Sorun ne?"

İç geçirerek kolunu kanepeye yasladı ama başımı yasladığım elini çekmedi. "Bu güzel anı mahvetmek istemezdim ama sana sormam gereken bir şey var."

"Dinliyorum."

"Kâzım Abay ve Ezel Karcı'nın sorgusu bu öğlen bitti," dediğinde aklımdan çıkmış olduklarını fark ettim. Nabzım hızlanırken doğrularak Hektor'a baktım. Ciddileşen ifadesi bana haberlerin iyi olmadığını söylüyordu. "Peşimizdeki manyak, Dilhan'ın onu görmesi üzerine Ezel'e para vererek koluna yıldız dövmesi yaptırtmış. Sanırım Dilhan'a ulaşma ve onunla konuşma ihtimalimiz için böyle bir önlem almış. Adama parayı nakit ve elden vermiş."

"Elden mi?"

Hektor başını salladı. "Ezel karanlık olmasına rağmen yüzünü bir nebze görebildiğini söyledi. Sonra Kâzım ile konuştum. Ona bahsettiği tek kozunun ne olduğunu sorduğumda, bana peşimizdeki manyağın ona sadece bir kereliğine para transferinde bulunduğu bir banka hesabından bahsetti. Banka hesabını araştırdım ama işlemden sonra kapatılmış ve kaydı sistemde yok."

"Bir dakika kafam karıştı," diyerek öğrendiklerimi anlamaya çalıştım. "Kâzım, ona gönderilen para hesabını kullanarak peşimizdeki manyağı tehdit etmeye kalktı ama ikimiz de biliyoruz ki bu tehdidinin sonu, bizim esir düşmemiz ve onun annesinin tehdit edilmesiyle sonuçlandı."

"Bu olaydan sonra Kâzım bir daha o manyaktan haber almamış." Kasılan çenesi ve gözlerine işleyen öfkeyle konuşmaya devam etti. "Ta ki bizim Ezel ile Kâzım'ı yakaladığımız baskın gecesine kadar. Ruh hastası, Kâzım'ı ve Ezel'i kaçırıp o fabrikaya kendi elleriyle götürüp bize pusu kurmuş. İki adam da nasıl oraya gittiklerini hatırlamıyor."

İçime yerleşen kasvetle mırıldandım. "Ama neden?"

"Çünkü bize iletmesi gereken bir mesaj vardı," dediğinde hatırladım. Peşimizdeki ruh hastası dördüncü zarfı çözmemizi istiyordu. "Ayrıca adamları sorgulayacağımı düşünmemiş olmalı çünkü ikisini de zehirlemiş."

"Ne?"

"Evet, Kâzım öldü." Sözleriyle şoka girdim. "Durumu biraz geç fark ettik. Ağzından pek laf alamadan geberdi. Ezel'i ise son anda kurtardık. Büyük ihtimalle ruh hastası, ikisinin de tek kelime edemeden öleceğini düşünüyordu."

"Ezel'in durumu nasıl?"

"Fena değil." Hektor iç geçirdi. "Açıkçası ölmediği için rahatladım. Sadece para kazanmak isteyen genç bir adam. Araştırdım, sabıka kaydı temiz. Bir yandan İnferno'da dansçı olarak çalışıp, diğer yandan okulunu bitirmeye çabalıyor."

Ne düşüneceğimi ve hissedeceğimi bilemedim. Her şey birbirine girmiş gibiydi.

"Ezel ile ruh hastası bir gece yarısı buluşmuşlar. Yüzünü tam göremese de bana bir eşkal verdi. Robot resmini çizdirip üç boyutlu görsel hazırlattım." Hektor doğrulup cebinden telefonunu çıkardı ve ekranını

açıp saniyeler içinde cihazı bana çevirdi. "Bu adamı nereden tanıyorsun, Feray?"

Üç boyutlu görsel aklıma bir kurşun misali saplandı.

Açılan ağzımı kapatamadım ve kalbimin bozulan ritmini düzeltemedim. Afallamış bir ifadeyle ekrana bakmaktan öteye geçemedim zira bana aşina gelen simanın kime ait olduğunu çözmem saniyelerimi bile almamıştı.

"Bu adamın senin evinde ne işi vardı?"

Hektor'un sesinde hayat bulan öfke titrememe neden oldu. Başımı kaldırarak gözlerine tutundum ve bilinçsizce mırıldandım. "Afra'nın eski sevgilisi bu, Görkem."

Alarm verdim.

Zihnimdeki kaostan yükselen sesler birbirine girdi.

Akın eden düşüncelere kapılarak gerçeklerle yüzleştim. Görkem'in nasıl Afra'nın hayatına sızdığını hatırladım. Onun hakkındaki her şeyi bilmek ister gibiydi. Afra bizi kaç kere tanıştırmak istemiş, hepsinde de Görkem'in ısrarcı olduğunu belirtmişti. Seramik dükkânındaki karşılaşmamızda nasıl afalladığını hatırladım. Bana bakan gözlerindeki ışıldamanın kaynağını şimdi görebiliyordum. Sonra evime geldiği gece aklıma düştü.

Başına gelen her şeyi hak ediyorsun.

Bana böyle demişti.

Başıma gelen her şeyi nereden biliyordu da yaşadıklarım için minnettar kalabiliyordu?

Dink, dink, dink.

Cevap aşikârdı.

"Görkem," dedi Hektor ve ekledi. "Afra'nın eski sevgilisi." Başını yavaşça iki yana salladı. "Resmi tarattım, Feray. Görkem diye biri yok. Ve kendisi büyük ihtimalle peşimizdeki ruh hastası."

Yapbozumuzun kayıp parçaları ortaya çıkmaya başlamıştı.

Ama tamamlanacak resimden memnun kalmayacağımız kesindi.

KOD ADI: ÖLÜLERİN RUHLARI

"Ruh bir nefes ile verilir, binlerce nefes ile geri alınır."

Çalan şarkıyı mırıldanarak, dizlerime dayadığım bilgisayarın ekranına bakmaya devam ettim.

Yaklaşık iki saattir o ruh hastasının çözmemizi talep ettiği dördüncü zarfın ne demek istediğini anlamaya çalışıyor lâkin bir sonuç bulamayarak geçen her dakikada sinir krizi geçirecek gibi oluyordum.

Ekranı kapatıp laptopu kenara bıraktığımda arkama yaslanıp tavana gözlerimi diktim.

Ankara'dan döndükten sonra Hektor'un evinde kalmıştım. İki gün boyunca kendi evime sadece birkaç eşya almak için gitmiştim. Hektor beni gözünün önünden ayırmamak konusunda kararlıydı. Afra'nın eski sevgilisi Görkem, hikâyenin gündemine bomba gibi düştüğünden beri Hektor tedbirleri sıklaştırmıştı.

Görkem'in peşimizdeki ruh hastası olduğuna hem inanıyor hem de inanmıyordum. Kendisi bunca zamandır bütün bunları yapabilecek kadar zeki gözükmüyordu. Yine de bu, tamamen beni böyle düşündürmek için geliştirdiği bir maske olabilirdi. Emin olduğum tek şey, başımıza gelen şeylerde bir noktada emeği ve eli olduğuydu.

Gemino Gladiis, Görkem'in peşindeydi ve onu saklandığı yerden çıkaracaklardı. O zamana dek yapmam gereken tek şey beklemekti. Tabii bu benim için fazlasıyla zor olmasaydı daha iyi olabilirdi.

Uzandığım kanepeden kalktım ve karşımda kalan *dresuara* ilerledim. Üzerindeki pikabın kolunu kaldırarak, saniyeler öncesine kadar çalan plağı çıkarıp seçtiğim başka bir plağı yerleştirdim. Evin içinde yankı bulmaya başlayan müzikle adımladım. Sehpanın üzerinde duran kâseyi alıp mutfağa yöneldim ve bulaşıkları makineye yerleştirdim.

Hektor'un evinde kendimi bu denli rahat hissetmem normal miydi bilmiyordum ama yuvamda olduğumu düşünmeden edemiyordum. Günc onunla başlayıp geceyi onun kollarında sonlandırmanın nc kadar güzel olduğunu ifade edebileceğim kelimelere sahip değildim. Benim için yeni bir rutin haline gelen bu düzene anında alışmıştım ve alışkanlıklarımdan vazgeçebilen bir insan sayılmazdım.

Salona geri döndüğümde kanepenin üstünde duran örtüyü katlayıp kenara koydum. İşimin bitmesiyle açılan kapının sesini işittim. Hektor içeriye girdiğinde gözlerimiz buluştu ve benim yüzümde anında kocaman bir gülümseme yeşerdi.

Ardından kapıyı kapatan adam, kara gözlerini üzerimde dolaştırırken varlığımdan duyduğu mutluluğu ifadesine yansıtmadan edememişti. Günlerdir bu haldeydi. Ne zaman evinde rahatlıkla adımlasam, ortalığa eşyalarımı saçsam ya da ona *yemek hazır* diye seslensem bir çocuk gibi mutlu oluyor, beni öpücüklere boğuyordu.

Ona doğru dönüp neşeyle şakıdım. "Hoş geldin sevgilim."

"Hoş buldum, Lilith," dediğinde elindeki çiçekleri fark ettim.

Üç demet çiçekten gül ve papatya olanları kenara bırakıp bana doğru adımladığında lavantalarda gözlerimi dolaştırdım. Anında evin içini güzel bir kokuyla sarmalayan çiçeklere karşı gülümsememi genişlettiğimde Hektor konuştu. "Bunlar senin için."

Lavanta demetini alıp kokusunu içime çektikten sonra parmak uçlarımda yükseldim ve Hektor'un dudaklarını yüreğimde krallık kuran bütün sevgiyle öptüm. Geriye çekilip şehvetle ışıldayan kara gözlere tutundum. "Teşekkür ederim, çok güzellcr."

"Senin kadar değil."

İltifat etmeye çalışmıyor sadece bir gerçeği öne sürüyor gibiydi ve bu hali benim kahkaha atmamı sağlamıştı. Bazen gerçekten de aklından geçenler direkt dudaklarına dökülüyordu ve ben bu anlardaki saf dürüstlüğünden fazla hoşnuttum.

"Diğer çiçekler kimler için?"

Kenara bıraktığı demetlere göz attım. Hektor ise bakışlarını benden ayırmadan sorumu yanıtladı. "Annemle babamı ziyarete gideceğim," dediğinde hızla gözlerimizi buluşturdum. İçimdeki buruklukla yutkunduğumda göğüskafesimi sızlatan soruyu dile getirdi. "Benimle gelmek ister misin?"

"Elbette isterim."

Hevesime karşılık tebessüm etti. Eğilip alnımı öptüğünde lavanta demetime sıkıca sarıldım. Anne ve babasını hayal meyal hatırlayabiliyordum lâkin geçmişim hâlâ belirsizdi. Seansın ardından bazı şeyler netlik kazansa da çocukluğumun büyük bir kısmı fazla geçmişte kalmıştı.

"Bana on dakika ver," diyerek geriye çekilen adam üstündeki ceketi çıkardı. "Hızlıca duş almam gerek." Dudağının kenarı kıvrıldığında ifadesindeki bir şey beni titretti. Alaycılığına eklenen çekicilik her daim aklımı bulandırıyor ve beni etkisi altına alıyordu. "Bana eşlik etmek istersen hayır demem."

"Biliyorum," diyerek bilmiş bir tavır takındım. "Halimin kalmadığına da eminim."

Dün gecenin ardından bayılarak uyuyakalmam yetmemiş gibi sabah gözümü açtığım gibi de bir harabeye dönmüştüm. İstediği kadar bana daha cilveli olduğumu söyleyebilirdi, bu ilişkideki asıl temas bağımlısı oydu. Ayrıca temasları da bağımlılık yaratıyordu ama konumuz bu değildi.

Yüzüne yerleşen gülümsemeyle bana baktığında bir an fikrimi değiştirir gibi oldum. Bir elini belime atıp beni kendine çektiğinde ikna olmanın kıyısındaydım. Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde başım döndü.

"Üzgünüm, Gece," dediğinde kalbim titredi. "Fazla özlem birikmiş içimde."

Biriken şeyin özlem olup olmadığı tartışılırdı lâkin ortamdaki romantizmi yok etmemek adına bu seferlik çenemi kapalı tutacaktım. Bana Gece diye seslenmesi başlı başına yeterli gelmiş, aklımı bulandırmıştı. Fısıldayarak yanağını okşadım. "Barlas."

"Dile benden ne dilersen bebeğim," dediğinde sesindeki çaresizliğe aşk ve arzu eşlik etti. Öylesine iç içe geçmişlerdi ki hangisinin daha ağır bastığını kestiremedim.

Dudaklarını öptüm ve geri çekilip ellerimi belime yerleştirdim. "Git ve duş al."

Emredercesine söylenmem karşısında güldü. Halime acır gibi başını sallayıp gömleğinin düğmelerini çözerek salonda adımladı. Siyah kumaşı çıkarıp gözden kaybolmadan önce bana göz kırptı. Ve ben de

dünyanın en şanslı kadını olmamın verdiği mutluluk ile yanaklarım acıyana dek sırıttım.

Lavantalarımı vazonun içine yerleştirip, vazoyu yemek masasının üstüne koyduktan sonra Hektor'un odasına girdim. Karşı dairemden getirdiğim kıyafetlere göz attım. Gittiğimiz yer göz önüne alınırsa kombinimin şık olmasına gerek yoktu. Bu yüzden buz mavisi *mom jeanimi* giydim ve üstüme krem rengindeki kazağımı geçirdim. Aynı renkteki topuklu botlarımı giyip kahverengi kemerimi taktım. Altın rengindeki takılarımla uyumlu olan kemerin tokasını düzeltip üstüme giyeceğim krem rengindeki ceketim ve barok işlemeli bez çantamla salona döndüm.

Eşyalarımı kanepenin üstüne bırakıp mutfağa ilerledim ve akşam için hazırladığım yemeği buzdolabına koydum. Hektor duştan çıktığında banyoya girip saçlarımı taradım. Son dakika aklıma gelen şalımı alıp çantamın içine attım.

Evi havalandırmak için açtığım salon camını kapattığım sırada hâlâ çalmakta olan şarkıyı mırıldanan sevgilimin adım seslerini işittim. Ardıma döndüğümde Hektor görüş açıma girdi. Salona adımlarken bir yandan saatini takıyor, bir yandan da şarkıyı söylüyordu. Üzerine geçirdiği siyah pantolon, beyaz kazak ve aynı renk spor ayakkabılarıyla şık gözüküyordu.

"Ah, gece benim dünyam," diyerek gözlerimizi buluşturdu ve bana doğru gelirken kulaklarımı şenlendiren düzgün İngilizcesiyle şarkıyı mırıldanmaya devam etti. Laura Branigan'ın Self Control şarkısı onun sesinden daha bir anlamlı geliyordu. Elini belime atıp beni kendine çekti. Sağ elimi tutup kalbinin üstüne yerleştirdikten sonra benimle dans etmeye başladı. "Şehir ışıklarıyla boyanmış bir kız."

Kıkırdamama engel olamadan ona ayak uydurdum.

Kısa süredir birlikte yaşıyorduk ama böylesine kısıtlı bir zamanda öğrenmiştim ki bu, Hektor'un huyuydu. Çalan şarkılara daima eşlik eder, aşka gelir ve beni dansa kaldırırdı. Ne yaptığımızın bir önemi yoktu. Fazlasıyla spontane gelişen bir durumdu. Bulaşıkları yerleştirirken aniden dans etmeye başlayabilirdik. Yemek yerken bir anda kendimi onun kollarında bulabilirdim. Kitap okuduğumuz sırada kulağıma şarkının sözlerini mırıldanabilirdi. Bu onun kendini yansıtma ve beni sevdiğini gösterme şekliydi. İtiraf etmeliydim ki kendine has olan bu aşk dilini binlerce kelimeye dahi değişmezdim.

Beni kendi etrafımda döndürdü ve sırtımı göğsüne yaslayıp kollarıyla bedenimi sıkıca sardıktan sonra kulağıma şarkının en sevdiğim kısmını fısıldadı. "İrademi ele aldın. Sadece gece için yaşamama neden oldun."

Kolları arasında dönüp onunla yüz yüze geldim. Ellerimi yanaklarına yerleştirerek şarkının geri kalanını onunla söylerken hafifçe kalçalarımı salladım. Yüzündeki gülümsemeyle beni izleyen adamın gün geçtikçe ilk tanıştığımız haline kıyasla ne denli mutlu ve huzurlu bir hale geldiğine şahitlik ediyordum.

Hektor'un karanlığı, aydınlığa kavuşuyordu.

Ve bunun en büyük nedeni olmak bana özel hissettiriyordu.

Dans seansımızın ardından evden çıktık. Hektor üstüne geçirdiği siyah montunun cebine evin anahtarını koymadan önce kapıyı kilitledi. Merdivenlerden inip arabasına bindik. Evden çıkmadan önce bana verdiği iki demet çiçeği arka koltuğa bıraktım zira kucağımda onları ezmek istemedim.

Hektor arabayı çalıştırdığında gelen arama ile ardına yaslanıp cebinden telefonunu çıkardı. Ekrana saniyelik bir bakış attıktan sonra aramayı yanıtladı. "Efendim?"

Karşı hattan gelen sesin söylediklerini seçemesem de bir kadına ait olduğunu anlayabilmiştim. Merakla kaşlarımı çatıp yanımdaki adama döndüm. Kadının söylediklerini dinleyip bana bir bakış attıktan sonra gülümsedi.

"Tamam," diyerek beni daha da meraklandırdı. "On beş dakikaya orada olabilirim. Bana güzel haberi o zaman vermeye ne dersin?" Gözleri gözlerimi buldu. "Hem tanışmanı istediğim biri var."

Görüşme sonlandığında Hektor tek kelime etmeden telefonunu cebine geri koydu. Ben ise bütün merakımla daha fazla sessiz kalamayarak sorguladım. "O kimdi?"

"Lelah'ın kız kardeşi."

Aldığım cevapla neye uğradığımı şaşırdım. Öyle ki ağzım açık kalmış, düşüncelerim dahi ne diyeceğini bilememişti. İfademi fark eden Hektor tebessüm edip durumu açıkladı. "Ablasının ölümünden sonra onu korumam altına aldım."

Bunu biliyordum ama birebir iletişim halinde olduğundan haberim yoktu.

"Mezarlığa daha sonra gitmemiz gerekecek," diyerek aracı çalıştırdı. Yola koyulduğumuzda Hektor bir eliyle direksiyonu diğeriyle parmaklarımı kavradı. "Alesha, on sekiz yaşında. Lelah'ın ölümünden sonra onunla görüşüp dilim döndüğünce yaşananları ve bundan sonra benim himayemde olduğunu anlattım. Kimsesi kalmadığı ve gidecek bir yeri olmadığı için ilk başlarda korkup bana güvenmese de sorun çıkarmadı."

"Neden bana söylemedin?"

"Anlatacaktım ama fırsat bulamadım," dedikten sonra bakışlarını kaçırdı. "Fırsat bulduğumdaysa bencillik edip bütün ilgini üstümde istedim."

Elini sıkıca tutup arkama yaslandığımda ne demek istediğini anlayabiliyordum. Öylesine yalnız kalmış ve şefkatten men edilmişti ki beni kendine saklamayı arzuluyordu. Onu bu yüzden asla suçlayamazdım. Ayrıca ben de hiç sorgulamamış, Lelah'ın kız kardeşinin onun himayesinde olduğunu bildiğimden her şeyin yolunda olduğuna inanmıştım ve öyleydi de. Hektor bana olduğu gibi başkalarına da kol kanat germişti.

"Sorun değil sevgilim." Elini kaldırıp parmak boğumlarını öptüm. "Alesha," dediğimde Lelah aklıma geldi. "İyi mi peki?"

"Daha iyi, elbette ablasını özlüyor ve anlamlandıramadığı bazı şeyler var ama genel olarak uyum sağlamaya başladı. Onun için bir psikolog ayarladım. Haftanın iki günü seans alıyor. Aynı zamanda ilkokul terk olduğu için kaldığı yerden devam edebilmesi adına özel öğretmen ayarladım. Bu onu bayağı bir motive ve mutlu etti."

İşittiklerim karşısında ona hülyalı bir bakış atıp bütün samimiyetimle mırıldandım. "Mükemmel bir adamsın." Elini daha sıkı tuttum. "Merhamet sana fazla yakışıyor."

Dudağının kenarını kıvırsa da sözlerim karşısında utanmış gibi bir tavır takınmış ve bakışlarını kaçırmıştı. Haline karşılık gülümsediğimde yola odaklandı. Ben ise onun günün birinde ne kadar iyi bir baba olabileceğini düşünmeden edemedim. Öyle ki bu düşüncelerim saniyeler içinde hayale dönüştü. Kendi babamla olan ilişkimi anımsayarak Hektor'un da kız babası olduğunu düşledim. Kalbimde filizlenen umut ile tebessüm ederek onu izlemeye devam ettiğimde o kız çocuğunu ona veren kadın olabilmenin beni ne kadar mutlu edeceğini fark ettim.

Onu izlediğimi bilerek gülümseyip elimi kaldırdı ve bu sefer o parmak boğumlarıma buseler iliştirdi. Alıştığım ve asla yokluğunu hissetmek istemediğim neşeyle kıkırdadım. Ardından dışarıya göz atarak onunla sessizliği paylaştım. Gri bulutlar yağacak olan yağmuru haber ederken kendimi ilk kez kasvetli hissetmiyordum. Sanırım ruhuma açan güneş buna mani oluyordu.

Dakikaların ardından Beşiktaş'a vardık.

Mağazalarla dolu bir caddeden geçtiğimiz sırada doğruldum. "Elimiz boş gitmeyelim," dedikten sonra gözlerine baktım. "Alesha için bir şeyler alalım."

"Alesha ve Mint için."

Kesilen nefesimle ona bakakaldım. Mint, Sibel Akkan'ın elinden kurtardığımız ve birkaç gün öncesine kadar Bahri amcanın gözetiminde iyileşmeye çalışan göçmen kızdı.

"Onu Alesha'yla tanıştırdım. Fazlasıyla iyi anlaştılar. Aslında sana sürpriz yapmak istiyordum ama haklısın, elimiz boş gitmemeliyiz. Kızlar için alışveriş yaparsak çok sevinirler."

Kırmızı ışıkta durmasıyla daha fazla dayanamadım ve kendimi üstüne atarak, bana bahşettiği bütün aşk ile onu öpmeye başladım. Dudaklarının tadında kaybolmak üzereyken istemeye istemeye geri çekildim. Kara gözlerine bakıp yarattığım arzu ve şaşkınlığa şahitlik ederek fısıldadım. "Barlas, seni çok seviyorum."

"Benim seni sevdiğim kadar beni sevemezsin, Gece."

"Severim," diye direttiğimde sadece tebessüm etti.

Sen öyle san, der gibiydi. Oysa doğruyu söylüyordum.

Korna sesiyle yeşile dönen ışığı fark edip geri çekildim.

Arabayı otoparka bırakıp sokaklarda el ele adımlamaya başladık. Birkaç mağazaya girip çıkıyor, hepsinde de kızlara ihtiyaç duyabilecekleri şeyleri alıyorduk. Hektor daha çok asıl gerekli olan şeylere odaklanıyordu. Ben ise güzel elbiselerin, makyaj malzemelerinin, rahat ayakkabıların ve okumaktan keyif alabilecekleri kitapların peşindeydim.

Son girdiğimiz mağazanın içinde adımlayarak kazaklara göz attım. Kızların tam bedenlerini bilmese de Hektor ikisinin de oldukça zayıf olduğunu söylemişti. Mint'in ne denli ufak tefek olduğunu anımsıyordum. Bu yüzden *S* bedenleri kapıp bazı parçalarda *XS*'yi bile tercih ettim. Atkı ve şal seçtiğim sırada yanıma ilişen adamı fark ettim.

Hektor askıyı kaldırıp pembe rengindeki kaşmir kazağı görüş alanıma soktuktan sonra konuştu. "Sana yakışır."

Tek kaşımı kaldırarak sorguladım. "Yine mi pembe?"

"Teninle uyumlu."

Kıkırdayarak kazağı elinden aldım. En son ne zaman pembe bir şey giydiğimi hatırlamıyor olsam dahi karşımdaki adamı mutlu edebilmek adına kazağı satın almaya karar verdim.

Kasaya gelince bir mücadeleye girişmiştik. Mücadele diyordum zira Hektor her şeyin parasını ödemek isterken, ben inkâr ederek kızlara kendi paramla hediye almak istediğimi anlatmaya çalışmıştım. Açıkçası onun ya da benim paramın kaynağı aynı noktaya vardığından ve benim olan her şeyin zevkle onun olmasını istediğimden tartışmamız saçma ve gereksizdi.

Yarım saatin ardından elimizdeki poşetlerle arabanın olduğu yöne doğru yürümeye başladığımızda yüzümden silemediğim gülümsememle sorguladım. "Sence kızlar aldıklarımızı beğenirler mi?"

"Bence beğenirler," dedikten sonra bakışlarımızı buluşturdu. "Onlara istediklerini alabilmeleri için aylık belirli bir miktarda harçlık vereceğim. Alesha'ya para gönderiyorum zaten ama Mint'le daha bunu konuşamadım. İkisine de düzenli bir gelir sağlamam daha mantıklı olur dedim."

"İyi düşünmüşsün."

"Ama miktar konusunda kararsızım. Abartıya kaçarsam yanlış şeylere bulaşmalarından çekiniyorum. Sonuçta daha çok gençler ve parayı yönetmeyi bilmiyorlar."

Korumacı tavrıyla kalbim sıcacık oldu. Gerçek bir abi gibi onları gözetiyor olmasına karşılık ona sıkıca sarılıp yüzünü öpücüklere bulamak istedim. Farkında mıydı bilmiyordum ama böyle davranmasıyla hormonlarım dile gelmeye başlamıştı ve ben anne olmak için çok gençtim.

"Zamanla öğreneceklerdir. Yeri geldiğinde hata yapmalı, yanlışlarla doğruyu bulmalılar. Onları gözetmek ve takip etmek önemli ama kısıtlamak doğru olmaz."

"Haklısın," deyip iç geçirdi. "Yine de çektikleri onca acıdan sonra bir daha bu duyguyu deneyimleyebilme ihtimalleri beni öfkelendiriyor. Hiçbir çocuğun böyle şeyler yaşamasını istemiyorum."

Boğazım düğümlendi.

Kendi çocukluğunun izlerinin ne denli derin olduğunu anımsamak bir an beni derinden sarstı. Hektor, kendi yaşadıklarını bir başkasının deneyimleme ihtimaline bile katlanamıyordu. Ona uzatılmayan eli başkalarına uzatarak belki de içindeki küçük oğlanı büyütmeye çalışıyordu. Sebep ne olursa olsun, kalbinin altından olduğu barizdi. Yüce gönüllüydü ve ben o gönlü bir ömür muhafaza edecektim.

Arabaya binip tekrar yola koyulduk.

Hedeflediğimiz konuma vardığımızda Hektor arabayı lüks bir binanın önüne park etti. Birlikte araçtan inip binanın içine girdik. Bulunduğu semt ve kapıdaki güvenliğiyle oldukça güzel bir yerde olmamız beni rahatlattı. Aksini beklemezdim zira kızların çektiği bütün ceremelerin ardından her şeyin en güzeline sahip olmaları beni mutlu ederdi.

Merdivenleri tırmanıp ikinci kata vardık ve sağda kalan koridorda ilerledik. Kapının önünde durup zili çaldığımızda saniyeler içinde karşımızda genç bir kız belirdi. Yüzündeki gülümsemeyle Hektor'a bakarken beni fark etmesiyle utangaç bir tebessüm etti.

Karşımdaki kız, on sekiz yaşından bir tık daha küçük gözüküyordu. Sanırım bunun en büyük nedeni ince yapılı olmasıydı. Zümrüt yeşili gözleriyle bana bakarken burnumun direği sızladı. Ablasının gözleri ona miras kalmıştı.

"Alesha, Feray ile tanış. Kendisi..." Bakışlarını bana çevirdiğinde ne diyeceğini bilmenin verdiği hüzünle dudağımın kenarını kıvırdım. "Ablanın arkadaşı."

Alesha'nın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Saniyeler içinde o şaşkınlık yerini hüzne bıraktı. Aklına gelen ablasıyla canının yandığını fark ettim. Onu anlayabiliyordum çünkü Lelah'ı ne zaman anımsasam aynı kederi derinden paylaşabiliyordum.

"Tanıştığıma memnun oldum," diyen kızın aksanı belli belirsizdi. Çekingen bir tavırla beni incelerken başörtüsünü düzeltip kenara çekildi. "Hoş geldiniz."

İçeriye girdiğimizde poşetleri bir kenara bıraktık. Hızla etrafı inceleyip geniş dairenin beyaza boyanmış duvarlarına baktım. Her şey son derece şık, modern ve konforlu gözüküyordu. Evin içi sıcacıktı ve leziz bir şey kokuyordu.

Alesha merakla mırıldandı. "Onlar ne?"

"Senin ve Mint için," derken ona doğru döndüm. "Umarım beğenirsiniz."

Kızaran yanaklarıyla ellerini birbirine kenetleyen genç kız mutluluğunu saklayamasa da mütevazı kalmaya çabalayarak karşılık verdi. "Teşekkür ederiz."

"Mint nerede?"

Hektor'un sorusuyla Alesha'nın yüzü asıldı. "Bugün yataktan hiç çıkmadı ama sağlığı iyi, çok şükür. Sadece..." Doğru kelimeyi arıyor gibi bir süre sustuktan sonra mırıldandı. "Üzgün."

Yüreğimde bir sızı yeşerdi.

Yatağından çıkmayan kızın neler yaşadığını az çok anlayabiliyordum. Gencecik yaşında zorunda bırakıldığı bu olay karşısında psikolojisinin bozulmaması imkânsızdı. Bir süre depresyona girebilir, hayatını sorgulayabilirdi ve bu süreçte yalnız olmadığını bilmesi gerekirdi.

"Odası nerede?"

Sorumla Alesha bana baktı ve koridorun solunda kalan ilk kapıyı işaret etti. Kazağımın kollarını çekiştirerek bir ona bir Hektor'a baktım. "Ben Mint'e bakayım, sonra gelirim yanınıza."

Başlarını sallayan ikiliyle koridorda adımladım.

"Çay ister misin abi?" diyen Alesha'nın umut dolu sesini işittim. "Biryani* yaptım çok güzel oldu. Açsan koyayım bir tabak."

"Kalite kontrol önemli, koy bakalım bir tabak."

Hektor'un cevabıyla gülümseyip omzumun ardından baktığımda diğer tarafa yöneldiklerini fark ettim. Aralarındaki boy farkıyla komik gözüküyorlar, gerçek bir abi kardeş gibi duruyorlardı. Alesha bir şeyler anlatırken Hektor ona sadece bakıyor ve tebessüm ediyordu. Aç olmadığını biliyordum bu yüzden genç kızı kırmamak adına yine de yemeği kabul etmesiyle ona tekrardan âşık olmadan edememiştim.

Mint'in odasının önünde durduğumda derin bir nefes aldım ve kapıyı tıklattım. İçeriden gelen ince sesli kızın komutuyla kapıyı araladım. Perdeleri çekili olan odanın içini sadece yatağın kenarındaki komodinin üstüne yerleştirilen abajur aydınlatıyordu. Sarı ışık doğruca yatakta uzanan kızın yüzüne vuruyordu.

* Güney Asya'da popüler olan; pirinç, et veya deniz ürünleri ve baharatlarla yapılan karışık bir pirinç yemeğidir.

Gözleri kapalı olan kızın saçları yastığına saçılmıştı. Yüzünde makyaj yokken öylesine masum ve genç gözüküyordu ki bir an göğsümü amansız bir sızı kapladı. Sessizliğe karşı kaşlarını çatarak yavaşça gözlerini araladığında anında bakışlarımız buluştu. İfadesi sarsılıp yerini hayrete, oradan da anlamlandıramadığım başka bir duyguya bıraktı. Endişesini sezdiğim için korkmaması adına ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki genç kız üzerindeki örtüyü atıp hızla yataktan kalktı ve beni dumura uğratarak üstüme atlayıp kollarını boynuma doladı.

Kalakaldığımda gözümü dahi kırpamadım. Saf bir şaşkınlıkla olduğum noktaya çakılmıştım ki bana sıkıca sarılan kızın ağlama sesini işittim. Soluğumu benden esirgeyip tenime binlerce iğne batıyor gibi hissettiren ağlaması, canımı tarif edemeyeceğim bir derecede yaktı. Mümkünmüş gibi bana her geçen saniye daha sıkı tutunan on dokuz yaşındaki kızın bozuk Türkçesiyle tekrar ve tekrar aynı şeyi mırıldandığını işittim. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Hıçkırıklarına karışan yakarışlarıyla kendi gözlerim dolmaya başladı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diyen genç kız kalbime bir hançer sapladı. "Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

Kollarımı beline dolayarak ona sıkıca sarıldığımda gözlerimi yumdum. Yanağımdan süzülen bir damla yaş ile kollarımın arasındaki kıza yanında olduğumu hissettirmek istedim. Yalnız olmadığını bilmeliydi. Kimse yalnız olduğunu hissetmemeli, öksüz kaldığını düşünmemeliydi. Kimse acılarıyla tek başına savaşmak zorunda olmamalıydı zira insanlar birden fazla cepheye karşı bir başına siper alamazdı.

"Güvendesin," dediğimde sesim kırık bir cam parçası kadar keskindi. "Söz veriyorum, güvendesin."

Ağlamaya devam eden kız, bir süre daha susmadı. İçindeki bütün zehri akıtarak bana sarılmaya devam ettiğinde onu ayakta tuttum. Geçen dakikaların ardından hafifçe geriye çekilip yüzüne baktım ve karşılaştığım ifadesiyle onu bu duruma düşüren bütün neden ve kişilerden nefret ettim.

Yanağındaki yaşları sildiğim sırada titreyen dudaklarını birbirine bastırarak bana çaresizce baktı. Oysa bir daha bu duyguyu hissetmesine gerek kalmayacaktı. Yüzüne yapışan saçlarını geriye atarak dudağımın kenarını kıvırdım. "Her şey yoluna girecek, Mint. Artık korkmana gerek yok."

Yüzümü inceleyerek sözlerimin doğruluğunu görmek ister gibi bana dikkatle baktığında, karşılaştığı inanç ve kararlılığımdan güç bulabilmiş gibi derin bir nefes aldı.

"Ama senin de çabalaman gerek," dediğimde bir an bana bakakaldı. "O canavarların hikâyenden silinip gitmelerine rağmen seni hâlâ kontrol etmelerine izin vermemelisin. Gücü onlara bırakmamalı, hayaletlerin seni avlamasına müsaade göstermemelisin. Zor ve engebeli ama inan bana, bir gün yaşadığın her acı yitip gidiyor. Giderken ise o acılar, seni daha güçlü bir hale getiriyor."

Acı kırar, yorar ve tüketirdi ama acının evrelerini atlatınca insan, gerçekten de güçlenirdi.

Bana bakan genç kız, ellerinin tersiyle yanaklarını silmeye başladığında titreyen parmakları işini zorlaştırdı. Görebiliyordum ki kırılmış ve dökülmüştü ama zemini sağlamdı. Bakışlarının ardında direnmeyi kendine amaç edinen biri vardı. O her şeyin üstesinden gelebilecekti ve ben, bundan emin olacaktım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dediğinde onu bozuk Türkçesinden dolayı zar zor anlayabildim.

"Ne yapmak istersin?"

Sorumla bir an afalladı. Bana bakarken dünyanın sırrının ne olduğunu sormuşum gibi gerilmişti. Belki de onun için sorduğum soru bu denli ağır bir yüke sahipti. Karşımdaki kızın geçirdiği travmayı az çok anlayabilen biri olarak kontrolü elinde hissetme ihtiyacı duyduğuna emindim. Her ne kadar o kontrolü ele geçirmekten korksa ve bunu nasıl yapacağını bilemese de öğrenecekti.

"Bilmiyorum."

Dudağımın kenarını kıvırıp yüzüne düşen bir tutam saçı geriye ittirdim. "Zamanla öğrenirsin," dediğimde soluklandığını fark ettim. "Şimdilik bebek adımları. Mesela ilk iş perdeleri açmak olabilir. Seni bilmem ama ben yağmuru izlemeye bayılırım."

Sessizleşmemizle cama vuran yağmur damlalarının sesi duyuldu. Mint bir bana bir omzunun ardından kapalı olan perdelere baktı. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi ama onu zorlamak istemedim. Sibel Akkan'ın esiri olduğu süreçte herkesin onu istemediği şeyler yapmaya zorladığına emindim. Bu yüzden artık kendi arzularını gerçekleştirebileceğini anlamasını istiyordum.

"Ben de severim."

Fısıltısıyla ona bakmaya devam ettim lâkin o gözlerini perdelere dikti. Yavaş ve tereddütlü adımlarla yanımdan ayrılıp cama doğru yürümeye başladığında göğsümde bir duygu dalgalandı. Ne olduğunu kestiremediğim ama memnuniyet duyduğum bu hisse sıkıca sarıldım.

Mint perdeleri açıp odayı gün ışığıyla aydınlattığında yağan yağmur görüş açımızı doldurdu. Pencereye vuran damlalar süzülerek kayboluyor, gri bulutların arasından sıyrılan güneş kendini göstermek için çaba sarf ediyordu.

Dışarıya bakmaya devam eden kız mırıldandı. "Adını bilmiyorum."

Yalnız değildi. Çoğu kişi adımı bilmezdi.

Onun haricinde.

"Feray," diyerek kendimi tanıttım. "Feray Eldem."

Mint tek kelime etmeden camdan dışarıya bakmaya devam etti. Zihninin içinde bir savaş veriyor gibiydi ve ben fazlalık olduğumu hissediyordum. Hissediyordum ki bazı şeylerin üstesinden gelebilirdi ama bu aşamaya varmadan önce bazı şeylerin önce onun üstünden geçmesi gerekiyordu.

"Alesha çay demlemiş. Ben bir bardak içeceğim, sen de ister misin?"

Cevap vermedi.

Bir süre daha bir şey söylemesini bekledim ama o pencereden dışarıya bakıp zihninde kaybolmayı tercih etti. Onu saklandığı yerden çıkaramayacağımı biliyordum çünkü bulunmak istemiyordu. Bir süre daha kaybolmalıydı ve bunu anlayabiliyordum.

Bu yüzden odadan çıkıp Hektor ile Alesha'nın yanına, mutfağa gittim. Hektor önündeki tabağın üçte birini bitirmiş, çayını yudumlarken Alesha'nın ağzından çıkan lafları dikkatle dinliyordu. "Öğretmen dedi ki eğer bu şekilde devam edersem gelecek sene lise sınavı için çalışmaya başlayabilirmişiz."

"Aferin kız sana," diyen Hektor'un yüzünde büyük bir gülümseme vardı. "Cidden çabuk öğreniyorsun. Öğretmeninle konuştum. Özellikle matematikte çok iyi olduğunu söyledi."

Aldığı iltifat ile utanan kız beni fark ettiğinde hızla yerinden kalkıp ellerini önünde birleştirdi. "Çay ister misin abla?" dediğinde sesindeki tatlılık karşısında tebessüm ettim. "Ben alırım, Alesha. Sen otur lütfen."

"Yok yok, ben koyarım."

Anında çaydanlığa koşmasıyla karşı çıkacak vakti bulamadım. Hektor yüzündeki gülümsemeyle bana döndüğünde ona eşlik ettim. Yanındaki sandalyeyi çekip oturmam için alan yarattığında onu bekletmedim. Sandalyeye oturup arkama yaslandığımda Alesha çayımı önüme bıraktı ve eski yerine oturmadan önce sordu. "Aç mısın abla?"

Abla deyişi beni yaralıyor ve sarmalıyordu.

"Teşekkürler canım ama değilim," dedikten sonra Hektor'un tabağını işaret ettim. "Ama tadına bakarım. Ellerine sağlık."

Alesha kızaran yanaklarıyla başörtüsünü düzeltirken mırıldandı. "Afiyet olsun."

Ardımda hissettiğim adım sesleriyle gülümsemeden edemedim. Saniyeler sonra Mint, çekingen bir tavırla yanımıza gelip masadaki tek boş sandalyeye oturduğunda Alesha ona şaşkınlıkla baktı. Ben ise attığı adım için onu takdir ettim.

"Ben de çay alabilir miyim?"

Mint'in sorusuyla Alesha yerinden fırladı. "Koyayım hemen," dedikten sonra heyecanla gülümsedi. "Biryani de koyayım mı? Bak çok güzel yaptım."

"Biryani ne?"

Mint'in sorusuyla Alesha bir an duraksadı. Nasıl anlatacağını bilemiyor ve yardım istiyor gibi bir bana bir Hektor'a baktıktan sonra elini sallayıp homurdandı. "Yemek işte. Bir tat belki seversin."

Alesha'nın herkesi doyurma çabasının bir alışkanlık olduğunu fark etmem kalbimdeki sızıyı büyüttü. Genç kız büyük ihtimalle ablası çalışırken evin işleriyle ilgilenmek zorunda kalmış, yemek yapma görevini üstlenmişti. Alışkanlık haline gelen bu durum ile otomatikman hizmet etme ihtiyacı hissediyordu.

Mint servis edilen çaydan bir yudum alıp biryaniden ilk kaşığını aldığında Alesha ona dikkatle baktı. Tepksini görmek istiyor gibiydi. Lokmasını yavaşça çiğneyen kız bunu fark ettiğinde hemen mırıldandı. "Çok güzel, teşekkürler."

"Afiyet bal şeker olsun."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Dünyanın bambaşka iki noktasından gelen, biri on dokuz diğeri on sekiz yaşında olan iki kız birbirine bakarak tebessüm ederlerken birlikte yeni bir sayfa açacaklarına

emin olmuştum. Yaralarını saracaklar, birbirlerine destek olacaklardı ve Hektor ile ben de ihtiyaç duydukları her an orada olacaktık.

Kızlarla yaklaşık bir saat daha vakit geçirdik.

Alesha üstündeki utangaçlığı atınca susmak bilmeden konuşmaya başladı. Açıkçası enerjisi öylesine yüksekti ki onunla vakit geçiren birinin sıkılma ihtimali yoktu. Anlattığı her şeyde yüzümdeki tebessüm genişlemişti. Bunun söylediklerleriyle bir alakası yoktu. Anlatma şekli yeterliydi. Öyle ki Mint bile çaprazında oturan kızı dinlerken gözlerini üzerinden alamamış ve birkaç kez gülümsemişti.

Konuşmalarımızın hepsi gelecek hakkında olmuştu. Geçmişten bahsetmemiş, lafını etmemiştik. Alesha bir kez ablasıyla ilgili bir anısını paylaşmış, ardından dolan gözleriyle yüzündeki tebessümü yok etmeden başka bir konuya geçmişti. Yaşına rağmen çok güçlüydü ve istemsizce onunla gurur duymuştum.

Gitme vaktimiz geldiğinde kızlar bizi yolcu etti.

Alesha'ya sarılıp çay ve yemek için teşekkür ettikten sonra Mint'e döndüm. Bana sıkıca sarılan kızın duyabileceği bir tonlamayla mırıldandım. "Yakında görüşeceğiz. En ufak bir durumda size verdiğim numaradan bana ulaşabilirsiniz. Sadece sorun çıkarsa değil, dertleşmek istersen de ara."

Başını sallayıp geri çekildiğinde gülümsüyordu ve bu beni mutlu etmişti.

Hektor ile apartmandan çıkıp araca doğru yürümeye başladığımızda yağmur durmuştu. Bir yanım ardımızda bıraktığımız kızlarla daha fazla vakit geçirmek istedi. Yanımdaki adam bunu sezmiş gibi kolunu omzuma atıp beni kendine çektikten ve şakağıma bir öpücük yerleştirdikten sonra konuştu. "Yine geleceğiz," dediğinde ona baktım. "Artık hep geleceğiz."

Başımı göğsüne yaslayarak iç geçirdim. "Bana daha önce hiç deneyimlemediğim bir duygu hissettirdiler." Kendimi düzeltme ihtiyacı duydum. "Daha doğrusu Afra ve Simay için bunu hissettiğim olmuştu ama bu kadar kuvvetli değildi. Belki de Afra ile Simay'ın, Alesha ve Mint kadar yaralı olmamasından kaynaklıdır ama o iki genç kız bana küçük kardeşlerimmiş gibi geldi."

"Bana da öyle geliyorlar," diyen adamın sesi kısık çıkmıştı.

Aracın önünde durup Hektor'a doğru döndüm. Kollarıyla beni sarmalayan adam yüzüme baktığında gözlerinde kaybolarak fısıldadım. "Kendi çocukluğumuzdan dolayı mı bu kadar korumacıyız yoksa empati duygumuz mu güçlü?"

Kara gözlerinde bir ışıltı vardı. Bana karanlık gecenin içindeki yıldızları anımsatıyordu.

Uzanıp saçlarımı yavaşça okşadı ve ben dokunuşuna yaslanarak bir kedi misali şefkatini sevdiğimi hatta daha fazlasını istediğimi belli ettim. Hektor bunu fark ettiğinde dudağının kenarında minik bir kıvrım meydana geldi. Ardından sorumu yanıtladı. "Sanırım ikisi de."

İç geçirdim çünkü doğru söylüyordu.

"İstersen mezarlığa başka bir gün gidebiliriz," dedikten sonra saçlarımı omzumun ardına attı. Kaşlarımı çatarak hızla teklifini reddettim. "Hayır, bugün gidelim."

Ailesini görmek istemişti. Ve ailesini görmek istiyordum.

Hektor başını sallayıp arabayı işaret ettiğinde birbirimizden ayrıldık. Yolcu koltuğuna binip emniyet kemerimi taktıktan sonra arkama yaslandım.

Yanımdaki adamın ailesine dair öylesine bölük pörçük şeyler hatırlıyordum ki buna anımsamak bile denmezdi. Yine de son bir haftadır duyduğum ve gördüklerimden sonra biliyordum, benim için önemliydiler. Sadece sevdiğim adamı dünyaya getirdikleri için değil, onu benim dünyama da getirdikleri için fazlasıyla emsalsizdiler.

Mezarlığa yaklaştığımızda derin bir nefes aldım.

Hektor ile babamın mezarının önünde yaptığımız konuşmadan önce mezarlıklardan hoşlanmazdım çünkü bu bende travmatik bir yere sahipti. Hâlâ bu konuda karmaşık düşüncelere sahiptim. Özellikle babamı ziyaret etme fikriyle bile daralıyor, nefes alamıyordum. Yine de yanımdaki adamın varlığı çoğu şeyde olduğu gibi bu noktada da beni rahatlatıyordu.

Onun yanındayken güvende olduğumu biliyordum. Sadece fiziksel bir güvende oluş değildi bu, Hektor zihnimdeki şeytanları da benden uzak tutuyordu.

Arabayı park edip indiğimizde arka koltuktan çiçekleri aldım. Hektor bana elini uzattığında parmaklarını kavrayıp beni yönlendirmesine izin verdim. Sessiz mezarlığın içinde adımlarken etrafa çöken huzur

ve dinginliğe inanamadım. Sanki içinde bulunduğumuz alan, dünyanın geri kalanını tamamen yok sayıyordu.

Birkaç dakikalık yürüyüşümüzün ardından yan yana bulunan iki mezar taşıyla karşılaştım. Bakımlı duran mezarların üstü çiçeklerle kaplıydı. Kalbimdeki acı veren sızı nefesimi keserken karşılaştığım tablonun canımı bu derece yakabileceğini sanmazdım ama gördüğüm isimler ile aniden kederle kaplanmıştım.

Nevra Balamir ve Bayhan Balamir.

Mezarların tam karşısında durduğumuzda tek kelime edemedim. Titrek nefesim dudaklarımın arasından kayıp giderken vücudumdaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Yanan canım ile mezar taşlarına bakarken doğum tarihleri farklı ama ölüm günleri aynı olan çiftin yüzleri zihnimde belirdi.

Aklıma düşen kadınla adam, gülümsüyordu.

Onları anımsamaya çalıştığım her anda karşılaştığım görsel bu oluyordu. İkisini de daima ışıltılı gülümsemelerle anımsıyor, Barlas'a emanet bıraktıkları gözleriyle bana baktıklarını hatırlıyordum.

"Annem gülleri sever," diyen adama baktığımda gözlerim doldu. "Babam ise papatyaları."

Benim babam gibi.

Bakışlarım Bayhan Balamir'in mezar taşına döndü. Babalarımızın arasındaki bağın ne denli kuvvetli olduğunu anladığım her an kalbim kırılıyordu. Bir insanın en yakın arkadaşını yitirmesinin ne kadar acı vereceğini hayal bile edemezdim. Ayrıca anlıyordum ki onlar sadece arkadaş değildi. Bundan çok daha öteydiler.

Elimdeki çiçek demetlerini Barlas'a uzattığımda bana ardından çiçeklere baktı ve papatya demetini alırken diğerini bana bırakıp buruk bir tebessüm etti. Babasının mezar taşına ilerlediğinde derin bir nefes alıp Nevra teyzenin mezarına adımladım.

Yer yer solmuş olan çiçeklerin kenarına taze gülleri iliştirdikten sonra bir süre mezar taşına bakakaldım. Nevra Balamir'in öldüğünde daha otuz altı yaşında olduğunu fark etmek beni mahvetti. Donan kanım ile geriye çekildiğimde hayatın acımasızlığı bir kez daha yüzüme bir tokat misali çarpmıştı.

Mezarların karşısına geçip sertçe yutkundum.

Sandığımdan çok daha zor geçen bu anlar karşısında ne hissedeceğimi de düşüneceğimi de şaşırmıştım. Bakışlarımı az ilerimde duran, anne ve babasının mezarına su döken adama çevirdim. Ona yardım etmek istedim lâkin biraz alana ve yalnızlığa ihtiyaç duyabileceğini düşündüm. Ailesiyle vakit geçirebilmesinin tek yolu bu andı.

Yanıma geri gelip elimi sıkıca tuttuğunda ona yaslanarak başımı koluna yerleştirdim. Ona sıkıca tutunup mezar taşlarına bakmaya devam ettiğimde Hektor'un ağlamama neden olan bir naiflik ile konuştuğunu işittim. "Anne, baba," dediğinde kalbim binlerce parçaya bölündü. "Özür dilerim, bir süredir ziyaretinize gelemiyordum."

Başımı eğerek gözyaşlarımı saklamaya çalıştım.

"Ama beni affedersiniz diye umuyorum çünkü gelemememin nedeni, sizin o çok sevdiğiniz küçük kızı bulmaya çalışmamdı." Kara gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Hani şu, kendi canınız gibi gördüğünüz ve benim canım olacağına emin olduğunuz küçük kız vardı ya?" İç geçirdiğinde bakışlarımızı buluşturdum. "O artık benim kollarımda."

Yanağımdan süzülen yaşa titreyen altdudağım eşlik etti. Hektor bana bakarken tebessüm ediyor olsa da en az benim kadar ağlamak istediğini hissedebiliyordum.

"Gece'mi buldum anne," derken gözlerini benden ayırmadı. "Sonunda onu buldum."

O küçük çocuğu görebiliyordum. Bakışlarının derinliklerinde kaybolmamın nedeni o küçük çocuktu. Anne ve babasına duyduğu özleme eklenen bana duyduğu hasretle yıllarını devirmiş olan Barlas, Hektor haline gelirken sadece eksiklik duyup yalnız kalmıştı. Belki de şimdi ne denli tamamlandığını bildiğinden sonunda ailesiyle yüzleşebiliyordu çünkü bir daha asla tek başına kalmayacaktı.

"Belki şimdi ona bakarken tanıyamadınız çünkü büyüyüp mükemmel bir kadın olmuş ama biliyorum ki onu asla unutmadınız." Sözleriyle ona biraz daha yanaştım. "Sana çok benziyor anne," deyip gülümsedi. "Biliyorum baba. Bana *ben söylemiştim* diyeceksin ve evet, sen söylemiştin. Gerçekten de Gece büyüyünce annem gibi olmuş."

Onur duyduğum bu gerçek ile Nevra teyzenin mezar taşına baktığımda gözyaşlarım kontrolden çıktı. Yanağımdan kayıp giden damlalar yüzümü ıslatıyor, rüzgâr beni üşütse de içimi asıl titreten şey hava değil, hissettiğim acı oluyordu.

"Sadece..."

Bir an iç geçirip sustu ve ardından omzuma kolunu atıp beni kendine doğru çekti. Göğsüne kıvrılarak sıcaklığından güç aldım. Güvendeydim, kollarının arasındaydım.

"Sadece bilmenizi istedim. Artık yalnız değilim."

Yürçğimdcki sızıyla gözlerimi yumduğumda, kollarımı beline doladığım adamın göğsüne gömüldüm. Bir daha asla yalnız kalmayacağını garanti altına alacağıma dair kendime ant içtim. Gerekirse binlerce yemin ile onu kendime bağlardım.

"Gece benimle."

"Ve hep Barlas'la kalacağım."

Başımın üstüne bıraktığı buse karşısında gözlerimi araladım. Nerede olduğumuzu hatırlayarak geri çekildiğimde ondan fazla uzaklaşamadım. Elini iki elimle sıkıca kavrayıp parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Barlas babasının mezar taşına odaklanıp dudağındaki kıvrımı genişletti. "Ayrıca sana söylemem gereken bir şey var baba. Hurda haline gelen spor arabanı hatırlıyor musun?" Sorusuyla ne diyeceğini anlayarak tebessüm ettim. "Onu o hale getiren bendim, özür dilerim."

"Benim yüzümden, Bayhan amca."

Sözlerimle sağ omzunu kaldırıp indirdi ve kusursuz bir savunmada bulundu. "Gece'yi görmek istemiştim."

"Bence sana kızmazdı."

"Bilemiyorum," diyerek sırıttı. "O arabayı sevmişti."

"Babamın iddiayı kaybetmesini daha çok sevmiştir," dediğimde ikimiz de güldük çünkü doğru olanın bu olduğunu biliyorduk.

Karşımdaki mezarlara bakarak Hektor'un koluna başımı yasladım ve kanayan kalbime rağmen tebessüm etmeye devam ettim. Bizi görüp duyduklarını düşünmek istiyordum. Sonunda bir arada olduğumuzu bilirler, mutluluğumuzu hissederlerse belki huzura ererlerdi.

Dakikalar geçerken öylece durduk. Hektor'un içinden ailesiyle konuştuğunu biliyordum ama benim de söyleyeceklerim vardı. Bu yüzden bakışlarımı Nevra teyzenin mezar taşına iliştirdim. Barlas'ı en az onun kadar seveceğime söz verdim. Her zaman onu düşünecektim. Hastalığında, sağlığında, hüznünde ve mutluğunda yanında olacaktım. Gözünün arkada kalmasına gerek yoktu çünkü oğluna iyi bakacaktım. Gözlerim Bayhan amcanın mezar taşına çevrildi. Bilmesini istedim ki Barlas

tanıdığım en iyi, merhametli, fedakâr ve güçlü adamdı. Yine de düşecek gibi olur, gücünü kaybederse onu tutmak için yanı başında duracaktım.

Hektor derin bir nefes alıp başımı öptü. "Hadi eve gidelim bebeğim."

Üşüyen bedenimi hareket ettirip araca bindiğimde camın ardından veda etmek üzere olduğumuz iki mezar taşına göz attım. Hayır, bu bir veda değildi zira onlara yeni kavuşmuştum. Yine de gidiyor oluşumuz içimi burkuyordu çünkü doyamamıştım.

★

Eve varıp üstümüzü değiştirdikten sonra akşam için hazırladığım yemeği ısıttım. Sofraya oturduğum sırada Hektor her zamanki gibi bizim için pikaba yeni bir plak yerleştirdi. Yemek ile iyi gidebileceğini düşünerek beyaz bir şarap açtığında rahat hareket edebilmek için üzerimdeki kazağın kollarını kıvırdım. Yaptığım lazanyayı tabaklara böldüğümde Hektor kadehlerimizi doldurdu. Sakin ve huzurlu akşamımızın keyfini çıkararak yemeğimizi yedik.

Böyle anlarda bana her şey asırlar öncesinde kalmış gibi geliyordu.

Sanki biz yıllardır birlikteydik. Peşimizde bir ruh hastası yoktu. İnsanlar ölmemiş, avuçlarımıza bırakılan zarflar asla var olmamıştı. Hikâyemizde acı, keder ve tehlike yoktu. Bizim masalımız ikimizden ibaretti. Oysa bu gerçek değildi. Kendi yarattığımız küçük cennetimizde mutlu olsak bile cehennemin kapılarının aralık olduğunu biliyorduk. Ve o kapılara mühür vurmadan asla gerçekten mutlu olamayacaktık çünkü güvende değildik.

Hektor bulaşıkları halledeceğini söyleyerek mutfağa girdiğinde ben de yatak odasına adımladım. Çantamın içini talan ederek şarj aletimi aramaya başladığımda bulduğum başka bir şey ile buz kestim. Annemin iki gün önce bana verdiği anahtar ellerimin arasındaydı. Yıllardır yatağımın altında duran, çaldığım ama aslında babamın bana bırakmış olduğu kutuyu açıyordu. Varlığını unutmuştum çünkü kendimi hazır hissetmemiştim. Meraklı biriydim ama o kutu ilgimi çekmiyordu. Sanırım bunun nedeni bulabileceğim şeylerden korkmamdı.

Kaçıp saklanabilirdim ama âdetim değildi.

Bu yüzden anahtarı alıp yatak odasından çıktım ve hızlı adımlarla ilerleyerek, Hektor'un evinden ayrılıp kendi daireme girdim. Yatağımın altında duran kutuyu alıp tekrar Hektor'un yanına döndüğümde, ardımdan evin kapısını kapatıp salonda yürüdüm. Kanepeye oturup

kutuyu önümdeki kahve sehpasının üstüne bıraktığımda bir süre sadece durdum. Avucumun içindeki anahtarı sıkıca kavrayıp öylece kutuya baktım.

Ahşap kutunun üstüne kazman hilal amblemine gözlerimi diktiğimde içim titredi. Neyle karşılaşacağımı bilemiyor olmak beni ürkütüyordu ama asıl odaklandığım niye bu denli korktuğumdu çünkü mantıklı bir cevap bulamıyordum.

Derin bir nefes aldım ve anahtarı kilide yerleştirip kutuyu açtım.

Görüş açımda beliren CD kadife zemine yerleştirilmiş tek şeydi. Aralık kalan dudaklarım ile kaşlarımı çattığımda adım seslerini işittim. Hektor kendini yanımdaki boşluğa bırakıp bir elini belime yerleştirdikten sonra eğilip kutuya baktı. "Lilith, bu ne?"

"Babam," diye fısıldadığımda Hektor'un belimdeki parmakları kasıldı. "Babam benim için bırakmış."

Evin içine yerleşen sessizlik gerginliğimi ikiye katladı. Kutunun içine bakakalarak bunun ne anlama geldiğini idrak etmeye çalıştım fakat düşünebilecek bir halde değildim. Merak duygum şahlanmış, içimdeki hüzün boğucu bir seviyeye ulaşmıştı.

"İzlemek istiyor musun?"

Hektor'un sorusuyla sertçe yutkundum. Sesimin güçlü çıkacağını sanmıyordum bu yüzden sadece başımı sallayarak ona *evet* dedim. Kara gözlerini yüzümde gezdiren adam saniyelerin ardından ayaklanıp CD'yi kutunun içinden aldı ve karşımızdaki konsolun üstünde asılı duran plazmaya ilerledi.

Titreyen parmaklarımı birbirine dolayarak kutuya göz attım. Hilal ambleminde bakışlarımı gezdirdim ve boynumdaki kolyenin tenimi yaktığını hissettim. Ardından on üç yıldır duymadığım ama her gün duymayı arzuladığım adamın sesini işittim.

"Ay ışığım."

Dudaklarımdan sıyrılan minik nidada soluk bir nefes saklı kaldı. Birinin kalbimi avucunun içine alıp sıkıca ezdiğini zannettim. Canımın acısı öyle keskindi ki şimdiye dek beni kestiğini sandığım hiçbir şeye denk gelemezdi. Bu bambaşka bir azap ile kutsanmıştı.

"Benim en güzel eserim."

Yavaşça başımı kaldırıp tam karşımdaki ekrana baktım ve beynimden vurulmuşa döndüm. Anında gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ama

ilk kez ağlamaktan bu denli nefret ettim çünkü babamı görmeme engel olmuşlardı. Titreyen dudaklarımın arasından kayıp giden nefeslerime hızlanan kalp ritmim eşlik etti. Vücudumdaki bütün kan çekilmiş gibiydi çünkü yıllardır özlemiyle kavrulduğum, benim biricik kahramanım olan babam tam karşımdaydı.

"Bu videoyu bir gün izleyeceksin ve o gün geldiğinde ben yanında olmayacağım."

Yüzünü görmek, sesini duymak; her şey öylesine hayal gibi geliyordu ki bir an rüya gördüğümü sandım. Oysa gerçekti ve bu gerçek binlerce hayalden daha güzeldi.

Hektor şaşkınlıkla olduğu yerde kalırken yüzündeki acıyı saklayamadı. Ben ise her bir duygumun esiri olarak hiçbir şey yapamadım.

Babamın yüzünde gözlerimi gezdirerek, en son hatırladığım halinde olduğunu fark ettim. On yaşımdaki versiyonuyla bana bakıyordu. Üstünde beyaz bir gömlek vardı ve arka plandan anlıyordum ki eski evimizdeki çalışma odasındaydı. Kahverengi gözlerinde hem hüzün hem de buruk bir mutluluk vardı. Canı yanıyor gibiydi ama asıl can yakan oydu.

"Yanında olamadığım her gün için özür dilerim kızım ama biliyorum ki ne kadar olmak istersem isteyeyim bu gerçekleşmeyecek. Ben öleceğim ama sen yaşayacaksın. Hem de uzun yıllar boyu, mutlulukla."

Dudaklarımdan sıyrılan hıçkırıkla gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladığında Hektor hızla yanıma geldi. Beni kollarının arasına alıp kucağına oturttuğunda ona sığındım lâkin gözlerimi babamdan alamadım.

Sanki direkt bana bakıyor, doğruca gözlerimin içine doğru fısıldıyordu. "Bilmeni isterim ki seninle gurur duyuyorum. Eminim büyüyüp herkesi kendine hayran bırakacak bir kadın haline geldin. Belki yıllar içinde hasar aldın ama asla yıkılmadın çünkü senin hamurunda hep dayanmak vardı." Gözleri yaşardı ancak dudağında buruk bir tebessüm vardı. "Seni kucağıma aldığım ilk gün, özel olduğunu hissettim. Belki baban oluşumdan kaynaklıydı ama yemin ederim Gece, gördüğüm en parlak şeydin."

Kalbim.

Kalbim parçalara ayrılıyordu.

Gece.

Babam bana Gece diyordu.

"Seni korumam gerektiğini biliyordum. Sana her şeyin en güzelini vermem gerektiğine emindim. Çünkü hak ettiğin buydu, ay ışığım. Sen her zaman binlerce sanat eserinden daha paha biçilemez ve eşsizdin. Eminim ki geçen yıllara rağmen hâlâ öylesin."

Hektor'un kolları beni daha sıkı sardı. Başımın üstüne yerleştirdiği öpücükleri hissedebilsem de başka her şeye karşı duyarsızlaşmıştım. Gözlerimden süzülen yaşlarla ekrana bakarken babamı gördüğüme inanamıyordum.

On üç yıl...

On üç yıl sonra ilk kez babamı görüyordum.

Öylesine güzel ve aklımda kalan halindeydi ki bir an hangi zaman diliminde olduğumu sorguladım.

Babam kafasını eğerek sertçe yutkunduktan sonra tekrar başını kaldırdı. Konuşmakta zorlanıyor, ağlamamak için direniyor gibiydi. "Seni seviyorum küçük kızım," dediğinde biri göğsümü yarıp kalbimi yerinden çıkardı. "Seni çok seviyorum."

Titreyen sesi, kurşun misali can alıyordu.

"Aklını kullan, her zaman ve daima aklını kullan," dediğinde histerik bir hal içindeydi. Sol gözünden süzülen yaşı hızla sildiğinde kolundaki saat dikkatimi çekti ama odaklanamadım. "Sana öğrettiklerimi unutma. Zekân silahın; bunu asla unutma."

Gözlerini yuman adam derin bir nefes aldı.

Ardından ciddiyetine geri dönüp tekrar ekrana baktı. "Bu videoyu izleme vaktin geldiyse benim senden esirgediğim çünkü zamanı geldiğinde en güçlü haliyle başında durmasını umduğum kişi, şu an yanında demektir."

Sıcak bir yaz gününü anımsatan tebessümü aniden ve beklenmedikti; tıpkı sözleri gibi.

"Barlas, oğlum, umarım beni affedebilirsin," dediğinde bana sıkıca sarılan adamın dudaklarından kesik bir nefes beraat etti. Şaşkınlığına karışan üzüntüsünden bir parça da içimde vardı. "Seni birçok şeyden mahrum bıraktım. Özellikle de Gece'yi senden uzak tutmak, kayıplara karışmak... bu yaptığım en acımasız ve zor şeydi."

Samimiyetini gözlerinden görebiliyordum.

"Ama gerekliydi çünkü artık bir aradaysanız, ikiniz de olabileceğiniz en güçlü halinizdesiniz demektir. Ve ihtiyacınız olan tek şey birbirinizsiniz. Sıkıca tutunmanız, hiç kimseye karşı taviz vermemeniz ve mirasınızı

sahiplenmeniz gerek. Bir gün kapınızı çalacak olan düşmanlara karşı daima bir arada olmalısınız." Sesi titredi. "Gece sana emanet, Barlas. Biliyorum, belki de senden bunu istemeye hakkım yok ama ne olur, kızıma iyi bak oğlum."

Yalvarışındaki çaresizlik beni mahvetti. Babam her daim bir kaya misali sertti. Kimseye boyun eğmez, inatçılığından ödün vermezdi. İnsanlar ona baktığında haddini aşmaktan çekinirdi. Şimdiyse yıllar öncesindeki çocuğa ve günümüzdeki adama adeta yalvarıyordu.

Ve bunu benim için yapıyordu.

Babam iki eliyle yüzünü kapattığında gözüm tekrar saatine takıldı ve o an bir şey kafama adeta dank etti. Ölmeden bir hafta önce ona hediye ettiğim saati taktığını anladım. Ardından arka plana daha dikkatli göz attım ve acı gerçeği idrak etmenin yarattığı panikle Hektor'un kolları arasında çırpınmaya başladım.

Ellerini indirip yaşlı gözleriyle kameraya bakan adam veda etti. "Her şey için özür dilerim..."

"Baba hayır!"

"Beni affedin."

"Hayır hayır," diyerek Hektor'un kolları arasında çırpındım. "Baba yapma, lütfen, yapma!"

"Ne olur, bir arada kalın."

Hektor beni daha sıkı tuttu ama kontrolümü yitirmiştim çünkü biliyordum ki bu o geceydi. Bu video babam intihar etmeden dakikalar önce çekilmişti. Öleceğini bilerek ardında bize mesaj bırakan adam ekranı kapattığı an gidecek ve bitecekti. Bir daha onu göremeyecek, sesini duyamayacak ve onu tekrardan kaybedecektim.

Doğruca bana baktı.

Yanağından süzülen yaşlara rağmen dudağında buruk bir tebessüm vardı. Tok lâkin titreyen sesiyle fısıldadı. "Seni seviyorum ay ışığım," dedikten sonra göz kırptı. "Yıldızları say ve mucizelere inan."

Kameraya uzanıp yerinden kalktı.

"Hayır, hayır, hayır!" diye çığlık attım. "Kapatma baba, ne olur kapatma!"

Beni duymadı ve ekran kardı.

İçimin dışına çıktığını hissettim. Ağlamam her geçen saniye mümkünmüş gibi daha da şiddetleniyor, nefes almak oldukça zor bir hal

alıyordu. Kararan ekrana bakarken tetiklenen travmalarımla baş edemiyor, onu tekrar görmek istiyordum.

"Şşş," diyen Hektor'un sesi titriyordu. "Ben buradayım güzelim." Beni göğsüne bastırıp kucağına kıvrılmamı sağladı ve kendi bedeniyle birlikte beni bebek misali kucağında bir ileri bir geri sallarken saçlarıma buseler bıraktı. "Ben hep yanındayım, Annabel Lee."

Başımı boynuna gömerek ağlamaya devam ederken ona tutundum. Sadece fiziksel bir temas değildi bu. Bütün yaşamamı ona bağlayarak varlığına asılı kaldım çünkü gördüklerim ve duyduklarımla şu an başka türlü baş edemezdim.

"Ben yanındayım."

Kollarımı boynuna dolayarak kucağına kıvrıldığım adamın dudaklarından dökülen sözlere inanıyordum. Beni bırakmayacağını biliyordum ama yine de bunu garanti altına almak istiyordum çünkü onsuzluğa dayanabileceğimi sanmıyordum. Hayır, onsuzluğa dayanamayacağımı biliyordum.

Zaman algımı yitirdim.

Dakikalarca belki de saatlerce Hektor'un boynuna gömülü bir halde ağladım. Bazen durup kokusunu içime çektim. Gözyaşlarım dinse de geri geldi. Belirli aralıklarla kederimi akıttım. Bu süreçte Hektor sadece bana sarıldı. Saçlarımı okşayıp tenime öpücükler bıraktı. Bir ara benimle yıldızları saydı. Her defasında kulağıma kelimeler fısıldadı. Beni sevdiğini söyledi. Beni hiç bırakmayacağına yemin etti. Babamın beni ne kadar sevdiğini anlattı. Ben düştüm ama o beni kaldırdı. Ve her daim göğsüne yakın tuttu çünkü orasının benim yuvam olduğunu bilmemi istiyordu.

Ağlamaktan acıyan gözlerimle başımı geriye atıp sevdiğim adama baktım. Kafasını eğip burnunu burnuma dokundurdu. Kara gözlerini benimle buluşturduğunda ise güç veren bir tonlamayla konuştu. "Hayaletler bizi avlamayı seviyor, Lilith."

Yavaşça başımı sallayarak onayladım.

Herkes biri öldüğünde onun ruhunun cennete veya cehenneme gittiğini söylerdi ama bana kalırsa ölülerin ruhları ölümsüzdü. Bedenleri gider, toprak olurdu ama ruhları her zaman bizimle kalır, hayatımızın içindeki hayaletler haline dönerlerdi.

Bedenler ölürdü ama insanlar hep yaşardı.

KOD ADI: YEDİ KİŞİLİK MASA

"Rosemary anıları kendine sakladı.
Elindeki biberiye dalı ile şampanyadaki zehri yudumladı."

Babamın bıraktığı videoyu izlediğimizden beri iki gün geçmişti ve ben bu iki gün içinde videoyu en az yedi kez tekrar izleyip durmuştum. Bunu yapmamın en büyük nedeni yüzünü görmek, sesini duymak istememdi ama aynı zamanda aklıma yatmayan bazı şeyler vardı.

Videoyu ilk izlediğimde elbette duygusallığımdan dolayı odaklanabildiğim tek şey acım ve özlemim olmuştu. Hatta dördüncü izleyişime dek bu duygular devam etmiş ve beni esiri altında tutmuştu. Beşinci ise farklıydı çünkü o andan sonra videoya sadece küçük bir kız çocuğu gibi bakmayı bırakmıştım.

Babamı özlüyordum, ona kızıyordum ama babamı affediyor ve onu bir hatıra olarak kabulleniyordum.

Ardında bıraktığı videoyla bana ne kadar sevildiğimi hatırlatmıştı. Hektor'dan özür dileyerek eski defterleri kapatmıştı. Bir yanım kendimi azat edilmiş gibi hissediyordu. Neden ve niye bilmiyordum ama kendime daha hafif geliyordum.

Videoyu altıncı izleyişimde bazı şeyler beni rahatsız etmeye başlamıştı. Babamın tedirginliğine eklenen huzursuzluğunun yanı sıra bariz olan endişesi; sanki sözleri sadece bir nasihat ve af değildi. Emin olamıyor, beni rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğunu saptayamıyordum ama biliyordum ki babamın kaydettiği o videoda benim algılayamadığım bir mesaj vardı.

Belki daha yakından bakarsam anlam kazanırdı.

İç geçirip şimdilik düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Kriz anımı atlatıp, izlediğim videoyu ardımda bıraktıktan sonra geçmişimle daha fazla mücadele etmek istemedim. Mazi bir yaraydı ve deştikçe daha çok

kanıyordu. Şu an ihtiyacım olan tek şey ise gelecekti. *Umut dolu ve mutlu bir gelecek.*

Yılın en sevdiğim zamanı gelmişti.

Öyle ki bugün, yılbaşıydı.

Aralık ayının ilk haftasından nefret eden ben, son haftası için fazlasıyla heyecanlıydım. Tabii bu kadar heyecanlı olmamın en büyük nedeni, yılbaşını Hektor ile geçirecek olmamdı.

Bu akşam Berna ablanın kafesinde hep beraber yemek yiyecek, dilek feneri uçuracak ve eğlenecektik. Son yaşananlardan sonra bu geceye fazlasıyla ihtiyacım vardı. Biliyordum ki buna ihtiyaç duyan tek kişi değildim. Hektor'un da bu gecenin tadını çıkarmasını istiyordum.

Sırtımı duvara yaslayıp az ilerimde duran tabloya baktım.

Fırçamdan damlayıp tuvalde hayat bulan en güzel eserimdi. Bunun nedeniyse sevdiğim adamla ilgili bir çalışma olmasıydı.

Hektor'a yılbaşı için ne hediye almam gerektiğini düşünmüş ve sonucunda ona ellerimle bir tablo hazırlamaya karar vermiştim çünkü benim gözümde nasıl gözüktüğünü bilsin, ona baktığımda nasıl bir adam gördüğümü anlasın istemiştim ve umuyordum ki bendeki yerinin kıymetini eserimden öğrenebilirdi.

Dudağımın kenarını kıvırarak tablonun detaylarını inceledim. Kırmızı saten bir çarşaf ile örtülmüş yatağın üstünde oturan adam, Hektor'du. Altında siyah pantolonu olsa da üstü çıplaktı. Dirseklerini dizlerine yaslamış yan profilini göstererek uzağa bakıyordu. Kalbinin üstündeki 7'23, kolundaki siluetim ve çapraz kama dövmelerine eklenen yaralarıyla birlikte her şeyini tuvale yansıtmıştım. Öyle ki yaralarını bile eklemekten gocunmamıştım çünkü görsün istemiştim. Benim için kusurlarıyla kusursuzdu ve onu olduğu gibi seviyordum.

Siyah saçlarından birkaç isyankâr tutam alnına dökülüyordu. Kara gözlerindeki sıcaklıkla bana baktığını düşünerek bakışlarını yumuşatmış, keskin yüz hatlarına tezatlık oluşturan bir görsel yaratmıştım.

Yan durduğu için sırtındaki yaraların bir kısmı gözüküyordu. Aynı zamanda o yaralara eşlik eden melek kanatları da vardı. Tabloyu kaplayan siyah melek kanatları, yara izlerinin arasından yükselerek bedeninin üstünde parıldıyordu. Kanatlarının uçları bükülmüş gibi yere baksa da görkeminden bir şey kaybetmiyordu.

Tabloya bakan kişi, düşmüş bir melek görebilirdi. Yaralarına ve dövmelerine eklenen karanlık havasıyla daha çok bir günahkâra benziyordu ama bu, büyük bir yanılgıydı. Tablodaki kişi, benim koruyucu meleğimdi. Aldığı bütün yaralar, bedenine işlettiği bütün dövmeler, küçük bir kızı ve yetişkin bir kadını kurtarmak içindi.

Bu yüzden korkutucu gözüken her şeye inat, gözleri sıcak bir güneş kadar parlak ve rahatlatıcıydı.

Sağımda kalan tezgâhın üstünden kalemimi alıp tabloya yanaştım. Tamamen kuruduğundan emin oldum ve kalemin kapağını açtım. Sağ alt köşesine imzamı attıktan sonra ekledim.

Koruyucu Meleğime...

Tabloyu paketledikten sonra çalan kapıyla zamanlamamın mükemmelliğine hayret ettim. Saat neredeyse yedi olmuştu ve Hektor ile Berna ablanın kafesine gitmemiz gerekiyordu, yoksa geç kalacaktık fakat öncesinde hediyelerimizi vermek istemiştik çünkü bunu diğerlerinin yanında yapmak bana pek de romantik bir fikir gibi gelmemişti.

Kalemimi bir kenara bırakıp atölyemden çıktım ve salonumda adımlayıp kapının önünde durdum. Kapı deliğinden bakıp Hektor'un geldiğini kesinleştirdiğimde, yüzüme yayılan gülümsemeyle tuttuğum kulpu aşağı indirdim. Görüş açıma giren adamda bakışlarımı dolaştırarak şakıdım. "Hoş geldin, sevgilim."

Yüzünü kaplayan gülümsemeyle kapıya yaslanıp bana baktı. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Pantolonunun üstüne geçirdiği gömleğini kabanıyla örtmüş, postallarıyla kombinini tamamlamıştı. Her zamanki gibi oldukça yakışıklı görünüyordu. Beklemediğim bir anda eğilip dudaklarını dudaklarım ile buluşturduğunda, gözlerimi yumarak ağzımın içine yayılan tadının lezzetine kapıldım. Kendine has kokusu burnuma dolup ciğerlerimi şenlendirdi. Teninden yayılan sıcaklık öylesine huzur vericiydi ki geriye çekilip bakışlarımızı buluşturduğunda, beni daha uzun süre öpmediği için ağlamak istedim.

"Hoş bulduk, güzelim."

Arkasında duran ellerinden birini çıkarıp görüş alanıma bir buket lavanta soktu. Kokularıyla koridoru mesken edinen çiçeklere bakarak gülümsememi genişlettim. Dışarıdan her geldiği zaman bana lavanta getirmeyi kendine alışkanlık haline getirmişti ama şikayetçi değildim. Buketi elinden alıp lavanta kokusunu içime çektim ve geriye doğru adımlayıp

Hektor'un içeri girmesi için alan yarattım. Alaylı bir tonlamayla mırıldandığımda sözlerimi işiten adam kıkırdadı. "Umarım hediye merasiminden bir buket çiçek ile yırtacağını düşünmemişsindir."

"Açgözlüsün, Lilith."

Hektor ardından kapıyı kapattı ve arkasında sakladığı diğer hediyeyi görüş alanıma sunarak tebessüm etti. Bakışlarımı elindeki kırmızı kutuda dolaştırdığımda nabzımda bir tekleme meydana geldi. Ondan gelen bir kâğıt parçası bile benim için her şeyden daha kıymetliydi. Yine de hediye almayı seven yanım, küçük bir kız gibi heyecanlanıyordu.

Paketi elinden alıp salona doğru adımladım. Buketimi tekrar koklayıp kahve sehpasının üstünde duran vazonun içine yerleştirdim. Ardından paltosunu çıkaran adama dönerek elimdeki kutunun kırmızı fiyongunu çözmeye başladım.

"Ne alacağımı bilemedim," diyerek söze giren Hektor birkaç adım ötemde durup gergin bir şekilde bana baktı. "Çoğu seçeneğimi elemen de işimi zorlaştırdı."

Gözlerimi devirmeme engel olamadım. Hektor'un bana almak istediği şeyler fazla maddi şeylerdi. Öyle ki galeriyi bana hediye etmeyi bile teklif etmişti fakat ben bunların hiçbirini istemiyordum. Benim istediğim manevi bir hediyeydi, maddi değil.

"Umarım bunu beğenirsin." Mırıltı halinden dudaklarından dökülen sözleriyle yanına yanaşıp kolumu boynuna doladım ve başımı geriye atıp gözlerinin içine baktım. "Şimdiden beğendim çünkü senden geldi," dediğimde dudağının kenarı kıvrıldı. Eğilip saçlarımın arasına gürültülü bir öpücük bıraktıktan sonra kollarını belime dolayarak bedenlerimizi birbirine yasladı. "Madem öyle, aç artık kutuyu. Bu kadar gerginliğe alışık değilim."

Kıkırdayarak bakışlarımı kaçırdım. Dünyanın altını üstüne getiriyor, bir gram gerilmiyor ya da korkmuyordu ama iş bana hediye etmeye gelince aniden bir yay gibi kasılmış ve ürkmüştü. Gerçekten tuhaf bir adamdı ama bu halleri bile fazlasıyla hoşuma gidiyordu.

Kutunun kapağını açıp karşılaştığım fotoğraf albümüyle kalakaldım. Göğsümde yeşeren sızı, ruhumun derinliklerinde bir ateş yaktı. Kutunun içinden fotoğraf albümünü aldım ve kutuyu bir kenara bırakarak bedenimi beni saran güçlü kollara yasladım. Albümün kapağını açıp ilk sayfaya baktığımda, gözlerimde biriken yaşlara engel olamadım.

İlk sayfa ikimizin bebeklik fotoğraflarından oluşuyordu. Birkaç haftalık halimi kucaklayan Hektor bana sıkıca sarılmış, yüzündeki tebessüm ile kameraya poz vermişti. Daha sadece dört yaşındaydı ama onu, gözlerindeki koruyuculuğu algılayabilecek kadar tanıyordum. Bir diğer fotoğrafta ise bir ya da iki yaşımda olmalıydım. Hektor ile önümüzde duran oyuncaklarla oynuyor, bizi çeken kameraya dönüp bakmıyorduk. Sanki ikimize ait olan bir dünyanın içinde kaybolmuştuk.

Diğer sayfayı çevirdim.

Dört, beş yaşlarındaki hallerimle karşılaştığımda yanağımdan süzülen yaşa engel olamadım. Her fotoğrafta birlikteydik. Birinde Hektor piyano çalıyor, ben ise yanında otururak onu dinliyordum. Diğerinde çimenlere uzanmış, birbirimize sarılarak kameraya poz vermiştik. Farklı açı ve anlarda çekilen fotoğraflarımız sayfaları süslüyor, anılarımız beni kucaklıyordu.

Yedi yaşına kadar olan her halimi albüme iliştiren adamın göğüskafesini yarıp içine girmek istedim. Evim bellediğim bedenine mümkünmüş gibi biraz daha yaslandığımda kolları belimi daha sıkı kavradı. Buna minnettardım zira kendimi her an yıkılacak kadar duygusallaşmış hissediyordum.

Albümün ortalarına geldiğimde yedi yaşındaki Gece, bir anda yirmi üç yaşındaki Feray oldu.

Hektor hayatıma girmeden kısa süre önce çekilmiş olduğunu anlayabildiğim fotoğraflarıma baktım. Sanırım bunlar beni izlediği zamanlardan kalmıştı. Uzaktan çekilmiş fotoğrafların hepsinde habersiz olduğum barizdi.

Bir diğer sayfaya geçtiğimde dudağımın kenarı kıvrıldı. Onunla çekildiğimiz fotoğrafta parmaklarımı gezdirerek tebessüm ettim. Geriye kalan sayfalarda birlikteydik. Hektor ile çekildiğim birkaç fotoğrafa eşlik eden diğer görseller ise beni evinde, yatağında çektikleriydi. Onda kaldığım günler boyunca neden elinden kamerayı düşürmediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Her anımı belgelemişti. Dağılan saçlarım ile göğsünde uyuduğum geceyi, sabah kalkıp kahvaltı hazırlarken üzerime geçirdiğim gömleğiyle mutfakta adımlamamı, piyanosunu çalmaya çalışırken girdiğim tuhaf halleri...

Her şey buradaydı.

Biz buradaydık.

Gece ve Barlas ile başlayan albüm, Feray ve Hektor ile devam ediyordu.

Tıpkı hikâyemiz gibi.

Albümün sonuna geldiğimde boş dört sayfa buldum. Bunu fark ettiğimi anlayan Hektor, yanağımdaki yaşları hafifçe silip saçlarımın arasına bir buse kondurdu. Ardından sıcak nefesini kulağıma üfleyerek mırıldandı. "Son dört sayfayı bilerek boş bıraktım. Bu yıl bitene kadar bu sayfaları doldurmak için en az on altı tane fotoğraf çekilmemiz gerek."

Gülümseyerek ona baktım. Albümü kapatıp göğsüme bastırdım ve bedenimi tamamen ona döndürüp göğsüne yaslandım. Başımı geriye savurup katran karası gözlerine tutunduğumda, içimi ısıtışına kendimi teslim ederek bakışlarını izledim. Bana her daim bir farklı bakıyordu. Sanki diğer insanlar için taktığı maskeyi bir tek benim için çıkarıyordu.

Avuç içimi yanağına yasladığımda başını hafifçe elime doğru eğdi.

"On altı fotoğraftan daha fazlasını çekileceğimize eminim," diyerek parmak uçlarımda yükseldim ve al renkteki dudaklarına bir buse kondurdum. Geriye çekilip gözlerine bakışlarımı iliştirdiğimde bütün içtenliğimle mırıldandım. "Bu albüm, şu ana dek aldığım en güzel hediye ama bir kez daha anladım ki asıl armağan sensin."

Sözlerim ile parıldayan gözlerine buruk tebessümü eşlik etti.

"Gerçekten beğendin mi?" Sorusuyla kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımızı buluşturmadan önce mırıldandım. "Bayıldım, sevgilim. Teşekkür ederim."

Ona duyduğum açlıkla öpüşmemizi derinleştirmek üzere başımı yana yatırdım. Dolgun dudaklarının tadına vararak kokusunu içime çektiğimde, kendimi hiç olmadığım kadar tamamlanmış ve mutlu hissettiğimi fark ettim.

Geriye çekilip gülümsediğimde arzuyla yanan gözlerini yüzümde gezdirdi. "Sıra bende," diyerek kollarının arasından sıyrıldım ve albümü sehpanın üstüne bırakıp, atölyeme doğru yürümeye başladım. "Burada bekle, hemen geliyorum."

Atölyeme girip paketlediğim tabloyu aldım. Enine uzun tablo boyum kadar olduğu için taşımamı zorlaştırsa da pes etmedim lâkin dikkatli davrandım. Salona geri döndüğümde beni afallamış bakışlar ile izleyen adamın yanından geçip, tabloyu tekli koltuğun üstüne yerleştirdim. Geriye çekilip soluklandım ve yüzümdeki tebessümle önüme gelen saçları

omzumun ardına savurdum. Ellerimi birbirine bastırarak beni izleyen adama baktım. Kıpırdamıyor, öylece duruyordu. Onu cesaretlendirerek kıkırdadım. "Hadi açsana."

Hediyenin sahibi olduğunu yeni fark etmiş gibi harekete geçti. Yanıma gelip tablonun paketini dikkatlice açmaya başladığında bakışlarımı ifadesinden ayırmadım. Ne tepki vereceğini görmek istiyordum.

Tabloyu paketten ayırıp görsele bakakaldığında bir an beğenmediğini düşündüm çünkü tepki vermiyor, sadece donakalmış bir ifadeyle öylece duruyordu. Kara gözlerini tuvalin her santiminde yavaşça gezdirmeye başladı. Geçen saniyelerle mimiklerinde bir değişim meydana gelmedi ve bu, kalbimi parçalara böldü.

"Beğenmedin mi?" diye mırıldandığımda beni işitmesiyle tuttuğu nefesini bıraktı. Gözlerini tablodan ayırmadan soruma soruyla karşılık verdi. "Senin gözünde bu kadar güzel ve güçlü müyüm?"

Sesindeki buruk tını kalbime saplanan bir hançerdi. Tabloya baktığında tam olarak istediğim şeyi görmüş olması kendimi iyi hissettirdi. Evet, benim gözümde fazlasıyla güzel ve güçlüydü. Bütün yaralarına, acılarına ve karanlık havasına rağmen her şeyiyle mükemmeldi.

"Öylesin," diyerek yanına yanaştım ve kollarımı beline doladım. "Sana baktığımda koruyucu meleğimi görüyorum. Benim yüzümden acıya katlanan, yaralanan ama her daim güçlü kalan o adamı seviyorum."

Gözlerini gözlerimle buluşturduğunda uzun zamandır görmediğim bir ifadeyle baktı bana. Parıldayan bakışlarında saklı kalan duyguda büyük bir minnet saklıydı. Dudağının kenarını kıvırarak konuştuğunda sözleri ruhuma bahar getirdi. "Sonunda seni kazanacaksam bütün savaşlara göğüs gerebilirim, Lilith. Bu tabloya bakmak, senin gözünde böyle bir adam olduğumu bilmek paha biçilmez." Parmaklarını çeneme iliştirip kafamı geriye savurdu ve hafifçe eğilip ruhuma doğru fısıldadı. "Beni ne hale getirdiğin, kalbimi nasıl kuşattığın hakkında en ufak bir fikrin yok."

Kızaran yanaklarım ile mırıldandım. "Bir an beğenmediğini sandım."

"Beğenmemek mi?" diyerek hızla karşı çıktı. "Sadece böyle bir güzelliği hak etmediğimi düşündüm. Çirkin yaralarım ve kararmış kanatlarımla bile beni seviyor olmana inanamadım."

Kaşlarımı çattım. "Yaraların çirkin değil, kararmış kanatlarının kararmış olmasının ise en büyük suçlusu benim. Ve kusur sandığın her şey, benim için kusursuz. Bu yüzden sakın bir daha böyle şeyler söyleme."

"Sen de bir daha sakın başıma gelen her kötü şeyin suçlusu olarak kendini görme." Tok sesindeki netlik boğazımı düğümledi. Gözlerinde beliren öfkenin hedefi ben değildim ama kızdığını anlayabiliyordum. "O dört gün hiç yaşanmamış olsa bile ben yine bugün olduğum adam olurdum. Seni korumak için gerekirse cinayet işler, savaş çıkarır hatta dünyanın altını üstüne getirirdim. O yüzden bil, şu an içimde bir nebze ışık varsa onun tek nedeni sensin."

Geriye çekilip elimi uzattım. "Öyleyse anlaşalım. Sen bir daha yaralarına çirkin deme, ben de bazı şeyler için kendimi suçlamayı bırakayım."

Son derece çekici olan bir tebessümle elimi tuttu ve yavaşça aşağı yukarı salladı. "Anlaştık, Lilith," dedikten sonra beni kendine doğru çekti ve tekrar kollarını belime dolayıp boynumu öpmeye başladı. "Hediye merasimimiz bittiyse seni sevmem gerek çünkü bu tablo beni fena halde büyüledi."

Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım. "Gerçekten mi? Onu nereye asacaksın?"

Sorum ile geriye çekilip tabloya bir daha baktı. "Açıkçası senin zihnindeki imgemi insanların görmesini istemem." Sözleriyle başımı salladım. "Ben de insanların seni yarı çıplak görmesini istemem." Genişleyen gülümsemesiyle bana daha sıkı sarıldı. "Yatak odası?" diye sorduğunda başımı salladım. "Mantıklı bir karar."

Saçlarımın arasına bıraktığı öpücük ile geri çekildi. "Gitsek iyi olacak yoksa geç kalacağız."

İmalı bakışları ve alaylı tebessümüyle kıkırdadım.

Mesaj gelen telefonumu işittiğimde kollarından sıyrılıp, kahve sehpamın üzerinde duran cihaza uzandım. Afra'nın nerede kaldığımızı soran mesajını okuduğumda çoktan geç kaldığımızı fark ettim.

Hektor hediyesini evine taşırken ben giydiğim uzun kollu siyah, mini elbisemin üstüne geçirmek için paltomu aldım. Üzerime örttüğüm kaban ile çantamı omzuma attıktan sonra evden çıktım.

Karaköy sokaklarında el ele adımlamaya başladığımızda bedenimi yanımdaki adama yasladım. Hava öylesine soğuktu ki her an kar

yağabilir, şehir beyaz bir örtüyle kaplanabilirdi. Şimdiye dek yağmaması bile bir mucizeydi.

"Söylemeyi unuttum," diyen adama bakarak merakla gözlerimi kırpıştırdım. "Simay, İlyas'ı da davet etmiş."

"Gerçekten mi?"

Hektor şaşkın ifademe güldü. "Evet, bana da birkaç saat önce söyledi. Sanırım tahmin ettiğimizden daha iyi anlaşıyorlarmış."

Yüzümü kaplayan gülümsemeyle başımı salladım. Simay mutlu olmayı sonuna dek hak ediyordu ve İlyas'ın iyi biri olması içimi rahatlatıyordu. Ayrıca Hektor'un bu gece dört kadın arasında sıkıntıdan bayılmayacağını bilmek de güzeldi. İlyas'ın ona eşlik edecek olması ortamı şenlendirirdi.

Kafeye gelmeden önce bir tekelde durup iki şişe kırmızı şarap aldık. Ardından daha fazla vakit kaybetmeden kafeye vardık. İçeriye girdiğimizde karşılaştığım tabloyla afalladım. Berna abla dükkânın tam ortasına büyük yuvarlak bir masa yerleştirmiş, üzerini mis gibi kokan yemeklerle donatmıştı. Bu gece müşteri kabul etmeyeceği için diğer masaları kaldırmıştı ve her yeri yılbaşına özel süsleyerek dükkânın köşesine bir çam ağacı yerleştirmişti.

Plaktan yayılan müzik, masanın üstündeki mumlar ve etrafı çevreleyen sarı ışıklar ile her şey son derece güzel gözüküyordu.

"Hoş geldiniz," diyerek tezgâhın ardındaki kapıdan çıkan sarışın kadının elinde iki tabak vardı. Onu takip eden Afra bizi gördüğü gibi neşeyle gülümsedi. "Sonunda gelebildiniz, bir an Berna abla ile baş başa olacağımızı düşündüm."

"Aşk olsun." Berna Abla mezeyle süslenmiş tabakları masanın üstüne bıraktı. "Benimle baş başa olmak istemez miydin, Afra?"

"Bernoş seni seviyorum ama yılbaşında hayır, istemezdim."

Kıkırdayarak üstümdeki paltoyu çıkarmaya başladığımda Hektor bize doğru adımlayan Berna ablaya elindeki şarap şişelerini uzattı ve kibar bir tonlamayla ekledi. "Beni de davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ah, saçmalama." Berna abla, Hektor'a hafifçe sarıldı. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Feray'ın kalbini nasıl kazandığını anlatman gerek. Bunun hiç gerçekleşmeyecek bir şey olduğuna inanmak için sebeplerim vardı."

Hektor'un yüzünde kalp ritmime zarar veren çekici bir tebessüm uyandı. "Çok zor olmadı. Sanırım bunca zamandır beni bekliyor oluşu da işimi kolaylaştırdı."

Berna abla etkilendiğini belli edercesine gülümsemesini genişletip bana göz kırptığında, gözlerimi devirdim. Paltomu kollarımın arasına alıp Hektor'a döndüm ve kabanını çıkarmasını bekledim. Beklentimi karşılayıp gömleğiyle kaldığında kabanını aldım. Vestiyere ilerleyip elimdeki kabanları üstüne astım. Ardıma döndüğümde Afra hafifçe Hektor'a sarılıp heyecanla bir şeyler anlatmaya başladı. Emin değildim ama sanırım onu Gediz ile ilgili sorguya çekiyordu.

Yemekler için Berna ablaya yardım ettim. Hektor bir ara küçük cadı olan arkadaşım Afra'dan kurtulmayı başararak kadehleri taşıma görevini üstlendi. Her şeyin hazır olmasıyla dükkânın kapısının açıldığını işittim. Başımı kaldırıp içeriye giren çift ile gülümsedim.

Simay üzerindeki yeşil kabana sıkıca sarılmış, kızaran yanakları ve burnuyla öylece dikilirken İlyas arkalarından kapıyı örtüyordu.

"Hoş geldiniz," diyerek onlara doğru ilerledim.

"Hoş bulduk."

Simay'a sarıldığımda isyankâr sesi kulağımda çınladı. "Bu soğuk ne ya? Kardan adama döneceğim sandım."

Geriye çekilip buz kesen yanaklarına ellerimi iliştirdim ve sözlerindeki haklılık payını fark ederek onu köşede kalan kalorifere yönlendirdim. İlyas ile Hektor selamlaştıktan sonra yanlarına giderek İlyas'a sarıldım. "Sen soğuktan şikâyetçi değilsin galiba," diyerek ona takıldığımda sırtımı yavaşça okşayıp tebessüm etti. "Daha beterlerini görmüştüm ama Simay'ın yol boyunca şikâyet etmesi beni bir nebze eğlendirmedi değil."

"Şikâyet etmedim," diyen arkadaşım kalorifere koala misali yapışmıştı. "Sadece bu kadar soğuğun gereksiz olduğunu söyledim. Küresel ısınmanın gerçekleşmemesi beni mutlu ediyor lâkin kış insanı değilim, ne yapayım."

Hektor beni kendine doğru çekip kolları arasına aldığında sırtım göğsüne yaslandı. Saçlarımın arasına bir buse kondurduktan sonra kulağıma fısıldayarak içimi ısıttı. "Benim sevgilim, kış kızı."

Midemdeki kelebeklerin kanat çırparak göğe yükseldiğini hissettim. Kollarımı kollarına dolayarak vücudunu kendime kalkan ettim.

"Harika." Afra ellerini beline yerleştirerek bize göz attı. "Yeni yıla sevgilisiz giren tek kişinin ben olduğuma inanamıyorum. Bugünü kesinlikle not etmeliyiz, yüzyılda bir gerçekleşebilecek doğal afet gibi bir durum adeta."

Sevgili konsepti beni ve Hektor'u rahatsız etmemişti çünkü ilişkimizin olduğu nokta tam olarak buydu. Hatta bence daha bile fazlasıydı. O benim sadece sevgilim değildi. Ruh eşim, en yakın arkadaşım, geçmişim ve geleceğimdi.

Ama aynı şeyi Simay ile İlyas için söyleyemezdim. Afra'nın sözlerine karşı çıkmasalar da ikisi de utanarak bakışlarını kaçırdılar, sessiz kalarak bariz olanı yok saymaya çalıştılar.

Simay, kaloriferden ayrılıp üstündeki kabanı çıkardığında konuyu değiştirmeye çalıştı. "Hepimiz tamamsak sofraya oturalım mı? Açlıktan bayılmak üzereyim." Kabanını vestiyere astıktan sonra İlyas'ın yanına adımladı ve gözlerini onun yüzünde gezdirdi. "Sen de sabahtan beri bir şey yemedin. Hâlâ nasıl bu kadar zindesin cidden anlayamıyorum. Ben olsam bayılırdım."

İlyas ile Hektor birbirlerine bakarak bıyık altından sırıttıklarında meraklandım. Bilmediğim bir hikâye akıllarına düşmüş olmalıydı. Simay, İlyas'ın ceketini alıp vestiyere asmak üzere yanımızdan ayrıldığında önce Hektor'a ardından arkadaşına göz attım ve mırıldandım. "Aç kaldığınız en uzun süre neydi?"

"Dört gün." İlyas'ın cevabıyla şok olmuştum.

"Altı gün." Ta ki Hektor'un cevabını duyup feleğimi şaşırana dek.

"Ne?" diye çığırdım. "Nasıl o kadar süre aç kaldınız?"

İlyas omuzlarını silkti. "Bir görev sırasındaydım ve saçma sapan bir yerde mahsur kalmıştım. Allah'tan su vardı yoksa kurtarma ekibi gelene dek ölürdüm."

Bakışlarımı Hektor'a çevirdiğimde omuzlarını silkti. "Benzer hikâye. Tek fark ben gerçekten ölüyordum. Bayağı kıyıdan döndüm diyebilirim."

Sözleriyle kollarımı ona daha sıkı sararak dudaklarımı astım. Üzüldüğümü anlamış gibi tebessüm edip bana daha sıkı sarıldı ve başını boynuma gömüp kokumu içine çekti. Onu kaybetme ihtimali midemi altüst ederek, kanımın çekilmesine neden olmuştu.

"Hadi herkes sofraya," diyen Afra ile birbirimizden ayrıldık.

Yuvarlak masadaki sandalyelerden birine oturduğumda Hektor yanımdaki yerini aldı. Dibime oturup bir elini bacak bacak üstüne attığım için yukarıda kalan sağ bacağıma yerleştirdi. Aniden sandalye sayısının yedi olduğunu fark ederek kaşlarımı çattım. "Başka kim geliyor?"

Sorumun bitişiyle açılan kapı, bakışlarımı o yöne çevirmeme neden oldu. İçeriye giren adama bakakaldım. Bu sefer şaşıran tek kişi ben değildim. Herkes afallamış ifadeleriyle gelen kişiye bakıyordu. Hektor'un yanımda kasıldığını hissederek elimi elinin üstüne yerleştirdim ve tenini hafifçe okşadım. Gelen kişiyle kişisel bir derdi yoktu ama benim yüzümden adama karşı olumlu duygular da beslemiyordu. Yüzüme bir tebessüm yerleştirip ortama yerleşen sessizliği dağıtmaya çalıştım.

"Onur Bey, hoş geldiniz."

Ardından kapıyı kapatan adam gülümseyerek başını eğdi. "Merhaba, çok geç kalmadım umarım."

Mutfaktan çıkan Berna abla yüzüne yayılan heyecan ile saçlarını düzelttiğinde, Afra ile Simay'a kaçamak bakışlar attım. İkisi de en az benim kadar şaşkın gözüküyordu. Berna abla, Onur Bey'e sarıldığında gözlerimin irileşmesine engel olamadım. Aralarındaki yakınlık Hektor'un bile afallamasına neden olmuştu. Gerçi onun yüzünde şaşkın bir ifade yoktu. Kaşlarını çatmış, öylece Onur Bey'e odaklanmıştı.

"Geçen gün gittiğimiz pastanenin *cheesecakeinden* aldım," diyerek geriye çekilen Onur Bey elindeki kutuyu Berna ablaya uzattı. "Beğendiğini söylemiştin değil mi? İnşallah yanlış hatırlamıyorumdur."

Geçen gün gittikleri mi?

Bu ikili ne zaman bu kadar samimi olmuştu?

"Hayır, doğru hatırlıyorsun." Berna ablanın kızaran yanaklarını görebiliyordum. Buna engel olmak ister gibi hafifçe başını eğdi. "Çok kibarsın, teşekkür ederim." Sandalyelerden birini işaret etti. "Otur hadi, yemekleri daha fazla soğutmayalım."

"Evet," dedi Afra ortamdaki enerjiyi yükseltmeye çalışarak. "Berna abla muazzam bir sofra hazırladı. Bolca şarabımız da var. On iki olmadan bu masadan kalkmak yok."

Gergin atmosfer yok olduğunda, yanımda oturan adam sandalyemi kavrayarak beni kendine doğru çekti. Bedenim ona doğru savrulduğunda fırsattan yararlanarak yanağına bir buse iliştirdim. Ardından sofraya dönerek mezelerden tabağıma almaya başladım. Hektor ile İlyas kırmızı

şarapları kadehlere koyarken, Onur Bey sandalyesine oturup tebessüm etti.

Elimdeki salata kâsesinden tabağıma aldıktan sonra Hektor'un tabağına da koydum. Ardından kâseyi Onur Bey'e uzatarak tebessüm ettim. Bakışları bir süre üzerimde dolaştı. Sanırım ona sıcak bir kucaklamada bulunmam, şaşırmasına neden olmuştu. Oysa benim kendisiyle bir derdim yoktu. Özellikle bana çalıntı telefon konusunda yardım ettiğinden beri bir yanım ona borçlu hissediyordu. Tebessümü genişleterek minnettar bir ifadeyle elimden salata kâsesini alan adam, gözlerini Hektor'a çevirdi. Yanımda oturan adam şarap ile doldurduğu kadehlerden birini benim, diğerini ise Onur Bey'in önüne bıraktığında içim sızladı. Yaşananlardan sonra savcıdan hoşlanmadığını biliyordum ama gecenin yüzü suyu hürmetine beyaz bayrak sallaması tam da ondan beklediğim bir incelikti.

Onur Bey kadehi Hektor'un elinden alıp teşekkür ettiğinde, memnun gözüküyordu. Berna abla çaprazımda kalan sandalyeye oturdu ve hindi tabağını masanın ortasına bıraktı.

Afra kadehini kaldırarak bütün bakışları üzerine çekti. "Pekâlâ, bir yılı daha geride bıraktığımıza göre önümüzdeki hikâyeler adına kadeh kaldırmamızı istiyorum." Sözleriyle boşta kalan elini sallayıp bizlere işaret etti. Hepimiz kadehimi alıp kaldırdığımızdaysa konuşmaya devam etti. "Zorlu bir yıl oldu ama atlatmayı başardık."

"Gerçekten insanı motive eden bir yanın var," diye homurdanan Simay ile İlyas gülümsedi, ardından sözü devralarak kadehini biraz daha yukarı kaldırdı. Gözlerini yanında oturan kadından ayırmadan konuştu. "Yeni hikâyelere ve hayatlarımıza giren yeni yüzlere."

Hektor eğilip kulağıma fısıldadı. "Eski hikâyelere ve aklımızdan hiç çıkmayan eski yüzlere."

Yüzümü ele geçiren tebessüm ve kalbimdeki sızıyla ona yanaştım. Hepimiz kadehlerimizi kaldırıp birbirine tokuşturduktan sonra şaraplarımızdan birer yudum aldık.

Bir süre herkes susup önündeki yemeklere yumuldu. Dakikaların ardından Simay'ın sözlerini işiterek başımı kaldırdım. "Biberiye isteyen?" diye sorduğunda elimi kaldırdım. Tabağımın üstündeki hindiye biraz biberiye tozu döktükten sonra Hektor'a baktım ama başını iki yana sallayarak reddetti. İlyas ise benimle aynı damak tadına sahip olmalıydı ki

başını sallayarak kabı elimden aldı. Kendi etinin üstüne de biraz döktükten sonra Berna abla ile Onur Bey'e teklif etti.

"Ben istemiyorum," diyen Berna ablanın ardından Onur Bey konuştu. "Teşekkürler, alerjim var."

Afra ise saniyeler önce reddetmiş olmasına rağmen aniden fikrini değiştirerek kâseye uzandı. "Ben deneyeceğim." Sarı saçlarını savurarak hindisinin üstüne biraz biberiye tozu döktü. "Bu seneki mottom bu."

Sözleriyle tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Değişimlere açık olmak," diyerek açıkladı. "Sevmediğimi düşündüğüm şeylere bile bir şans vermek istiyorum. Belki de seveceğim şeyleri sırf sevmeyeceğimi düşündüğüm için öteleyip, elimin tersiyle itiyorumdur."

Simay çatalını Afra'ya doğrulttu. "İçimden bir ses, bunu sadece yemekler için söylemediğini fısıldıyor."

"İçimizdeki psikolog, haklısın," diyen Afra gülümseyerek arkasına yaslandı. "Sizin bu sene için aldığınız böyle önemli kararlar var mı?"

Bütün kararlarım yanımdaki adam ile ilgiliydi. Bu saçma oyunu bitirdiğimizde -ki bitireceğimize olan inancım tamdı- birlikte güzel bir sene geçirecektik. Onunla deneyimlemek istediğim düzinelerce şey vardı. Karaköy sokaklarını el ele dolaşmak, müze ve sergilere gitmek, yorucu bir günün ardından birlikte yemek yiyip ardından kanepeye yayılıp film izlemek istiyor, her saniyemi onunla geçirmeyi planlıyordum. Ayrıca kendi hayatıma dair aldığım bir karar daha vardı. Resim çalışmalarıma ağırlık vermek, psikolog olmama yarım dönemim kalmış olsa da ileride ünlü bir ressam olmak istiyordum.

"Aslında benim var." Simay'ın sözleriyle düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. Çekingen tebessümüyle arkasına yaslanıp mırıldandı. "Uzun zamandır almak istediğim bir eğitim vardı. Sadece Londra'da olduğu için hep ertelemiştim ama geçen ay başvurdum ve kabul edildim. Bu yüzden önümüzdeki üç ayı İngiltere'de geçireceğim." Kalbimi parçalara ayırarak son bir eklemede bulundu. "Uçağım iki gün sonra kalkıyor. Son dakika olduğu için size daha önce söyleyemedim."

İştahımın kapandığını hissederek yüzümü astığımda Afra'nın gözleri doldu. Bedenini yanındaki kadına döndürerek mırıldandığında, kalbimdeki sızı şiddetlendi. "Ne yani? Seni bir daha üç ay sonra mı göreceğiz?"

"Maalesef," diye yanıtladı Simay. En az bizim kadar üzgün görünüyordu. "Biliyorum ani bir değişim ama bir daha böyle bir aralık

bulup Londra'ya gidemem ve biliyorsunuz ki bu eğitimi yıllardır almak istiyordum."

Bakışlarımı kaçırıp şarabımdan büyük bir yudum aldım. Masaya çöken sessizlik ile nefes alış verişlerim yankı buldu. İlyas'ın şaşırmamasından bu durumu bildiğini anlayabilmiştim. Açıkçası Simay olmadan üç ayı nasıl geçirecektim, en ufak bir fikrim yoktu lâkin istediği şeye ulaşması beni mutlu ediyordu. Zor bir yıl geçirmişti ve ona iyi gelecek şey her neyse onu yapmalıydı.

Bu yüzden yüzüme bir tebessüm iliştirip en yakın arkadaşımın gözlerine tutundum. "Seni özleyeceğiz ama sadece üç ay. Eğitimini tamamlayıp geri döneceksin, değil mi?"

"Evet, sadece eğitim için gidiyorum." Kollarını yanındaki sarışına doladı. "Üç ay sonra geleceğim ve başınızı şişirmeye devam edeceğim."

Afra da Simay'a sarıldı. "Sandığın kadar kafamızı şişirmiyorsun. Ayrıca bilmiş hallerini bile özleyeceğim ama her gün görüntülü konuşabiliriz, sonuçta sadece üç ay."

"Kesinlikle," diyerek gülümsedim. "Hem bize Londra'dan hediye getireceksin. Bu bile gitmene sevinmemize yeter."

Sözlerim ile herkes kıkırdadı.

Afra geriye çekilerek tebessüm etti ve Simay'ın omzunu okşadı. "Sana bir liste hazırlayacağım."

Hüznümü içime gömerek gülümsemeye devam ettim. Saatler akıp gittiğinde, hepimiz yemekleri silip süpürerek iki şişe şarabı bitirdik. Gülüyor, sohbet ediyor, saçma sapan konular hakkında konuşup aniden sanat ve kültürden bahsedip gündemi tartışıyor sonra yine bambaşka bir konuya atlayıp kahkahalar atıyorduk.

Hektor gevşemiş ve eğlenmeye başlamıştı. Onu böyle görmek beni sevindiriyordu. Masadaki herkes oldukça neşeliydi ve başlardaki gerginlik tamamen tarihe karışmıştı.

Uzun zamandır bu kadar keyifli vakit geçirmemem çakırkeyif olmamı kolaylaştırdı. Dördüncü kadehimin yarısına geldiğimde çalan şarkıyla yerimden sıçrayıp ellerimi çırptım. Frankie Valli'nin en sevdiğim şarkısı dükkânın içinde yankı buldu. Hektor'u çekiştirip sandalyesinden kaldırdım ve kollarımı boynuna dolayarak dans etmeye başladım. İlk saniyeler dirense de bir süre sonra kendini melodilere kaptırarak bana eşlik etti. Hatta şarkıyı mırıldanarak eşsiz sesiyle bizi izleyen beşliyi şaşırttı.

Ben King'in *Stand By Me* şarkısı çalmaya başladığında ise İlyas, Simay ve Afra da bize eşlik ederek masadan kalkıp dans etmeye başladılar. Olduğum yerde dönüp sırtımı Simay'a yasladım ve kalçamı sallayarak hafifçe dizlerimi kırdım. Ellerimi az ilerimde duran Hektor'a uzattığımda beni kendine çekerek kollarını belime doladı. Ayaklarımı yerden kesip beni kendi etrafımızda döndürdüğünde, dudaklarımdan sıyrılan kıkırtılar melodilere karıştı.

Berna abla ile Onur Bey yüzlerindeki gülümsemelerle bizi izliyor, arada şarkıyı mırıldanarak kadehlerini kaldırıyorlardı.

Hektor beni yere indirip boynumu öptüğünde, kollarımı beline dolayarak onu da dans etmeye teşvik ettim. Gözlerimin içine bakarak şarkıyı mırıldanıyor, kollarıyla bedenimi sarıp hafifçe sallanıyor ve daha önce görmediğim kadar içten olan gülümsemesiyle bakışlarını yüzümde gezdiriyordu.

Dakikalar geçip saatleri yarattı.

Yılbaşı gecesi, bana bir ilaç gibi gelmişti. Aylardır yaşadığım ne kadar acı ve hüzün varsa hepsinin bir süreliğine rafa kalktığını hissettim. Sanki aniden omuzumdaki bütün yükler kaybolmuş, yerini tatlı bir rahatlama almıştı. Alkol, sevdiğim insanlar, lezzetli bir yemek ve güzel bir müziğin insana şifa olamama ihtimali olasılık dışıydı fakat biliyordum ki beni asıl iyi hissettiren nokta bütün bunları Hektor ile yaşıyor olmamdı. Hayatıma girdiğinden beri bütün boşluklar dolmuş, her şey anlamlı bir hale gelmişti. Ve ben yılların ardından ilk kez gerçekten yaşadığımı hissediyordum.

"Durun durun," diyen Afra'yla başımı Hektor'un göğsünden kaldırdım. "Gece yarısına sadece on dakika kalmış, dilek fenerlerini hazırlamamız gerek."

"Dilek feneri mi?" diye soran Onur Bey'e cevabını Berna abla verdi. "Geleneğimizdir. Her yılbaşı saat on ikide dilek feneri uçurur ve yeni yıl için dilek dileriz."

"Nerede fenerler?"

İlyas'ın sorusuyla Afra amaçsızca etrafına baktı. Ardından nereye koyduğunu hatırlayarak tezgâhın arkasına yöneldi. Poşetlerdeki krem rengindeki fenerlerle geri döndüğünde vestiyere ilerleyip kabanımı aldım ve Hektor'a kendisininkini uzattım. Hepimiz üstümüzü giyip sokağa çıktığımızda Karaköy'ün kalabalığı kulaklarımı doldurdu. Kafenin

olduğu sokakta pek insan yoktu fakat Galata Kulesi'nin oradaki karmaşanın sesi buraya kadar geliyordu.

Hektor fenerlerden birinin poşetini açıp bana baktığında, dudağının kenarını kıvırdı. "Beraber dilek dileyelim mi, yoksa kendin mi dilemek istersin?"

"Tabii ki beraber."

Cevabım üzerine tebessümü genişledi. "Mantıklı, büyük ihtimalle aynı şeyi dileyeceğiz çünkü."

"Ah, öyle mi?" diyerek gülümsedim ve tek kaşımı kaldırdım. "Ne dileyecekmişiz?"

Bariz bir soruyu yanıtlarcasına bilmiş bir eda takındı. "Ölene dek birlikte olmayı."

Kendimi tutamayarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına minik bir buse kondurdum. Geriye çekilip gözlerimizi buluşturduğumda, kalbimi kuşatan kara bakışlarında kayboldum. "Adeta aklımı okudun, sevgilim."

Küçük mumu bana uzatıp cebinden bir çakmak çıkardı. Mumun fitilini ateşe verdiğinde Afra'nın sesini işittim.

"Son iki dakika."

Yaktığımız mumu fenerin içine yerleştirip bir süre sıcak havayla dolmasını bekledik. Bir ucundan ben diğer ucundan Hektor tutuyor, alttaki aralıktan birbirimize bakarak gülümsüyorduk. Hafifçe kollarımı kaldırıp feneri bırakmak üzere hazırlandığımda Hektor'un bakışları bileğindeki saate kaydı. "Son yirmi saniye, Lilith. Dileğini tut."

Bakışlarımı gözlerinden ayırmadım.

İsteğim belliydi.

O da benimle aynı fikirdeydi ki bir saniye olsun gözlerini kaçırmadı.

Bileğindeki saatin on ikiye ulaşmasıyla alarm vermesi bir oldu. Parmaklarımızı çekerek dilek fenerinin aramızdan yükselip göğe uçmasına izin verdik. Başımı geriye atarak yıldızlı geceye ilerleyen sarı ışık huzmelerini izledim. Öylesine güzel gözüküyorlardı ki kendimi bir sanat eserine bakıyor gibi hissettim.

Belime konumlanan eller ile bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim. Beni kendine yaslayarak eğildi ve dudaklarımın üstüne bıraktığı dudaklarıyla kendimden geçmemi sağladı. Çevremizdeki insanların

konuşmaları, soğuk hava, havai fişek sesleri her şey aniden bütün anlamını yitirdi. Odaklanabildiğim tek şey, ruhumu aleve veren yegâne adamdı.

Geriye çekilip gülümsediğinde soluklandım.

"Nice senelere, Gece."

"Nice senelere, Barlas."

Kollarına kıvrılarak gökyüzüne baktım. Dilek fenerimiz özenle sıralanan yıldızlarla döşenmiş gökyüzünde uçuyordu. Yanından geçen ak martı ona yol göstermek istercesine karanlıkta ilerledi. Dilek feneri, geceyi kızıl bir gölgeyle aydınlatan Galata Kulesi'ne doğru süzüldü.

Ak martı...

Zihnimdeki çarkların döndüğünü işittim. Yüzümdeki tebessüm parçalara ayrıldı. Buz kesen tenime eşlik eden ürpertiyle dilek fenerini izlemeye devam ettim.

Gecenin kızıllığı...

Aklımın derinliklerinde bir ışık yandı. Önümdeki tabloyu aydınlatarak eksik kalanları ortaya çıkardı. Zihnimden yükselen sesler birbirine giriyor, olasılıklar benliğime akın ediyordu.

Ak martı, gecenin kızıllığı...

Hektor'un kollarının arasından sıyrılıp hızla koşmaya başladığımda ardımdan gelen sesleri umursamadım. Adımı yakaran insanları geride bırakarak kalabalığa doğru ilerledim. Kaldırımda yankılanan topuklarım ve hızlı nefes alış verişim haricinde tek bir şey bile duymuyordum. Buz kesen parmaklarım ile bedenimin geri kalanını hissedemedim. Bütün varlığımı alaşağı eden gerçeği kabullenmekle meşguldüm.

Nasıl daha önce anlamamıştım?

Gözümün önündeki cevabı nasıl görememiştim?

Kalabalığın arasından sıyrılıp daha hızlı koştum. Dördüncü zarfın bilmecesi zihnimde bozuk bir plak gibi dönüp durdu.

Karanlıklar prensi kuşandı kılıcını,
Ak martı yol gösterdi karanlıkta ona
Gecenin kızıllığında kavuştu
Kuzeyin Mona Lisa'sına.

Dakikalar içinde vardığım konum ile duraksayıp derin nefesler aldım. Başımı geriye atarak göğe yükselen kuleye baktım. Önümdeki insanların arasından sıyrılıp ilerlediğimde düşüncelerim birbirine dolandı.

Fark ettiğim detay, bulmacanın asıl parçasıydı.

Galata Kulesi'nin yapılmasının amacı, bir fener olarak kullanılması ve geçen gemilere yol göstermesiydi. Ak martılar eşliğinde denizdeki teknelere aracı olmak üzere inşa edilmişti. Haçlı Seferleri sırasında ağır hasarlar alıp yıkılma noktasına gelmiş, Cenevizliler tarafından yeniden inşa edilmişti. Günümüzde bir seyir terası olarak kullanılmasının yanı sıra tarihi bir eserdi de. Her görenin dikkatini çekmek üzere geceleri kızıl bir ışıkla aydınlatılıyordu. Galata Kulesi, her yer karanlığa gömülse dahi kızıllığını yitirmiyordu.

Gecenin kızıllığında kavuştu...

Kalabalığın arasından sıyrılıp Galata Kulesi'nin dibine ilişiğimde, başımı eğerek önüme baktım. Son dizenin ne anlatmak istediğini ise gördüğüm afiş ile anladım.

Yarın gece Galata Kulesi'nde gerçekleşecek bir sergiyi işaret eden afişin üstünde, Kuzeyin Mona Lisa'sı olarak da bilinen İnci Küpeli Kız'ın görseli vardı.

Dördüncü zarf sadece bir bilmece değil, açık bir davetti.

KOD ADI: SEZAR

"Sezar'ın hakkı Sezar'a,
Tanrı'nın hakkı Tanrı'ya..."
- Anonim

"Hazır mısın, Lilith?"

İşittiğim soruyla her şeyi son kez gözden geçirmeye karar verdim. Bir yanlışlık yapmak istemiyor, bulmacayı çözdüğüme emin olmayı diliyordum.

On dokuz saat önce yeni yılın ilk dakikalarında, dördüncü zarfın ne demeye çalıştığını öğrenerek adeta büyük bir aydınlanma yaşamıştım. Bilmece açık bir adresti ve doğruca Galata Kulesi'nde gerçekleşecek olan bir sergiyi işaret ediyordu.

Hektor ile araştırıp serginin ne üzerine olduğunu bulmuştuk. Yeni keşfedilen genç sanatçıların, ünlü tabloların replikalarına hayat verdiği bir sergiydi. Bu tablolar arasında İnci Küpeli Kız da vardı ki bu, bizi bilmecenin son dizesine götürüyordu. Sergideki eserlerde Caravaggio'nun da çalışmalarının replikaları mevcuttu. Bu sayede birinci dizenin ne demek olduğunu anlayabilmiştim zira *Karanlıklar Prensi* ünlü ressama verilen bir lakaptı.

Bütün oklar bu sergiyi işaret ediyordu ve bizim davete icabet edip, beşinci zarfı bulmamız gerekiyordu.

"Hazırım."

Hektor'un koluna girip yürümeye başladım. Kalabalık caddede adımladığımız sırada paltomun yakalarına sarılarak kendimi rüzgârdan korumaya çalıştım. İçimdeki huzursuzluk beni tüketiyor, bütün benliğim alarm veriyordu. Bu gecenin bir dönüm noktası olacağını hissedebiliyordum. Bulacağımız beşinci zarfın bizi nasıl bir yola sokacağından

emin değildim ama o yolun tehlikeli ve karanlık olacağına kalıbımı basardım.

"Gergin misin?" diye sordu Hektor.

Endişeliydim ve bir nebze heyecanlıydım. Kendime hâkim olamıyor, bir gizemi çözüme ulaştıracak olmanın verdiği tatminliğe erişmek istiyordum.

"Biraz." Bakışlarımı ona çevirdim. Siyahlara bürünmüş haliyle görev moduna geçmiş gibiydi. İfadesi duvar misali sertti. Bu yüzden sorusunu ona iade etme ihtiyacı duydum. "Sen gergin misin?"

"Öfkeliyim."

Neden diye sormak istedim ama bunun saçma bir soru olacağını saniyesinde anladım. Aylardır içinde olduğumuz oyun, gün geçtikçe daha sinir bozucu bir hale geliyordu ve işin içinden çıkamamak ikimizi de öfkelendiriyordu. Hektor kontrolünde olmayan durumlar karşısında öfkeleniyordu. Birlikte geçirdiğimiz süreçte bunu gözlemleyebilmiştim ki gerçekten kontrol manyağıydı. Gerçi böyle hissettiği için onu suçlayamazdım. Elimizde ruh hastasının ekmek kırıntılarını takip etmekten başka bir seçenek yoktu ve bu fazlasıyla sinir bozucuydu.

Ellerimi koluna dolayıp ona yaslandım ve gözlerimizi buluşturdum. Canının sıkkınlığına iyi gelmek isteyerek tebessüm ettim ve mırıldandım. "Sergiye katılacak, beşinci zarfı bulacak ve evimize dönüp bu işten nasıl çıkacağımıza dair iyi bir plan yapacağız. En önemlisi de bütün bunları birlikte yapacağız. O yüzden öfkene hâkim ol ve sadece sergiye giden bir çift olduğumuzu düşün."

Sözlerimle dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Bundan güç alarak dikkatini tamamen dağıtmak adına konuşmaya devam ettim.

"Bu, benim için güzel bir randevu gecesi olabilirdi," diyerek alaycı bir tavırla saçlarımı savurdum. "Herkesin ideal bir randevu gecesi vardır ya, benimki sergi gezip ardından güzel bir yemek yiyerek şarap yudumlamak ve sergide gördüğümüz eserleri tartışarak vakit geçirmeye dayalı."

"Cuma gecesi için planımız hazır."

"Ne?"

Sorum ile gülümsedi. "Seni hayallerindeki randevuya çıkaracağım."

Kalbimi sarmalayan sıcaklık, sözlerinin eseriydi. Düşünceli ve ince tavırlarıyla her daim gönlümü kazanıyor, beni kendine daha çok âşık ediyordu. Yüzümü kaplayan gülümsemeyle ona baktığımda eğildi ve

saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. Onunla çıkacağım randevunun hayali bile beni mutlu ederken, cuma gecesinin gelmesini sabırsızlıkla bekleyecektim.

Dakikaların ardından Galata Kulesi'nin önündeydik.

Bu geceki sergiye özel olarak kapatılmıştı. Bu yüzden genelde olduğu gibi önünde metrelerce insan kuyruğu yoktu. Merdivenleri tırmanıp girişe ulaştığımızda, son dakikaya rağmen bilet bulabildiğimiz için şanslıydık. Gerçi bunun tek nedeni şans değildi. Hektor bağlantılarını kullanarak içeriye girmemizi sağlayacak yolu saniyeler içinde yaratmıştı.

Galata Kulesi'nin gündüzleri kafe, akşamları ise restoran olarak kullanılan alanına geldiğimizde kapının önündeki geniş afiş ile karşı karşıya kaldım. İnci Küpeli Kız beni selamlarcasına gözlerini üzerime dikmişti. Derin bir nefes alarak kendime çekidüzen vermeye çalıştım ve içimdeki gerginliğe karışan telaşı göz ardı ettim.

Geniş alana girdiğimizde bir an karşılaştığım manzarayla afalladım.

Oval şeklindeki büyük restoranın belli aralıklarla yerleştirilmiş camlarından İstanbul'un her metrekaresi ışıl ışıl gözüküyordu. Taş duvarlar ve tavandan sarkan ışıklar ile mekân büyüleyiciydi. Sergi için oda paravanlara ayrılarak belirli bölmeler yaratılıp, kısmi bir labirent havası verilmişti.

"Merhaba," diyerek önümüze atılan otuzlu yaşlarındaki kadın ile bir an afalladım. "Yeni nesil genç ressamlarımızın elinden çıkan tabloları görmek adına sergimize geldiğiniz için teşekkür ederiz." Tebessüm ettiğim sırada kadın elindeki broşürlerden birini bana uzattı. "Burada sergideki tablolara dair bilgiler var, umarım görsel şölenimizin keyfini çıkarabilirsiniz."

"Teşekkür ederiz."

Elime aldığım broşür ile ilerlemeye başladığımda Hektor yanımdan yürümeye devam etti. Küçük kitapçığı üstünkörü karıştırdığımda tabloların bazılarının satılık, bazılarının ise sadece sergi için olduğunu gördüm. Başımı kaldırıp etrafa baktığımda bir yerden başlamamız gerektiğinin farkındaydım.

"Her şey normal gözüküyor."

Yanımdaki adamın sözleriyle ona döndüm. "Serginin bir paravan olduğunu sanmıyorum. Bence o ruh hastası bir yolunu bularak bu güzel ve anlamlı geceyi kendi lehine kullanmıştır."

Hektor bazen benden daha şüpheci olabiliyordu. Birkaç gündür Görkem'in peşindeydi ve avına ulaşamamak onu sinirlendiriyordu fakat ben, Görkem'in bütün bu oyunu tezgâhlayan manyak olduğu konusunda şüpheliydim. Evet, hikâyede bir figürandan daha fazlasıydı ama onda başkarakter olabilecek potansiyel yoktu.

"Pekâlâ, Lilith," diyen adam tebessüm etti. "Yolu sen göster, ben ardından geleceğim."

Kontrolü bana devretmesi kalbimi kuşattı. Elini tutup parmaklarımızı birbirine kilitledim ve koridor haline getirilmiş paravanların arasından onunla yürümeye başladım. Gözlerimi gördüğüm eserlerde dolaştırıyor, hepsine dikkatimi vermeye çalışıyordum lâkin asıl görmek istediğim eser Kuzeyin Mona Lisa'sıydı.

Belirtmeliydim ki sergideki tabloların hepsi orijinallerine oldukça yakındı ve bu durum beni afallatmıştı. Gerçekten eşsiz yetenekleriyle kendilerini çalışmalarına vermiş insanların tablolarına bakıyor olduğumu bilmek, nedensizce kendimi mutlu hissetmemi sağlıyordu. Sanat aşkıyla yanan biri olarak benim gibi gençlerin varlığını bilmek, her daim gururumu okşardı.

Hektor hafifçe eğilip sadece benim duyabileceğim bir desibelde mırıldandı. "Senin sergini ne zaman gezeceğim?"

Sorusuyla afalladım. Kanıma sızan heyecan ile kara gözlerine tutunduğumda bakışlarındaki hayranlığa yenik düştüm. Açıkçası o hayatıma girdiğinden beri ilham ile dolup taşıyordum. Sürekli çizim yapmak, tuvallerin ve boyaların arasında kaybolmak istiyordum. Gün geçtikçe ileride kendimi görmek istediğim yerin, psikolojiyle değil de sanat ile ilgili olacağını daha iyi anlıyordum.

"Bilmem," diyerek omuzlarımı silktim. "Belki yakın zamanda ben de çalışmalarımı insanlara göstermeye başlayabilirim."

"Normalde göstermiyor musun?"

"Hayır, benim için fazla özeller." Fark ettiğim detay ile elini daha sıkı tuttum. "Sen eserlerimi gösterdiğim sayılı kişilerdensin. Hatta birden fazla çizimimi gören tek kişisin."

Bakışlarındaki sıcaklık yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Mest olmuş bir tavırla tebessüm etti ve tuttuğu elimi sırtıma yerleştirerek beni kendine doğru çekti. Bedenine çarpan bedenim ile bütün dikkatimi ona verdim.

"Eserlerin büyüleyici, tıpkı senin gibi." Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni dünyanın geri kalanından sakınabilirim ama eserlerini sadece kendime ayıramam. Bu büyük bencillik olur. Yeteneğinden insanları mahrum bırakmamalısın, Gece."

Bana gerçek adımla hitap etmesi, her defasında ağlamak istememe yol açıyordu. Başımı göğsüne yaslayarak birkaç saniyeliğine kendimi geri kalan her şeyden soyutladım. Kokusunu içime çekip adeta güç depoladım. Tekrar ona baktığımda ise tebessüm ettim. "Desteğin için teşekkür ederim ama bir şartla sanatıma yoğunlaşırım."

"Neymiş o?"

"İlk sergim seninle ilgili olacak."

Sözlerimle afallayan ifadesi karşısında kıkırdadım. Birkaç saniye düşünür gibi gözlerini kısarak bana bakıp ardından başını salladı. "Onur duyarım, Lilith."

Ona yanaşarak yürümeye devam ettim ve tabloları inceledim. Dakikalar sonra serginin neredeyse yarısını gezmiş yine de aradığımız tabloyu bulamamıştık. Ben kendimi eserlere kaptırıp hepsini incelemeye çalışarak vakit kaybetmeseydim şimdiye kadar amacımıza ulaşabilirdik ama elimde değildi, gözlerimi tablolardan alamıyordum.

Orijinali Matisse imzalı olan tablonun önünden geçip sola döndüğümüzde, karşımıza çıkan görsellerle Hektor ile aynı anda duraksadık.

Aralanan dudaklarım ve çatılan kaşlarımla gördüğümü algılamaya çalıştım. Yan yana dizilmiş iki eser, siyah paravanın üstünde parıldıyordu. Yavaş adımlarla tablolara ilerlediğimde Hektor ardımdan geldi.

Tabloları özen ve dikkatle inceledim. Fırça darbelerine, gölgelere ve ışık oyunlarına bakarak bir karara varmaya çalıştım. Kaşlarım her geçen saniye algıladığım gerçekle daha fazla çatılıyor, kalbimin ritmi hızlanarak beni soluksuz bırakıyordu. Emin olmak isteyerek tabloların her santimini tekrar ve tekrar arşınladım. Kuruyan boğazım ile sertçe yutkunduğumda karara vardım. Karşımda kalan Caravaggio imzalı Judith Holofernes'in Başını Keserken ve Rembrandt portresi kesinlikle birer replika değillerdi. Birkaç adım ötemde duran bu eserler, haftalar önce galeriden çalınan tablolardı.

Aklımın köşesinden düşerek ruhumun dibine çakıldım. Zihnimdeki çarklar dönüyor, gözlerim tabloların üstünde raks ediyordu.

Bu iki tablonun orijinal olduğunu biliyordum zira ikisiyle de galeriye geldiklerinde ben ilgilenmiştim. Onları teslim alan, muhafaza edilecekleri yere götüren, hatta Caravaggio'nun eserini çalındığı kasaya yerleştiren kişi bendim. Büyülerine kapılarak saatlerce karşılarında durmuş, onları bir film gibi izlemiş ve aklıma kazımıştım.

Bu nedenle yüzde yüz emindim. Replika olduğu sanılan tablolar orijinaldi ve bundan da önemlisi, çalıntıydılar.

"Hektor."

"Fark ettim, gerçekler."

"Ne yapacağız?"

Sorum üzerine etrafa baktığında ona eşlik ettim. Herkes gündelik bir hava ve rahatlık ile eserlere bakıyor, gülüyor, konuşuyor kısacası keyifli vakit geçiriyorlardı. Tekrar tablolara döndüğümde göğsüm kasıldı. Onları burada bırakamazdık. Yetkililere haber vermeli, birilerine bir şey söylemeliydik. Tabloların başına bir şey gelme ihtimali, bir köşede replika sanılarak zarar görme olasılığı bile kalbimi delik deşik ediyordu.

Parmaklarımı Hektor'un parmaklarından ayırıp elimdeki broşürü açtım ve sayfalarına göz atarak makul bir çözüm aradım. Kapıdaki kadın tabloların bazılarının satılık olduğunu söylemişti. Belki bu iki tablo da satılıktı ve ruh hastası onları bizim almamızı istiyordu.

Tabloların bilgilerinin bulunduğu sayfaları bulduğumda hayallerim adeta suya düştü. Rembrandt'ın portresi de Caraviggio'nun tablosu da satılık değildi.

Kafamdaki soru işaretlerini çözmeye çalışarak İnci Küpeli Kız'ın bilgilerinin yazdığı sayfayı bulmaya çabaladım. Saniyeler içinde amacıma ulaştım ve fark ettiğim detay ile hızla Hektor'a döndüm.

"Sadece bu ikisi satılık değil."

Sözlerim ile kara gözler beni buldu. "Ne?"

"Sadece bu iki tablo satılık değil. Geriye kalan diğer bütün eserler satılık." Broşürü kapatarak bir oraya bir buraya salladım. "Ruh hastası bu iki tablonun gerçek olduğunu öğrendiğimizde onları geride bırakmayacağımızı biliyor ama onları her ihtimale karşı bizden önce bir başkası alabilir diye de satışa açtırmamış. Öyleyse yapmamızı istediği şey, yetkililere haber vermemiz." Dudağımı dişledim. "Ama bu da zaten şüpheli listesinin başında olan benim için fazla riskli. Yetkililer sergi gezerken

gerçek tabloları bulduğuma inanmazlar ki Allah aşkına bunun gerçekleşme olasılığı yüzde kaç olabilir?"

Hızla sıraladığım sözler üzerine nefesim kesildiğinde, Hektor ufak çaplı bir panik atak krizi geçirdiğimi anlayarak yanıma yanaştı. Ellerini yanaklarıma iliştirip tenimi hafifçe okşadığında soluklandım.

"Sakin ol, Feray," diyerek beni kendime getirmeye çalıştı. "Haklısın, bu tabloları burada bırakamayız ve yetkililere haber vermeliyiz ama asla seni riske atacak bir şey yapmam."

Biliyordum.

"Ne yapacağız o zaman?"

Sorum ile tablolara ardından etrafa ve en son bana baktı. "İnci Küpeli Kız tablosu satılık mı?"

"Evet."

"Tamam, onu satın aldıktan sonra buradan gideceğiz. İlyas'ı arayıp takip edilemez bir telefondan Savcı Onur'u aramasını ve ihbarda bulunmasını isteyeceğim. Dakikalar içinde polis burayı ablukaya alıp tabloları güvenli bir yere götürür ve ekspertiz çağırır." Dudağının kenarı kıvrıldı. Bakışlarında hayat bulan tilkilerin yansımalarını gördüm. "Ve bu işin ucu sana değmeden konu kapanır."

"Sana şu an daha çok âşık oldum," diyerek iç geçirdiğimde rahatladığımı hissettim. Sözlerim üzerine tebessümünü genişletip yanaklarımı okşadı. "Teşekkürler, Lilith. Bu jestin için minnettarım."

"Başkası almadan şu tabloyu bulalım hadi."

Koridorun sonuna doğru ilerleyip nihayet asıl hedefimize ulaştığımızda görüş açıma giren tabloyu inceledim. Orijinalini görmemiştim fakat aslına göre bir nebze daha kaba fırça izleri barındırdığına emindim. Yine de fazlasıyla güzel gözüküyor oluşunu inkâr edemezdim.

Hektor görevlilerden birini çağırıp tabloyu almak istediğimizi söylediğinde, yirmili yaşlarındaki kısa saçlı kız elindeki dosyaya göz atıp yüzünü astı. "Maalesef, bu tablo sanatçı tarafından sadece bir kişinin satın alabilmesi üzerine ayırtılmış."

"Kim için?"

Hektor'un sorusuyla karşımızdaki kız dosyaya tekrar baktı ve mırıldandı. "Feray Eldem."

Beynimden vurulmuşa dönerek sersemledim. Bizi bu oyuna mecbur bırakan adamın kesinlikle benimle olan derdi, Hektor'a duyduğu probleme kıyasla daha büyüktü.

"Feray Eldem benim," dediğimde kız bir saniyeliğine ağzını açıp kapattı ardından anlayışla tebessüm etti. "Kimliğinize bakabilir miyim?"

Çantama uzanıp cüzdanımı çıkardım. Kart kısmında duran kimliğimi alıp kıza uzattığımda başını sallayarak onay verdi. "Tamamdır, ödemeyi yapmak için sizi şu tarafa alacağım. O sırada tabloyu hazırlarlar."

"Sanatçının adını öğrenebilir miyiz?"

İşittiğim soruyla kaskatı kesildim. Hektor'un sözleri üzerine kız başını iki yana salladı. "Maalesef efendim, sanatçımız anonim bu yüzden size bir cevap veremem."

"Peki bu eser anonim sanatçınız tarafından mı çizildi, yoksa onun aracılığıyla mı sergiye bağışlandı?"

"Anonim sanatçımız tarafından çizildi efendim."

Aldığımız cevap üzerine bir şey fark ettim. Peşimizdeki ruh hastası Hektor'un yıldız origamisini taklit etmişti. Onun kadar başarılı bir zanaat gerçekleştiremese de origamisi kötü değildi. Sadece Hektor'un işçiliğiyle karşılaştırıldığında bir nebze acemi kalıyordu. Bakışlarımı duvarda asılı duran tabloya çevirdim. Fırça darbelerine bakarak dudağımı dişledim. Ruh hastası şimdide beni taklit ediyor olabilirdi. Yeteneklerimize aşina olduğunu, tekniğimizi bildiğini ve bunu uyarlayabilerek yüzümüze çarpabileceğini haykırıyor, bize kendiyle ilgili bir şeyler sunuyordu.

Görkem ya da onu kendine maşa eden her kimse kesinlikle bir sanatçıydı.

Tıpkı Hektor ile benim gibi.

Kızın önderliğinde ödeme noktasına gittik. Hektor tablonun ücretini verdiğinde beklemeye başladık. Kendimi geçen her saniyede daha tedirgin hissediyordum. Ruh hastası, tabloları çalarak bir oyun başlatmıştı ve şimdi o tabloları geri veriyordu.

Bunun anlamı oyunun bittiği miydi?

Beşinci zarf, bulacağımız son bilmece miydi?

Tabloyu alıp Galata Kulesi'nden ayrıldık ve doğruca eve doğru ilerledik. Hektor, İlyas'a haber verip gerekli olan aramaları yapmasını emretmişti. Benim ise tek arzum, bir an önce beşinci zarfı görmek ve aklımdaki soruları çözüme kavuşturmaktı. Hektor da benimle aynı

hisleri paylaşıyor olmalıydı ki yol boyunca tek kelime etmemiş, evime girdiğimizde paketlenen tablonun ambalajını yırtarak açmış ve tabloyu tarayarak kamera, dinleme cihazı ya da artık aklından ne geçiyorsa, olup olmadığını anlamaya çalışmıştı.

Geriye çekildiğinde yanında durup tabloya baktım.

Salonun sarı ışıklarının altında solgun görünüyordu. Yan profiliyle bana bakan İnci Küpeli Kız'ın orijinaline kıyasla daha yuvarlak bir yüzü, hafif çekik ve koyu gözleri vardı. Tabloya dikkatli bakıp zaman ayırdıkça anlayabiliyordum ki ilk bakışta orijinaliyle örtüşse de dikkat verdikçe asıl eserden ayrışarak daha farklı bir noktaya geliyordu.

"Seni andırıyor."

Hektor'un sözleriyle sertçe yutkundum. Benzerliği görebiliyor, bundan dolayı büyük bir rahatsızlık duyuyordum. O manyağın aklından geçenleri bilemesem de bizi saplantı haline getirdiğini kolaylıkla idrak edebiliyordum.

Tabloya yönelip eseri ters çevirdim ve onu sarmalayan çerçevesini sökmeye başladım. Altın varaklı çerçeve geniş ve sertti. Hektor bana yardım edip tabloya zarar vermeyi umursamadan çerçeveyi saniyeler içinde çıkardığında, aramızdan süzülerek yere düşen kırmızı zarfı gördük.

Birbirimize, ardından parkenin üzerindeki zarfa baktık.

Göğüskafesimdeki sıkışmayı ve ellerimdeki uyuşmayı umursamadan eğildim. Zarfı alıp doğrularak karşımdaki adama baktığımda, bir duvar kadar düz ve sert olan ifadesinden güç bulmaya çalıştım. İçimdeki sıkıntı gittikçe büyüyor, kalbim her geçen saniye daha çok kontrolden çıkıyordu.

Zarfı açıp içinden kartı çıkardığımda beşinci bilmecenin dizelerini dile getirdim.

"Yaralı zihinler bir araya geldiğinde
Dite Şehri'nin kapıları aralanır.
Kırmızı daireler sarar etraflarını.
Sınırdan geçen ruhlarını ölçer,
Kader tartısı."

Okuduğum dizeler karşısında sessiz kalarak düşündüm. Zihnimdeki çarklar dönerek adeta analiz yapmaya başladı. Bu dizelerde bana tanıdık

gelen ilk kelime Dite Şehri'ydi. Dante'nin Cehennemi'nde geçen bu şehir, cehennemin en korkunç kısmıydı.

Ruh hastasının daha önce önümüze çıkardığı ipuçlarında üstat Dante'nin izleri vardı. Bundan feyzalarak diyebiliyordum ki Dite Şehri kesinlikle İlahi Komedya'ya gönderilen bir atıftı.

Dite Şehri aynı zamanda bir sınır olarak görülürdü. O kapılardan geçen ruhların sorgusu başlardı. Dante'nin Cehennemi'ndeki dokuz katı aşmaları gerekirdi ki ruhlarına bulanan günahların ölçümü yapılabilsindi. Ayrıca bu kader tartısının da dengeyi bulmasını sağlar, kişinin cehenneme mi cennete mi ait olduğu bu şekilde anlaşılırdı.

Yaralı zihinlerden kastının Hektor ile ben olduğum aşikârdı.

Bilmece oldukça belirgin hatlarla çizilse de altında saklanan gerçeği idrak edemiyordum. Bu bizi nereye götürebilirdi? Okuduğum dizeler hangi noktayı işaret ediyordu?

Aklımdan geçenleri dile dökerek Hektor'u aydınlattığımda o da en az benim kadar sersemlemişti.

Kanepeye oturup boşluğa bakmaya başladık. İkimiz de düşünüyor, bir çıkış yolu arıyorduk ama hayatımda ilk defa bu konuda başarılı olamıyordum. Dizeleri defalarca kez okusam da aklımda beliren bilgilerden başka bir şey elde edememiştim. İlk zarf bir atıftı. İkincisi beni Hektor'a yönlendirmişti. Üçüncüsü ise Dilhan'a. Dördüncü zarf sergiyi işaret etmişti. Peki beşinci zarf?

Beşinci zarf, kimi veya nereyi işaret ediyordu?

Hektor parmaklarımın arasında duran zarfı alıp kâğıdın kenarını okşadığında bir anda hatırladım. Kartların içinde bizim okuyamadığımız bir şey vardı. Belki onu okunur kılabilirsek her şeyi daha kolay anlayabilirdik. Ama bunu nasıl yapacaktık? Hektor şifreleri görünür hale getirmek için bir sürü ışık oyunu denemiş lâkin bir sonuç elde edememişti. Yine de tekrar denemekten bir zarar gelmezdi.

"Diğer zarfları getirir misin?"

Aklımı okumuş gibi konuşan adamın sesiyle doğruldum. Atölyeme girip solda kalan altı katlı şifonyerime yöneldim. Üçüncü çekmesini açıp içindeki kutuyu aldığımda, titreyen ellerimle bir an dengemi kaybedip kutuyu düşürdüm.

Kapağı kırılan kutudan saçılan kartlar ve zarflar ile iç geçirdim.

"Feray, iyi misin?" diyerek kapıda beliren adama baktığımda endişelendiğini fark ederek tebessüm ettim. "İyiyim, sakarlığım tuttu sadece."

Eğilip zarfları ve kartları toplamaya başladığımda Hektor bana yardım etti. Üç zarf ve iki kartı kutuya yerleştirdiğimizde diğerinin nerede olduğunu sorgulayarak kaşlarımı çattım. Eğilerek komidinin altına baktığımda karanlık yüzünden bir şey göremedim. Daha doğrusu kartı göremedim ama parıldayan bir şey gözümü alarak adeta kartın o olduğunu işaret etti.

Karanlığa alışan gözlerim ile kartın hatlarını seçebildim. Üzerinde parıldayan kelimeye bakarak kaşlarımı çattığımda aklıma aniden bodrum katı geldi. Ruh hastasının bizi kaçırdığı zaman alıkoyduğu o izbe yeri karanlığa boğduğumda, duvarda beliren baş harflerimi anımsadım.

İnce parmaklarımı uzatıp kartı sürükledim ve karanlıktan çıkarıp odanın aydınlığına sundum. Işıkla temas etmesi halinde eski haline dönen kartın üstündeki kelime kayboldu.

Emin olmak isteyerek kartı tekrar şifonyerin altına sürükleyip başımı eğdim. Karanlıkta kalan kartın üstünde saniyeler içinde parlamaya başlayan kelimeyle gülümsediğimde Hektor'un sesini işittim. "Güzelim, ne yapıyorsun?"

Doğrularak kartı havaya kaldırdım. "Saklı kalan kelimeler, karanlıkta parıldıyor."

Hektor kaşlarını çatarak elimdeki karta ardından kutunun içindeki kartlara baktı. Ona görüş imkânı tanımak üzere hızla yerimden kalktım ve kapının yanında kalan düğmeye basarak odayı karanlığa boğdum.

"Feray."

Uyarı dolu sesiyle derin bir nefes aldım. Geçen gün gittiğim psikolog ile keşfettiğim geçmişimden sonra karanlıktan eskisi kadar korkmuyordum. Hâlâ aydınlığı tercih ederdim çünkü titrememe ve kesilen nefesime engel olamıyordum fakat eskisine nazaran artık kendimi kaybetmiyordum.

"Sorun yok," diyerek tekrar yanına gittim.

Hektor kutudan çıkardığı kartları parkelerin üstüne dizdiğinde, karanlıkta parıldayan kelimelere bakarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Tırnaklarımı avuç içime geçirip sorun olmadığını ve Hektor'un yanımda olduğunu kendime hatırlatarak karanlığa alışmaya çabaladım.

Parıldayan kelimelere göz attığımda tanıdık hissiyat ile sarsıldım.

DCOĞC/4, IVİVKGK/3, MÇICÖĞ/3, UGIVZVİ/4, FCNĞKĞÜĞ/5.

Bu kombinasyona aşinaydım. Gemino Gladiis takımı fabrikadaki bulmacalarla karşı karşıya kaldığında, çözdüğümüz her bilmecenin ardından buna benzer kelimeler çıkmıştı. Aklımdan üç geriye gidip harfleri çıkarmaya çalıştım lâkin anlamsız kelimeler ortaya çıktı. Bu sefer üç ileri gittim ve neden ilkinde geriye saran bir şifreleme kullanırken ikincisinde ileriye gittiğini merak ettim.

"Sezar şifrelemesi."

Mırıldanışım üzerine Hektor başını salladı. Yere dizilen beş kartın sağ alt köşelerinde parıldayan kelimeleri not almak adına az ilerimde kalan masamın üstündeki kâğıt ve kalemimi aldım. Temiz kâğıda kelimeleri aktardığım sırada gözucuyla Hektor'a baktım. Kısılan bakışlarıyla kelimeleri inceliyordu.

"Aklından mı çözüyorsun?"

Sorum üzerine tekrar başını salladığında afalladım. Zekâsına hayran kalarak ona zaman tanıdığımda her geçen saniyede bedeninin kasıldığını fark ettim. Aniden ayağa kalkıp odadan çıktığında neye uğradığımı şaşırdım. Kartların içinde bulunduğu kutuyu ve defterimi alıp salona döndüğümde, Hektor mutfaktan çıktı. Elinde tuttuğu şarap şişesini kafasına dikip bembeyaz kesilen teni ve alnında biriken ter ile birkaç adım ötemde durdu.

"Ne oluyor, Hektor?"

Başını hafifçe iki yana sallayıp yakasını çekiştirdiğinde berbat görünüyordu. Kararan bakışlarındaki dehşet duygusu kalbimin sıkışmasına neden oldu. O şifrede yazan her neyse Hektor'u etkilemişti.

"Bu olamaz," diye kendi kendine mırıldandığında bakışlarını ardımdaki bir noktaya sabitlemişti. "Bu olamaz çünkü eminim." Eliyle yüzünü kapatıp titrek bir soluk bıraktı. "Eminim değil mi?"

"Beni korkutuyorsun."

Sözlerimle elini yüzünden indirip bakışlarımızı buluşturdu. İfadesindeki karmaşıklık benliğimi ikiye bölüyordu. İlk defa böyle savunmasız gözüküyordu. Sanki hem heyecanlanmış hem korkmuş hem de... Rahatlamıştı.

"Şifre," diyerek gözlerimin içine baktı. Karanlığa bulanan bakışlarının ardında yanan ateşi gördüm. "Şifre diyor ki *geride kalanın öfkesi yıkacak hepinizi.*"

Afallayarak ona bakakaldım. "Hangi geride kalan? Ne anlama geliyor ki bu cümle?"

"Hatırlamıyor musun?"

Sorusuyla delirecek gibi hissettim. "Neyi hatırlamıyor muyum?"

Geçmişimi anımsayabiliyordum ama hâlâ her şey son derece bulanıktı. Hektor bunu algılamış gibi bir lanet savurup alkolden büyük bir yudum daha aldı ve şişeyi masanın üstüne bırakıp tam karşıma geçti. Gözlerindeki telaş ve öfke daha önce görmediğim bir kombinasyondu.

"Sadece ikimiz kaçırılmadık," dediğinde dünyam başıma yıkıldı.

Hektor elimdeki defteri alıp bir şeyler karaladı ve ardından kâğıdı bana uzattı. Şifrelenmiş kelimeleri çevirdiğinde ortaya çıkan cümleye baktım. Ardından şifrelenmiş kelimelerin yanındaki sayıların çevrilmiş kelimelerdeki denk gelen harfini buldum. *Geride* kelimesinin dördüncü harfi, *kalanın* üçüncü harfi, *öfkesi* kelimesinin üçüncü harfi, *yıkacak* kelimesinin dördüncü harfi ve *hepinizi* kelimesinin beşinci harfi...

"İlkan."

Dudaklarımdan dökülen isim ile aklımın derinliklerinde bir ışık yandı. Görüş açımda beliren simayla titredim ve elimdeki kutuyu tekrar düşürdüm. Bedenimdeki sarsılmayla nefes alamadığımda hatırladığım oğlan çocuğuyla sersemledim. Bulanık ifadesi ve gaipten gelircesine uzak olan sesi bir hayal gibiydi. Ona dair belirgin olan tek görüntü, annemin evinde izlediğimiz videoyla ilgiliydi. Yüzüme doğrultulan kameranın ardındaki genç adamı anımsayabiliyordum zira o görüntüleri kayda alan kişi oydu.

"İlkan," diyerek beni onayladı karşımdaki adam. "Babanın şoförünün oğluydu. Benden beş yaş büyüktü. Kaçırıldığımız zaman o da bizimleydi."

Algılarımın kapanmasıyla ağzım açık kaldı. Ne düşüneceğimi bilemeyerek bana bakan adamın ifadesinde kayboldum. Bizimle kaçırılan biri daha vardı. O zamanlar on altı yaşında olan İlkan, babamın şoförünün oğluydu. Fakat ona dair o izbe fabrikada hatırlayabildiğim tek bir anım bile yoktu.

"Neden söylemedin bana?"

"Çünkü gerek yoktu."

"Nasıl gerek yoktu?" diye bağırdım. "Peşimizdeki ruh hastası İlkan olabilir, Hektor. Görmüyor musun, bütün bu oyun bizi bir araya getirip hayatlarımızı mahvetmeye dayalı! Adam bize resmen *beni geride bıraktığınız için intikamımı alacağım* demiş."

"İlkan'ı ardımızda bırakmadık, Feray." Katran karası gözler acıyla sarsıldı. "Peşimizdeki ruh hastası İlkan olamaz çünkü kaçırıldığımız ilk gün bizi esir tutan şerefsiz, onun şoförün oğlu olduğunu ve para etmeyeceğini anlamasıyla gözümün önünde öldürdü."

Ellerimi saçlarımdan geçirip akıl sağlığımı korumaya çalıştım. Doğru düzgün hatırlamadığım bir adam uğruna sızlayan göğsümdeki kasılma bana delireceğimi düşündürtüyordu.

"Emin misin?"

Sorum ile bakışlarını ele geçiren acı hiddetlendi. "Eminim, İlkan'ı göğsünden vurdu. Nabzını kontrol ettim." Başını eğerek dişlerini sıktı. "Kalbi durmuştu."

Yaşaran gözlerime avuç içlerimi bastırarak iki büklüm oldum. Midem bulanıyor, kanım donuyor, her şey üzerime üzerime geliyordu. Aklımdaki düşünceler iç içe geçmiş, bir araya gelerek düğüm halini almıştı.

İlkan daha sadece on altı yaşında olan genç bir delikanlıydı ve bize işkence eden o ruh hastası tarafından değersiz görülerek öldürülmüştü. Peki, peşimizdeki kişi o değilse kim onun adına bizden intikam almak isteyebilirdi?

"Babası," diye mırıldandığımda Hektor ne düşündüğümü anlamış gibi anında karşı çıktı. "İlkan'ın annesi küçük yaşta ölmüştü. Babası da uzun yıllardır baban için çalışıyordu. Adam oğlunun öldüğünü öğrendikten iki yıl sonra daha fazla yaşananları kaldıramamış olmalı ki kalp krizi geçirerek vefat etti."

Ellerimi yüzümden çekip karşımdaki adama baktım.

"Öyleyse başka biri olmalı." Hissettiğim paniği bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım lâkin aklımı ve kalbimi dizginleyemiyordum. "İlkan'ı çok seven ve ölümünden bizi suçlayarak bizden intikam almak isteyecek biri olmalı. Düşün, Hektor." Yanına yanaşarak gözlerinin

içine baktım. "Kim, kim İlkan'ı çok sever ve ölümünden sonra böyle bir şey yapacak kadar delirirdi?"

Kara gözlerindeki ateş harlandı. Şimdi yüzündeki ifadeyi esir alan yegâne duygu öfkeydi. Cevabı biliyormuş gibi kasıldığında çenesi seğirdi.

"Abin."

Hektor'un dudaklarından dökülen sözlerle ruhuma son bir darbe aldım.

"Abin, İlkan'ın en yakın arkadaşıydı."

KOD ADI: MAÇA ASI

"Bir ok belirdi ve kart işaret etti.
Şanssızlığın temelinde, ölüm ve mutsuz son saklıydı."

Bakışlarımı karşımdaki pencereye sabitledim. Dışarısını görmüyor, sadece kendi yansımama bakarak düşünüyordum. Aklımdan geçenler bir fısıltıdan ibaretti. Ruhumdan kopup gelen çığlık, geriye kalan her şeyi baskılıyordu.

Yanımda oturan adamın yansımasına baktım.

Hektor ilk defa gözüme bu denli bitap geliyordu. Omuzları düşmüş, çenesi kasılmış, katran karası gözleri dipsiz bir kuyuya dönüşmüştü. En az benim kadar sarsılmış gözüküyordu.

Hikâyeme giriş yapan ama aslında çoktan hikâyemden çıkan bir adam vardı. Daha doğrusu on altı yaşında bir oğlan çocuğuydu.

"Bana İlkan'dan bahset," diye mırıldandığımda kibarlığı bir kenara bırakmıştım.

Hektor'un bana bunu neden daha önce söylemediğini anlayabiliyordum. Beni her daim acı verecek gerçeklerden saklamaya çalışıyordu. Bu yüzden ona kızgın değildim ama bilmeliydim. Aklından geçen her şeyi bilmeliydim.

İç geçirerek doğruldu ve dirseklerini dizlerine yasladı. "İlkan çok iyi biriydi," diye mırıldandığında kelimelerine işleyen hüznün tadını alabiliyordum. "Bana ve sana her daim abilik yapardı. Ailelerimiz geceleri dışarı çıktığında bize o bakardı. Sen istediğin *Barbie* filmlerini açtırır, ikimizi adeta rehin alırdın." Buruk tebessümüyle başını eğip sertçe yutkundu. "Ödevlerimde bana yardım eder, sana kitap okur, ikimizle saklambaç oynar ve her zaman bizim kazanmamıza izin verirdi."

Harabeye dönmüş zihnimi yokladım. Anlattıkları bana tanıdık geliyor olsa da söylediklerini içeren anılarımızı hatırlayamıyordum.

"Biz nasıl seninle ayrılmaz bir takımsak, abin ve İlkan da öyleydi. Aralarında sadece bir yaş vardı. Abin ne zaman bir sorun çıkarsa İlkan onu kollardı. Bu yüzden baban da çok severdi İlkan'ı." İç geçiren adamın sözleri kalbime zarar verdi ama yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum ki onun canı daha çok yanıyordu. "Ailenizle uzun yıllardır çalıştıkları için baban İlkan'ı bizimle aynı okula göndermişti. Hem bize sahip çıksın hem iyi bir eğitim alsın diye. Bu yüzden kaçırıldığımızda o da yanımızdaydı." Hektor'un desibeli azaldı. "O şerefsize engel olmaya, bizi korumaya çalışmıştı. Sonucunda da acımasızca öldürüldü."

"Nasıl öldü?"

Sorum ile katran karası gözlerde bir ateş belirdi. Derin bir nefes alarak başını doğrulttuğunda bana bakmadı. Sadece karşısında kalan yansımasına odaklandı.

"O şerefsiz..." dedikten sonra durup yumruk yaptığı ellerini birbirine bastırdı. "O şerefsiz bizi fabrikaya getirdiğinde sen susmuyor, ağlıyordun. Sana vurup susturmaya çalıştığında seni korumak için adama tekme attım. O da bana tekme attı ve dudağımı patlattı. İlkan ikimizin o halini fark edince kontrolünü kaybetti ve adamla boğuşmaya girdi." O anı tekrar yaşıyor gibi kasılmıştı. "Ellerini adamın boynuna dolayıp nefesini kestiğini hatırlıyorum. Belki de adamın belindeki silah olmasa bizi gerçekten oradan kurtarabilirdi ama onun yerine adamın silahından çıkan ve göğsüne saplanan tek kurşun ile..."

Hektor devam edemedi.

Ona destek olmak isteyerek elimi elinin üstüne bıraktım.

"İlkan vurulduğunda o piç bunu sorun etmedi çünkü İlkan'ın şoförün oğlu olduğu için para etmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden on altı yaşında bir çocuk gözlerinin önünde kan kaybından ölürken kılını bile kıpırdatmadı. Hatta bize ibret olsun, uslu duralım diye bir süre İlkan'ın o halini bize izletti."

Kalbimdeki kasılmayla yanağımdan süzülen yaşı sildim.

"Nabzını kontrol ettim," diyen adamın sesi titriyordu. Kara gözlerini gözlerim ile buluşturduğunda içine düştüğü acıda debelendiğini anladım. "Atmıyordu, Gece. Kalbi durmuştu." Bakışlarını kaçırarak bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Adam öldüğünü fark edince İlkan'ı götürdü. Bir daha onu görmedim ama çok araştırdım. O piçi öldürmeden önce İlkan'ın cesediyle ne yaptığını öğrenmeye çalıştım. Bana ortağının

çocuğu bir yere gömdüğünü ama kendisinin de konumunu bilmediğini anlattı."

"Ortağı mı?"

Sorum üzerine Hektor başını salladı. "Bizi o dört gün esir alan ve işkence eden şerefsiz haricinde fabrikaya arada bir adam daha gelip giderdi. Anlaşılan o daha çok fidye kısmıyla ve iletişimle ilgilendiği için fabrikaya sık uğramıyordu."

Bizi alıkoyan şerefsizin biriyle konuştuğunu hayal meyal hatırlayabiliyordum. Birinin geldiğini fısıldadığımı, bize işkence eden yaratığın birine yakınarak bu işin çok uzadığını ve bizi öldürmemek için kendini zor tuttuğunu söylediğini anımsıyordum.

"Onu da öldürdün mü?" diye sorduğumda başını salladı. "Evet ama onu sorgulamaya vakit bulamadım. Acele etmeseydim o beni öldürecekti."

Elini daha sıkı tutup bu ihtimali yok saydım. Onsuz bir hayat düşünmek dahi istemiyordum.

Kafam allak bullak olmuş fikirlerim birbirine girmişti. İlkan bizim için kendini feda eden son derece iyi bir abiydi. Onu tam olarak hatırlamıyor olsam da kalbimdeki acı ve sızı, Gece için İlkan'ın fazlasıyla önemli olduğunu söylüyordu. Ayrıca Hektor'un halinden de ona ne kadar değer verdiği belliydi. Hem benim hem İlkan için o canavarları avlamıştı.

"Yerine oturmayan bir şeyler var," diye mırıldandım. "Annem bizi kaçıranların para ile bir liste gönderdiğini söylemişti. Babalarımızın tutuklanmalarına neden olduğu bir tarikatın üyelerinin salınmalarını istiyorlardı."

"Araştırdım, Feray." Hektor'un sesindeki öfke can alıcıydı. "Gemino Gladiis'te böyle bir dava dosyası yok. Babalarımız olayı kapatıp her şeyi ortadan kaldırmış olmalılar ki sistemde bu konuyla ilgili tek bir veri bulamadım."

İç geçirerek önüme döndüm. "Abimin tüm bu olanlarla ne alakası olduğunu anlayamıyorum. Tamam, benden hoşlanmıyordu. Hatta bana karşı büyük bir garezi vardı fakat Feridun bütün bunları yapabilecek kapasitede biri değildir. Ayrıca peşimizdeki manyağın bu tarikat ile bir bağı olmalı ki cennete gidebilmek adına arınma felsefesini benimseyebilsin."

"Sistemde tarikatla ilgili bir şey bulamadım ama eski üstatlardan biriyle konuştum," diyen Hektor ile gözlerimizi buluşturdum. "Bana böyle bir tarikatın gerçekten var olduğunu ve kökeninin İtalya'ya dayandığını söyledi." Tek kaşını kaldırarak gerçeği yüzüme çarptı. "Abin uzun yıllardır İtalya'da yaşıyor. İkimizi de biliyor, hatırlıyor. Ve küçükken sahip olduğum kitaba ulaşabilecek belki de tek kişi."

"İyi ama Görkem'le ne alakaları var?"

Hektor ellerini saçının arasından geçirerek sinirle homurdandı. "Bilmiyorum, Feray. Yemin ederim kafam durdu artık."

Kahve sehpasının üstünde duran telefonuma baktım. Abimi arama fikri aklımdan çıkmıyordu. Bu saçmalığı sonlandıracaksak Feridun'un karşısına geçer ve her şeyi bir bir anlatmasını isterdim zira ben de artık düşünmekten kafayı yiyecek gibiydim.

"Onu aramalıyım."

Dudaklarımdan sıyrılan sözlerle Hektor başını iki yana salladı. "Hayır, asıl ben Feridun Gevheri adıyla ilgili bulabileceğimiz her şeyi araştırmaları için İlyas'ı aramalıyım."

Yanımdan ayrılıp telefonunu cebinden çıkardı ve odanın içinde adımlamaya başladı. Kanepeden kalkıp temiz havaya ihtiyaç duyarak camın kenarına adımladım ve pencereyi açıp gözlerimi yumdum. Derin nefesler eşliğinde kendimi, bedenimi sarmalayan soğuk havaya kaptırdım.

Abimin bu denli ileri gidebileceğine inanmak istemesem de bu mantıklı bir seçenekti. Feridun doğduğumdan beri benden hazzetmiyordu. Babamın ölümünden sonra her şey daha berbat bir hal almıştı. Peşimizdeki ruh hastasının paraya ihtiyacı olduğunu Hektor'un tablosunu çaldığı zamanlar öğrenmiştik ve geçen gün annemin de söylediklerini hatırlayınca parçaları birleştirebiliyordum çünkü abim ikimizden de düzenli olarak para talep ediyordu.

Hektor haklıydı.

Ondan başka geçmişimizi bu kadar iyi bilebilecek biri olamazdı.

Gözlerimi aralayıp karşımda kalan binaya baktım. Bizi izlemek adına bu binada daire kiralayan ruh hastasının abim olabilme ihtimalini sindirmeye çalıştım. Hayır, bu ihtimal oldukça düşüktü. Abim karşı apartmanımda bu denli görünmez bir hayat süremezdi. Belki de Görkem ona bu konuda yardımcı olmuştu. Abim İtalya'dan her şeyi Görkem aracılığıyla yönetebiliyordu.

Düşüncelerimi dağıtan detay ile duraksadım. Gözlerimi kısarak gördüğüm tablonun bende yarattığı hissiyatla sarsıldım. Yılbaşı için karşımdaki bina tamamen kırmızı ışıklarla aydınlatılıyordu. Daire şeklindeki büyük halkalı led ışıklar bütün binayı çevrelemişti. Hafifçe eğilip binanın girişine baktığımda başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi titredim.

Kapının tepesinde kalan çıkıntının kenarlarında sarmal bir işleme ortasındaysa büyük bir terazi figürü vardı. Hemen altında ise Dite Apartmanı yazıyordu.

Bedenimi esir alan ürpertiyle zangırdadım.

Yaralı zihinler, kırmızı daireler, kader tartısı...

Bir araya gelme.

Karşılaşma.

Yüzleşme.

Yargı.

Karar.

Kader.

Bakışlarımı apartmanın isminden ayırıp yavaşça bütün pencerelere tek tek bakmaya başladım. Birinci kat, ikinci kat, üçüncü kat... Çatı katı.

Binanın tepesindeki silüeti fark ettim. Kalbimdeki kasılmayla nefes alamadığımda benliğimi kaplayan korku beni alaşağı etti. Aramızdaki mesafeye rağmen görebildiğim gölgeye tutunarak kalakaldım. Bir erkek bedeni olduğunu anlayabildiğim gölge, yavaşça kolunu kaldırıp bana el salladı ardından parmaklarıyla gelmemi işaret etti.

"He..." Tutulan dilim konuşmamı zorlaştırdı. "Hektor."

Dudaklarımdan kayıp giden fısıltıda hiddetli bir çığlık saklıydı. Gördüğüm manzarayı kabul edemeyen zihnim, emin olmak istemiyordu. Oysa her şey barizdi. Hâlâ bana bakan gölge beni yanında istiyor, hesaplaşma vaktinin geldiğini söylüyordu.

Yanıma ilişen adamın sıcaklığını hissettiğimde titremem şiddetlendi. Bakışlarımı takip ederek kulağındaki telefonu indirdi ve şimdi ona el sallayan gölgeye bakarak bir lanet savurdu.

Hektor bir hışım yanımdan ayrıldı. Saniyeler içinde kapının açılma sesini işittim fakat olduğum yerden kımıldayamadım. Hâlâ bana bakıyor olan gölgenin simasını karanlıktan dolayı seçemiyordum. İşlevsiz kalan vücudumu harekete geçirmek istesem de yaşadığım terör anı bütün kabiliyetlerimi sıfırlamıştı.

Saniyeler içinde hissettiğim ikinci kapı kapanma sesine eşlik eden gürültünün ne olduğunu hemen idrak edebildim. Namlunun çekilme sesi, zihnimde yankı bulmuştu. Hektor'un adım seslerini algılayarak ardıma döndüm ve çoktan harekete geçtiğini anladım. Son bir kez önüme bakıp gölgenin artık orada olmadığını gördüm fakat bu sefer başka bir adam manzaramı süsledi.

Hektor doğruca karşımdaki binaya gidiyordu.

Bedenimi istila eden akım ile koşmaya başladım. Evimden çıkıp merdivenleri atlayarak indim ve kendimi soğuk havanın kollarına attım. Dite Apartmanı'na girip merdivenlerden çıkan adama yetiştiğimde nefes nefeseydim.

"Hektor, bekle."

Sözlerim ile arkasına döndü ve gözlerimizi buluşturdu. İfadesini ele geçiren öfkede cinnetin izleri vardı. Daha önce görmediğim bir sinir krizinin eşiğinde gibiydi. Beni korkutan bu haliyle duraksadığımda yanıma yanaştı.

"Hemen eve geri dön, Feray," diyerek adeta emretti. "Eve dön, kapını kilitle ve Gediz'i arayıp olanları anlat. Bu gece bu oyun bitecek ve sen, bu saçmalığa daha fazla dahil değilsin."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Sözlerim ile bağırdı. "Git dediysem git!"

"Hayır."

Sinirle saçlarını çekiştirip elinde tuttuğu silahı daha sıkı kavradı. "Bir kere olsun inat etme ve sözümü dinle. O ruh hastası ister abin ister başkası olsun, bu gece her şey bitecek. Bu oyun daha fazla oynanmayacak." Seğiren çenesini kontrol etmek istercesine dişlerini sıktı. "Sonunda ne olursa olsun, o manyak bir daha sana bunları yaşatamayacak."

"Bize!" diye bağırdım. "Bize, Hektor."

"Kendim umurumda bile değil."

Sözleriyle öfkem arşa tırmandı. "Benim umurumda. Bu saçmalığa birlikte bulaştık, başından beri her şeyi birlikte yaptık ve bunu da birlikte bitireceğiz. Gerçekten seni yalnız bırakacağımı düşünüyor olamazsın."

"Bırakacaksın."

Diretmesiyle karşı çıktım. "Hayır, bırakmayacağım."

"Gece, git."

"Barlas, sus."

Birbirimize bakakaldık. İkimiz de derin nefesler alıyor, kendimize hâkim olmaya çalışıyorduk. Benim için endişelendiğini biliyordum. Beni korumak için dünyayı bile yakabileceğini biliyordum. Ondaki yerimi çok iyi biliyordum ve onun da bendeki yerini bilmesi gerekiyordu. Asla ama asla ona arkamı dönemezdim. Hele böyle bir durumda yanından ayrılmam söz konusu dahi olamazdı.

Aramızda kalan iki basamağı çıktım ve ona yanaşarak başımı geriye attım. Katran karası gözlerinden ruhunu görmek istedim.

"Anlaman gerek," diyerek bu sefer ben direttim. "Hayatıma girdiğin ilk andan beri yaşadığımız her iyilikte ve kötülükte bir arada kalacağız. İster ruh hastasının teki bizi kaçırsın, ister bizi öldürmeye kalksın, isterse bütün gücüyle üstümüze saldırsın birlikte olacağız." Yalvarırcasına mırıldandığımda bakışları yumuşadı. "Biz bir takımız, Barlas. Hep öyleydik ve hep öyle kalacağız."

Dişlerini biraz daha sıktı ve silahını daha sıkı kavradı. Öfkeli duruşuna tezatlık oluşturan gözlerinde buruk bir hüzün vardı.

"Seni kaybedemem."

Sözleriyle parmaklarımın ucunda yükseldim ve dudaklarımızı buluşturup yanaklarını okşadım. Kokusunu ve tadını zihnimin en güzel köşesine iliştirdim. Geriye çekilip tekrar gözlerine baktığımdaysa yemin ettim. "Kaybetmeyeceksin."

Parmaklarını kavrayıp elini tuttum. Saniyeler uzayıp giderken biz birbirimize bakmaya devam ettik. Bu son görüşmemizmiş gibi adeta yüzlerimizi ezberledik.

Sonra bilinmez bir yola koyulduk.

Çıktığım her basamak bana hikâyemin sayfalarının eksildiğini hissettiriyordu. Bir devrin sonuna geldiğimi anımsatan bu serüven, her şeyin sonu ve başlangıcıydı. Şimdi attığım adımlarda bile bunun yankısını duyabiliyor, finale eriştiğimizi bilerek sevdiğim adamın elini daha sıkı tutuyordum.

Binanın çatısına açılan kapıyı ittiren Hektor, beni ardına alarak önden ilerledi ve elimi bırakıp silahını bir asker gibi kuşandı. Geniş alanda ilerlediğimizde etrafa göz atarak gördüğüm gölgeyi aradım. Saniyeler içinde köşede kalan silüeti fark ederek duraksadığımda, Hektor bana

eşlik etti. Silahını gölgeye doğrultarak dikkat kesildiğinde, sırtı bize dönük olan adam derin bir nefes alıp kıkırdadı.

Arkasına döndüğünde buluşan gözlerimiz ile kaşlarımı çattım.

Gözlerimin önünde beliren sıfatındaki neşe midemi bulandırıyor, aklım algı sınırlarının zorlandığını hissediyordu zira Görkem başına geçirdiği kapüşonunu ittirerek yüzünü göstermişti. Bir bana bir yanımdaki adama bakıyor, yüzündeki gülümsemeyle öylece duruyordu.

"Sen..." diye mırıldandığımda anlayamadım. "Başından beri sen miydin gerçekten?"

"Sesindeki küçümseme çok kırıcı."

Görkem'in cevabıyla afalladım. Hâlâ inanamıyor, bütün bu saçmalığı başlatan kişinin karşımdaki adam olduğunu idrak edemiyordum.

"Neden?"

Hektor'un isyan edercesine sorduğu soruyla kasıldım. Bize bakan adamın gözleri kısıldı. Sanki bariz olan bir şeyi göremiyor oluşumuza hayret ediyordu.

"Çünkü öyle emretti."

"Kim?" diye bağırdım.

Sabırsızlığıma eşlik eden öfkem tahammülümün bittiğini belirtiyordu. Artık sadece doğruları duymak istiyor, daha fazla gizem işitmeyi kaldıramıyordum. Görkem bakışlarını yüzümde dolaştırdı ve düşüncelerimi duymuş gibi gülümsemesini genişleterek sinir bozucu bir tavır takındı. Ardından omzumun ardındaki bir noktaya odaklandı. Tekrar bana döndüğünde kanımı donduran sözleri sarf etti. "Arkana bakarsan öğrenirsin."

Hektor konumunu bozmadan Görkem'e silah doğrultmaya devam ederken, ben bir saniye bile düşünmeden arkamı döndüm. Çatının diğer köşesinde kalan gölgeyi seçebiliyordum. Uzun boylu bir adama ait olan gölge hareketsiz kaldı.

"Feray."

Hektor'un sesiyle ona baktım. Ne olduğunu bilmek istediğini anlayarak mırıldandım. "Biri var ama yüzünü göremiyorum."

"Öyle herkese göstermez yüzünü," diyen Görkem'e bakmasam da sözlerini dinledim. "Bana bile haftalar sonra gösterdi. İlk başlarda sadece para için ona çalışan ve arkadaşına yaklaşarak hakkında bilgi toplayan biriydim. Sonra Afra canımı yaktı ve sen..."

Patlayan silah sesiyle bir çığlık savurdum.

Saniyelik bir hız ile kolunu kaldırıp tetiğe basan gölgenin ne yaptığını anlayamadan silahını ateşlemesine şahitlik etmiştim. Görkem'in kesilen sözlerine eşlik eden bedeninin yere yığılma sesiyle titredim.

"Hizmetlerin için teşekkür ederim, Görkem," dedi ruh hastası. "Artık çeneni kapatabilirsin."

Hektor hızla benim baktığım noktaya dönüp silahını gölgeye doğrulttuğunda, diğer adam ondan önce davranmış ve namlusunu bana çevirmişti. Hedef haline gelişim boğazımı düğümledi. Göğsümün altındaki kalbim öylesine hızlı atıyordu ki her an bedenimi terk ederek ayaklarımın dibine düşebilirdi.

"Gece'yi öldürmemi istemiyorsan..." Mekanik ses, zihnimde yankılanıyordu. "Silahını indir, Barlas."

Kabzasını sıkıca kavrayan Hektor'a baktığımda öfkeden suretinin değiştiğini gördüm. Alev alan bakışlarıyla gölgeye kilitlenmişti. Ateş etmek istediği barizdi fakat o tetiği çekmeden adam beni vurabilirdi. Bütün olasılıkları hesaplamış ve başka çare olmadığını görmüş olmalı ki lanetler ederek silahını indirdi.

"Güzel, şimdi silahını yere bırak ve uzağa fırlat."

Hektor dediklerini yaptıktan sonra ekledi. "Seni öldürmek için ellerim yeterli. Göster artık şu çirkin yüzünü de kimin Azrail'i olacağımı bileyim."

İşittiğim kıkırtı kulaklarımı tırmaladı. Bakışlarımı ayıramadığım gölge yavaşça adımlayıp karanlıktan çıktı ve dudaklarını örten cihazı indirerek yüzünü sergiledi.

Hissettiklerim tarif edecek kelimelere sahip değildim. Yaşadığım dehşet ve şaşkınlığı sözlere dökemez, bunu ifade etmeyi beceremezdim. Emin olduğum tek şey, zihnimde bir çatırdama olduğuydu. Gördüğüm sima bana akıl sağlığımı sorgulatıyor, doğru ile yanlışı karıştırmama sebebiyet veriyordu.

"Sonunda tekrar buluştuk," dedi Savcı Onur Atabay.

Açılan ağzımı kapatamıyor, nefes alamıyor, sadece durup bakıyor ve dinliyordum. Karışan aklımı düzenleyebilecek bir halde değildim.

"Ne kadar da büyümüşsünüz," diyerek tebessüm ettiğinde silahını yavaşça indirdi. "Sizi ilk gördüğümde bir an bıraktığım o iki küçük çocuk ne ara bu hale geldi diye sorguladım."

Zihnimin duvarlarına çarparak parçalara bölünen kelimelerinden çıkarılabilecek tek bir sonuç vardı fakat yüreğim bu cevabı kabul edemiyor, aklım ise dengesini yitirerek tökezliyordu.

"İlkan?"

Dudaklarımdan dökülen fısıltıyla kasıldım. Hektor iç geçirdikten sonra inanamıyormuş gibi mırıldandı. "Ama sen ölmüştün," diyerek başını iki yana salladı. "Ben emindim. Nabzını kontrol etmiştim. Sen..." Son sözünü zar zor işittim. "Ölmüştün."

"Haklısın, sanırım ölmüştüm." Tebessüm ederek bir bana bir Hektor'a baktı. "Yani az kalsın ölmüş olacaktım. Nabzım varla yok arasındaymış ama beni yaşatabildiler."

"Kim?"

Hektor'un sorusuyla dönen başım dengemin bozulmasına neden oldu. Onur, hayır, İlkan gözlerini üzerimde gezdirip iyi olduğumu anlamaya çalışırcasına bir süre beni inceledi. Sanki iyi olup olmamam onun için bir anlam ifade ediyordu.

"Kim?" diye bağıran Hektor ile gözlerini üzerimden çekti.

Kahverengi gözlerin bakışında hayra alamet olmayan bir öfke peydahlandı. Sorunun cevabını düşünmek bile onu nefrete buluyor gibiydi. Histerik bir titremeyle kasılıp tebessüm ettiğinde ürperdim.

"Ona, *Agamemnon* diyorlar."

Zihnim anında duyduğu ismi analiz etti.

Agamemnon, büyük bir savaşçı ama bencil bir hükümdar olmasıyla tanınırdı.

"Yani örgüt ona bu ismi vermiş."

İşittiğim sözlerle ürperdiğimde Hektor yanlış duyduğunu düşünerek kaşlarını çattı. Ardından daha çok ürkmeme neden olan soruyu sordu. "Hangi örgüt?"

Onur ya da İlkan, daha doğrusu peşimizdeki ruh hastası, korkutucu bir tebessümle göz kırptığında bu durumdan eğlendiği barizdi. "Gemino Gladiis, Hektor. Hani şu senin, senin babanın ve Gece'nin babasının mirasçı olarak görev aldığı kuruluş."

İkimiz de buz kestik.

Öyle ki nefes dahi alamıyorduk.

Bizi izleyen adam bu halimize kahkaha attıktan sonra silahını yavaşça bir bana bir Hektor'a doğrultup konuştu. "Pekâlâ, çocuklar. Şimdi eski günleri yâd edeceğiz ve ben size bir hikâye anlatacağım."

Bakışlarımı yüzünde dolaştırarak kendini bu zamana dek nasıl bu denli iyi gizleyebildiğini sorguladım. Karşımdaki adamın akıl sağlığının yerinde olmadığı histerik hareketlerinden belliydi. Özellikle yaşananlardan bu kadar keyif alması inanılır gibi değildi.

"Bir varmış bir yokmuş, bundan on sekiz yıl önce yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen, birbirleri için ölüme yürüyen üçlü bir arkadaş grubu varmış. Bu arkadaşlar, Gemino Gladiis adlı bir örgüt adına birlikte çalışırlarmış. Sezar ve Herkül örgütün mirasçılarından, Agamemnon ise seçilmişlerdenmiş. Bir gün görev sırasında bazı şeyler ters gitmiş ve bunun sonucunda Sezar ile Herkül kendileriyle birlikte örgütteki pozisyonlarını korumak için Agamemnon'a ihanet etmişler."

Kalbimdeki sızıyla sertçe yutkundum. Babamın kod adını duymak dahi yüreğimi dağlarken, onunla ilgili böyle şeyler dile getirmesine katlanamazdım.

"Örgütten atılan Agamemnon, intikamını alacağına ant içmiş," dedi ruh hastası. "İzini kaybettirip ortadan kaybolmuş." Gözlerini irileştirerek dramatik bir etki yaratmak adına fısıldadı. "Ta ki iki yıl sonra Gemino Gladiis'i yok etmek adına geri dönene dek kimse ondan haber alamamış."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Hektor'un sözleriyle İlkan silahını ona doğrulttu. Göğsümdeki sıkışmayla titredim. Sevdiğim adamın tehlikeye düşen hayatı yüzüme bir tokat gibi vurdu.

"Sus ve dinle," diyerek kaşlarını çattı ruh hastası. "Küçükken de böyle sabırsızdın sen. Hemen sonunu öğrenmek isterdin. Bazı şeyler hiç değişmiyor, Barlas."

Silahını indirdiğinde derin bir nefes aldım.

"Agamemnon intikamını almak için başka bir örgüte katılmış. Bu kuruluş Gemino Gladiis gibi düzen sağlamak ile değil, düzeni yıkmakla ilgileniyormuş. Eski bir tarikat olan bu örgütün kendine ait bazı inançları varmış."

Sözünü keserek araya girdim. "Cennete gitmek için arınmaları gerektiğini düşünecek kadar hastalıklı inançlar."

Bana değen gözlerde bir hayranlık belirdi. Dudağının kenarını kıvırarak yavaşça bize yaklaşırken bakışlarını bir saniye olsun üzerimden ayırmadı. İki metre ötemde dikildiğinde gözlerinin ardındaki deliliği daha iyi gördüm.

"Evet, Gece." Tek kaşını kaldırarak iç geçirdi. "Büyüdüğünde zeki bir kadın olacağını biliyordum. Baban görseydi seninle kesinlikle gurur duyardı." Başıyla Hektor'u işaret etti. "Barlas duyuyor. Ve inan, ben de duyuyorum."

Onun ne düşündüğünü umursamadığımı haykırmak istedim ama ağzımı açamadım.

"Dönelim hikâyeye, Agamemnon bu kuruluşa üye olmuş olmasına ama oradakilerin güvenini kazanması gerekiyormuş ne de olsa eskiden onlar için karşı takımdaki bir düşmanmış. Bu yüzden örgütün tutuklanan üyelerini serbest bıraktırmak ve aynı zamanda Sezar ile Herkül'ü zor duruma sokmak istemiş." Silahın ucuyla havada bir daire çizdi. "Bu yüzden sizi kaçırması adına bir adam tutmuş. Adam parayı, Agamemnon ise intikam planındaki ilk zaferini alacakmış. Tabii arada sizinle beraber ben de kaynadım. Sizi korumak adına ölmek üzereyken Agamemnon bana sahip çıktı."

Aklımdaki boşlukların dolmaya başladığını hissettim. Karşımdaki manyağın yalan söylediğine inanmak istesem de bunun için bir neden bulamıyordum. İşin sonuna gelmiştik ve o günah çıkararak gerçekleri dile döküyordu.

"Beni tedavi ettirdi, beni eğitti." Boğazı düğümlenmiş gibi sertçe yutkunduğunda gözlerine yerleşen öfkeyle sarsıldım. "Ve beni kullandı."

"İlkan."

Hektor'un sesiyle silahını doğrultan adamın öfkesi arşa tırmandı. "Sizin yüzünüzden o canavar bana pençelerini geçirdi. Sizin yüzünüzden ben o yaratığın ellerine düştüm."

İfadesini ele geçiren nefret ile afalladım.

"Siz kaçmayı başardığınızda, Agamemnon intikam planını hızlandırma kararı aldı." Bakışlarını Hektor'a çevirdi. "Senin aileni kaza süsüyle öldürdü." Acı gerçeği algılamaya zaman bulamadım ki bu sefer oklar bana döndü. "Senin baban kaçmayı sadece üç yıl başarabildi. Üç yılın ardından Agamemnon onu da buldu ve intihar süsüyle öldürdü."

Yıllardır cevabını bilmek istediğim sorunun yanıtıyla dünyam başıma yıkıldı.

Babamın şeytanlarına yenik düşerek intihar ettiğine inanmayan yanım, şimdi bunun doğru olmasını ne çok isterdi. En azından o zaman hayatının bir başkası yüzünden değil, kendi isteğiyle sonlandığını zannederek bir nebze sakin kalabilirdim. Bir başkasının babamı elimden almış olması beni paramparça ediyor, aklımın sivri kenarlarının kalbime batmasına neden oluyordu.

Videoda anlamlandıramadığım o şey, babamın yüzündeki korkuydu.

Babam, öleceğini biliyordu ama bunu bilmesinin nedeni intihar etme olasılığını değerlendirmesi değildi. Babam, Agamemnon'un onu bulacağını biliyordu. Bunu anlamış, ölümün yakasına yapıştığını hissetmişti.

İlkan histerik bir kahkahayla başını iki yana salladı. "Şu halimize bakın." Namlusunu Hektor'a çevirdi. "Sen, yaşadıkların yüzünden insanlığını bırakıp bir makine haline geldin." Silahını bana doğrulttu. "Sen ise olanları atlatamayarak, küçük beynine koyduğun blok ile bütün acılarından kaçtın." Eliyle göğsüne sertçe vurdu. "Ben, ben yıllarca direnmeye çalışsam da en sonunda yenildim ve delirdim."

Dudaklarından dökülen en doğru kelimelerdi bunlar. İçinde bulunduğumuz durumun özetiydi söyledikleri. Vardığımız konum tam olarak buydu. Üç gencin, yitik ve kırık yetişkinlere dönüştüğü bu döngüde geride bıraktığı cesetler vardı. Ve en önemlisi, bu cesetlerin yanında çocukluklarımız da vefat etmişti.

"Olanların hiçbiri bizim suçumuz değil," diye mırıldandığımda konuştuğumu idrak etmem saniyelerimi aldı.

"Evet, değil ama cezasını çeken biz olduk."

İlkan'ın sözleriyle Hektor konuştu. "Anlayamıyorum, Agamemnon sana bunca kötülük yapmışken bizlere böyle şeyler yaşatmışken nasıl olur hâlâ onunla çalışır, bu sefer babalarımızı değil bizi bitirmesine yardım edersin?"

"Amacın ne?" diyerek Hektor'un sözlerini destekledim. "Bizi öldürmek mi istiyorsun? Al buradayız işte her şey bitti." Titreyen bedenimi kontrol etmeye çalışarak tırnaklarımı avuçlarıma sapladım. "Şimdi hep beraber geberebiliriz."

"Sizi öldürmek mi?" İlkan'ın yüzünde ona hakaret etmişim gibi alıngan bir ifade oluştu. Yavaşça başını salladıktan sonra inandığım her şeyi imkânsız kılan sözleri sarf etti. "Ben sizi kurtarmaya çalışıyorum."

Sözleri benim için anlamsızdı fakat onun için dünyalara bedel gibiydi. İfadesindeki kendinden eminliğe bakakaldım. Aklından geçenleri bilmek istedim. Bütün bu olanları neden yaptığını öğrenmeliydim. Bu yüzden her şeyi baştan sona ele almak isteyerek konuştum. "Cansel Hanım'ı neden öldürdün?"

Sorum ile iç geçirdi. "Galeriye gelmemesi gerekiyordu. Randevuya gidip, ben gelmeyince evine dönmeliydi ama o galeriye gelip her şeyi berbat etmeye çalıştı. Onu öldürmek istemezdim ama buna mecbur kaldım."

Ne yani, Cansel Hanım sırf yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için mi ölmüştü?

"Agamemnon yirmi yaşına bastığımda benden sıkılıp beni kapı dışarı etti. Hiçbir şeyim yoktu, hem de hiçbir şeyim," dedi ruh hastası gözlerini üzerimde dolaştırarak. "Ben de eski bir dostu aradım. Onun yanına İtalya'ya gidip bir süre onunla yaşadım." Tebessümü kanımı dondurdu. "Abin beni görünce az kalsın kalp krizi geçiriyordu, Gece."

Feridun'un hikâyedeki yerinin ortaya çıkışıyla kalbim sızladı. Abim gerçekten de karşımdaki manyağa yardım etmişti, öyle mi?

"Her neyse, bir süre İtalya'da kalıp çalıştım ve hayatımı düzene sokmayı denedim ama başaramadım. İstediğim şey beni bu hale dönüştüren o canavarın sonunu getirmekti çünkü Agamemnon, örgüte girmek için yol arayan o küçük fare, zamanla öyle güç kazandı ki artık her şey onun elinde. Kimse onu durduramıyor, karşısına çıkamıyor, ona erişemiyor." Hiddetle bağırdı. "Ve kimse onu öldüremiyor!"

Duyduklarımı sindirmeye çalıştım.

"Sonra düşündüm, benden daha güçlü birini bulmam gerektiğini anladım. Agamemnon'u saklandığı delikten çıkarabilecek kadar kudretli olan kişi kim olabilir diye düşündüm." Bakışları yanımdaki adamı buldu. "Kim onun yaşattığı acılardan feyzalarak o canavarı bitirmeye çalışacak kadar nefretle kutsanabilir diye sordum kendi kendime. Agamemnon'a erişebilecek tek kişi sensin, Hektor." Yüzündeki tebessümle yanımdaki adama döndü. "Bu yüzden sizi bir araya getirerek bu oyunu başlattım. Cansel ile İtalya'dayken bir etkinlikte tanışmıştık ve bir gün sosyal

medyasında paylaştığı fotoğrafta Gece'yi gördüm. Az kalsın tanıyamayacaktım ama içimden bir ses, bana o fotoğraftaki kadının benim küçük kız kardeşim gibi gördüğüm kişi olduğunu adeta haykırdı."

Benzetmesi, kalbimi dağladı.

"Sonra Cansel'in hayatına sızdım. Gece hakkındaki her şeyi öğrenmeye çalıştım. Görkem'i Gece'nin yakın arkadaşlarından biriyle görüştürüp her yerden Gece'yi fethetmeyi denedim. Sonra dedim ki sadece Gece değil, Barlas da burada olmalı." Kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Seni bulmak zor oldu, Barlas. Gerçekten zor oldu ama başardım. Seni buraya getirtmenin tek yolunun Gece olduğunu biliyordum, bu yüzden sana o videoyu gönderdim."

Hektor ile birbirimize baktık. Her şeyin nasıl başladığını öğreniyorduk ama ben hâlâ neler olduğunu anlayamıyordum. Tekrar karşımdaki adama döndüğümde konuşmaya devam etti.

"Barlas istediğim gibi buraya dönüp tam karşı dairene taşındığında oyunu başlatmam gerektiğini biliyordum. Kaybedecek zamanım yoktu. Ben de galeriye girip o tabloları çalarak hem seni suçlu konumuna düşürüp Savcı Onur kimliğimle hayatına sızacaktım hem de zarflar sayesinde Barlas ile seni yakınlaştıracaktım."

"O kimliğe nasıl ulaştın?"

Hektor'un sorusuyla İlkan gülümsedi. "Sahte isimleri ve geçmişleri gerçeğiyle birebir olabilecek kadar iyi yaratan tek kuruluşun Gemino Gladiis olduğunu mu sanıyorsun?"

İki adam da birbirine dik dik baktı.

Gerginlikten ürkerek sorguladım. "Niye bizi yakınlaştırmak istedin ki?"

Sorum ile yavaşça adımladı ve doğruca gözlerime bakarak gülümsedi. "Çünkü siz birbirinize aitsiniz, Gece. Kalbim sizin ayrı kalmanıza dayanamadı." Tek kaşını kaldırarak alaycı bir tutum takındı. "Ayrıca Agamemnon'u bitireceksem ikinize de ihtiyacım vardı."

Son cümlesiyle kaşlarımı çattım. Ne yani bunca yaşanan acının arkasında sadece bir adamı devirme ihtiyacı mı vardı? Tamam, o canavarı bitirmek için elimden geleni yapardım zira babamın hayatına mâl olmuş, hepimizin yaşamını altüst etmişti ama bunun için böyle bir oyun oynamaya gerek var mıydı?

"Cansel'i öldürmek zorunda kaldığımda sen bir anda cinayet zanlısı haline geldin ve itiraf etmeliyim bu, benim işime yaradı. Böylelikle hayatına daha çabuk sızdım. Berna'nın benden hoşlanması da iyi oldu tabii." Komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı. "Sen cinayetten sorgulanmak için o odada beni beklerken ben evine girip tablolarının arasına bir kamera yerleştirdim." Büyülenmiş gibi tuhaf bir ifadeyle yüzümü inceledi. "Seni çizim yaparken izlemek bana ilham veriyordu."

"Senin ben..." diyen Hektor'a doğru silahını doğrulttuğunda nefesim kesildi.

Kahverengi gözlerin odak noktası bendim. İlkan yüzündeki buruk ifadeyle bana bakarak fısıldadığında ağlamak istedim. "Milena, şimdi ne kadar sevildiğini ve benim asla senin kadar sevilemeyeceğimi anladın mı?"

Yavaşça uzanıp siyah tutamlarımdan birini okşadığında soluklanamadım. Hektor'un tepki vermemek için kendini zor tuttuğunu bilsem de karşımdaki adamdan başkasına dikkat edemedim. Tek yapabildiğim büyük kahverengi gözlere bakmak ve o bakışlardaki yıkımı görmek oldu.

"Senin için bir yıldız dövmesi yaptırmıştım," diyerek tebessüm etti. "Koluma işletmiştim onu. Ne zaman ona baksam seni hatırlardım." Tebessümü ürkütücü bir hal aldı. "Tabii Dilhan görünce sildirmek zorunda kaldım. Yanlış yönlendirmede bulunabilmek için de bir dansçıya koluna yıldız dövmesi yaptırsın diye para verdim."

İç geçirerek başını iki yana salladı.

"Dilhan az kalsın her şeyi berbat edecekti." Sözleriyle geriye çekilip temasımızı sonlandırdı. "İyi ki onu bulabildiniz de kendisini öldürdüm yoksa bir çuval incir berbat olacaktı."

Bahsettiği kadını anımsamam öfkelenmemi sağladı. Dilhan'ın bu oyundaki kurban olması acı vericiydi. Kadın tamamen masumdu ve karşımdaki adam onu gözünü dahi kırpmadan öldürmüştü.

"Neden direkt çıkmadın karşımıza?" diye sordu Hektor. "Niye böyle saçma bir oyun oynama gereksinimi duydun?"

"Gece böyle şeyleri seviyor."

İlkan'ın dudaklarından dökülen sözlerle kalbime bir hançer saplandı. Beni bulan gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Onu eğlendirmek istedim. Hem karşınıza çıksam ne olurdu? İkinizin de bilmediği bir dünya şey vardı. Oyunum sayesinde birbirinize

güvenip yakınlaştınız ve geçmişinizi öğrenip birbirinize daha sıkı sarıldınız." Kafasına bir şey dank etmiş gibi kaşlarını çattı. "Açıkçası bana teşekkür etmeniz gerekir. Ben olmasaydım Barlas hâlâ Gece'sini arıyor, Gece ise Barlas'ın varlığını bile bilmiyor olurdu."

Son cümlesi canımın acısını ikiye katladı çünkü fazlasıyla doğruydu.

Hektor başını iki yana salladı. "Senin hasta zihnin yüzünden herkesin hayatının ne hale geldiğini idrak edemiyor musun? İnsanlar öldü, sırf sen bu saçmalığı sürdürebil diye başkalarının canı yandı."

"Benim de canım yanmıştı!" diye bağırdığında yerimden sıçradım. "Benim de canım çok yanmıştı ama kimse beni umursamadı. Ben niye diğerlerini umursayacaktım?"

"Bizi umursadın mı?"

Sorum ile iki adamın da bakışları beni buldu.

İlkan başını hafifçe yana yatırıp gözlerini yüzümde gezdirdiğinde ona bakakaldım.

"Elbette umursadım, Gece. Size bir zarar gelmesine asla izin vermedim. Oyunu çözebilin diye hep ardımda ekmek kırıntıları bıraktım. Sence sanat tarihi hocana çarpıp derste Rembrandt'ı işletmesine sebebiyet vermeseydim ikinci zarfı o kadar çabuk çözebilir miydin?"

Nutkum tutuldu.

Karşımdaki adamın akıl sağlığının ne kadar yitik olduğunu bir kez daha anladım. Kendisini bu hikâyenin yaratıcısı, kahramanı ve başrolü görüyordu. Oysa sadece acınası bir haldeydi. Yine de belirtmeliydim, gerçekten dâhiydi. Şimdiye dek her detayı düşünerek hareket etmiş, bizi bir kukla gibi yönlendirmişti.

Daha fazlasını bilmek istiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum.

"Ama..." diye mırıldandım. "Ama telefonu evime saklayarak tutuklanmamı sağlamıştın. O zaman beni umursamıyor gibiydin."

"Güvenini kazanmam gerekiyordu. Savcı Onur olarak hayatına istediğim kadar sızamamıştım. Eğer o küçük oyunum olmasaydı, er geç benden şüphelenmeye başlardın."

Haklıydı ve bu beni delirtiyordu.

"Fabrika," dedi Hektor. "Az kalsın ölecektim."

İlkan kıkırdayarak bilmiş bir ifadeyle Hektor'a baktı ve gerçekten gurur duyuyormuş gibi mest olmuş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sen kolay kolay ölmezsin, Barlas. Hayatımda senin kadar savaşçı bir insan daha görmedim. Dokuz değil, doksan dokuz canın var gibi."

Hektor dişlerini sıktığında, İlkan bana bakıp göz kırptı.

Merak ettiğim bir diğer soruyu dile döktüm. "Abim bu oyundan haberdar mıydı?"

"Hayır, o sadece fark etmeden bazen bana yardımcı olacak şeyler söylüyordu. Tabii bir de arada para gönderiyordu."

Harika, Feridun'a gönderdiğim paraların bir kısmı İlkan'a gidiyordu demek.

"Vitriol," dedi Hektor. "Evinde bulduğumuz o diskin anlamı cennete gitmek için arınmaktı ve seni yetiştiren adamın inançlarından biri de buydu. Amacın neydi? Bizi birleştirip bu oyunu başlatarak günahlarından arınacağını mı düşündün?"

İlkan elindeki silahı daha sıkı kavradı. "Evet, arınmam gerekiyordu. Bütün bu yaşananların yaşanması gerekiyordu çünkü artık dayanamıyorum." Boşta kalan eliyle kafasına vurdu. "Başımı her yastığa koyduğumda acı çektiğim zamanları hatırlıyorum. Size ve bana yaşatılanları anımsayarak devam edemiyorum." Her cümlesinde ses tonu yükseliyor, adeta isyan ediyordu. "Ben artık dayanamıyorum ve dayanmak istemiyorum!"

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum saf bir merakla. "Oyun bitti, gizemler açığa çıktı. Barlas ile Gece kavuştu ve İlkan günahlarından arındı." Fısıltıya dönen sesimdeki isyanı duymasını diledim. "Şimdi ne yapacaksın?"

Sorum ile dudağının kenarını kıvırdı. Buruk tebessümünde bana acı veren bir şey vardı. "İlk aşama tamamlandı. Şimdi sıra ikincisinde. Hiçbir şey bitmedi, Gece. Aksine daha yeni başlıyor."

"Bu da ne demek?"

Hektor'un sorusuyla iç geçirdi ve bakışlarını kaçırdı.

"Siz küçükken yapmayı en sevdiğiniz şey saklambaç oynamaktı. Yakama yapışır, ebe olmamı ister ve evin en tenha köşelerine saklanarak sizi bulmamı beklerdiniz. Ve ben sizi bulsam bile ses çıkarmaz, aksine beni sobeleyin diye size zaman ve alan bırakırdım çünkü beni yendiğinizi düşündüğünüzde çıkardığınız o melodik kahkahaları severdim. Bana gerçekten abi olduğumu, bir ailenin parçası olduğumu hissettirirdiniz." Genişleyen gülümsemesine eşlik eden dolan gözleriyle tekrar

bize döndü. "Sizinle son kez saklambaç oynadık ve ben yine kazanmanıza izin verdim."

Ruhumu ele geçiren acıda saklı kalan üç çocuk vardı. Birbirlerini seven o küçük bedenlerin kahkahaları zihnimde yankılandı.

Kanayan yüreğim beni içten içe öldürüyor, karşımdaki adamın gözlerinden süzülen yaşlar bana içinde bulunduğum anın gerçekliğini sorgulatıyordu.

"Şimdi sıra, bizim hayatlarımızı karartan asıl canavarı avlamakta," diyerek elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Onu bulmanız için size bir yol bırakıyorum. Son bir bilmece ve son bir gizem. Size göndereceğim yeni dizeleri çözerseniz ki çözeceğinize eminim, o yaratığın işini bitirebilirsiniz." Yavaşça işaretparmağını doğrulttu. "Ama unutmayın, bunu sadece birlikte olursanız başarabilirsiniz."

Hektor histerik bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Yaşattığın onca şeyden sonra seninle işbirliği yapacağımızı ve bu saçmalığa devam edeceğimizi düşünüyor olamazsın."

"Edeceksiniz çünkü en az benim kadar yaralısınız," dedi ve dökülen gözyaşlarına tezatlık oluşturan gülümsemesiyle kıkırdadı. "Ve hayır, ben gidiyorum. Bundan sonrası sizin elinizde."

"Gidemezsin, İlkan," diyerek ona doğru bir adım attığımda adını zikretmem onu dumura uğrattı. Aniden ne kadar yaralı ve acı içinde olduğunu idrak ederek sarsıldım. "Görmüyor musun? Senin yardıma ihtiyacın var. İnandığın bu arınma saçmalığı, aklının dengesini bozmuş." Yalvarırcasına mırıldandım. "Tedavi olmalısın."

Onu düşünmemden memnun kalmış gibi içten bir tebessümle bana baktığında, buz kesen bedenimi hareket ettiremedim. "Olacağım, Gece. Benim ilacımın ne olduğunu biliyorum."

"Gitmene izin vermem," dedi Hektor.

Saldırmaya hazır gibiydi oysa anlamalıydı karşımızdaki adam hastaydı ve elindeki silah ile en ufak bir kriz anında bizi kurşuna dizebilirdi.

"Barlas, Barlas, Barlas..." İlkan başını hafifçe sallayıp gülümsedi. "Bu öfkeni Agamemnon için sakla, ihtiyacın olacak." Kahverengi gözleri gözlerime mühürlendi. Kurak bir toprağı anımsatan gözlerindeki duygu yoğunluğu kalbimi sızlattı. "Ayrıca Gece'yi korumayı da unutma," diyerek bana göz kırptı. "O sana emanet."

"İlkan!" Yakarışımla başını iki yana salladı.

"Bir yıldız kaydı, iki yıldız kaydı, üç yıldız kaydı." İç geçirerek veda edercesine konuştu. "Bu sefer yıldızlar yaralı İlkan'ı kucakladı. Geriye kalan ikili ise onun için son gizemi aydınlattı." Bir bana bir Hektor'a baktı. "Diğer tarafta görüşürüz, kardeşlerim."

Ve İlkan silahını şakağına yaslayıp tetiği çekti.

Peşimizdeki ruh hastası, içindeki çocuk ile gitti.

Duzenleme
Ny.ozlem

KOD ADI: YILDIZLI GECE

"Deli bir ressamın fırçasında hayat bulan kelimeleri,
sadece onun gibi deliler duyabilirdi."

Siren sesleri gaipten geliyor gibiydi.

Ateşlenen silahtan artakalan gürültü hâlâ kulaklarımda yankılanıyor, ruhumdaki kanamanın şiddetini artırıyordu.

Hikâyemin yaprakları cesetlerle süslüydü. Kurulan her cümlenin altında saklı kalan yitik bir beden vardı. Ölülerin listesi kalabalıklaşıyor, yaşayanlar ölülerden daha ruhsuz hale geliyordu.

Ambulansa bindirilen adama baktım.

Üzerine örtülmüş örtüden dolayı yüzünü göremiyor olsam da onu asla unutamazdım. Sureti aklıma kazınmıştı ve son nefesime dek orada sıkışıp kalacaktı. Sesi hâlâ zihnimde yankılanıyor, sözleri beni kuşatıyordu.

İlkan.

Hayatıma Savcı Onur kimliğiyle sızan adam, bana çocukken abilik yapan biriydi.

Komşuların ihbarıyla gelen polisler Dite Apartmanı'nın çatısında iki ölü bulmuştu. Bir arbede sonucu öldürdüğü kişinin ardından intihar eden adam ile bu dava kapanmıştı. Kimse asıl olanları bilmiyor, bu gecenin nelere gebe olduğunu göremiyordu.

Çalınan tablolar eski yerlerine geri dönerek bu oyun bitmiş, her şey başladığı noktaya geri gelmişti.

Asla eskisi gibi olamayacak yegâne şey ise zihnimdi.

Birinin bana dokunduğunu hissederek başımı çevirdiğimde, endişeyle parıldayan katran karası gözleri gördüm. Belime elini yerleştirip beni eve doğru yönlendirmeye başladığında düşünemiyor, konuşamıyor, sadece titriyor ve zar zor nefes alıyordum.

Gücünü kaybeden bacaklarımla merdivenleri çıkarken bir an düşecek gibi oldum lâkin Hektor buna izin vermedi. Beni daha sıkı sarmalayarak bütün tükenmişliğimi sırtlandı.

Eve girdiğimizde doğruca odama ilerledim. Sadece gözlerimi kapatmak ve yaşadığımız her şeyin bir hayal olduğuna inanmak istiyordum. Sanki kâbusumdan uyanırsam kendimi bir anda evimde bulacaktım. Yıllar geçmiş ve büyümüş olacak, Barlas ile bir arada kalacaktım. Babam etrafımda olacak, annem bize bakacak, Barlas'ın ailesi bize gülümseyecek, İlkan gerçek bir abi gibi etrafımızda pervaneye dönecekti.

Evet, bunlar gerçek; şu an yaşadıklarım ise hayaldi.

Titreyen bedenim ile yatağımın ucuna oturduğumda Hektor hızla yanıma gelip elindeki su bardağıyla ilacı uzattı. Sakinleşmemi umarak verdiği hapı alıp dilimin üstüne koydum ve sudan içmeye çabalarken yarısını üzerime döktüm.

Hektor bardağı elimden alıp yanıma oturduğunda ona baktım. Saçlarımı okşayarak gözlerini yüzümde gezdirdi. Tek kelime edemiyor, o da benim gibi ne söyleyeceğini bilemiyordu.

İstediğim tek şey biraz uzanmaktı.

Kendimi öylesine yorgun hissediyordum ki gözkapaklarım dahi acıyordu.

Saçlarımda dolaşan elini tutup yatağa uzandığımda bana eşlik etti. Kollarının arasına girip başımı göğsüne yaslayarak derin bir nefes aldım. Ciğerlerime dolan kokusu bir nebze olsun rahatlamamı sağladığında içtiğim sakinleştirici etkisini göstermeye başlamıştı.

Agamemnon.

Aklımda dönüp dolaşan tek isim buydu.

İlkan'ın anlattıklarını tekrar ve tekrar düşünüyor, anlamaya çalışıyordum. Babamın ve Hektor'un babasının eski arkadaşı Agamemnon, her şeyi başlatan kıvılcımdı. Ailelerimizi öldürmüş, bizim kaçırılmamıza ve ayrı düşmemize neden olmuş, bu kaosu o başlatmıştı.

Peşimizdeki ruh hastası.

Tanrım.

İlkan.

O canavarın eline düştüğünde daha sadece on altı yaşındaydı. Ona yaşatılanlar yüzünden yaralanmış ve delirmişti. Yaptığı hiçbir şeyin mantıklı bir açıklaması yoktu ama aklınca bizi bir araya getirip,

karanlıkları aydınlattığı için kendini kahraman olarak görüyordu. Belki de haklıydı, o olmasaydı biz birbirimizi bulamayacak, gerçekleri asla öğrenemeyecektik.

Silahını ateşleyip kendini öldürdüğü an gözümün önüne geldiğinde titredim.

Yere düşen bedenine baktığımda bir şimşek gibi zihnimde çaktı. Aralık kalan gözlerinden süzen bir damla yaş ile ruhunu teslim etmiş, dudağına buruk bir tebessüm yerleştirmişti. Bu görseli unutamayacağımı biliyordum. Artık kâbuslarımın yeni bir hedefi vardı. Bana bu geceyi hatırlatacak olan şeylerin listesi kalabalıktı.

Hektor'un kolları beni daha sıkı sarmaladı. Kanıma sızan uykuya yenik düşmek istemeyerek mırıldandığımda çatallı çıkan sesim bana bile yabancı geldi. "Şimdi ne olacak, Barlas?"

İlkan ikinci aşamadan bahsetmişti. Bize ipuçları ve zarflar bıraktığını söylemişti. *Bu oyun daha yeni başlıyor* diyerek altını çizmişti.

"Ben her şeyi halledeceğim, Gece," diyen adam saçlarımın arasına bir buse kondurdu. "Sadece uyu."

Bedeninden sızan sıcaklık beni bir kundak gibi sarmaladı. Kollarının arasındayken hissettiğim huzura tezatlık oluşturan bir sıkıntı içimi kapladığında sözlerini düzeltme ihtiyacı hissettim. "Biz, biz halledeceğiz."

Mümkünmüş gibi bana daha sıkı sarıldı. "Uyu, Gece."

Uyumak istiyordum.

Gözlerimi kapatmak, güzel bir düş görerek yaşadığım kaosu sindirmeyi planlıyordum ama beni bundan alıkoyan bir şeyler vardı. Ruhumda yankı bulan fısıltı, beni kasvete boğuyor, ayık kalmamı söylüyordu.

"Her şey bir kâbus gibi."

"Biliyorum bebeğim."

"Neden her şey bir kâbus gibi?" derken sesim titredi. "Niye bizim hikâyemizde hep kayıplar ve acılar var, Barlas? Biz niye her doğan güneşte daha çok karanlığa bulanıyoruz?"

"Bilmiyorum bebeğim."

Sesi hem öfkeli hem de kırgındı. Onun da tükendiğini, yorulduğunu hissedebiliyordum. Benimle aynı durumda, bir çukurun dibindeydi. Elimi sıkıca kavramış, yalnız olmadığımı hissettirmek için her şeyini ortaya koymuştu. O olmasa yapamazdım. Bunun nedeni gerçekten

yapamayacak olmam değildi çünkü biliyordum, savaşırdım. Ama istemiyordum. Barlas'ın yanımda olmadığı bir anı kabul edemiyordum.

"Gözlerimi kapatırsam, daha kötü bir kâbus görür müyüm?"

Saçlarımı okşarken mırıldandı. "Sanırım bu mümkün değil, Annabel Lee. Bizim için açık gözlerle görülen kabuslar daha kötü. Mesela ben," derken bana daha sıkı sarıldı. "Seni gördüğüm her zaman, nasıl bir durumun içinde olursak olalım, rüyada gibi hissediyorum."

Kalbim tekleyip nefesim kesildiğinde ondan güç almak isteyerek elini tuttum. Sıcaklığı beni mayıştırıp gözlerimi açık tutabilmem zorlaştığında zayıf bir tonlamayla mırıldandım. "Her şey yeni başlıyor ama en azından birlikteyiz."

Sessiz kalsa da başını salladığını hissedebildim.

Uykuya yenilmemek isteyen tarafım beni konuşmaya zorladı. "İlkan kötü biri değildi," diyerek gözyaşlarımı kelimelerime döktüm. "O sadece on altı yaşındayken canavarın ellerine düşen bir çocuktu."

"Gece..."

Hektor'un kırık sesi bunu bildiğini fısıldıyordu lâkin ben tekrar hatırlatmak istedim. Dudaklarımdan süzülen kelimeleri aklıma kazıdım. "Oyun bitti, biz kazandık ama ben kendimi fazlasıyla yenilmiş hissediyorum."

Saçlarımı okşayarak alnıma bir buse iliştirdi.

"Biliyorum, bebeğim," dediğinde nahif tonlamasıyla kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. "Şşş, her şey geçecek ve düzelecek. Söz veriyorum, bir daha hiçbir şey sana böyle zarar veremeyecek."

Elimi kalbinin üstüne yerleştirdim ve göğsüne sığınarak onun varlığında can bulmayı denedim. O yanımdayken her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Beni koruyacağına adım kadar emindim ve bende onun güvende olması için her şeyi yapardım. Yine de kanayan kalbime tampon uygulayamıyor, akan duygularımın önünü kesemiyordum.

"İlkan," dedim yine adını ezberlemek ister gibi. "İtalya'da yaşamış, her şeyi bizim için ayarlamış, oyunu bana adamış..." Kuruyan dudaklarımı dilimle hafifçe ıslatıp iç geçirdim. "Hektor, İlkan ailelerimizin katilinin ellerinde büyümek zorunda kalmış." Titreyerek hıçkırdım. "Ailelerimizi öldüren yaratık... Bütün bu olanlar tek bir kişinin eseri."

Tek kelime etmedi. Sözlerimle kasılan bedeninden öfkesine hâkim olmaya çalıştığını anladım. Benim düşündüklerimi o da biliyordu lâkin

ben şu an mantıklı şeyler dile getiremeyecek kadar uyuşuktum. Kanıma sızan sakinleştirici gözlerimi açık tutmamı neredeyse imkânsız bir hale getirmişti.

"Uyu, Gece," dedi ve dudaklarıma minik bir buse iliştirdi. "Gerisini ben halledeceğim, sadece uyu."

Sesinde acı vardı.

Yenilmiş, bitap düşmüş gibiydi.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Buna inanmıyor olsam da onu inandırmak istedim çünkü İlkan doğruyu söylüyordu. Avlanacak son bir canavar kalmıştı ve ben o yaratık cezasını çekmeden asla huzura eremezdim.

Kapanan gözkapaklarıma engel olamıyor, yine de direnmeye çalışıyordum.

Hektor saçlarımı okşayarak bana bir ninni mırıldanmaya başladığında daha fazla dayanamadım. Salınan bedenim ile aklımın sivri salkımlarından feragat ederek teslim oldum. Uykuya dalmadan önce onu duydum. Barlas, kalbinin sesini açarak yüreğimde yankı buldu.

"Seni seviyorum, Gece."

Yüzümdeki buruk tebessüm ile gözlerimi kapattım.

Ve yanağımdan süzülen yaşlarla gözlerimi açtım.

Masanın diğer ucunda oturan adama baktığımda bir an nerede, kiminle ve hangi zamanda olduğumu anlayamadım. Karışan kafam ile içinde bulunduğum odayı incelediğimde derin bir uykudan uyanmış gibiydim. Hektor'un kollarında uyuyakalıp bir kâbusa yakalanmış olmalıydım.

Değil mi, Gece?

Zihnimdeki ıssızlık korkmama neden oldu.

Gece?

Cevap vermeyen küçük kız çocuğuyla soluğum kesildi. Beni inceleyen adama dönerek gözlerine baktığımda ifadesini kaplayan acıma duygusunun bariz oluşuyla sersemledim.

"Neredeyim ben?"

Sorum ile çatılan kaşların sahibi şaşırarak bana baktı.

"Sen de kimsin?"

Bütün hücrelerim alarm veriyor, *tehlike* diye bağırıyordu. Oturduğum sandalyeden kalkarak beni izleyen adamla arama mesafe koymak istedim. Üzerimdeki siyah hırkanın düşen omzunu çekiştirip etrafa baktım. Nefes alış verişim hızlanıyor, panik duygusu beni fethediyordu.

İçinde bulunduğum odanın beyaz duvarları vardı.

Geniş pencerelerden dışarıya baktığımda gördüğüm tek şey, zifiri karanlık oldu.

"Feray Hanım, hatırlamıyor musunuz?"

İşittiğim soruyla sesin sahibine döndüm. Oturduğu sandalyeden yavaşça kalkan adam ile gerilediğimde ondan ürktüğümü anlayarak, ellerini *bir sorun yok* dercesine havaya kaldırdı. "Sakin olun, lütfen. Korkmanıza gerek yok."

"Sen de kimsin?"

Bağırışım yüzünden boğazımda oluşan acımayla yutkunamadım. Titreyen bedenime hâkim olmaya çalışarak kollarımı kendime sardığımda hissettiğim panik duygusu arşa tırmandı.

"Ben, Psikiyatrist Ömer Yılmaz," dedi karşımdaki adam. "Şu an ruh ve sinir hastalıklarıyla ilgilenen özel bir hastanedesiniz. Buraya dün gece geldiniz ve beş dakika öncesine kadar bana neler yaşadığınızı anlatıyordunuz."

Açılan ağzım ile kalakaldım.

Beynimden vurulmuşa dönmeme neden olan kelimeleri idrak edemedim. Bakışlarımı odadaki nesnelerde dolaştırarak neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Hayır, bu gerçek olamazdı.

İşittiğim sözlerin doğru olduğunu kabullenemeyerek mırıldandım. "Hayır, ben..." Kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı. "Ben az önce Hektor..." Başımdaki ağrı şiddetlenerek beni soluksuz bıraktığında gözlerim doldu. "Ben daha biraz önce evimdeydim."

Evim, Hektor.

Çığlık atma, yardım isteme hissi içimde büyüyordu. Başımdaki ağrıya eklenen denge kaybıyla sersemledim. Kalbim deli gibi atarken soluğum kesiliyordu.

"Derin nefes alın ve sakinleşin, Feray Hanım."

Soluklanmayı denedim fakat başarılı olamadım. Aklımdaki çarklar deli gibi dönüyor, her şey altüst oluyordu. Gözlerim sebepsizce bir

adamın bir odanın üstünde geziyor, kalbim ise sadece deli gibi atarak bedenimin uyuşmasını sağlıyordu.

Zihnimde yanıp sönen bir alarm vardı.

Kırmızı rengiyle parıldıyor, bana tehlikede olduğumu fısıldıyordu.

Beni bu cehennemden çekip çıkarabilecek, kâbusumu sonlandırabilecek tek bir kişi vardı. Beni asla çukura atmayacak, aksine düştüğüm çukurdan beni çıkarabilecek kişi, koruyucu meleğim neredeydi?

"Hektor," dedim acıyan canım ile. "Hektor nerede?"

Başımı kaldırarak karşımdaki adama baktım. Üzerimde dolaşan gözleri beni telaşa sürüklüyordu. Sorum onun için bir anlam ifade etmiyor gibiydi. Bu işte bir yanlışlık vardı. Şu an içinde bulunduğum an gerçek olamazdı. Hayır, bu gerçek olamayacak kadar absürddü. Evet, kâbus. Ben rüya görüyor olmalıydım.

"Siz yalan söylüyorsunuz," diye mırıldandığımda başımı hızla iki yana salladım. "Bunlar gerçek değil. Hektor, nerede?"

Karşımdaki adam tek kelime etmedi. Bir mimik sergilemiyor, ağzını dahi açmıyor sadece öylece durmuş bana bakıyordu. Bilmiş bir tavrı vardı lâkin çözemiyor, anlayamıyordum. Kâbusumun başkarakteri olduğu barizdi ve uyanmamı istemiyor olmalıydı.

Ama ben uyanmalıydım.

Aklımda aniden kesik anılar canlandı. Dakikalar öncesine ait olduklarını bana hissettiren bu hatıralarda az ilerimdeki masada oturduğumu ve üstümdeki kazağın kollarıyla oynadığımı hatırladım. Beni izleyen adama bakmış ve zihninde beni yargıladığını hissetmiştim. Hikâyemi öğrenmek istediğini düşünerek kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünüp dudaklarımı aralamıştım.

Bilmek istiyorsun, değil mi?

Benim gibi biri neden burada, neden bu halde, bilmek istiyorsun...

Evvel zaman içinde, küçük bir kız siyahın en güzel tonuna bulanmış karanlık bir ormana adım atmış. Adım attığı o orman, küçük kızın mezarı olurken katili de sığındığı adammış.

Boğazımda biriken feryadı daha fazla tutamadım. Hızlı nefes alış verişime eklenen paniğim, her şeyin raydan çıkmasına sebebiyet verdi. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip bağırmaya başladım. "Barlas, uyandır beni!"

Gerçek olamazdı.

Aklımdaki cümleler doğru değildi.

"Feray Hanım."

Bana yaklaşan adamı fark ettiğimde geriye çekilip daha şiddetli bağırdım. "Uzak dur benden!"

Sıkıntıyla iç geçiren adam duraksadı ve bana bakmaya devam etti. Bakışlarımı onda dolaştırarak varlığından emin olmaya çalıştım. Orta yaşlarda, kahverengi gözlü ve saçlı, uzun boylu bir adamdı. Bana olan bakışlarındaki acıma duygusu, kendimi daha kötü hissetmemi sağlıyordu.

"Sen kimsin bilmiyorum ama yalan söylüyorsun," diye tekrarladım kendimi. "Barlas beni birazdan uyandıracak ve bu kâbus bitecek."

"Kâbus görmüyorsunuz, Feray Hanım."

Başımı iki yana sallayarak bu ihtimali göz ardı ettim. Eğer şu an uyumuyorsam burada oluşuma mantıklı bir neden bulamazdım. Asıl Hektor'un burada olmamasına verebilecek tek bir yanıtım olmazdı ve bu beni yaşarken öldürmeye yeterdi.

"Gitmek istiyorum." Mırıldanışlarımda yalvarışlarım saklıydı. "Eve gitmek istiyorum."

"Gidemezsiniz."

İşittiğim kelimeyle içimde yeşeren öfke bir alev gibi parladı. Beni izleyen adama bakarak tırnaklarımı avuçlarıma geçirdiğimde hissettiğim acı gözlerimin daha çok yaşarmasını sağladı. Acıyı bu denli iyi hissediyorsam kâbus görüyor olmam mümkün değildi.

Gerçekti.

Gerçek miydi?

Acı, gerçekti.

Peki bu olanlar?

"Dün gece yarısı hastanemize arkadaşınız ve bir ambulans aracılığıyla getirildiniz," diyen adam teslim olurcasına omuzlarını düşürdü. "Bir kutu uyku hapı içmişsiniz, Feray Hanım. Az kalsın ölecektiniz."

Hayır.

Hayır, bu mümkün değildi.

Hayır.

Tanrım, aklıma mukayyet ol.

"Anlattıklarınızdan yola çıkarak şunu söyleyebilirim ki uzun zamandır zihninizde bir savaş veriyorsunuz."

Karşımdaki adamın dudaklarından sıyrılan her kelime sırtımda bir bıçak izi yarattı.

"Babanızın şizofren olduğunu söylediniz. Bu rahatsızlık kalıtsaldır ve anlattığınız hikâyelerin gerçek olabilme ihtimallerini göze aldığımızda uzun zamandır psikoz döneminde olduğunuzu belirtebiliriz." Derin bir nefes alarak bana acıdığını belli edercesine baktı yüzüme. "Geçen akşam gördüğünüzü ve yaşadığınızı sandığınız şeyler sonucunda daha fazla dayanamayıp, bir kutu uyku hapı içerek intihar teşebbüsünde bulunduğunuz bariz, Feray Hanım."

Dönen başıma eşlik eden mide bulantım ile iki büklüm oldum. Ellerimi karnıma iliştirerek derin nefesler almaya çalıştım. Histerik bir kıkırtıyla doğrulduğumda gözlerimden yaşlar aktı. Karşımdaki adamın saçmaladığı ortadaydı.

Ben hayal görmüyordum.

Bütün yaşananlar gerçekti.

Hektor, gerçekti.

Bana kimse aksini inandıramaz, âşık olduğum adamın bir hayal ürünü olduğunu söyleyemezdi. Ben o adamın gözlerine bakmış, ellerinden tutmuş, zihnine karışmış, ruhuna bulaşmıştım. Yüreğime atılan imzasıyla hiç kimsenin sözlerini kıyaslamazdım.

"Yalan," diye mırıldandım. "Yalan, yalan, yalan!"

"Feray Hanım."

Kendimi tutamayarak bağırdım. "Yalan söylüyorsun!"

Hektor'un gerçekliğini kanıtlayabilecek şahitlerim vardı. Yaşadıklarımızı teyit edebilecek insanlara sahiptim. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu. Burada oluşumun altında başka bir şey vardı. Ve en kötüsü de Hektor'un burada olmama engel olamayacak bir pozisyonda kalmasının ihtimal dahilinde olmasıydı.

Boynumdaki kolyesini avuçlayarak onu hissetmek istedim ama elimi boynuma attığımda sadece babamın bana verdiği kolyeyi taktığımı anladım. Kanıma sızan dehşetle titreyen parmaklarımı boynuma iliştirdim.

Hayır, hayır.

Kolyem neredeydi?

Hektor'un bana verdiği, annesinin kolyesi neredeydi?

Siyah hırkamın kollarını çekerek bileklerime baktım. Hektor'un Tayland'dan getirdiği zümrüt bileziği bana verdiğinden beri çıkarmıyordum. Yani çıkarmamıştım fakat bilezik de yoktu. İnce bileğim bomboştu.

"Bu gerçek olamaz." Dudaklarımdan dökülen mırıltılar, kendimi inandırmak içindi. "Hayır, hayır."

"Feray Hanım."

"Arkadaşlarım, ailem, onları arayın ve sorun," diyerek başımı iki yana salladım. "Hektor gerçek. Ben, ben hayal dünyasında yaşamıyorum." Gözlerimden süzülen yaşlara hâkim olamadım. "Bu işin arkasında kim var?" İçimdeki öfke bir volkan gibi taştı. "Seni kim dikti karşıma? Kim emretti bu lafları bana söylemeni?"

"Feray Hanım, paranoyak düşüncelere sahipsiniz. Beni kimse tutmadı. Sizi buraya getiren arkadaşınız ile görüştüm. Uzun zamandır hayal aleminde yaşadığınızı onayladı."

"Kim?" dedim düştüğüm hayretten çıkamayarak. "Kim size böyle bir yalan söyledi?"

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip siyah tutamlarımı çekiştirdiğimde delireceğimi sandım. Aklıma sahip çıkmaya çalışarak derin nefesler aldığımda, daha fazla bu yalanları işitmek istemedim. Buradan hemen gitmeli ve Hektor'u bulmalıydım.

"Feray Hanım, lütfen sakin olun ve kendinize zarar vermeyi bırakın."

Sözleriyle ellerimi saçlarımdan çekip ona döndüm. Karşımdaki adamın sözlerine dikkat verdiğimde emin oldum. Kesinlikle bu işte bir şey vardı. Bana olan yaklaşımı profesyonel değildi. İçinde bulunduğum odaya göz gezdirip ardından pencerenin ardına baktım. Nerede olduğumu bilemesem de acilen gitmem gerekiyordu.

Odanın köşesinde kalan kapıya doğru ilerlemeye başladığımda ardımdan gelen adamın sesini ve sözlerini umursamadım. "Feray Hanım, sakinleşin lütfen. Bu şekilde davranarak işleri zorlaştırıyorsunuz."

Bana dokunmaya kalkacağı sırada yumruğumu sertçe karnına geçirerek onu nefessiz bıraktım. Omuzlarına ellerimi yerleştirip onu iterek yere düşürdüm ve gözümün dönmesine sebebiyet veren öfkemle bağırdım. "Uzak dur benden!"

Odanın kapısını açarak kendimi dışarıya attığımda hızla etrafa baktım. Gri koridor bomboştu ve hastane kokusu genzimi yakıyordu. Tepemde titreyen floresan lambaları tedirginliğimi ikiye katlasa da umursamadım. Koşmaya başlayarak koridorun sonundaki kapıyı hedefledim.

Gitmeliydim.

Hektor'u bulmalıydım.

Bu yaşananlar İlkan'ın bizim için hazırladığı ikinci gösterinin ön izlemesi olmalıydı. Ben delirmemiştim. Her şey gerçekti. Asıl yalan olan içinde bulunduğum bu an ve yerdi.

Hektor'u bulmalıydım.

Sersemlemiş bedenime rağmen hızla koşmaya çabaladım. Soldaki odadan çıkan ve son anda gördüğüm adam beni belimden yakaladığında çığlık attım. Güçlü kollarıyla beni sarmalayan kişinin ellerinde debelenerek bağırdım.

Dirseğimi yüzüne geçirerek onu geriye savurduğumda titreyen dizlerime inat hareket etmeyi denedim. Ardından gelen diğer hemşireyi gördüm. Elindeki şırıngayla bana yaklaşan diğer adam, vurduğum arkadaşının düştüğü yerden kalkması ve beni tekrar sarmalamasıyla karşıma dikildi. Şimdi ikisi de beni zapt etmeyi deniyordu.

Gözlerimden süzülen yaşlar görüş açımı buğulandırsa da pes etmedim ve yumruklarımı savurarak ikisinden de kurtulmaya çabaladım.

"Ne olur, bırakın beni."

Sözlerim dikkate alınmadı. Aniden hissettiğim acıyla kaşlarımı çattığımda bedenimi tutan ellerin baskısı azaldı. Yanımda dikilen hemşirenin elindeki şırınga artık boştu. Vücuduma enjekte edilen şey her neyse bütün bedenimin gevşemesini sağlamıştı. Saniyeler bile sürmemişti ki kanımı ele geçiren ilaçla bütün enerjim tükendi. Gözlerimi açık tutamayarak beni saran kollara doğru yıkıldım.

Ve tekrar boşluktaydım.

SON KOD: SPARTAKUS'ÜN GÜNAHI

İşittiği çığlık sesleriyle kasılan adam, bakışlarını karşısında kalan duvardan ayıramadı.

Bu işlediği ilk günah değildi.

Ve biliyordu ki son da olmayacaktı.

Dün gece yarısı çalan telefonuyla uyanmış, arayan kişiyi gördüğünde endişeyle kasılmıştı. En yakın arkadaşı, lideri ve yoldaşı ona bir yemin ettirmişti. Sözünü tuttuğu için pişman olmamalıydı ama duyduğu sesler kendini sorgulamasını sağlıyordu.

"Ölüm fermanını imzaladın."

İşittiği takım arkadaşının sesiyle kasıldı. Bakışlarını onu nefretle izleyen adama çevirdiğinde nefes alamıyor, yanan göğsüne engel olamıyordu. "Ben yapılması gerekeni yaptım."

Buna inanıyordu.

Atilla başını iki yana sallayıp hızla karşı çıktı. "Hektor sana böyle bir şey emretmedi."

Gediz Girit bunu biliyordu.

Hektor, İlyas ile İtalya'ya giden uçağa binmeden önce sevdiği kadını arkadaşına emanet etmiş ve o dönene dek Gece'sine iyi bakmasını söylemişti.

"Hektor ile İlyas birkaç güne dönecekler," dedi Gediz. "İlkan denen o adamla ilgili buldukları ipucu, her şeyi sonlandıracak ve ben o dönene dek Gece'yi korumak zorundayım. Kız kendine geldiğinde Hektor'un peşinden gitmek isteyecekti."

Hektor ile İlyas, telefonlarını kapatmışlardı ve kesinlikle Gediz aracılığı olmadan iletişim kurmayacaklardı. Onlar dönene dek Feray'ın iyi olduğunu ve hayatına devam ettiğini söylemesi yeterliydi.

"Hektor'a danışmadan böyle bir şey yapmamalıydın!" diye bağırdı Atilla. Karşısında dikilen arkadaşının planına inanamıyor, ona engel

olamadığı için kendini affedemiyordu. "Kızı buraya getirip ayarladığın doktorun ellerine bıraktın. Şimdi günlerce burada kalmak zorunda. Hektor dönüp onu bu halde gördüğünde, seni yaşatacağına inanıyor musun?"

Atilla bu sorununun cevabını biliyordu. Hektor asla sevdiği kadına yaşatılan bu durumu kabullenmezdi. Gece'sinin gözünden akacak bir damla yaş için dünyayı karşısına alırdı ve Gediz'in yaptığını duyduğunda aklını yitirerek kan dökecekti.

Hektor, Gemino Gladiis tarikatının mirasçılarındandı. Gerçek bir lider ve üstattı. Gediz ise seçilmişlerdendi. Kimse onu öldürmesini engelleyemez, ağızlarını dahi açamazdı. Ve Atilla, karşısındaki adam için bu yüzden daha çok üzülüyordu.

"Başka ne yapacaktım?"

Gediz'in sorusuyla afalladı. Verebileceği bir cevap yoktu ama doğru yanıtın bu olmadığı da barizdi.

"Feray ile konuşup Hektor dönene dek beklemede kalması için onu ikna edebilirdik. Kıza şizofren olduğunu ve intihar ettiğini düşündürtmekten çok daha mantıklı bir hareket olurdu."

"İkna olmazdı!" diye bağırdı Gediz. "Hektor için ölümü bile göze alır. Saniyesinde bir uçağa atlayıp Hektor'un peşinden giderdi. Onu bir yere kapatmak zorundaydım."

Atilla arkadaşının ağzından çıkan kelimelere inanamadı. "Evine kilitleseydin o zaman. Kahrolası bir hastaneye yatış yapmasını sağlamaktan daha insaflı bir esaret hiç olmazsa."

Gediz buz kesen parmaklarını yüzüne bastırıp derin bir nefes aldı. Kendine çekidüzen vererek kararından dönemeyeceğini hatırladı. Her şey yolunda gidecekti. Burada kimse Feray'a zarar veremezdi. Sadece birkaç gün burada kalacak, Hektor döndüğünde her şey kaldığı yerden devam edecekti.

Başka bir çaresi yoktu.

Ona başka bir çare bırakılmamıştı.

Gediz, kendini öylesine umutsuz bir durumda hissediyordu ki yolun sonunda başına gelebilecekler onun için olasılık değil adeta bir kaideydi. Yapmak zorunda olduğu şey, yaşanabilecekleri önlemek adına verilen bencil bir karardı ancak şu an, önce kendini düşünmek zorundaydı. Kendini düşünürken de Feray ile Hektor'u elinden geldiğince korumalıydı.

Atilla arkadaşına bakarken bu işte bir tuhaflık olduğuna emindi. Gediz'in planı mantıklı değildi. Aksine öylesine absürd bir düşünceydi ki insan şüphelenmeden edemiyordu.

"Bu durumu Hektor'dan saklayamam."

Atilla'nın sözleriyle doğrulan Gediz arkadaşına bakakaldı. "Hektor'un emri açık. Günde sadece bir kez arayacak, benimle konuşacak ve gelişmeleri haber edip iletişimi sonlandıracak. Odaklanması ve ipucunu takip etmesi gerek."

"Gece'nin nerede olduğunu bilmesi gerek."

"Atilla!" diye bağırdı Gediz. "Hektor yokluğunda söz hakkının bende olduğunu söyledi. Yani benim emrimi uygulamak zorundasın ve ben sana çeneni kapalı tutmanı emrediyorum."

Duyduğu sözlerle öfkelenen Atilla, tek kelime sarf edemedi çünkü karşısındaki adam haklıydı. Bir asker olarak üstü ne söylerse yapmak zorundaydı. Gerçi neden üstünün o olduğunu da anlayamıyordu. Atilla mirasçılardandı. Hektor yetkiyi ona bırakmalıydı. Geri döndüğünde yanlış kişiye güvendiği için kendini affedemeyecekti.

Gediz kendini inandırmak istercesine mırıldandı. "Sadece birkaç gün. Sonra her şey yoluna girecek."

"Hektor bir sorun olduğunu anlayacak," dedi Atilla. "Gece'yi görmeden, sesini duymadan fazla dayanamaz."

Gediz bunun farkındaydı. Hektor'un görmesine ve duymasına gerek bile yoktu. Sadece hissederek bile sevdiği kadının ne halde olduğunu anlardı. Bir sorun olduğunu da fark edecekti lâkin Gediz onu oyalamalıydı. Görevine odaklanması için elinden geleni yapmalıydı ve o görevine odaklanırken, Gediz her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulmalıydı.

"Sadece birkaç gün." Kendini inandırmak isteyerek derin bir nefes aldı. "Sadece birkaç gün," diye tekrarladı. "Birkaç günün sonunda her şey normale dönecek."

Gediz Girit, işlediği günahı kabullendi. Gerekirse bunun uğruna ölecek ama geri dönemeyecekti.

Böylelikle döngü tekrar buldu ve tarih sıfırlandı.

Kavuşan iki çocuk, büyüyerek birbirinden ayrıldı.

DEVAM EDECEK...